

உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவி செய்து கொள்ளுங்கள்

மன்னியுங்கள்

மன்னிப்பதின் மூலம்
உங்கள் வாழ்க்கையை
எப்படி கட்டுப்படுத்துவது
என்பதைக்
கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

ஜாய்ஸ் மேயர்

நியூயார்க் டைம்ஸின் சிறந்த விற்பனையாளர்களில் முதலிடம் பிடித்தவர்

உங்களுக்கு நீங்களை ஒரு உதவிசெய்துக்
கொள்ளுங்கள் . . .
மன்னியுங்கள்

உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவிசெய்துக்
கொள்ளுங்கள் . . .
மன்னியுங்கள்

மன்னிப்பதின் மூலம் உங்கள்
வாழ்க்கையை எப்படி கட்டுப்படுத்துவது
என்பதைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

ஜாய்ஸ் மேயர்

JOYCE MEYER
MINISTRIES®

Nanakramguda, Hyderabad - 500 008

Copyright © 2013 by Joyce Meyer Ministries

All rights reserved. In accordance with the US Copyright Act of 1976, the scanning, uploading, and electronic sharing of any part of this book without the permission of the publisher is unlawful piracy and theft of the author's intellectual property. If you would like to use material from the book (other than for review purposes), prior written permission must be obtained by contacting the publisher at permissions@hbgusa.com. Thank you for your support of the author's rights.

Unless otherwise indicated, Scriptures are taken from the Amplified® Bible. Copyright © 1954, 1962, 1965, 1987 by The Lockman Foundation. Used by permission.

Scriptures noted NKJV are taken from the NEW KING JAMES VERSION. Copyright © 1979, 1980, 1982, Thomas Nelson, Inc., Publishes.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior written permission of Joyce Meyer Ministries - Asia.

Joyce Meyer Ministries - Asia
Nanakramguda, Hyderabad - 500 008
Phone: +91-40-2300 6777
Website: www.jmmindia.org

Do Yourself a favor...Forgive - *Tamil*

Printed at:
Caxton Offset Pvt. Ltd.
Hyderabad-500 004

பொருளடக்கம்

<i>முகவுரை</i>	vii
1. இது நியாயமில்லை	1
2. கோப உணர்வு	13
3. கோபத்தின் வேர்கள்	25
4. பொறாமையின் வேர்கள்	41
5. கோபத்தை மூடுதல்	57
6. யார் மீது கோபமாயிருக்கிறீர்கள்?	69
7. எனக்கு உதவுங்கள்: நான் கோபமாயிருக்கிறேன்	97
8. எனக்கு உதவுங்கள்: ஒருக் கோபக்காரனுடன் எனக்கு உறவிருக்கிறது	109
9. ஏன் மன்னிக்க வேண்டும்?	121
10. நான் மன்னிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன், ஆனால் எப்படி என்று தான் தெரியவில்லை	139
11. மறைந்திருக்கும் மன்னியாமையை கண்டுபிடித்தல்	163
12. ஒற்றுமையின் வல்லமையும் ஆசீர்வாதமும்	175
13. தேவனே என்மேல் இரக்கமாயிரும்	191
14. சுமையை இலகுவாக மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்	207
15. தேவனுடைய பலன்	221

முடிவுரை

நம்முடைய பாவங்களெல்லாம் மன்னிக்கப்படவும், அவர் மூலமாய் நாம் தேவனோடு ஓர் நெருக்கமான உறவை மீண்டுமாக பெற்றுக்கொள்ளவுமே வந்தார். அவரின் இலவசமான ஈவாகிய மன்னிப்பானது அழகானதும், ஈடு இணையற்றதுமாய் இருக்கிறது. தேவன் நமக்கு இலவசமாக எதை கொடுக்கின்றாரோ அதை நாமும் பிறருக்கு இலவசமாக கொடுக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார். நாம் தேவனுடைய மன்னிப்பை பெற்றுக்கொண்டிருப்பதால், நாமும் நமக்கு விரோதமாக பாவம் செய்பவர்களையோ அல்லது எவ்விதத்தினாலோ நமக்கு தீங்கு செய்பவர்களையோ மன்னிக்க இயலும்.

நாம் மன்னியாமலிருப்போமென்றால், நாம் நிர்பந்தமாயிருப்போம், நம் ஆத்துமாவும் கசப்பு என்ற தூர்குணத்தினால் விஷமேற்றப்பட்டதாகிவிடும் என்னைக் காயப்படுத்தியவரை நான் மன்னிக்கும்போது, நான் எனக்கே ஒரு நன்மையை செய்துக் கொள்ளுகிறேன் என்பதைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன், இந்த அறிவானது, நான் சீக்கிரமாக மன்னிப்பதையும் முழுவதுமாக மன்னிப்பதையும் சுலபமாக்கிவிட்டது. இந்த அடிப்படைக் கொள்கையை நான் என் வாழ்வில் ஆரம்பத்திலேயே கற்றுக்கொண்டதால் மன்னியாமையினால் என் வாழ்வில் விலையேறப் பெற்ற நேரத்தை நான் விரயமாக்கவில்லை என்று சொல்ல எனக்கு விருப்பம்தான், ஆனால் என்னால் இயலாது. இந்த புத்தகத்தில் நான் உங்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்ள விரும்பும் இந்தக் காரியங்களை நான் கற்றுக்கொள்ள எனக்கு பல வருடங்கள் பிடித்தது.

தூரதிஷ்டவசமாக, நாம் நம் வாழ்வில் மனக்காயமடையாமலோ, இடறலடையாமலோ இருப்பதென்பது இயலாததொன்றாகும். வாழ்க்கையானது அநியாயங்களால் நிறைந்திருக்கின்றதென்பதை அனுபவம் நமக்கு கூறுகின்றது.

ஆயினும், இத்தகைய மனக்காயங்களின் வேதனையினின்று நாம் அத்தகைய காயங்களை ஏற்படுத்தும் காரிங்களை கண்டு கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதின் மூலமாகவும், நம் வாழ்வில் நீதியை கொண்டுவரும் நியாயாதிபதியாக தேவன் இருக்கின்றார் என்று விசுவாசிப்பதன் மூலமாகவும் விடுதலையைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மன்னியாமையின் வேர்களானது மிகவும் அபாயகரமானதாகும். அவை மேற்பரப்பின் கீழே ஆழமாக வளர்ந்து, நம் மனதின் ஆழத்தைப் பற்றிப்பிடித்துக் கொள்ளும். அவை கண்ணியாக இருக்கின்றது ஏனென்றால் நாம் தவறாக நடத்தப்பட்டிருப்பதால், யாரேனும் ஒருவர் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தண்டிக்கப்படும் வரை நம்மால் சந்தோஷமாக இருக்க இயலாது, இருக்கவும் மாட்டோமென்பதை நம் ஆழ் மனதில் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் அனுபவித்த வேதனைக்கு ஈடு செய்யப்பட வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம், ஆனால் தேவன் மட்டுமே அதனை ஈடு செய்ய இயலும். நாம் அவரை நம்பி, அவர் சொன்னதைப் போன்று நம் எதிராளிகளை நாம் மன்னிப்போமென்றால் அவர் அதற்கு ஈடு செய்வார்.

இந்த புத்தகத்தை வாசிக்கும் அநேகர் தங்கள் இருதயங்களிலே கோபத்துடன் தான் தொடங்குவார் என்பதை நான் அறிவேன். யாரோ ஒருவர் அவர்களை காயப்படுத்தியிருக்கலாம் அல்லது வாழ்க்கையில் ஏமாற்றமடைந்திருக்கலாம். தேவனுக்கு நேராக அவர்கள் இருதயங்கள் திறக்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென்றும், எவ்விதமான கசப்பும், வெறுப்பும், மன்னியாமையும் அல்லது மனக்காயமும் இல்லாமல் விடுதலையோடு வாழ வேண்டிய அதிமுக்கியமான நிலையை அவர்கள் உணர வேண்டுமென்பதே என்னுடைய ஜெப விண்ணப்பமாக இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு வாரமும் நாம் மனக்காயமடைந்து, கோபமடையும்படியான வாய்ப்புகள் நமக்கிருக்கின்றதென்பதை நான் நம்புகிறேன், ஆனால் தேவ சித்தத்தைக் குறித்த சரியான அறிவானது அந்த கோபத்தை கடந்து செல்ல தேவையான தைரியத்தையும் கொடுத்து தேவன் நமக்கு கொடுத்திருக்கும் வாழ்வை அனுபவிக்க உதவுகின்றது. உங்களை துன்புறுத்திய ஒருவர் மீது கோபமாக இருப்பதென்பது, உங்கள் எதிரி சாக வேண்டுமென்பதற்காக நீங்கள் விஷம் குடிப்பதைப் போன்றதாகும். நாம் மன்னியாமலிருப்பதென்பது பிறரைவிட

அது நம்மை தான் அதிகமாக துன்புறுத்துகிறது. இறுதியில் நமக்கு நம்மையாக மாறும் ஒன்றை தவிர வேறு எதையும் செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் நமக்கு சொல்லுவதில்லை, எனவே நாம் அவரை நம்ப வேண்டும். தாராளமாக மன்னிப்பதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்புத்தகத்தை நீங்கள் வாசிக்கையில் கோபத்தை ஆரோக்கியமான முறையில் கையாளும் போதும், நீங்கள் பிறரை மன்னிக்கும்போதும், உங்களுக்கு நீங்களே நன்மை செய்துக் கொள்கின்றீர்கள் என்பதை நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே என்னுடைய விண்ணப்பமாக இருக்கின்றது.

உங்களுக்கு நீங்களை ஒரு உதவிசெய்துக்
கொள்ளுங்கள் . . .
மன்னியுங்கள்

அத்தியாயம்

1

இது நியாயமில்லை

சூசன்னா என்ற நாற்பத்தி எட்டு வயதாகும் ஒரு பெண் டெக்ஸ்ஸ் என்ற மாகாணத்திலுள்ள சிற்றூரில் ஒரு பண்ணையில் வளர்ந்தாள். அவளுடைய பெற்றோர் மிகவும் வறுமையிலிருந்தனர். அவர்களுக்கு குறைவான வருமானமிருந்தது, ஆறு பிள்ளைகளிருந்தனர்.

சூசன்னா தான் எல்லோருக்கும் இளையவள். அவளுடைய மலர்ச்சியும், அழகான தோற்றமும், விசித்தரமான அறிவும் அவளின் சிறப்பம்சங்கள். அவள் தன் பள்ளிப்படிப்பை முடித்தாள். ஆடைகள் தயாரிக்கும் ஒரு சிறிய கம்பெனியில் மிகச் சிறந்த விற்பனையாளர்களுள் ஒருவராக அவள் மாறினாள். காலப்போக்கிலே, அவள் பெண்களின் ஆடைகள் தயாரிக்கும் தன்னுடைய சொந்த தொழிலைத் தொடங்கினாள். அவள் தன்னுடைய தொழிலை நேசித்தாள். அது அவளுக்கு ஒரு மன நிறைவையும், மதிப்பையும் கொடுத்தது, அவளும் தன்னை முழுவதுமாக அதற்கென்று அர்ப்பணித்துக் கொண்டாள். அவள் தன்னுடைய கனவுக் காதலனை கண்டு மணமுடித்தாள். அவர்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தனர். வருடங்கள் உருண்டோடின, அவளுடைய தொழிலும் வளர்ந்தது. அவள் தன்னுடைய நாற்பதாம் வயதிலே, அவளும் அவளுடைய கணவரும் இணைந்து பலகோடி பெறுமான கம்பெனியை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

சூசன்னாளும் அவளுடைய கணவரும் எல்லாவிதமான சொத்து, சுகங்களையும் அனுபவித்தனர். ஒரு மாளிகை போன்ற வீடு, கார்கள், படகுகள்,

கோடை வாசஸ்தலம் போன்றவற்றைக் கொண்டிருந்தனர். விடுமுறைகளில் உலகத்தில் பல்வேறு இடங்களுக்கும் சென்றனர். அவர்களின் இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் சிறந்த பள்ளியில் பயின்றனர், மிகவும் பிரசித்திப் பெற்ற சமூக குழுக்களில் பிரபலமாக இருந்தனர். அவர்களும் வளர்ந்து வளமான தொழிலையும், குடும்பங்களையும் கொண்டிருந்தனர். வாழ்கை அதைவிட சிறந்ததாக இருக்க வாய்ப்பில்லை, இல்லையேல் அவ்வாறாக அவர்கள் நினைத்தனர். இந்த தம்பதியர் கடமையின் பேரில் அவ்வப்போது ஆலயத்திற்கு சென்று வந்தாலும், தேவனோடுள்ள அவர்களின் உறவு தனிப்பட்டதாக இருக்கவில்லை, தீர்மானங்கள் எடுக்கும் சமயங்களில் அவர்கள் தேவ சித்தத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதில் கருத்தாக இருக்கவும் இல்லை. அவர்களின் குடும்ப உறவுகள் ஆழமானதாகவோ, உண்மையானதாகவோ, நெருக்கமானதாகவோ இல்லாமல் மேலோட்டமானதாகவே இருந்தது.

ஒருநாள், திடீரென்று எவ்வித முன்னெச்சரிக்கையில்லாமல், தன் கணவருக்கு வேறொரு பெண்ணிடம் தொடர்பு இருக்கிறதென்பதையும், அது ஏற்கனவே இது போன்று இருக்கிறதென்பதையும் சூசன்னாள் கண்டறிந்தாள். அவள் அதிர்ச்சியடைந்தாள், ஆழமாக மனக்காயமடைந்தாள். அவள் கணவர் உண்மையில்லாமலிருந்தது மட்டுமல்லாமல், கம்பெனியை கடனுக்குள்ளாகி விட்டிருந்தாரென்பதையும், கம்பெனியின் பணத்தை கையாண்டிருந்தாரென்பதையும், கண்டறிந்தாள். அவள் தொடங்கிய தொழிலிருந்து பணத்தை எடுத்து, தன்னுடைய பெண் சிநேகிதிகளை மகிழ்விக்கவும், தன்னுடைய ரகசிய வாழ்க்கைக்கும் உபயோகித்திருந்தாள்.

திருமணம் உடைந்துவிட்டது. மிகுந்த கடனில் மூழ்கியிருந்த ஒரு தொழிலோடும், மனமுடைந்த நிலையிலும் தள்ளப்பட்டாள். பின்னர் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட பின்னடைவினால், தொழில் சறுக்கி விழ தொடங்கிவிட்டது. இதனால் சூசன்னாளின் கம்பெனி சரியத் தொடங்கியது. இவையெல்லாவற்றிக்கும் காரணமான தன்னுடைய முன்னாள் கணவன் மீது அவளுக்கு ஏற்பட்ட கோபமும், வெறுப்பும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே போனது.

சூசன்னாள் தன்னுடைய பிள்ளைகளாவது தன்னை புரிந்துக்கொள்வார்களென்றும் அவர்களிடமிருந்தாவது தனக்கு ஆறுதல்

கிடைக்கும் என்று நினைத்தாள், ஆனால் அவர்களோ, அவர்களின் தாய் கடினமாக உழைத்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அவர்களோடு நேரம் செலவழிக்க தவறிவிட்டாள் என்ற காரணத்தைக் காட்டி அவளை வெறுத்தனர். அவர்களும், அவர்களுடைய தகப்பன் உண்மையற்றவனாக மாறிவிட்டதற்கு காரணம், அவர்களுடைய தாய் உலகத்தில் வேறெதைவிடவும் தொழிலை நேசித்ததே காரணம் என்பதாய் உணர்ந்தனர். அவர்களும் தங்களுடைய வாழ்க்கையையே கவனித்துக் கொண்டும், அவர்களுக்கு தேவைப்பட்டபோது அவர்களின் தாய் எவ்வாறு அவர்களின் தேவைகளை கண்டுக் கொள்ளாமலிருந்தாளோ அவ்வாறே அவர்களின் தாயின் தேவைகளைக் கண்டுக்கொள்ளவில்லை. சூசன்னாளுக்கோ ஆதரவ் தேவைப்பட்டது, ஆனால் எங்கும் கிடைக்கவில்லை.

தன்னுடைய சகோதரியாவது தன்னை ஆதரிப்பாளென்று நினைத்தாள். ஆனால் நீங்கள் நம்பினாலும், நம்பாவிட்டாலும், சூசன்னாவின் துயரம் அவளுக்கு கொண்டாட்டமாக மாறிவிட்டிருந்தது. ஆண்டாண்டு காலம் வளமாய் சுகித்திருந்தது அவளை சுயநலமானவளாகவும், கரிசனையற்றவளாகவும் மாற்றியிருந்ததை அவள் உணர்ந்தாள். அவர்களுக்கிடையே இருந்த பிளவானது மிகப்பெரியதாக இருந்தது, எட்டு வருடங்களாகியும் அவர்கள் இருவரும் இன்றும் பேசிக் கொள்வதில்லை.

அவளுடைய பிள்ளைகள் எப்போதாவதுதான் தொலைபேசியில் அவர்களுடன் பேசுவார், வீட்டிற்கு அழைப்பார். சூசன்னாள் இன்னும் அதிகமாக கசப்புற்றாள். தன்னுடைய சந்தோஷமின்மைக்கு எல்லாரையும் குற்றப்படுத்தினாள். ஒருமுறையேனும், தன்னுடைய பிரச்சனைகளில் சில அவருடைய தவறுகளால் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்றோ, அல்லது ஒருமுறையேனும் பிறரை மன்னிக்கவோ அல்லது பிறரிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவோ அவள் நினைத்ததில்லை.

அவளுடைய முன்னாள் கணவர் பேரில் அவளுக்கு கோபம் அவளுடைய தொழிலும், திருமணம் அவள் கண்கள் முன்னே சரிந்துக் கொண்டிருந்ததை அவள் கவனிக்காததால் அவள் மேலேயே அவளுக்கு கோபம். அவளுடைய பிள்ளைகள் அவளுக்கு அதிகமாக ஒன்றும் செய்யவில்லையென்றும் அவர்கள் மேல் அவளுக்கு கோபம், மேலும் அவருடைய வாழ்க்கை இவ்வளவாக ஏமாற்றமானதாக மாறிவிட்டதென்பதால் தேவன் மேலும் அவளுக்கு கோபம்.

யாருக்கு தான் கோபம் வராது?

இத்தகைய சூழ்நிலையிலிருக்கும் அநேகர் கோபமாகத்தானிருப்பார்கள், ஆனால் அவர்கள் தேவனுடைய அன்பை அறிந்திருப்பார்களேயென்றால், தேவன் இத்தகைய துன்பங்களிலிருந்து தப்பிக்கொள்ளும் ஒரு போக்கை அவர் ஆயத்தம் செய்து வைத்திருக்கிறாரென்பதையும் அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பார்களேயென்றால் அவர்கள் இவ்வாறு கோபத்திலிருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. கோபத்தினாலும், மன்னியாமையினாலும் அழிக்கப்பட்டிருக்கும் வாழ்க்கையின் எண்ணிக்கை ஆச்சரியத்திற்குள்ளாக்குகின்றது. அவர்களில் சிலருக்கு தெரியாது, ஆனால் அவற்றுள் அநேகர் கிறிஸ்தவர்கள். அவர்களுக்கு சரியானது தெரியும் ஆனாலும் சரியானதை தெரிந்துக்கொள்ள மனமற்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் சரியானவற்றை செய்யும்படி தங்களுடைய உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு வாழாமல். ஒரு முழுமையான, ஜீவனுள்ள வாழ்வை வாழாமல், எதிர்மறையான உணர்வுகள் என்ற சிறைக்குள் தங்களை பூட்டிவைத்துக்கொண்டு நொண்டி நொண்டி வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆம், அநேகர் கோபத்துடன் தானிருப்பார்கள், ஆயினும் ஒரு சிறந்த வழியுண்டு. அவர்கள் தங்களுக்கே ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு அவர்களை மன்னித்துவிடலாமே! தங்களுடைய ஏமாற்றத்தை உதறி தள்ளிவிட்டு, தேவனுடன் மீண்டும் சேர்ந்துக்கொள்ளலாமே. கடந்த காலத்தை நோக்குவதை தவிர்த்து எதிர்காலத்தை நோக்கலாமே! தங்களுடைய தவறுகளிடமிருந்து பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டு, அவற்றை மீண்டும் செய்யாமலிருக்க முயலலாமே.

சூசன்னாள் இருந்தைப்போன்ற ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலையில் நம்மில் அநேகர் இல்லாமலிருக்கலாம், ஆனாலும் நாம் கோபம் கொள்ளக்கூடிய காரியங்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அவற்றிக்கு முடிவில்லை... பக்கத்துவீட்டுக்காரனின் நாய், அரசாங்கங்கள்,வரிகள், எதிர்பார்க்கும் சம்பள உயர்வை பெற்றுக் கொள்ளாமலிருத்தல், போக்குவரத்து நெரிசல், தன்னுடைய காலுறையையும், உள்ளடையும் குளியல் அறையிலேயே அப்படியே விட்டுட்டு வரும் கணவர், அல்லது நீங்கள் எவ்வளவு தான் செய்தாலும், கொஞ்சமும் பாராட்டாமலிருக்கும் பிள்ளைகள் என்று அடுக்கிக்கொண்டே செல்லலாம். பின்னர் நம்மிடம் கனிவற்ற வார்த்தைகளை கூறிவிட்டு அதற்காக மன்னிப்புக்

கேட்காமலிருக்கும் நபர்கள் பாசத்தையே காட்டாத பெற்றோர், பிறரால் செல்லமாக கொஞ்சப்பட்ட உடன் பிறந்தவர், தவறான குற்றச்சாட்டுகள், என்று கோபமாக இருக்கவோ அல்லது மன்னியாமலிருக்கவோ முடிவில்லாத எண்ணற்ற சந்தர்ப்பங்களை கொண்டதாக இந்த பட்டியல் நீண்டுக்கொண்டே செல்கின்றது.

இவற்றிக்கு நம்முடைய இயற்கையான பிரதிபலிப்பு ஏமாற்றம், மனக்காயம், கசப்பு, கோபம் மற்றும் மன்னியாமையேயாகும்.

ஆனால் இந்த எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளை வளர்ப்பதால் யாரை நாம் துன்பத்துக்குள்ளாக்குகின்றோம்? குற்றம் புரிந்தவரையா? கோபத்தினால் சில சமயங்களில் நாம் பிறரிடம் பேசாமலிருக்கும் போது அது அவர்களை துன்புறுத்துகின்றது தான், ஆனாலும் பல வேளைகளில் நாம் அவர்கள் மீது கோபமாகி இருக்கின்றோமென்பதைக் குறித்து அவர்கள் அக்கறையற்றோ அல்லது அறியாமலோ இருக்கின்றனர்! நாம் தான் ஏமாற்றமடைந்தவர்களாய், அந்த மனக்காயத்தைப்பற்றி நம் மனதில் மீண்டும், மீண்டும் நினைத்துக்கொண்டவர்களாய் அலைந்துக்கொண்டிருப்போம். உங்களை கோபப்படுத்தியவர்களைப் பார்த்து என்னவெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்று கற்பனை செய்துக் கொண்டவர்களாய் எவ்வளவு நேரம் செலவழித்திருப்பீர்கள், இவையெல்லாவற்றிலும் உங்களை நீங்கள் இன்னும் அதிகமாய் ஏமாற்றிக்கொண்டிருந்திருக்கிறீர்கள்? இவ்வாறு நாம் செய்யும்போது, நம்மை காயப்படுத்தியவரை விட நம்மை நாமே அதிகமாக நாம் துன்புறுத்திக்கொள்கிறோம்.

கோபமானது, வயிற்றில் புண்களை ஏற்படுத்துவது முதற்கொண்டு ஒரு தவறான மனப்பான்மை ஏற்படுவதுவரை அனைத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது என்று மருத்துவ ஆய்வுகள் கூறுகின்றது. இவையெல்லாவற்றைவிடவும் அது விலைமதிப்பற்ற நேரத்தை விரயமாக்கிறது. நாம் கோபமாக இருக்கும் ஒவ்வொரு மணிநேரமும், நாம் விரயமாக்கிவிட்டதாக கருதப்படுகிறது, அதை நாம் ஒருபோதும் பெற்றுக்கொள்ள இயலாது. சூசன்னாளையும் அவளுடைய குடும்பத்தையும் எடுத்துக் கொள்வோமென்றால், அவர்கள் வருடங்களை வீணாக்கினார்கள் அவர்களுக்குள்ளிருந்தக் கோபத்தினால் அவர்கள் இழந்த ஐக்கியங்களைப்பற்றி யோசித்துப்பாருங்கள். வாழ்க்கை ஊர்ஜிதம் செய்யக்கூடியதொன்றல்ல, நம் அன்புக்குரியவர்களோடு செலவழிக்க

நமக்கு எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறதென்று நமக்கு தெரியாது. நல்ல உறவுகளையும், நல்ல நினைவுகளையும் நம்மைவிட்டு பறித்துக்கொண்டு செல்ல கோபத்தை அனுமதிப்பது எவ்வளவு வெட்கக்கேடானதாகும்! என்னுடைய சிறுபிராயத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அநியாயங்களால் கசப்புள்ளவளாகவும், கோபமுள்ளவளாகவும் இருந்து அநேக வருடங்களை நான் வீணாக்கிவிட்டேன். என்னுடைய மனப்பான்மையானது அநேக எதிர்மறையான முறையில் என்னை பாதித்தது, அது என் குடும்பத்திற்குள்ளும் பாய்ந்து சென்றது. கோபமான மக்கள் எப்போதுமே தங்களுடைய கோபத்தை பிறர்மீது காட்டுவார் எனென்றால் நம்முள்ளிருப்பது தானே நம்மிலிருந்து வெளியே வரும். மற்றவரிடமிருந்து நாம் நம் கோபத்தை ஒளித்துவைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமென்பதாய் நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் நாளடைவில் அது தன்னை வெளிப்படுத்த ஏதோவொரு வழியை கடைபிடிக்கும்.

நமக்கு ஏற்படும் காரியங்கள் அநேகதரம் நியாயமானதாக இருப்பதில்லை, ஆனால் நாம் தேவனை நம்பி, அவருக்கு கீழ்ப்படிவோமென்றால் தேவன் நமக்கு ஈடு செய்வார். பழிவாங்குவதென்பது ஒரு சாதாரண விருப்பம் தான், ஆனால் நாம் செய்யக்கூடிய செயல் அது அல்ல. நமக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்திற்கு ஈடுகட்டப்பட வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம், தேவனும் அதையே செய்வார் என்பதாய் நமக்கு வாக்களிக்கிறார்.

பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, (பதிற்கெய்வது, முழுநியாயமும் கிடைக்கச் செய்வது) நானே பதிற்கெய்வேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் (நானே ஈடு கட்டுவேன்) என்றும், கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்களை நியாயந்தீர்ப்பார் என்றும் சொன்னவர் இன்னாரென்று அறிவேம்.

எபிரேயர் 10:30

இந்த வேதவாக்கியம் மற்றும் இதைப்போன்ற வேறுவாக்கியங்கள் நான் என் கோபத்தையும், கசப்பையும் விட்டுவிட்டு, தேவன் தம்முடைய சொந்த வழியில் எனக்கு ஈடுகட்டும்படி தேவனை நம்ப என்னை உற்சாகப்படுத்தியது.

நான் மன்னிக்க வேண்டிய மக்கள் பொதுவாக அதற்கு தகுதியானவர்களாய் இருக்கமாட்டார்கள் அல்லது சிலசமயங்களில் அதை விரும்பக்கூடமாட்டார்கள். அவர்கள் நம்மை காயமடையச் செய்துவிட்டோமென்று அறிந்திருக்கக்கூட

மாட்டார்கள் இல்லையென்றால் அதைப்பற்றி கவலையற்றிருப்பார்கள். ஆயினும் தேவன் நாம் அவர்களை மன்னிக்கும்படி கூறுகிறார். தேவன் நமக்கு எதை செய்கின்றாரோ அதையே தான் நாமும் (நீங்கள் எப்போதெல்லாம் அநியாயமாக நடத்தப்பட்டிருக்கிறீர்களென்று உணரும்போதெல்லாம், இதேமாதிரி விசுவாச அடியை நீங்கள் எடுக்கும்படி உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன்). பிறருக்கு செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார் என்ற உண்மையை நாம் உணர்ந்தாலொழிய இது மிகவும் நியாயமற்றதாகவே தோன்றும். அவர் நம்மை மீண்டும் மீண்டுமாக மன்னிக்கிறார், நம்மை தொடர்ந்து நிபந்தனையற்ற முறையில் நேசித்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்.

நான் செய்த எல்லாதவறுகளைப்பற்றி நான் நினைத்துப்பார்க்கும்போது, அவற்றிக்காக தேவனுடைய மன்னிப்பை மட்டுமின்றி மக்களின் மன்னிப்பையும் நான் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியதைப் பற்றி நான் நினைத்துப் பார்க்க நேரம் எடுத்துக்கொள்ளும்போது, பிறரை மன்னிக்க என்னால் இயலுகிறது. என்னுடைய சிறுபிராயத்தில் துஷ்பிரயோகத்தினால் ஏற்பட்ட மனவேதனையின்று நான் தேறிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் என் கணவர் என்னிடம் மிகவும் அன்பாகவும், பரிவாகவும் நடந்துக்கொண்டார். “காயம் அடைந்த மக்கள் பிறரை காயப்படுத்துவார்” என்பதை நான் நம்புகிறேன். என் குடும்பத்தினரை நான் காயப்படுத்தினேன், ஒரு ஆரோக்கியமான உறவை என்னால் ஏற்படுத்த இயலவில்லை என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன், ஆனால் நிச்சயமாக வேண்டுமென்றே நான் அதை செய்யவில்லை. என்னுடைய சொந்த வேதனை மற்றும், புறக்கணிப்பின் விளைவே அது. நான் காயப்படுத்தப்பட்டிருந்தேன், நான் என்னைப் பற்றி மட்டுமே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன் எனவே நான் பிறரை காயப்படுத்தினேன். எனக்கு உண்மையாகவே விளங்கிக்கொள்ளாதலும், சரியான சமயத்தில் எதிர்கொள்ளாதலும் அதிகப்படியான மன்னிப்பும் தேவைப்பட்டது, டேவ் மூலமாக தேவன் அவற்றை எனக்கு தந்தார். இதே மாதிரியானக் காரியங்களை, வேறொருவருக்கு தேவன் என் மூலமாய் செய்ய விரும்புகிறார் என்பதை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

உங்களுக்கு எப்போதாவது மன்னிப்புத்தேவைப்பட்டதுண்டா – பிறரிடமிருந்தும் தேவனிடமிருந்தும்? நிச்சயமாகவே இருந்திருக்கும். அந்த சமயங்களை நீங்கள் நினைத்துக்கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் பிறரை மன்னிக்க வேண்டுமென்ற சமயம் ஏற்படும்போது அது உங்களுக்கு உதவும்.

உங்கள் கோபத்தை நுழைவாயிலிலேயே கட்டுப்படுத்தல்

ஒரு பழைய மேற்கத்திய திரைப்படத்தில், ஆடு, மாடுகளை மேய்ப்பவர்கள், ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதினால், அவர்கள் எல்லோரும் கூடும் ஒரு வரவேற்பறைக்குள் நுழையும் முன்பு தங்களுடைய ஆயுதங்களை அவர்கள் நுழைவாயிலிலேயே வைத்துவிட்டு வரவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு கொண்டிருப்பதை பார்த்திருக்கின்றீர்களா? நான் பார்த்திருக்கின்றேன், கோபத்தைக் குறித்து நாம் நினைக்கையில் இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாயிருக்கிறது. கோபம் நம்மை காயப்படுத்துபவர் மீது தேவைப்படும்போது அதை உபயோகப்படுத்த நுழைவாயிலிலேயே தங்கள் ஆயுதத்தை அந்த மேய்ப்பர்கள் வைத்து விட்டு வராதிருப்பார்களென்றால், தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்படி அதனை உபயோகிப்பார்கள். அதைப்போன்று தான் நாமும் கோபத்தை நம் தற்பாதுகாப்புக்காக எப்போதுமே உபயோகித்துக்கொள்கிறோம் நாம் எந்த ஒரு இடத்திற்குபோகும் முன்பு நுழைவாயிலிலேயே நம்முடைய கோபத்தை விட்டுவிட்டு செல்வதை ஒரு பழக்கமாக ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கோபத்தை நாம் நம்முடன் எடுத்துக்கொண்டு செல்வதை மறுக்க வேண்டும். “நான் இன்று கோபத்தைக் கொண்டு செல்லபோவதில்லை. நான் அன்பையும், இரக்கத்தையும், மன்னிப்பையும் கொண்டுசெல்வேன், தேவைப்படும்போது அதை தாராளமாய் உபயோகிப்பேன்” என்று நாம் உணர்வோடு கூறவேண்டும்.

என்னிடம் நானே பேசிக்கொள்வது பெரிய உதவியாக இருக்கிறதென்பதை நான் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன். என் பேச்சினாலே காரியங்கள் நடைபெறவும், நடைபெறாதிருக்கவும் செய்ய என்னால் இயலும். கோபப்படாமல் இருக்க என்னால் இயலும் என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் கோபப்படாமலிருக்கலாம் அல்லது கோபப்படுவேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதால் கோபப்படலாம். நீங்களே பகுத்தறிந்துப்பாருங்கள். “கோபமாயிருந்தால் நேர விரயமே, தேவனுக்கு அது ஏற்படையது அல்ல அதனால் நான் அதை விட்டுவிடப்போகிறேன்” என்று உங்களுடனே நீங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். நான் சமாதானத்தை தெரிந்துகொண்டு, கோபத்தை தவிர்ப்பதால் எனக்கு நானே ஒரு நன்மை, உதவி செய்துக்கொள்கிறேன் என்பதை நினைவுப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

சரியானக் காரியங்களை செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வு நமக்கு இல்லாமலிருக்கலாம் ஆனாலும் நாம் ஒன்று தேவனையோ அல்லது நம்மையோ பிரியப்படுத்திக்கொண்டு வாழலாம். நாம் தேவனை பிரியப்படுத்தி வாழ வேண்டுமென்று தெரிந்துக் கொள்வோமென்றால், நாம் செய்ய விரும்பாத அநேகக் காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கும். நம் அனைவருக்குமே உணர்வுகள் உண்டு, ஆனால் நாம் நம் உணர்வுகளுக்கும் மேற்பட்டவர்கள். நாம் சுய சித்தத்தையும் பெற்றிருக்கிறோம். நமக்கு எது சிறந்தது என்பதை தெரிந்துக்கொள்ளவும் நம்மால் இயலும்.

கோபமானது உறுதியானதாயும், அழிவை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது

கோபமானது வெறுப்புள்ளதும், பழிவாங்கும் தன்மையுள்ளதும் ஆத்திரமடையச் செய்யக் கூடியதுமாயிருக்கிறது. அது ஒரு உணர்ச்சியாக தொடங்குகிறது. அதை ஆரம்பத்திலேயே கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் அது வார்த்தைகள் மற்றும் கிரியைகளின் மூலமாய் வெளிப்படுத்தும் நிலையை அடைந்து விடும். அது வலுமையான உணர்ச்சிகளில் ஒன்றாகும், மிகுந்த அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. கோபத்தைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வரவேண்டுமென்று தேவனுடைய வார்த்தை நமக்கு போதிக்கின்றது. ஏனென்றால் தேவன் விரும்பும் நீதியை அது ஒருபோதும் கொடுப்பதில்லை (யாக்கோபு 1:20).

நாம் கோபங்கொள்வதற்கு மந்தமாயிருக்க வேண்டுமென்று தேவனால் நாம் அறிவுறுத்தப்படுகிறோம். நாம் கோபத்தினால் கொதிக்க தொடங்குவதை உணரும் போது ஒரு மூடியைக் கொண்டு அதை மூடி விட வேண்டும். நாம் நம் பிரச்சினைக்களுக்கு தீனிபோடும் வகையில் நம்மை நாமே தூண்டிக் கொள்ளலாம்... அல்லது நம் உணர்வுகள் எழும்பத் தொடங்கும் அந்த நிமிடத்திலேயே அதைப்பற்றி நாம் ஏதாவதொன்றை செய்யக்கூடும். இந்த கோப உணர்வுக்கு ஏதிராக உறுதியாக நின்று, “நான் கோபமாயிருக்க மறுக்கிறேன். நான் மனக்காயமடைவதை மறுக்கிறேன். தேவன் எனக்கு சுயகட்டுப்பாட்டைக்கொடுத்திருக்கிறார், அதை நான் உபயோகிக்கப்போகிறேன்” என்று கூறுங்கள்.

ஒரு போதகரைப் பற்றிய ஒரு கதை எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவர் தன்னுடைய சபைக்கு ஒரு சிறப்பு பேச்சாளரை அழைத்திருந்தார். அந்த சபை போதகர் முன்வரிசையில் அமர்ந்து அந்த சிறப்பு பேச்சாளரின் உரையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்த பேச்சாளர் ஞானமற்றவராய் அந்த சபை போதகர், தன் சபையின் காரியங்களை கையாளும் வகையைப்பற்றி சில எதிர்மறையான காரியங்களை கூற தொடங்கினார். அவர் யாரையும் குற்றப்படுத்தும் எண்ணத்தோடில்லாமல், பொதுவான கருத்தாக அவற்றைக் கூறினார். ஆயினும் அவருடைய வார்த்தைகள் மிகவும் காயப்படுத்தக் கூடியதாகவும், குற்றப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. அந்த பேச்சாளர் பேசிக் கொண்டிருந்த போதே, அந்த சபைபோதகர், “நான் மனக்காயமடைய மாட்டேன், நான் மனக்காயமடைய மாட்டேன்” என்று மெல்லியக் குரலில் கூறிக்கொண்டேயிருந்தார். அந்த பேச்சாளரை விட அதிக ஞானம் கொண்ட ஒரு வயோதிக ஊழியராக அவர் இருந்தார். அவர் தன்னுடைய விருந்தாளி பேச்சாளர் கொண்டிருந்த வைராக்கியத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தார், அவருக்கு அறிவு போதவில்லை என்பதையும் அறிந்திருந்தார். தன்னுடைய விருந்தினரின் வார்த்தைகள் அவரை மனக்காயமடைய செய்ய அவர் அனுமதிக்கவேயில்லை.

இது எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதைப் பற்றி நானும் அறிந்திருக்கின்றேன், ஏனென்றால் நான் தொலைகாட்சி மூலமாக சுவிலேசத்தை கூறிவருகிறேன், தொலைக்காட்சியின் மூலம் ஊழியம் செய்யாத மற்ற மக்கள் “தொலைகாட்சியின் மூலம் ஊழியம் செய்பவர்களைப்பற்றி” எதிர்மறையான அறிக்கைகளை கூறுவதைக் கேட்டிருக்கின்றேன். இந்த மாதிரியான தொலைதொடர்பு ஊழியம் செய்பவர்களை அவர்கள் “டெலி இவாஞ்சலிஸ்ட்ஸ்” என்று தான் அன்பற்றமுறையில் அழைக்கின்றனர்.

நாம் பிறருடைய அனுபவத்துக்குள் கடந்து சென்றிராதிருப்போமென்றால், பிறரை நியாயந்தீர்ப்பது மிகவும் சுலபமானதாகிவிடும் எனவே மக்கள் அன்பற்ற அறிக்கைகளை கூறுவதை நான் கேட்கும்போது அவர்கள் என்னவென்றே தாங்கள் அறிந்திராத ஒன்றைப்பற்றி அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதாகவே நான் நினைத்துக்கொள்ள முயலுவேன் “அந்த தொலைகாட்சி ஊழியர்கள் மக்களின் பணத்தை பெற்றுக்கொள்ள முயலுகின்றனர்.” “அந்த தொலைகாட்சி ஊழியர்கள் சபையைக்

கட்டுவதற்கு ஒன்றும் செய்கிறதில்லை, அவர்களைப்பற்றிய சிந்தையில் தான் இருக்கின்றனர், தேவ ராஜ்ஜியத்தைப்பற்றி சிந்தை அவர்களுக்கில்லை” என்றெல்லாம் மக்கள் கூறுகின்றனர்; ஆம் எல்லா தொழிலிலுமே சிலர் தூய்மையற்ற நோக்கத்துடன் இருக்கின்றனர் தான், ஆனால் எல்லோரையுமே அந்த வகைக்குட்படுத்துவது முற்றிலும் தவறானது, வேதாகமத்துக்கு ஒப்பானதல்ல. இத்தகைய காரியங்களை நான் கேட்கும்போதோ அல்லது யாரோ ஒருவர் இவ்வாறாக சொன்னார் என்று கேள்விப்படும் போதோ, நான் மனக்காய மடைந்துவிடாதிருக்க தீர்மானிக்கின்றேன், ஏனென்றால் அதினால் எதுவும் மாறப்போவதில்லை, எனக்கு நிச்சயமாக எந்த நன்மையும் இல்லை.

தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில், இயேசு கிறிஸ்துவைப் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நான் மக்களை அழைக்கும்போது, எங்களுடைய ஊழியத்திற்கு அபரிவிதமான பிரதிக்கிரியைக் கிடைக்கிறது. அவர்களை அவர்கள் ஊரிலிருக்கும் ஒரு நல்ல சபைக்குச் செல்லும்படி அறிவுறுத்துகின்றோம், ஆனால் இவற்றையெல்லாம் குற்றம் கூறுபவர்கள் அறிந்திருப்பதில்லை. தேவன் என்னை எதை செய்யும்படி அழைத்திருக்கின்றாரோ அதனை செய்யும்படி நான் என்னை அர்ப்பணித்திருக்கின்றேன், என்னை குறைகூறுபவர்களைப்பற்றி கவலைப்படக்கூடாது. ஏனென்றால் என் வாழ்வின் முடிவில் தேவனுக்குத் தான் நான் கணக்கு கொடுக்க வேண்டும் அவர்களுக்கு இல்லை.

“நமக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்று நினைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை நியாயந்தீர்ப்பது மிகவும் கலபமானதே. ஆனால் (அது தேவனுக்குரியது) நம்மில் மிக சிலரே அறிந்திருக்கின்றோம் அவற்றை இன்றும் அதிகரிக்கும் வகையில் அவற்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டும் நாம் பேசிக்கொண்டும் இருக்கின்றோம். உங்களுக்கும் இவ்வாறு சில காரியங்கள் நடந்திருக்கலாம், நாம் செய்ய வேண்டிய சிறந்த காரியம் எதுவென்றால், நம்மை மனக்காயமடையச் செய்யும் வார்த்தைகளை பேசினவருக்காக ஜெபிக்க வேண்டும், மனக்காயமடையாமலிருக்க தீர்மானிக்க வேண்டும், அவர்களிலிருக்கும் சிறந்ததை நம்ப வேண்டும். நாம் நம் வார்த்தைகளினாலே பிறரை இடறலடையச் செய்யக்கூடாதென்றும் பிறரை துன்பப்படுத்தக்கூடாதென்றும் நாம் அனைவரும் ஜெபிக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம்

2

கோப உணர்வு

தங்கள் வாழ்வில் தேவனின்றி வாழ்பவர்கள் பொதுவாக இந்த கோப உணர்ச்சியை உணர்வதால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் இது தான் பிரச்சினைகளை தீர்த்துக்கொள்ளும் வழி என்று கூட நினைக்கலாம் இல்லையென்றால் ஒருவன் தான் விரும்புவதை பெற்றுக்கொள்ளும் வழிதான் இது என்று கூட நினைக்கலாம். ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் கோபத்தினால் பாதிக்கப்படுகின்றனர், அதனால் குழப்பமும் அடைகின்றனர். தேவனுடைய பிள்ளைகளாக, கிறிஸ்தவர்களாக நாம் கோபம் கொண்டிருக்கக்கூடாதென்பதாய் நாம் நினைக்கின்றோம். பின்னர் இந்த கோப உணர்ச்சியை நாம் கொண்டிருக்கும்போது குற்ற உணர்வடைகின்றோம். நாம் ஏன் கோபப்படுகின்றோம் என்று நினைக்கின்றோம். உண்மையிலேயே நாம் செய்ய விரும்பும் கடைசி காரியம் அதுவாகத்தான் இருக்கும்.

முப்பத்தைந்து வருடங்களாய், நான் தேவனுடைய வார்த்தையை ஆழ்ந்து படித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். எனக்கு கோபமடைய கொஞ்சம் கூட ஆர்வம் இல்லை என்று என்னால் உறுதியாக கூற இயலும். பல வருடங்களாக, பரிசுத்த ஆவியானவரின் உதவியோடு கூட கோபத்தை எவ்வாறு மேற்கொள்வதென்றும், கட்டுப்படுத்துவதென்பதைப் பற்றி கருத்தாய் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஒரு சமாதான விரும்பி, என்னுடைய எல்லா உறவுகளிலும் ஒற்றுமை இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன். நான் சண்டையை வெறுக்கிறேன்! ஆயினும், சமீபத்தில், திடீரென்று மிகவும் கோபமடைந்தேன். எனக்கு தெரிந்து பல காலங்களுக்கு பிறகு அவ்வாறு கோபப்பட்டேன்.

உணர்ச்சிகள் சீக்கிரத்திலேயே பற்றியெரியக்கூடும் அவற்றை கொண்டிருக்கவே கூடாது என்று நாம் எதிர்பார்க்கப்படவில்லை, ஆனால் அவை நம்மை ஆளும்படி நாம் அனுமதிக்க எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. கோபத்தை உணர்வது பாவம் என்று தேவனுடைய வார்த்தை ஒருபோதும் கூறவில்லை. ஆனால் அதை நாம் சரியான முறையில் சமாளிக்காமலிருக்கும் போதோ அல்லது அதையே நாம் பற்றிபிடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதோ அது பாவமாகிறது சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னதாக நம் கோபம் தணிய வேண்டுமென்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நமக்கு புத்திகூறுகிறார் (எபேசியர் 4:26-27). இதிலிருந்து, மக்கள் கோப உணர்வடையவர்கள் தான், ஆனால் குறுகிய காலத்திலேயே அதை விட்டுவிடக் கூடியவர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகின்றது. எனக்கோ, இதற்கு ஜெபமும், நான் எவ்வாறு உணர்ந்தாலும் அதற்கு அப்பாற்பட்ட தீர்மானமும் தேவைப்படுகின்றது.

சில நாட்களுக்கு முன்பாகதான் நான் தொலைபேசியின் மூலம் என் அத்தையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நானும் என் கணவரும் அவருடைய பொருளாதாரத் தேவைகளை பல வருடங்களாக சந்தித்து வருகின்றோம் ஏனென்றால் அவர்கள் ஒரு விதவை, அவர்களுடைய வருமானம் அவர்களுக்கு போதவில்லை. அவர்கள் என் பொறுப்பில்தான் இருக்கின்றார்கள், எனவே அவர்களுக்கு எப்போதெல்லாம் மருத்துவ தேவை ஏற்பட்டாலும், அவர்களுடைய மருத்துவ தேவையை நான் சந்திக்கும்படி அந்த மருத்துவ மனையில் உள்ளவர்கள் என்னைத்தான் அழைப்பார்கள். என்னுடைய அத்தைக்காக தீர்மானம் எடுக்கக் கூடியவர்களின் பெயர் பட்டியலில் என் மகளையும் சேர்க்க விரும்பினேன், ஏனென்றால் நான் வெளியூரிலிருக்கும் போதுகூட அவர்களுடைய மருத்துவதேவை சந்திக்கப்படும் என்பதால் அவ்வாறு விரும்பினேன். என்னுடைய அத்தையின் வீட்டிற்கு அதற்கான படிவங்களில் என் அத்தையின் கையெழுத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வரும்படி என் மகளை அனுப்பினேன். அவர்களோ தங்களைப் தற்காத்துக் கொள்ளும் விதமாய் அதில் கையொப்பமிட மறுத்து விட்டனர். இந்த விவரத்தை என் மகள் என்னிடம் கூறியபோது, நான் உடனடியாக எவ்வித முன்யோசனையுமின்றி மிகவும் கோபமடைந்தேன், கோபத்தில் நான் வெடித்துவிடுவேன் என்று கூட நினைத்தேன். என் அத்தை என்னை நம்பி, நான் என்ன செய்ய சொல்கின்றேனோ அதை செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தேன், எனவே அவர்களை நான்

தொலைபேசியில் அழைத்து நான் என்ன எண்ணம் கொண்டிருந்தேன் என்பதைப் பற்றி கூறினேன், அவர்களுக்காக நான் என்னவெல்லாம் செய்திருக்கிறேன் என்பதை நினைவுப்படுத்தினேன், அவர்களின் இந்த சுயநலமான நடத்தையை நான் விரும்பவில்லை என்றும் கூறினேன். நாங்கள் இருவருமே மிகவும் கோபமாயிருந்தோம், நாங்கள் சொல்லியிருக்கக்கூடாத அநேக காரியங்களை சொல்லிவிட்டோம்.

உண்மையாக கூறவேண்டுமென்றால், நான் என்னுடைய கோபத்தில் நியாயம் இருப்பதாக உணர்ந்தேன்-அது ஒரு தவறாகும். அதை நியாயப்படுத்தியதால், மூன்று நாட்கள் வரை நான் கோபமாக இருந்தேன், அவர்கள் என்னை தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு, மன்னிப்புக் கேட்கட்டுமென்று காத்துக்கொண்டிருந்தேன், அவர்களோ அப்படி செய்யவில்லை. அந்த மூன்று நாட்களில் நான் இதைப்பற்றி என் குடும்பத்திலுள்ள அநேகரிடம் சொல்லிவிட்டேன், ஒரு நண்பரிடமும் கூறினேன், அவர்கள் எவ்வளவு சுயநலமாக நடந்து கொண்டார்களென்று விவரித்தேன். ஆம், அதுவும் தவறுதான் ஏனென்றால் பிறரின் மரியாதையை கெடுக்கும் விதமாய் நாம் எதையும் செய்யக்கூடாதென்றும், புறங்கூறுகிறவர்களாயும், வீண்வம்பு பேசுகிறவர்களாயும் நாம் இருக்கக்கூடாதென்றும், தேவனுடைய வார்த்தை நமக்கு போதிக்கின்றது. ஒவ்வொரு முறையும் அதைப்பற்றி நான் சொன்னபோது, என்னுடைய கோபம் எண்ணெய் ஊற்றியதைப்போன்று முன்பைவிட இன்னும் அதிகமாக எரிந்தது. அவ்வளவு கோபமாக நான் இருந்து பல காலங்கள் ஆகியிருந்தது என்று என்னால் உண்மையாக கூறஇயலும்.

என்ன நடந்தது? முதலில், இந்த சூழ்நிலை ஏற்பட்டபோது நான் மிகவும் களைப்படைந்திருந்தேன். என்னுடைய கோரிக்கையை நான் விடுத்த போது அதை நிதானமாக நான் செய்யவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். நான் களைப்படைந்திருந்ததால், என் அத்தையிடம் நான் முழுவதும் அதைப்பற்றி விளக்கியிருக்கவில்லை, அதுதான் குழப்பத்திற்கு வழி வகுத்தது. நான் களைப்பாய் மட்டும் இருக்கவில்லை. அதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பு தான் என் தாய் மற்றும் என் அத்தையின் சில அவசரத் தேவைகளை நான் சமாளித்துக்கொண்டிருந்தேன், எனவே மிகுந்த அழுத்தத்திற்குள்ளிருந்தேன், எனவே காரியங்களை சுலபமாக்கிக்கொள்ளும் வழிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இந்த சம்பவம் நடந்த நான்காம் நாள் காலையில், நான் கொண்டிருந்த அந்த கோபமானது, தேவனோடு நான் கொண்டிருந்த நெருக்கத்தை தடுக்கின்றதென்றும், தேவனுடைய வார்த்தையை நான் சரியான முறையில் படிக்க இயலாமல் என்னை தடுக்கிறதென்பதையும் நான் உணர்ந்தேன். அந்த சூழ்நிலையைப் பற்றி நான் நினைத்துக் கொண்டேயிருந்தேன், என் மனதிலிருந்து அதை நீக்கிவிட இயலவில்லை, பொதுவாகவே, கடினமான காரியங்களை நான் எதிர்கொண்டு, சரிபடுத்தினாலொழிய அவ்வாறாகத் தான் நான் உணர்வதுண்டு. என் அத்தையை கூப்பிட்டு அவர்களிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புவதாக நான் உணரத் தொடங்கினேன். அதற்கு இணங்க நான் விருப்பமற்றவளாக இருந்தேன் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

தேவனுக்கு என் இருதயத்தை எவ்வளவாய் திறந்தேனோ, அவ்வளவாய் என் அத்தையின் சூழ்நிலையை நான் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அவர்களுக்கு எண்பத்து நான்கு வயது, தன்னுடைய சுதந்திரத்தை அவர்கள் சிறிது சிறிதாக இழந்துக்கொண்டிருந்தார். அது அவர்களுக்கு மிகவும் கடினமானதொன்றாக இருந்தது. அவர்களுடைய பார்வையில், காரியங்கள் திடீரென்று மாறுவதால் குழப்பமடைந்தார்கள். திடீரென்று படிவங்களை அவர்களிடம் கொடுத்து நான் வெளியூரிலிருக்கும்போது அவர்களுடைய மருத்துவத் தீர்மானங்களை என் மகள் பொறுப்பெடுப்பாள் என்று அதைப்பற்றி தெளிவாக விளக்கிச் சொல்லாமல் சொன்னது அவர்களை குழப்பத்திற்குள்ளாக்கியது. தொலைபேசியின் மூலம் பேசுவதற்கு நான் பயந்துக்கொண்டிருந்ததால் சில மணிநேரம் தாமதித்தேன் பின்னர் தொலைபேசியில் அழைத்து கோபப்பட்டதற்காக அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். நான் ஆச்சரியப்படும் விதத்தில், அவர்களும் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். அவர்கள் மிகவும் குழம்பிப் போயிருந்ததால் மிகவும் மோசமாக நடந்துக்கொண்டதாக கூறினார்கள். இரண்டு நிமிடங்களுக்குள்ளாய் அந்த முழு சூழ்நிலையும் சரியானது, என் சமாதானத்தை நான் திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்டேன், அவர்களும்தான்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் நான் இன்னும் அதிகமான ஞானத்துடன் அவர்களுடைய உணர்வுகளை கரிசனையுடனும் சமாளித்திருந்திருக்க வேண்டும், சமாளித்திருந்திருக்கலாம் என்று உணர்ந்தேன். நான் தேவனுக்கு முன்பு உண்மையிலேயே மனந்திரும்பினேன், மூன்று நாட்கள் கோபமாக இருந்ததற்கு

மட்டுமல்லாமல், மற்றவரிடம் அந்த சூழ்நிலையைப்பற்றி பேசியதற்காகவும் மனந்திரும்பினேன்.

கோபம் எவ்வளவு துரிதமாக வரக்கூடும் என்றும், நாம் எவ்வளவுத்தான் “கிறிஸ்தவர்களாய்” இருந்தாலும் கூட ஏற்படுகிறதென்பதை காட்டவே நான் இந்த கதையை உங்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்ள விரும்பினேன். கோபம் என்ற சோதனை நமக்கருகிலேயே இருக்கின்றது. மூன்று நாட்கள் அதை வைத்துக்கொண்டிருந்ததற்காய் வருந்துகிறேன், ஆனாலும் அது என் வாழ்வில் கசப்பாக வேர் கொண்டு என்னுடைய ஆத்துமாவை இன்னும் அதிகமாய் அது பாதிக்க நான் அனுமதிக்காததால் சந்தோஷப்படுகின்றேன்.

தேவன் கோபப்படுவதற்கு தாமதமாயிருக்கிறார், நாமும் கூட அவ்வாறாகத்தான் இருக்க வேண்டும். தேவன் தம்முடைய கோபத்தை கட்டுப்படுத்துகிறார். அப்படியென்றால் சுய கட்டுப்பாடாகும். தேவன் தம்முடைய கோபத்தை அநேக தரம் விலக்கிக்கொண்டார். உக்கிரத்தை எழுப்பவில்லை. (சங்கீதம் 78:38). “விலக்கிக்கொண்டார்” என்றால் அதை கட்டுப்படுத்தினார் என்பதாகும். சுயக்கட்டுப்பாடானது ஒரு ஆவியின் கனி என்பது நினைவிற்குக்கட்டும். நம்முடன் தேவன் பகிர்ந்துக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய குணாதிசயத்தின் ஒரு பகுதியாகும் இது. வேதாகமத்தில், அநேக சந்தர்பங்களில், மனிதன் தேவனை கோபப்படுத்துவதையும் அவர் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி கொள்ளுவதையும் நாம் காணலாம். என் அத்தையுடன் ஏற்பட்ட அந்த சூழ்நிலையில் என் கோபத்தை அடக்க எனக்கு நான்கு நாட்கள் ஆனது, அதை குறித்து நான் பெருமைப்படவில்லை.

நம் நடத்தையில் நாம் இன்னும் அதிகமாய் தேவனுக்கேற்றும்படியாக நாம் மாறவேண்டுமென்பதே நம் வாஞ்சையாயிருக்க வேண்டும். நாம் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு உதாரணம் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

எங்கள் பிதாக்கள் எகிப்திலே உம்முடைய அதிசயங்களை உணராமலும், உம்முடைய கிருபைகளின் திரட்சியை நினையாமலும் போய், சிவந்த சமுத்திர ஓரத்தில் கலகம் பண்ணினார்கள். ஆனாலும் அவர் தமது வல்லமையை வெளிப்படுத்தும் படி, தம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் அவர்களை இரட்சித்தார்.

இஸ்ரவேல் புத்திரர் கலகம் பண்ணி தண்டனைக்குப் பாத்திரராக இருந்தபோதும், தேவன் அவர்களை மன்னித்து, அவர் தேவனாக, அன்பாகவே இருப்பதால் அன்பைக் காண்பித்தார். வேறுவிதமாய் கூறவேண்டுமென்றால், தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார், அவர் அவ்வப்போது அன்பாக இருக்கக்கூடிய தேவன். அவர் மாறுவதேயில்லை, மற்றவரின் நடத்தை அவரை மாற்ற அவர் அனுமதிப்பதில்லை. என்னுடைய அத்தையின் நடத்தை என்னை துரிதமாக மாற்றும்படி நான் அனுமதித்தேன், ஆனால் நான் பிரதிக்கிரியை செய்யும் முன்பு சிறிது நேரம் எடுத்து அதைப்பற்றி யோசித்திருந்திருப்பேனென்றால், அந்த முழு சூழ்நிலையும் வேறுவிதமாக இருந்திருக்கும். தேவனுடைய வார்த்தையின் பேரில் பிரதிக்கிரியை செய்து, அவருடைய முன்மாதிரியை பின்பற்றாமல் நான் என் உணர்ச்சியின் பேரில் பிரதிக்கிரியை செய்தேன். என் வாழ்வில் பல வருடங்கள், பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் நான் அவ்வாறு தான் செய்தேன். தேவன் என்னை மாற்ற வேண்டும் என்று நான் அவரை அனுமதிக்கும் வரை கோபம் தினமும் என் வாழ்வில் நடைபெறும் ஓர் நிகழ்வாக இருந்தது.

அடுத்த அத்தியாயத்தில், என் கணவர் டேவ் எப்படி என்னை ஒருபோதும் தவறாக நடத்தாமல் என் தீய நடத்தையை எதிர்த்தார் என்பதைப்பற்றி கூறுவேன். நிலையாய் இருக்கும் பண்பும், என்மேல் தொடர்ந்து பாசம் காட்டவேண்டுமென்ற அந்த ஆர்வமும் தான், நான் என் தீயநடத்தையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்னுள் எழும்ப முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது. டேவ் மட்டும் கோபப்பட்டு, கூச்சலிட்டு, குற்றப்படுத்தி, திருமண உறவை முறித்துவிடுவேன் என்று மிரட்டி இருந்திருப்பாரென்றால் நான் மாறி இருந்திருக்கவே மாட்டேன். அன்பை கிரியைகளினால் காணவேண்டுமென்ற நிர்பந்தமான ஒரு நிலையில் நான் இருந்தேன், டேவ் அதை எனக்கு காண்பித்தார்.

சில சமயங்களில் வார்த்தைகள் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. நம் சமூகத்தில் அன்பு நிறைந்த வார்த்தைகளை சொல்லுவது சகஜமானதாக இருக்கிறது. என்னை பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்த என் தகப்பன், தான் என்னை நேசிப்பதாக கூறினார். என்னை கைவிட்டுவிட்ட என் தாயும் கூட என்னை நேசிப்பதாக கூறினார். என்னிடம் பொய் பேசின என் நண்பர்கள் கூட என்னை

நேசிப்பதாக கூறினர், எனவே வார்த்தைகள் எனக்கு அர்த்தமற்றதாக போய்விட்டது. என் கணவர் டேவோ தான் என்னை நேசிப்பதாக மட்டும் என்னிடம் கூறவில்லை, நம் மூலமாய் தேவன் பிறரிடம் காட்ட விரும்பும் அன்பை என்னிடம் காண்பித்தார். அவருடைய அன்பையே காண்பித்தார்!

கட்டுப்படுத்தப்படாத கோபம்

கட்டுப்படுத்தப்படாத கோபம் சீக்கிரத்திலேயே ஆத்திரமாக மாறிவிடும். ஆத்திரம் அபாயகரமானது. இந்த நிலையில்தான் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் போக்கையே மாற்றிவிடக் கூடிய எல்லாவிதமான காரியங்களையும் சொல்வார்கள், செய்வார்கள். நான் நேரானதைப் பார்க்கக்கூட இயலாத வகையில் அவ்வளவு கோபமாக இருந்தேன்! என்ற வாக்கியத்தை எப்போதாவது கேட்டதுண்டா? என் அத்தையின் மேல் நான் மிகவும் கோபமாக இருந்த அன்று நான் அவ்வாறாகத்தான் உணர்ந்தேன். அந்த சூழ்நிலையைவிட நான் கொண்டிருந்த கோபம்தான் அதிகமானதாக இருந்தது என்பதை நான் இப்போது உணர்கிறேன். சரியாக்கப்பட வேண்டிய ஒரு விதமான வெறுப்பு என்னுள் வளர நான் அனுமதித்திருந்தேன் என்று நினைக்கிறேன், சொல்லப்போனால் அந்த நிகழ்வு அதை வெளியே கொண்டு வந்துவிட்டது.

பிறரின் கோபம் நமக்கு நேராக வருவதைக் காணும் போது, அநேக வேளைகளில் அவர்களின் கோபம், அப்போது இருக்கும், சூழ்நிலையைவிட அதிகமாக இருக்கும். நாம் ஒரு போக்குவரத்து நெரிசல் அதிகம் உள்ள ரோட்டில் காலை ஓட்டிக்கொண்டு சென்று கொண்டிருக்கும்போது, நாம் சரியான சைகையைக் கொடுக்காததால் யாரோ ஒருவர் ஆத்திரம் அடைகிறார். அந்த தவறுக்காக அவர் அவ்வளவு ஆத்திரம் அடைய தேவையில்லை. நாம் ஒரு சிறிய தவறைதான் செய்வோம், ஆனால் அவரோ நம்மை காயப்படுத்தும் அளவுக்கு கோபப்பட்டார். ஆயினும் அந்த கோபம் எல்லாம் நம்மேல் காட்டப்பட்டதேயொழிய, அது உண்மையிலேயே நம்மைப் பற்றியதாயிருக்கவில்லை. அநேகமாய், அவர் வாழ்வில் பல வருடங்களாக சரியாக்கப்படாத சில பிரச்சனைகள் தேக்கிவைக்கப்பட்டிருப்பதால் ஏற்பட்டதாகும். இன்றைக்கு, யாரோ ஒருவர் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு கட்டிடத்துக்குள் சென்று அநேகரை சுட்டுக் கொல்லுவதையும் சிலரை

காயப்படுத்துவதைப் பற்றி அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். ஆத்திரத்தில், முன் பின் அறியாத மக்களை அவன் சுடத் தொடங்குகிறான் ஏன்? அவனுடைய ஆத்திரம் கட்டுப்படுத்த முடியாத வெறிச்செயலாக மாறிவிட்டது.

யாரோ ஒருவரை ஆத்திரத்தில் கொன்றதால் சிறைசாலையில் எத்தனை பேர் இருக்கின்றனர்? ஆத்திரத்திலே பயங்கரமான, காயப்படுத்தும் காரியங்களை கூறியதால் எத்தனைபேர் உறவுகளை சேதப்படுத்தியிருக்கின்றனர் அல்லது அழித்திருக்கின்றனர்? கோப உணர்வை சரியாக கையாளும்படி போதிக்கப்பட்டிருப்பார்களேயன்றால் எத்தனை பேர் ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை இப்போது கொண்டிருந்திருப்பார்கள் என்பதைப் பற்றி யோசித்துப்பாருங்கள்.

நம்மை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கும் ஆத்திரத்தினால் ஏற்பட்ட ஒரு சம்பவம் எதுவென்றால், எவ்வித தவறும் செய்யாத, தங்களை இரட்சிப்பதற்காக வந்த இயேசுவை சிலுவையில் அறையும் என்று யூதர்கள் கூறியதேயாகும். சரித்திரத்திலேயே இந்த அநியாயமான செயல்தான் மிகவும் கொடூரமானது, ஆனாலும் தேவன் அதை மன்னித்துவிட்டு நம்முடைய முழுமையான மீட்புக்கு, சீர்ப்புதலுக்குமான திட்டத்தைக் கொடுத்தார். ஆச்சரியமான அன்பு!

ஆத்திரத்தை தவிர்க்கும் ஒரே ஒரு வழி எதுவென்றால், நீங்கள் கோபப்படும்போது 100 வரை எண்ணுங்கள், அல்லது 1000 வரை அல்லது உங்கள் ஆத்திரம் அடங்கும் வரை எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு எண்ணுங்கள். ஆத்திரத்தில் எதையும் சொல்லும்முன்பு அல்ல எதையாவது செய்யும் முன்பே அவ்வாறு செய்யவேண்டும். நான் எப்போதுமே இவ்வாறு சொல்வேன், “உணர்ச்சிகள் அடங்கட்டும் பின்னர் தீர்மானியுங்கள்.”

உங்களுடைய உணர்வின் பலத்தை கோபத்தின் மேல் வீணக்காதீர்

கோபப்படுவதற்கு அதிக பெலன் தேவைப்படுகிறது. கோப ஆவேசத்திற்கு பிறகு நீங்கள் எவ்வளவு களைப்பாய் உணர்கிறீர்கள் என்பதை எப்போதாவது கவனித்ததுண்டா? நான் கவனித்திருக்கிறேன், என்னுடைய இந்த வயதில், என் வாழ்க்கையை விரயமாக்க எனக்கு நேரவில்லை என்பதை

உணர்ந்திருக்கிறேன். கோபம் வீணானது, அது ஒரு நியாயமான கோபமாய் இருந்தாலொழிய அது யாருக்கும் எந்த நன்மையும் செய்கிறதில்லை. இது மற்றொரு அத்தியாயத்துக்கான பொருளாகும். நான் ஒருமுறை கோபப்படும்போது, அது அடங்குவதற்கு எனக்கு அதிகநேரம் எடுக்கிறதென்பதை நான் கற்றுக்கொண்டேன். எனவே கோபமடைய என் திறனையெல்லாம் உபயோகிப்பதற்கு பதில் அது தொடங்கும் முன்பே அதை அடக்க கொஞ்சம் திறனை உபயோகிப்பதே மேல் என்பதை இறுதியில் உணர்ந்தேன். ஒரு நல்ல அறிவுரையை நான் கொடுக்கிறேன். யாருடனாவது உங்களால் ஒத்துச்செல்ல இயலவில்லையென்றால், அந்த நபரை தேவனுடைய கரத்தில் விட்டுவிடுங்கள். யார் சரி, யார் தவறு என்பதை அவர் காண்பிக்கும் படி தேவனிடம் கேளுங்கள், அவர் நீங்கள் தான் தவறு என்று கூறுவாரென்றாலும் அந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களாயிருங்கள்.

பல ஆண்டுகள், நான் சரியானவளாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமே எவ்வித வித்தியாசமும் ஏற்படுத்தாத சின்ன சின்ன விஷயங்களுக்காக டேவிடம் வாக்குவாதம் செய்து என் திறனை நான் வீணாக்கினேன். ஆனால் அன்போ தற்பொழிவை நாடாது (1 கொரிந்தியா 13:5). நாம் சரி என்பதில் தான் எல்லாம் இல்லை! ஆனால் அநேக தரம், நாம் சரியானவர்கள் என்பதை நிரூபிக்க முயற்சித்தும் நாம் விரயமாக்கும் திறன், தவறாக உபயோகிக்கப்பட்ட திறனாகும். “நீ சொல்வது சரிதான்” என்று என் கணவர் டேவ் அவர்களை சொல்லவைக்க நான் எவ்வளவு கடுமையாக போராடியிருந்தாலும், நான் இன்னும் ஜெயிக்கவில்லை ஏனென்றால் நான் என் நடத்தையினால் தேவனை ஏமாற்றமடையச் செய்திருந்தேன். என்னை சுற்றி இருந்தவர்களுக்கு ஒரு நல்ல முன்மாதிரியாக நான் இருந்திருக்கவில்லை.”

சமாதானம் பெலனிளிக்கிறது, ஆனால் கோபமோ பெலவீனமடையச் செய்கிறது. நாம் தேவனோடும், நம்மோடும், பிறரிடமும் சமாதானத்தையே தொடர தெரிந்துக் கொள்வோம்.

ஜீவனை விரும்பி, நல்ல நாட்களைக் காணவேண்டுமென்றிருக்கிறவன் பொல்லாப்புக்குத் தன் நாவையும், கபடத்துக்குத் தன் உதடுகளையும் விலக்கிக்காத்து,

பொல்லாப்பை விட்டு நீங்கி, நன்மை செய்து சமாதானத்தைத்தேடி
அதைப்பின் தொடர்க்கடவன்.

1 பேதுரு 3:10-11

மேலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வேதவாக்கியத்தை வாசிக்க நீங்கள் நேரம்
எடுத்துக்கொண்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அது, இறுதியாக நான்
சமாதானத்துக்காக ஜெபித்தால் மட்டும் போதாது, அதை நான் நாடவேண்டும்,
தொடர வேண்டும், என் முழு இருதயத்தோடும் அதை பின்தொடர
வேண்டுமென்பதைக் கண்டுகொண்டேன். சமாதானத்தைக்
கொண்டிருக்கும்படி, நான் மற்றவர்களோடு ஒத்துப்போகவும், அவர்களுடன்
பொருந்திக் கொள்ளவும் விருப்பமுள்ளவளாக இருக்க வேண்டியிருந்தது.
உண்மையாலுமே, நான் சமாதானத்தை விரும்பினேனென்றால், நான்
என் அத்தையை தொலைபேசியில் அழைத்து மன்னிப்புக்கேட்டதைப்போன்று
என்னைத் தாழ்த்தவும் நான் விருப்பமுள்ளவளாக இருக்க வேண்டும்.

சமாதானத்தை எவ்வளவாக மதிப்பிடுகிறீர்கள்? அதை நீங்கள் மிகவும்
விலைமதிப்புள்ளது என்று எண்ணாவிட்டால், அதை பெற்றுக்கொள்ளும்படி
நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை செய்யவே மாட்டீர்கள். உங்கள்
கோபத்தை கட்டுப்படுத்துதலும், தாராளமாகவும், சீக்கிரமாகவும் மன்னிக்கக்
கற்றுக் கொள்வது, சமாதானத்தை நிலை நிறுத்துவதின் ஒரு பங்காகும். ஆனால்
நம்முடைய சொந்த விருப்பத்தை, விசேஷமாக நான் சரியாக இருக்க
வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை எப்போதுமே தியாகம் செய்ய விருப்பமுள்ளவராய்
இருக்க வேண்டும். இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் நமக்கு கொடுத்திருக்கும்
சமாதானத்தை அனுபவிக்க நாம் ஒவ்வொரு நாளும் இதை செய்ய வேண்டும்.
என்னை நானே நியாயப்படுத்திக் கொள்ள நான் எடுக்கும் முயற்சியைவிட தேவன்
என்னை அதிக சரியான முறையில் நியாயப்படுத்துகிறார் என்பதை நான்
கண்டுகொண்டேன். உங்கள் வாழ்வில் தேவன் தேவனாக இருக்கட்டும்,
அப்போது நீங்கள் இன்னும் அதிகமான சமாதானத்தைப் பெற்றுக்கொள்வீர்கள்.

கோப உணர்வானது உங்களை ஆளுகை செய்ய வேண்டுமென்று
அவசியமில்லை. அது எப்போதுமே தன்னுடைய தலையை தூக்க ஒரு சந்தர்ப்பத்தை
எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கும், ஆயினும் பரிசுத்த ஆயிவானவரின்

தலைமைத் துவத்தினாலும், ஜெபத்தினாலும், சுயக்கட்டுப்பாட்டினாலும் அதற்கு இடங்கொடாமலிருக்கலாம் நம்முடைய பகைவர்களின் மத்தியிலும் நாம் ஆளுகை செய்யத் தேவையான வல்லமையை தேவன் கொடுக்கிறார் என்று அவருடைய வார்த்தை கூறுகிறது. என்னைப் பொருத்தவரை, கோபமானது என்னுடைய எதிரி, அதற்கு சம்மதிக்க நான் மறுக்கிறேன். உங்களுக்கு நீங்கள் ஒரு உதவியைச் செய்துக்கொள்ளுங்கள் கோபத்தை விட்டுவிட்டு, அதை கடந்துச் சென்று, தேவனுடைய சமாதானத்தை அனுபவியுங்கள்.

அத்தியாயம்

3

கோபத்தின் வேர்கள்

நாம் சில காரியங்களைக் குறித்து கோபமடைவோம், ஆனால் குறிப்பாக எந்தவொரு காரியமும் இல்லாமலே சிலர் கோபமடைவார்கள்; அவர்கள் அப்படியாக கோபமாகவே இருப்பார்கள். சில சமயங்களில் நம் கோபம் எங்கிருந்துதான் வருகிறதென்றே நமக்குத் தெரியாது. “நான் மிகவும் கோபமாக உணர்கிறேன், ஏன் என்றே தெரியவில்லை. என்னில் என்ன தவறு இருக்கிறது” என்று ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்களுடைய கோபத்தின் வேர் எங்கே இருக்கிறது. ஜெபமும், கொஞ்சம் தோண்டிப் பார்ப்பதும், உண்மையை அதிகமாக எதிர்க்கொள்ளுவதும் அதை வெளியே கொண்டுவருகிறது. நான் தேவனிடம் என்னுடைய பிரச்சனை என்ன என்று கேட்டால், அதை அவர் எனக்குக் காண்பிப்பதை நான் கண்டிருக்கின்றேன். அவர் எனக்கு எதைக் காட்டுகின்றாரோ அது நான் கேட்டு விரும்பாததாகவே இருக்கும். விசேஷமாக நான் தான் பிரச்சனைக்கு காரணம் என்று அவர் காண்பிக்கும்போது, அதை நான் கேட்க விரும்புவதில்லை. ஆனால், நம்முடைய உள்ளான மனதில் நாம் உண்மையை பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். அதன் மூலம் நம்மை விடுதலையாக்க விரும்புகிறார்.

நான் நடுத்தர வயதாகும்வரை, கோபம் எனக்கு ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது. எப்போதெல்லாம் என்வழியின்படி நடக்கவில்லையோ, என்னுடைய கோபம் மூட்டி விடப்பட்டது. ஏனென்றால் என் தகப்பனார் அவ்விதம் செய்வதைப்

பார்த்திருந்தேன். கோபம் நிறைந்த குடும்பங்களிலிருந்து தான் கோபமான மனிதர்கள் தோன்றுகின்றனர். அது நாம் பார்த்துக் கற்றுக்கொண்டதை உதாரணமாக, அதை நாம் எதிர்க்கும் வரை அது இருந்து கொண்டே தாணிருக்கும் தங்கள் மனைவியை அடிக்கும் கணவர்களெல்லாம் அவர்கள் தகப்பன் அவர்கள் தாயை அவ்விதமாக நடத்தியிருந்ததை பார்த்ததாலே அவ்வாறு தாங்களும் தங்கள் மனைவியை அடிக்கின்றனர் என்று புள்ளியியல் விவரங்கள் கூறுகிறது. தங்கள் தாய் அவ்வண்ணம் தவறாக நடத்தப்படுவதை பார்க்க அவர்கள் விரும்பவில்லை என்றாலும் அவ்வண்ணமாகவே தான் அவர்களும் பிரச்சனைகளை கையாளுகின்றனர்.

என் தகப்பன் என் தாயிடம் அடிக்கடி மிகவும் கொடூரமாகவே நடந்துக் கொண்டார். குறிப்பாக அவர் மது அருந்தியிருப்பாரென்றால் மிகவும் கொடூரமாக இருப்பார். அவர் ஒரு கோபக்காரனாக இருந்தார் அவர் ஏன் அவ்வாறு கோபமாக இருந்தாரென்று அதன் வேரை நாங்கள் முழுவதுமாக கண்டுகொள்ளாமலிருந்த போதும், மிகவும் பிரியப்படுத்த இயலாதவராகவும், பிறரைக் கட்டுப்படுத்த கோபத்தை உபயோகித்தாரென்பதை நாங்கள் அறிந்துக் கொண்டோம். பாவங்கள் செய்வதும், பாவத்தோடு தொடர்புடைய நடத்தைகளும் தலைமுறை தலைமுறையாக சுதந்திரித்துக் கொள்ளப்படுகிறதென்றும், யாரோ ஒருவர் தேவனை நேசிக்கக் கற்றுக்கொண்டு, அவருடைய கொள்கைகளை தங்களுடைய வாழ்வில் பொருத்தும் வரை அது அவ்விதமாகவே சுதந்திரிக்கப்படுகிறதென்று வேதாகமம் நமக்குப் போதிக்கின்றது. (உபாகமம் 5:8-10).

என்னுடைய வாழ்க்கையில், என் குடும்பத்திலே இருந்து வந்த அந்த கோபத்தின் சுழற்சி உடைக்கப்படுவதை நான் பார்த்தேன், கோபப்பிரச்சனையைக் கொண்டிருக்கும் எந்தவொரு மனிதனுக்கும் தேவன் அதையே தான் செய்ய விரும்புகிறார். நீங்கள் வளர்ந்து வந்த குடும்பத்தைப் பற்றி கொஞ்சம் நேரம் எடுத்து யோசித்துப் பாருங்கள். அந்த சூழ்நிலை எவ்வாறு இருந்தது? சண்டை, பிரச்சனை என்று வரும்போது, அந்த பெரியவர்களெல்லாம் ஒருவரோடே ஒருவர் எவ்விதம் நடந்துக்கொண்டனர்? மாய்மாலமானதாக இருந்ததா? அல்லது உண்மையானதாக, வெளிப்படையானதாக இருந்ததா? ஒரு தேவனுக்கேற்ற சூழ்நிலையில் வளர்ந்த ஆசிரிவதிக்கப்பட்ட சிலரில் ஒருவராக நீங்கள்

இருப்பீர்களென்றால் தேவனை ஸ்தோத்தரியுங்கள், ஏனென்றால் ஒரு நல்ல தொடக்கத்தை அது உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆயினும், நல்ல முன்மாதிரி இல்லாமலிருக்கும் நாமும் கூட, தேவனுடைய அன்பு மூலமாகவும், அவருடைய வார்த்தையின் உண்மையின் மூலமாகவும் மீண்டுவரக் கூடும்.

தேவனுக்கேற்ற எதிர்ப்பை எப்படி உபயோகிப்பது

என் தகப்பன் கொடுமையாக இருந்தது மட்டுமல்ல, என் தாயும் அதை ஒருபோதும் எதிர்க்கவில்லை. அவர்கள் பயந்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே என் தந்தையினுடைய துஷ்பிரயோகமான ஆதிக்கத்துக்குள் அவர்கள் ஒதிங்கிவிட்டார்கள். அவர்கள் தங்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளவில்லை, என்னையும் பாதுகாக்கவில்லை. அவர்களுடைய பலவீனம் என்று நான் கண்டதை அவமதிக்கக் கற்றுக்கொண்டேன். அதனால் என் வாழ்க்கையின் தொடக்க நாட்களிலேயே, நான் பலவீனமானவளாகவோ, அல்லது என்னை பிறர் தவறாக நடத்துவதையோ நான் அனுமதிக்க மாட்டேன் என்று தீர்மானித்தேன். என்னைப் பாதுக்காத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில், நான் கட்டுப்படுத்துகிறவளாக மாறிவிட்டேன். எல்லாவற்றையும், எல்லோரையும் நான் என் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தால், நான் மனக்காயப்படமாட்டேன் என்று நான் நினைத்தேன். ஆயினும், என் நடத்தை தேவனுக்கேற்றபடி இல்லாததால் அது சரியாக அமையவில்லை. என் கணவரோ இறுதியாக எங்கள் உறவில் தேவனுக்கேற்ற எதிர்ப்பை உபயோகித்தார். அது சிறிது காலம் அவகாசம் எடுத்துக் கொண்டபோதிலும், நான் மாற உதவியது.

நாம் சமாதானமாய் இருக்கும்படியும் அதை தொடரவும், நாடவும் அழைக்கப்பட்டிருந்தாலும் நம்மை தவறாக நடத்துபவர்களை எதிர்க்க பயப்படுவது, சண்டை அல்லது பிரச்சனையை கையாளும் வழியன்று இறுதியிலே, எங்கள் வீட்டில் வெளிப்படையாயிருப்பதும், உண்மையாயிருப்பதுமே எப்போதும் சிறந்த கொள்கை என்பதைக் கற்றுக்கொண்டோம். எங்களுக்கு நான்கு குழந்தைகளுண்டு, நாங்கள் அனைவரும் ஒன்றாக அதிக நேரம் செலவிடுவோம். நாங்கள் கோபப்பட்டு முரணான காரியங்களை சொல்லிக் கொள்வோம். ஆனால் யாரும் அதிக நேரம் கோபமாக இருப்பதில்லை. அதைக் குறித்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். நாங்கள் பிரச்சனைகளை எதிர்க்கின்றோம். நாங்கள்

ஒத்துச் செல்லவில்லையென்றாலும் சுமுகமாக ஒத்துக்கொள்ளாதிருப்போம். சண்டையின் அபாயத்தை நாங்கள் அறிவோம். அதை எங்கள் குடும்பத்துக்குள் கொண்டு வராதிருக்க கவனமாக இருக்கின்றோம். நான் இதை ஏன் உங்களுடன் பகிர்ந்துக் கொள்ளுகிறேனென்றால், நான் ஒரு கோபம் நிறைந்த குடும்பத்தில் தான் வளர்ந்தேன். ஆரம்பத்தில் அந்த கோபத்தை என்னுடைய குடும்பத்திலும் கொண்டு வந்தேன், இருந்தாலும் அந்த பாவமான முறைகளெல்லாம் தேவனுடைய கிருபையினாலும், இரக்கத்தினாலும், அவருடைய வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிவதின் மூலமாகவும் உடைக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை காண்பிக்கவே கூறுகிறேன்.

தேவன் நம்மை நடத்தும் போது எதிர்க்கவும், தேவன் நம்மை அவ்வாறு நடத்தும்வரை காத்திருக்கும்போதே தேவனுக்கேற்ற எதிர்க்கொள்ளுதல் அல்லது எதிர்ப்பு தொடங்குகிறது. அதிகமாக எதிர்ப்பதும் கூட ஒரு கோபமனிதனை இன்னும் அதிக கோபப்படுத்தக்கூடும். பிரச்சனையை அன்பாகவும், அமைதியாகவும் கூறுங்கள். அதை எளிமையான, சாதாரணமாக பேசுவதின் மூலம் தெரியப்படுத்துங்கள் கோபத்தை கோபத்தைக் கொண்டு எதிர்ப்பது ஒருபோதும் உதவாது, எனவே எதிர்க்கும் போது அல்லது எதிர்க்கொள்ளும்போது கோபப்படாமல் அமைதியாகவே இருக்க வேண்டும்.

மெதுவான பிரதியுத்தரம் உக்கிரத்தை மாற்றும்; கடுஞ்சொற்களோ கோபத்தை எழுப்பும்

நீதிமொழிகள் 15:1

ஆரோக்கியமுள்ள நாவு ஜீவவிருட்சம்; நாவின் மாறுபாடோ ஆவியை நொறுக்கும்

நீதிமொழிகள் 15:4

நீண்ட பொறுமையினால் பிரபுவையும் சம்மதிக்கப்பண்ணலாம்; இனிய நாவு எலும்பையும் நொறுக்கும்

நீதிமொழிகள் 25:15

நீங்கள் எதிர்க்கும் நபரிடம் அவருடைய நடத்தை உங்களை எப்படி உணர வைக்கிறதென்பதைப் பற்றி கூறுங்கள், அதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது

என்பதையும் தெரியப்படுத்துங்கள். உங்களுடைய தொனி மிருதுவாக ஆனால் திடமானதாகவும் இருக்கட்டும். அந்த நபரை நீங்கள் நேசிப்பதை உறுதிசெய்யுங்கள், உறவு ஆரோக்கியமானதாக இருக்க நீங்கள் விரும்புகிறதையும், தவறாக நடத்தப்படுவதையும் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டீர்கள் என்பதையும் கூறுங்கள். அந்த நபர் ஆரம்பத்தில் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படாதீர்கள். நம் எண்ணங்களில் சில காரியங்கள் சென்று ஊற பொதுவாகவே கொஞ்ச கால அவகாசம் தேவைப்படுகிறது. அந்த நபர் கோபப்பட்டு, நீங்கள் தான் பிரச்சனைக்குக் காரணம் என்று உங்களை குற்றப்படுத்தினாலும் ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்காதீர். உங்களுடைய தீர்மானத்தை உறுதியாக பற்றிக்கொள்ளுங்கள். அதிகமாக ஜெபியுங்கள், கிரியை செய்ய தேவனுக்கு நேரம் கொடுங்கள். அநேக சமயங்களில் அந்த நபர் அவராகவே உங்களிடம் வந்து, நீங்கள் சொல்வதுதான் சரியென்றும் தவறுக்கு வருந்துவதாகவும் கூறுவார்.

என் கணவர் டேவ் என்னை எதிர்க்கத் தொடங்கிய போது, அவர் என்னை நேசிப்பதாகக் கூறினார். ஆனால், நான் என் தேவனுக்கேற்காத நடந்தையை கண்டிக்கொள்ள விருப்பமில்லாதவளாக இருந்து தேவன் என்னை மாற்ற நான் அனுமதிக்கவில்லையென்றால் அவர் எனக்குரிய கனத்தை கொடுக்க போவதில்லை என்று கூறினார். அவரைப் பற்றி எனக்கிருந்த மனப்பான்மையும், அவரிடம் நான் பேசிய வார்த்தைகளும் அவரை எவ்வளவு வருத்தமடையச் செய்தது என்பதைக் கூறினார். என்னைப் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த உணர்வுகளின் சேதங்கள் சுகமடைய கால அவகாசம் தேவைப்படும் என்பதையும் நான் அறிந்துக் கொள்ளும்படி செய்தார். அவர் என்னை ஒருபோதும் தவறாக நடத்தவில்லை, என்னிடம் பேசாமலிருப்பதின் மூலம் அவருடைய வாழ்விலிருந்து என்னை ஒதுக்கி வைக்கவும் இல்லை, ஆனால் அவர் உறுதியாகவும், தீர்மானத்தோடும் இருந்தார். முதலில் நான் கலகம் செய்தேன், என்னை நானே தற்காத்துக்கொள்ள முயன்றேன். அவரிடமிருந்த எல்லா தவறான காரியங்களை பற்றியும் கூற முயன்றேன். ஆனால் இறுதியில் நான் என்னுடைய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, மாறுதலுக்கு நேராய் பரிசுத்த ஆவியுடன் சேர்ந்து உழைக்கத் தொடங்கினேன். இந்த முழு நிகழ்வுகளிலும் டேவ் காண்பித்த அமைதியும், திடமான உறுதியும் மிகவும் முக்கியமானதாகும், யாருடைய சூழ்நிலையெல்லாம்

எதிர்க்கப்பட வேண்டுமோ அவர்களுக்கெல்லாம் இது மிகவும் முக்கியமானது என்று நம்புகிறேன்.

உபயோகிக்கப்படுதலும் துஷ்பிரயோகிக்கப்படுதலும்

துஷ்பிரயோகம் என்றால் தவறாக உபயோகப்படுத்துவது அல்லது தவறான வழியில் உபயோகப்படுத்துவது. ஒரு தகப்பன் தன் பிள்ளையை பாலியல் ரீதியாக துஷ்பிரயோகம் செய்வதாவது, தவறான முறையில் அந்த பிள்ளையை அவன் உபயோகிப்பதாகும். ஒரு தாய்க்கு தன் பிள்ளைகளிடமாய் எந்தவொரு அன்பான வார்த்தைகளோ அல்லது கனிவோ இல்லாதபோது, அவளும் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறாள் ஏனென்றால் அவருடைய நடத்துதலானது தவறானதாக இருக்கிறது. ஒரு கணவன் தன் மனைவியை அடித்து உதைக்கும் போது அவன் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறவன் ஆகிறான். ஒருவர் பிறறொருவனை கட்டுப்படுத்த முயலும்போது, அது துஷ்பிரயோகமாகும். நமக்கு அன்பு, ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல், விடுதலை போன்றவை தேவைப்படும் வகையில் தான் தேவன் நம்மை சிருஷ்டித்திருக்கிறார்; இந்த தேவைகளெல்லாம் நம் டி.என்.ஏவின் ஒரு பங்காகும், இல்லை இல்லாவிடில் நாம் ஒருபோதும் சரியாக கிரியைச்செய்ய இயலாது.

இன்று நம் சமுதாயத்திலிருக்கும் துஷ்பிரயோகத்தைப் பற்றி நான் நினைக்க முயலும் போதுகூட நான் தோற்றுப்போனவளாக உணர்கிறேன். நாம் ஒரு கோபமான உலகில் வாழ்வதைப் போன்று தோன்றுகிறது. இங்கே எப்போது வேண்டுமென்றாலும் வெடித்து சிதறும் வெடிகுண்டைப் போன்றுதான் அநேக மக்கள் இருக்கின்றனர். மக்கள் மிகவும் சுயநலக்காரர்களாகவும், சுயத்தையே மையமாகக் கொண்டவர்களாகவும் மாறிவிட்டனர், அதனோடு சேர்ந்து அவர்கள் கோபமும் வளர்ந்து விட்டது. என்னைப் பொறுத்தவரை, நாம் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் தேவன்தான் ஒரேயொரு விடையாகும். உலகம் என்ன செய்கிறதோ அதை நம்மால் கட்டுப்படுத்த இயலாது, ஆனால் உலகத்தின் வழியை நாம் பின்பற்றாமல் இருக்க தீர்மானிக்கலாம். தேவனையும் அவருடைய வழிகளையும் சார்ந்து நம் தீர்மானங்களை நாம் எடுக்கலாம். அப்படி நாம் செய்வோமென்றால், மற்றவர்கள் நம்மை பார்த்து பின்பற்றக் கூடிய ஒரு

பிரகாசமான வெளிச்சமாக நம் வாழ்க்கை மாறிவிடும். யாரை சேவிப்பீர்களென்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள்... “நானும் என் வீட்டாருமோவென்றால், கர்த்தரையே சேவிப்போம்” (யோசுவா 24:15) என்று அறிக்கையிடுங்கள்.

எந்த வகையிலான துஷ்பிரயோகமும் மக்களை கோபமடையச் செய்கிறது. உங்களை துஷ்பிரயோகம் செய்த யார் மீதாவது நீங்கள் கோபமாயிருக்கிறீர்களா? ஒருவேளை அவர்களை மன்னிப்பது தான் உங்களுடைய சொந்த சுகமுடையதலுக்கும், மாற்றத்துக்கும் தொடக்கமாக இருக்கலாம். இயேசு தம் சீஷர்களிடம் எவர்களுடைய பாவங்களை மன்னியாதிருக்கிறீர்களோ அவைகள் அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படாதிருக்கும் ஆனால் எவர்களுடைய பாவங்களை மன்னிக்கிறீர்களோ அவைகள் அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படும் என்று யோவான் 20:23ல் இயேசு கூறியதாக பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. நம்மை காயப்படுத்திய ஒருவரை மன்னிக்க நாம் மறுக்கும்போது, அந்தப் பாவத்தை நாம் நமக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு, அதையே நாமும் செய்யக்கூடும். துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்ட அநேகர் துஷ்பிரயோகிக்கிறவர்களாக மாறி விடுகிறார்கள். தங்களைக் காயப்படுத்தியவர்களை முற்றிலுமாக மன்னிக்கும் வரையில் குறைந்த பட்சம் அவர்கள் கோபக்காரர்களாகவும், தங்களை மாற்றிக்கொள்ள இயலாதவராகவும் இருக்கின்றனர். நாம் ஒரு கோபமான வாழ்வையே வாழ்வோம் என்று நம்பி யாரோ ஒருவர் நம் ஒவ்வொருவரையும் காயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்படி சாத்தான் பார்த்துக் கொள்வான். ஆனால் பிரசங்கி 7:9 நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள், “உன் மனதில் சீக்கிரமாய் கோபங்கொள்ளாதே, மூடரின் நெஞ்சிலே கோபம் குடி கொள்ளும்” யாரோ ஒருவர் நம்மை காயப்படுத்தும் போது நாம் உணரும் கோபத்தை வைத்துக் கொண்டேயிருப்போமென்றால் நாம் முட்டாள்கள். உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவி செய்துக்கொள்ளுங்கள், மன்னியுங்கள்.

1985ல், பில் பெல்கே என்பவரின் பாட்டி, ருத் என்பவர் நான்கு டீன் ஏஜ் வாலிப் பெண்களால் கொலைச் செய்யப்பட்டார். தன்னுடைய வீட்டில் வேதாகமப் பாடங்களை நடத்திய அருமையான கிறிஸ்தவர் அவர். ஒருநாள் மாலை வேளையிலே, தேவனுடைய வார்த்தையை போதிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு எதிர்பார்ப்போடு தன்னுடைய வீட்டின் கதவை ஒரு குழுவினருக்கு திறந்துக் கொடுத்தார். மாறாக, அந்தப் பெண்கள் அவள் வீட்டினுள் நுழைந்து கொடுரமாக அவளைக் கொன்றுவிட்டனர்.

1986 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம், ஒரு இரவில், பில் தன்னுடைய பாட்டியைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

* * *

1986ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 2ம் தேதியன்று (பெல்கே கூறுகிறார்), நான் பாட்டியினுடைய வாழ்க்கைப் பற்றியும், மரணத்தைப் பற்றியும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களுடைய விசுவாசத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். பாட்டி ஒரு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவர், நானும் ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் தான் வளர்க்கப்பட்டேன். பரலோகத்திலிருக்கும் பிதா நம்முடைய பாவங்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்றால் எவ்வாறு நாமும் நமக்கு தவறிழைத்தவர்களை மன்னிக்கவேண்டுமென்று இயேசு சொன்னதைப் பற்றி யோசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மன்னிப்பானது நம்முடைய பழக்கமாகிவிட வேண்டும், நம் வாழ்க்கை முறையாகிவிடவேண்டுமென்று இயேசு சொல்கின்றார் என்பதை அறிந்தேன். மன்னியுங்கள், மன்னியுங்கள், மன்னியுங்கள், மன்னித்துக் கொண்டேயிருங்கள்... பாவுலா கூப்பர் என்ற பதினைந்து வயதான அந்த குழு தலைவி, என் பாட்டிக்கு அவள் என்ன செய்தாளோ அதற்காக அவளை நான் மன்னிக்க முயற்சிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். சரி என்றோ ஒருநாள் அப்படி செய்வோம் ஏனென்றால் நாம் செய்ய தகுந்த சரியான காரியம் அதுதான் என்று யோசித்திருந்தேன்.

பாட்டியைப் பற்றி நான் எவ்வளவு அதிகமாக யோசித்தேனோ, அவ்வளவாக பவுலாவுக்கு கொடுக்கப்படபோகும் மரண தண்டனையைக் குறித்து என் பாட்டி எவ்வளவு பயந்திருப்பார்களென்று நான் உணர்த்தப்பட்டேன்... அதே விதமான அன்பையும், மனதுருக்கத்தையும், குடும்பத்திலிருக்கும் யாரோ ஒருவர் அவளிடமாய் காட்டவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புவதையும் நான் உணர்ந்தேன். அது என் தோளின் மீது விழுந்திருப்பதைப் போன்று உணர்ந்தேன். மன்னிப்பு தான் சரியானது என்பதை நான் அறிந்திருந்தபோதும், அன்புக்கும், மனதுருக்கத்துக்கும் இடமில்லை ஏனெனில் பாட்டி அவ்வளவு கொடுமாக கொலை செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அன்பையும், மனதுருக்கத்தையும் தான் பாட்டி விரும்பியிருப்பார்கள் என்று ஆழமாக உணர்த்தப்பட்டவனாய், வேறு வழியறியாதவனாய் பாட்டியின் சார்பில் பவுலா கூப்பருக்காகவும் அவள்

குடும்பத்திற்காகவும் அன்பையும், மனதுருக்கத்தையும் தேவன் எனக்குக் கொடுக்கும்படி நான் கெஞ்சிக்கேட்டேன்.

அது ஒரு சிறிய ஜெபம்தான், ஆனால் உடனடியாகவே, நான் எவ்வாறு பவுலாவுக்கு பாட்டி எப்படிப்பட்டவரென்பதையும், முதலில் ஏன் அவர் அவளை வீட்டினுள் அனுமதித்தாரென்பதையும் பற்றி எழுதுவது என்று யோசிக்கலானேன். பாட்டியினுடைய விசுவாசத்தை அவளுடன் பகிர்ந்துக் கொள்ள பிரியப்பட்டேன்.

அன்புக்காகவும், மனதுருக்கத்துக்காகவும் நான் ஜெபித்த ஜெபம் கேட்கப்பட்டதென்பதை உணர்ந்தேன். ஏனென்றால் நான் பவுலாவுக்கு உதவ விரும்பினேன். அவளை மரணத்துக்குள்ளாக்குவது தவறானது என்று திடீரென்று உணர்ந்தேன். அந்த இரவு வேளையில் தானே என் வாழ்வில் ஒரு மிகவும் வல்லமையான பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டேன். அது தான் மன்னிப்பின் குணமாக்கும் வல்லமை பற்றியது. என்னுடைய இருதயம் மனதுருக்கத்தினால் தொடப்பட்டபோது, மன்னிப்பு ஏற்பட்டது. மன்னிப்பு ஏற்பட்டபோது, ஒரு பயங்கரமான குணமாக்குதல் நடைபெற்றது. பாட்டியின் மறைவுக்கு பின் ஒன்றரை வருடங்கள் ஆகிறது. அந்த சமயத்தில், எப்போதெல்லாம் நான் பாட்டியைப் பற்றி நினைத்தேனோ, அப்போதெல்லாம் அவர் எவ்வாறு மரித்தான் என்பதை சித்தரித்துப் பார்ப்பேன். அவருக்கு ஏற்பட்ட அந்த பயங்கரமான மரணத்தைப் பற்றி நினைப்பது கூட கொடுமையானதாக இருந்தது. ஆனால், என் இருதயம் மனதுருக்கத்தினாலும், தொடப்பட்டு அதனால் மன்னிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை நான் அறிந்தபோது அந்த ஷண்பொழுதிலிருந்தே நான் எப்போதெல்லாம் பாட்டியைப் பற்றி யோசித்தேனோ அப்போதெல்லாம் அவர் எவ்வாறு மரித்தாரென்பதை சித்தரித்துப் பார்க்கமாட்டேன். ஆனால் அவர் எவ்வாறு வாழ்ந்தாரென்பதைப் பற்றியும் அவர் எதற்காக நின்றாரென்பதையும் எதை விசுவாசித்தாரென்றும் எவ்வளவு அருமையான அழகானவர் என்பதைப் பற்றியும் சித்தரித்துப் பார்க்கலானேன். மன்னிப்பென்பதாவது கூட்பார் என்ன செய்தாரோ அதைக் கண்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதில்லை அல்லது அவள் செய்த காரியத்திற்கு எவ்விதமான தண்டனையும் இருக்கக்கூடாது என்பதில்லை அது நிச்சியமாகவே மன்னித்து மறப்பது இல்லை. பாட்டிக்கு என்ன நடந்ததோ அதை என்னால் மறக்க இயலாது. ஆனால் பவுலாவுக்கு நல்லது நடக்க வேண்டுமென்று விரும்புவது அவளுக்கு நல்ல காரியம் நடைபெற வேண்டுமென்று நான் விரும்பலாமே.

* * *

மேலே சொல்லப்பட்டதைப் போன்ற உண்மை சம்பவங்கள் நம்மை மிகவும் ஊக்கப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. நமக்கு என்ன நடைபெற்றது என்பதையும் கடந்து அப்பாற்பட்டு பார்ப்போமென்றாலும், அதை சம்பந்தப்பட்ட மக்களனைவருக்கும் சிறந்தது எதுவாக இருக்கும் என்றும் பார்ப்போமென்றால் நாம் எவரையும் எக்காரியத்துக்கென்றாகிலும் மன்னிக்க இயலும். என்னைக் காயப்படுத்தியவர்கள் எனக்கு என்ன செய்தார்கள் என்பதை மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் தங்களுக்கே என்ன செய்துக் கொண்டனர் என்பதைக் கண்டு அவர்களை மன்னித்து அவர்களுக்காக ஜெபிக்க வேண்டுமென்பதை தேவன் எனக்குப் போதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

பூரணத்துவம், குற்றமற்ற தன்மையில் வேர்கொண்டிருக்கும் கோபம்

நம்மைப் பற்றியோ அல்லது மற்ற மக்களைப் பற்றியோ நாம் உண்மை நிலைக்கும் அப்பாற்பட்ட எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டிருப்போமென்றால், அது நம் வாழ்வில் கோபத்தின் வேராக மாறிவிடக்கூடும். பூரணத்துவத்தை நம்புவன் காரியங்கள் பூரணமாக இருந்தாலொழிய திருப்தி அடையவே மாட்டான். நன்றாக இருக்கிறதென்பது ஒருபோதும் போதிய அளவு நன்றாக இருப்பதில்லை, மிகவும் நன்றாக இருப்பதுவும் கூட போதிய அளவு நன்றாக இருப்பதில்லை... காரியங்கள் பரிபூரணமாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய பூரணத்துவத்தை நம்புவர் தங்களுடைய வாழ்வில் சமநிலையை தேவன் கொண்டுவர அனுமதித்தாலொழிய, பூரணமாய் இருக்க வேண்டுமென்ற அந்த உந்துதலானது பொதுவாகவே மனஅழுத்தத்துக்கும், சந்தோஷமின்மைக்கும் காரணமாகிவிடுகிறது.

வாழ்க்கை பரிபூரணமானதல்ல நம் வாழ்விலிருக்கும் மக்களும் பரிபூரணமானவர்களல்ல. ஆனாலும், நாம் விரும்பினால் நமக்கு நடைபெறும் அனைத்தையும் பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்ளும் திறனை தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்.

* * *

லீசா என்ற பெண்ணின் தாய் லீசாவினிடம் மிகவும் கண்டிப்புள்ளவளாக இருந்தார்கள். அவள் செய்த எல்லாக் காரியங்களிலும் பரிபூரணத்தை எதிர்பார்த்தார்கள். லீசாவுக்கு இசை திறன் இல்லாமலிருந்த போதிலும் அவள் தாய் அவள் பியானோ வாசிக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் மணிக்கணக்காக பயிற்சி செய்ய வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினார்கள். எதற்குமே லீசாவை அவர் பாராட்டியது கிடையாது. எப்போதாவது பாராட்டினாலும் அவள் இன்னும் அதிக நன்றாக செய்ய வேண்டுமென்பதை நினைவறுத்துவார்கள். அதன் விளைவாக அவள் என்ன செய்தாலும் அதை தோற்றுப்போனது போலவே கருதினாள். இதனால் அவளையே அவள் வெறுக்கலானாள். அவள் சட்ட பூர்வமானவளாக மாறிவிட்டாள். தன்னுடைய கணவர் மற்றும் இரண்டு பிள்ளைகளுடனான அவளுடைய உறவு மிகவும் சங்கடத்தையே கொடுத்தது. முப்பது வயதில் லீசாவுக்கு குடற்புண்ணும், வயிற்றுக் கோளாறும் ஏற்பட்டது. இவை இரண்டும் அவள் தொடர்ந்து மன அழுத்தத்திலேயே வாழ்ந்ததின் எதிர்மறையான விளைவே.

லீசா தற்போது ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலோசகரிடம் ஆலோசனைப் பெற்று வருகிறாள். சிறிது முன்னேற்றமடைந்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனாலும் அது ஒரு அனுதின போராட்டமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்ந்துக் கொண்டு தானிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளின் முடிவிலும் ஏதோ ஒன்று பரிபூரணமற்றதாக நடந்துவிடுகிறது. அது அவளை பாதிக்காதபடி அவள் அறிந்தே தீர்மானம் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. பூரணத்துவம் என்ற கொடுமையினின்று அவள் விடுபட வேண்டுமென்று விரும்புகிறாள். ஆனால் இந்த பகுதியில் அவள் மனது மறுருபமடைய கொஞ்சகால அவகாசம் தேவைப்படும். தேவனுடைய வார்த்தையின் பேரில் அவள் கிரியை செய்ய லீசா கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தை என்ன சொல்லுகிறது என்பதை நம்பவும் அவளுடைய தாயின் எதிர்பார்ப்புகள் என்ற நினைவுகளின் பேரில் சூழ்நிலைகளுக்கும் உணர்ச்சிவயப்பட்டு பிரதிக்கிரியை செய்யாமலிருக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நியாயப்பிரமாணத்தை பரிபூரணமாக கடைப்பிடிக்க இயேசுவால் மட்டுமே முடிந்தது அவராலே தான் முடியும். அவர் அதை நாம் விடுதலையோடு இருக்க

வேண்டுமென்பதற்காக நமக்காக செய்து முடித்தார் . தேவன் பேரில் நமக்கு ஒரு பூரணமான இருதயம் இருந்தாலும், பூரணத்துவத்தை நாம் விருப்பினாலும், நாம் இந்த மாம்சத்தில், இரத்தத்தில் வாழும்வரை ஏதோ ஒரு விதமான பரிபூரணமற்ற தன்மையை நாம் வெளிப்படுத்திக் கொண்டேதானிருப்போம். நம்மை சுற்றிலும் நடைபெறும் காரியங்கள் அனைத்தினாலும் நம் ஆத்துமாக்கள் பாதிக்கப்பட்டுக் கொண்டேதானிருக்கும். தேவனுடைய வார்த்தையை படிப்பதின் மூலமாகவும், அவரோடு நேரம் செலவிடுவதின் மூலமாகவும், பரிபூரணத்திற்கு நேராக நாம் வளருகிறோம், ஆனாலும் நாம் சென்றடையவேண்டிய இடத்திற்கு செல்லும் வழியில் தானே நாம் சந்தோஷமாய் இருக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்க்கையானது பயணத்தைப் பற்றியதே, முடிவைப் பற்றியதல்ல நம்முடைய பெலன்களிலே தேவனுடைய பெலன் பூரணமாக விளங்குகிறது. நாம் அவருக்குள் மட்டும் தான் பெலவான்களாயிருக்க முடியும். நாம் எல்லா வேளைகளிலும் பரிபூரணமாக இருக்க இயலாதென்பதால் நாம் நம்முடனே கோபமாக இருப்பதால் எந்த பலனும் இல்லை. என்னால் எவ்வளவு சிறப்பாக செய்ய இயலுமோ அதை செய்யவும், மற்றதை தேவன் செய்ய விட்டுவிடவும் கற்றுக்கொண்டேன்.

சந்திக்கப்படாத தேவைகள்

நம்மனைவருக்குமே நியாயமான தேவைகளுண்டு, நம்முடன் நல்லுறவிற் றுக்கு சிலர் அவற்றை சந்திக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறல்ல. எப்படியிருந்தாலும், நாம் முதலாவது தேவனை நோக்கிப்பார்க்க வேண்டும், பிறர் மூலமாக அவர் கிரியை செய்வாரென்று அவரை நம்ப வேண்டும். தங்களைப் போன்றல்லாது எதிர்மறையாக இருக்கும் மக்களிடமாய் அநேகர் ஈர்க்கப்படுகின்றனர். நாமனைவருமே வித்தியாமானவர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்று தான் தேவன் திட்டமிட்டார். ஏனென்றால் நாம் அப்போது தான் ஒருவருக்கொருவர் தேவைப்படுவோம் என்பதற்காக அவ்விதம் திட்டமிட்டார் ஒரு மனிதனே எல்லாவற்றையும் கொண்டிருப்பதில்லை. ஆனால் வாழ்வில் ஒரு ஆரோக்கியமான சமநிலையை கொண்டிருப்பதில்லை. ஆனால் வாழ்வில் ஒரு ஆரோக்கியமான சமநிலையை கொண்டிருக்க தேவையானவற்றை நாமனைவருமே

கொண்டிருக்கின்றோம். நான் மிகவும் தீவிரமாக செயல்படுபவள், என்னுடைய கணவரோ நிதானமாக இருப்பார். பல வருடங்களாக இந்த ஒரு காரியம் தான் எங்களிடையே ஏற்பட்ட வாக்குவாதங்களுக்கு காரணமாக இருந்தது. ஆனால் இப்போதோ, அவர் கிரியை செய்ய நான் அவரைத் தூண்டிவிடுகிறேன். நானும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு கிரியை செய்யாதபடி அவர் என் வேகத்தை மட்டுப்படுத்துகின்றாரென்பதை நாங்கள் காண்கிறோம். நாங்களிருவரும் இணைந்து சமநிலையாக இருக்கின்றோம். நீங்களும் இதைபோன்ற ஒரு சூழ்நிலையில் இருக்கலாம், அதை நீங்கள் சரியான கண்ணோட்டத்தில் பார்க்காவிடில், யாரோ ஒருவரிடமிருந்து ஏதோ ஒன்றை உங்களுக்கு அது தேவையென்று கூட அவர்கள் உணராமலிருக்கலாம், ஏனென்றால் அவர்கள் உங்களை பார்க்கிலும் வித்தியாசமாக இருக்கின்றார்கள். நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சி செய்துக் கொண்டே உங்கள் வாழ்க்கையை செலவிடுவீர்கள்.

தேவன் நம்முடைய அனைத்து நியாயமான தேவைகளையும் சந்திப்பாரென்று நான் நம்புகிறேன். ஆனால் அவர் தெரிந்துக்கொள்ளும் யாரைக் கொண்டாகிலும் அதை செய்வார் டேவ் என்னை புரிந்துக் கொள்ளவில்லை என்றோ அல்லது எங்கள் பிரச்சனைகளைப் பற்றி அவர் என்னிடம் பேச நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதற்காகவோ அவர் மேல் கோப்பட்டு நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய திட்டமோ எளிமையானது. பிரச்சனை என்பதை உணர்ந்துக் கொள்வார், எங்களால் என்ன செய்ய முடியுமோ அதை செய்வார், பின்னர் கவலையெல்லாம் தேவன் மேல் வைத்துவிடுவார் (1 பேதுரு 5:7) மாறாக நானோ நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி கண்டுபிடிக்க விரும்பினேன். ஆம், டேவ் செய்தது சரிதான். நான் அவரைவிட வித்தியாசமான ஆளிகளை கொண்டிருந்தேன். மேலும் தேவனை நம்பும் விஷயத்தில் அவரைவிட முதிர்ச்சியற்றவளாகவே இருந்தேன்.

வருடங்கள் கடந்து செல்ல செல்ல, சந்திக்கப்படாத தேவைகள் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது நாளடைவில் ஒரு கோபவேராக என் வாழ்வில் மாறாமலிருப்பதற்காக அவற்றை என் மனதில் பதிவு செய்து வைக்காமலிருக்க கற்றுக் கொண்டேன். டேவ் என்னை நேசிக்கிறாரென்றும், அவர் என்

தேவைகளையெல்லாம் சந்திக்க விரும்புகிறாரென்பதையும், நான் அறிவேன். ஆனால் உண்மையென்னவெனில் அவர் அந்த தேவைகளையெல்லாம் பார்ப்பதில்லை இல்லையென்றால் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றும் அறிவதில்லை ஏனென்றால் தேவன் அவரை அவ்விதம் உருவாக்கவில்லை. டேவ் செய்யும் மற்ற எல்லா அற்புதமானக் காரியங்களைப் பார்க்கவும், அவர் செய்யாத சில காரியங்களைக் காணாதிருக்கவும் கற்றுக்கொண்டேன்.

ஒரு நன்றியறிதலுள்ள இருதயம், அதாவது எதைப் பெற்றிருக்கிறோமோ அதற்காக நன்றியோடிருப்பதால் கோபம் மற்றும் வெறுப்பை தவிர்க்கலாம். நன்றியோடிருங்கள் நன்றி சொல்லுங்கள் கோபத்தை பலமாக எதிர்த்து விடுங்கள் அவ்வாறில்லையெனில் அது பிறரை விட உங்களைத் தான் அதிகம் பாதிக்கும்.

திருத்துதலுக்கான தேவை

எங்களுக்கு திருமணமான ஆரம்ப வருடங்களில், என் கணவர் டேவ் என்னை திருத்த வேண்டியிருந்தது, ஆரம்பத்தில் அதை நான் விரும்பாவிட்டாலும் அவர் அவ்வாறு செய்தார் ஏனெனில் அவர் என்னை நேசித்தார். எங்களுடைய உறவு ஆரோக்கியமானதாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். ஒரு உண்மையான நண்பன் தேவைப்படும்போதெல்லாம் தண்டனையின் பிரம்பினால் நம்மை திருத்துவாரென்று வேதம் நமக்கு கற்பிக்கின்றது. தவறான நடத்தையைக் கண்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவது சுலபமானதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் நாம் பிறரை திருத்தும்போது, அதை தொடர்ந்து ஏற்படும் நாடகங்களைப் போன்ற காரியங்களை சமாளிக்க நாம் விரும்புவதில்லை. ஆனால் மற்ற மக்களைப்பற்றி நாம் உண்மையாகவே கரிசனையோடிருப்போமென்றால் அவ்வாறு நாம் செய்யமாட்டோம்.

சிறுபிள்ளைகளுக்கு அன்பும், பாசமும் மட்டும் தேவையில்லை, அவர்களுக்கு திருத்துதலும் தேவை. ஒரு சிறுபிள்ளையை திருத்தாமல் விட்டுவிடுவோமென்றால், அவர்கள் கலகக்காரர்களாகவும், அவமதிக்கிறவர்களாகவும், மாறிவிடுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் சிறைச்சாலையிலிருக்கும் கைதிகளில் அதிக சதவிகிதத்தினர். அவர்கள் பெற்றோர்கள் அவர்களை சரியானமுறையில் திருத்தவேயில்லை என்று சாட்சியிடுகின்றனர். எங்களுடைய மகள் சாண்டராவுக்கும், அவள் கணவர்

ஸ்வீவுக்கும் எட்டு வயதாகும் இரட்டை பெண் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர். ஸ்வீவும், சாண்டாவும் அன்பைப் பொழியும் பெற்றோர்கள் தான். ஆனால் அவர்களுடைய திருத்துதல்களில் அவர்கள் அதிக உறுதியானவர்கள் அன்பும், திருத்துதலும் சமநிலையிலிருக்கும் போது சிறு பிள்ளைகள் எவ்வாறு பிரதிக்கிரியை செய்கின்றனர் என்பதை உங்களுக்கு காண்பிக்க என் பேரக் குழந்தை ஏஞ்சல் தன் தாய்க்கு அவள் பொய் சொன்னதற்காக அவளின் தாய் அவளை திருத்தியதால் தன் அறையில் ஒரு மாலைவேளையில் தனித்திருந்தபோது, எழுதிய ஒரு குறிப்பை நான் உங்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்கிறேன்.

அன்புள்ள அம்மாவுக்கு நான் உங்களை மிகவும் நேசிக்கிறேன். உங்களைப்பற்றி நான் கரிசனையுள்ளவள்ளவளாயிருக்கிறேன். நான் உங்களை மிகவும், மிகவும், மிகவும், மிகவும், அதிகமாக நேசிக்கிறேன் என்று நீங்கள் அறிந்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திருத்தப்படுவது அவளுக்கு சரியானது என்பதை ஏஞ்சல் அறிந்திருந்தாள். தன்னுடைய பெற்றோரிடமிருந்து அவளுக்கு கிடைத்த ஒரு அன்பின் செயலே அது என்று அவள் அறிந்திருந்தாள். இதேமாதிரியான ஒரு குறிப்பை தன் தந்தைக்கும் எழுதியிருந்தாள்.

தாம் நேசிக்கிறவர்களை தேவன் சிட்சிக்கிறாரென்று தேவனுடைய வார்த்தை நமக்கு கூறுகிறது. (எபிரேயர் 12:6) நம்முடைய பிள்ளைகளுடனும் நாம் பின்பற்ற வேண்டிய மாதிரியை அவர் காண்பிக்கின்றார். உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அபரிவிதமான அன்பையும், மன்னிப்பையும் கொடுங்கள்.

நம் வாழ்வில் அநேக கோப வேர்கள் நம்மை பற்றிக்கொண்டிருக்கக்கூடும். ஒருவேளை உங்களுடைய கோபத்தின் வேர் இங்கே சொல்லப்படாமல் இருக்கலாம். நீங்கள் ஏன் கோபாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை தேவன் காண்பிக்கும்படி கேளுங்கள். நீங்கள் கோபப்படும்போது அந்த கோபத்தை தூண்டியது எது என்பதை மட்டுமல்லாமல் உங்கள் வாழ்வில் அவ்விதமாக உணர்ந்த வேறு ஏதாவது சமயம் உங்கள் நினைவிற்கு வருகிறதா என்பதையும் கவனிங்கள். அதில் ஏதாவது ஒற்றுமை இருக்கிறதா ? என்பதை கவனியுங்கள்.

ஒரு பிரச்சனையின் வேரை அறிந்துக்கொள்வது மட்டும் அந்தப் பிரச்சனையை தீர்த்துவிடாது. அது சுகமாகுதலுக்கு முதற்படியான அறிவையையும், விளங்கிக் கொள்ளுதலையும் கொண்டுவரக்கூடும்.

நம்முடைய வாழ்வில் அநேகத் தேவைகளுண்டு, அந்தத் தேவைகள் சந்திக்கப்படாமல் போகும்போது, கோபத்தினால் பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தும், ஆனால் சத்தியம் நம்மை விடுதலையாக்கும். நம் கோபம் எங்கிருந்து தோன்றுகிறது என்பதை அறிந்துக்கொள்ளுதலே, சுகமாகுதலை தொடங்க போதுமான சத்தியமாகும்.

அத்தியாயம்

4

பொறாமையின் வேர்கள்

உக்கிரம் கொடுமையுள்ளது, கோபம் நிஷ்டுரமுள்ளது,
பொறாமையோவென்றால் அதற்கு முன்னிற்கத்தக்கவன் யார் ?

நீதிமொழிகள் 27:4

பொறாமை ஒரு பயங்கரமானக் காரியமாகும் அதை ஆங்கிலத்தில், “பச்சைக்கண் மிருகம்” என்று கூறப்படுகிறது ஏனென்றால் அதை தன் இருதயத்தில் அனுமதிக்கும் மனிதனின் வாழ்க்கையை அது விழுங்கிவிடுகிறது. நீதிமொழிகள் 27:4ன்படி, இந்த பொறாமை கோபம், உக்கிரத்தைக் காட்டிலும் மோசமானது. பொறாமை ஒரு மிகப்பெரிய பிரச்சனையாகும், அதற்கென்றே ஒரு அத்தியாயம் தேவை என்று நான் உணர்கிறேன்.

* * *

ஜெனிபர், தன்னுடைய சகோதரி ஜேக் என்பவளுடன் தன்னை ஒப்பிட்டுக்கொண்டே தன் காலத்தை செலவிட்டாள், அவர்கள் இருவரும் இரட்டை குழந்தைகள் ஆனால் அது தோற்றத்தில் இல்லை. ஜேக் முதலாவதாக பிறந்தவள் குதுகலமான, கலகலப்பான இயல்புடையவள், ஆனால் ஜெனிபரோ கூச்ச சபாவமுடையவளாகவும் அமைதியானவளாகவும் இருந்தாள். தன்னுடைய திறமைகளை கண்டுபிடித்து அதை வளர்ப்பதை விட்டுவிட்டு ஜெனிபர், தன் சகோதரியின் திறமைகளைப்

பார்த்து சோம்பலின் குணமாகிய பொறாமையை உடைமையாக்கிக்கொண்டாள். பொறாமை சோம்பேறித்தனம் என்று நான் கூறுகிறேன், ஏனெனில் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு தன் நிலையை நினைத்து வருந்திக்கொண்டு நாம் பெற்றிருக்க விரும்பியதை மற்றவர்கள் பெற்றிருப்பதைப் பார்த்து அவர்கள் பேரில் வெறுப்பை வளர்க்க எவ்வித முயற்சியும் தேவைப்படுவதில்லையே ஆம், ஜேக் பல வழிகளில் திறமைமிக்கவளாக இருந்தாள், ஆனால் உண்மையிலேயே ஜெனிபரும் தான் ஆயினும் தன் சகோதரியின் மேல் அவள் கொண்டிருந்த கசப்பான எண்ணங்கள் அவள் தன்னுடைய திறமைகளை காணுவதைக் கூட தடைசெய்து விட்டது. வருடங்கள் செல்ல செல்ல, இரு சகோதரிகளிடையே இருந்திருக்க வேண்டிய ஒரு நெருக்கமான, அன்பான உறவு ஜெனிபரை பொருத்த வரை போட்டியாக மாறியது, ஜெனிபரின் இருதயத்தில் நிலைத்திருந்த பொறாமையானது அவளது இளம்பயத்தில் அது ஒரு இருண்ட நிழலைப்போல மாறிவிட்டது. ஜேக் மிகவும் சந்தோஷமானவளாகவும், குதுகலமானவளாகவும் இருந்தாள், தன் சகோதரியின் மனப்பான்மையிலிருந்த கசப்பை அவள் அறிந்துக்கொள்ளவேயில்லை. அது ஜெனிபரை இன்னும் அதிகமாக கோப்படுத்தியது தான் எவ்வளவு சந்தோஷமற்றவளாக இருக்கின்றாள், என்பதை தன் சகோதரி கவனிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள், அதற்குமேல் அவளும் சந்தோஷமற்று இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள்.

அவர்கள் பெரியவர்களாகி இருவருக்கும் குழந்தைகளெல்லாம் பிறந்த பின்னர், தான் ஏதோ பிரச்சனையிருக்கிறதென்பதை ஜேக் உணர்ந்தாள், ஜெனிபருடன் எவ்வளவு தான் நெருக்கமான உறவை வளர்க்க வேண்டுமென்று அவள் எவ்வளவு கடினமாக முயற்சித்தாலும் அது நடைபெறவேயில்லை. சமுதாய ரீதியில் ஒருவரோடொருவர் கண்ணியமாக நடந்துக்கொண்டனர், ஆனால் பிளவு அங்கே இருந்துக்கொண்டே தானிருந்தது, இந்த கோபத்தின் ஆழ்விசை எல்லாராலும் உணரக்கூடியதாக இருந்தது, ஒரு பிள்ளையின் பாதுகாப்பற்ற உணர்வினாலும், பொறாமையினாலும் அந்த முழுக் குடும்பமுமே வருந்தியது.

இந்த மாதிரியான சூழற்சி, மக்களின் வாழ்வில் எவ்வாறு தொடங்குகின்றது? மக்களினிடையே சண்டையை கொண்டுவர வகைப்பார்க்கிறவனாகச் சுற்றித் திரிகிறான் சாத்தான், விஷேசமாக, குடும்பத்தினிடையே அநேகமாக, ஜெனிபரின் பெற்றோர் அவளை ஒரு தவறான காரியத்தை செய்ததற்காக அவளை

திருத்திய அநேக நாளில் ஒரு சரியான காரியத்தை செய்ததற்காக ஜேக்கை பாராட்டியிருந்திருக்கலாம். சாத்தான் அந்த நிகழ்வை பயன்படுத்தி சுயசந்தேகம் மற்றும் கசப்பென்னும் விதையை விதைத்திருக்கலாம், அங்கே ஒரு ஆயிரம் விதமான காரியங்கள் நடைபெற்றிருக்கலாம் ஆனால் விளைவோ ஒன்று தான் பொறாமையில் வேர்கொண்டிருக்கும் சண்டையில் நாம் வாழும்போது, நாம் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்பும் சமாதானம் சந்தோஷம் மற்றும் அபரிவிதமான வாழ்வை நாம் இழந்து விடுவோம்.

மக்களுக்கு கொடுக்கும்படி மோசேயிடம் தேவன் கொடுத்த பத்தாம் கற்பனை “பிறனுடைய வீட்டை இச்சியாதிருப்பாயாக; பிறனுடைய மனைவியையும், அவனுடைய வேலைக்காரனையும் அவனுடைய வேலைக்காரியையும், அவனுடைய எருதையும் அவனுடைய கழுதையையும் பின்னும் பிறனுக்குள்ள யாதொன்றையும் இச்சியாதிருப்பாயாக என்றார்,” (யாத்திராகமம் 20:17) இந்தக் கற்பனையின் அர்த்தம் என்னவென்றால், நாம் எவனொருவன் எதை வைத்திருந்தாலும் அதைப்பார்த்து நாம் பொறாமைப்படக்கூடாது பொறாமையானது இருதயத்திற்குள்ளிருக்கும் பாவமாகும். சண்டைக்கும், கோபத்துக்கும் தீனிபோடும் ஒரு மனப்பான்மையாகும், அது பிளவை ஏற்படுத்துகிறது, பிறர் பெற்றிருக்கும் ஆசீர்வாதங்களுக்காக நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார், அதை நாம் செய்யும் வரை நாம் விரும்புவதை நாம் அடைவதேயில்லை, இல்லையெனில் நாம் விரும்புவதை பெற்றுக்கொண்டாலும் கூட அதனால் சந்தோஷமாகவும், திருப்தியாகவும் இருப்பதில்லை. ஏனெனில் நாம் எப்போதுமே நம்மை விட இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக பெற்றிருக்கும் வேறொருவரைப் பார்த்து மீண்டுமாக சந்தோஷமற்றிருப்போம்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், தான் எந்தவொரு மனிதனுடைய வெள்ளியையாவது, பொன்னையாவது, விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களையாவது இச்சிக்கவில்லை என்று கூறுகிறார். (அப்போஸ்தலர் 20:33) தேவன் தன்னை எதை செய்யும்படி அழைத்தாரோ அதை செய்வதிலும் யாராக இருக்க வேண்டுமென்று தேவன் அவரை உருவாக்கினாரோ அவ்வாறாக இருப்பதில் திருப்தியோடுருந்தார், மனதிருப்தியானது நாம் தங்கி தரிக்க வேண்டிய ஒரு ஆசீர்வாதமான இடமாகும். ஆனால் அதை கண்டுபிடித்து அங்கே நீடித்து இருப்பது

சிலர் மட்டுமே. ஒரு என்ற இரகசியத்தை பவுல் அறிந்திருந்தார், அவர் தான் தேவனுடைய சித்தத்தில் இருப்பதாகவும், எதெல்லாம் அவருக்கு சரியானதோ அதையெல்லாம் சரியான சமயத்தில் தேவன் அவருக்கு கொடுப்பாரென்பதையும் அறிந்திருந்தார். விருப்பங்களே இல்லாதபடியிருந்த ஒரு பின்தங்கிய மனிதனாக அவர் இருக்கவில்லை ஆனால் தேவனுடைய நன்மையையும், அவருடைய ஞானத்தையும் முழுமையாக நம்பின ஒரு விசுவாச மனிதனாக இருந்தார்.

யோவான் ஸ்நானகன் என்பவர் பொறாமையே இல்லாமலிருந்த மற்றொரு தேவமனிதர். வேதத்தில், யோவான் 3:25-27 வரையில் உள்ள வசனங்களில் யோவானின் சீஷர்களுக்கும், இயேசுவின் சீஷர்களுக்கும் இடையே ஞானஸ்நானத்தைப் பற்றிய தர்க்கம் ஏற்பட்டது என்று எழுதியிருக்கிறது. யோவான் மக்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார், இப்போதோ இயேசுவின் சீஷர்கள் வந்து ஞானஸ்நானம் கொடுக்கத் தொடங்கினார், மக்களும் இயேசுவினிடமாய் சென்றுக்கொண்டிருந்தனர், பொறாமையின் வேரானது கோபத்தையும், தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறதை நாம் பார்க்கின்றோம். யோவானிடத்தில் இதைப்பற்றி அவர்கள் கூறிய போது அவர் சொன்னார் பரலோகத்திலிருந்து ஒருவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டாலொழிய அவன் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டான். “(அவன் எதையும் கோரமுடியாது தனக்கென்று எதையும் எடுத்துக்கொள்ளவும் முடியாது). (பரலோகத்திலிருந்து ஒரு மனிதனுக்கு கொடுக்கப்படும் ஈவைப் பெற்றுக்கொண்டு திருப்தியாக இருக்க வேண்டும். வேறொரு ஊற்றில்லை)”

என்னுடைய வாழ்க்கையில் மற்றவர்கள் என்ன பெற்றுக்கொண்டிருந்தனரோ அதை நான் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதால் கோபமடைந்து பொறாமைபட்டு போராடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இந்த வேதவாக்கியங்களெல்லாம் எனக்கு மிகவும் உதவினது. தேவனை நான் உண்மையாலும் நம்பினேனென்றால், பின்னர் தேவன் எனக்கு என்ன கொடுத்திருக்கிறாரோ அதுதான் எனக்கு சரி என்று நான் நம்பவேண்டும் என்றும் தேவன் வேறொருவனுக்கு என்ன கொடுத்திருக்கிறாரோ அதைக் குறித்து நான் பொறாமைப்படுவது தவறானது என்றும் உணர்ந்துக்கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

நாம் நம்மை அறிந்துவைத்திருப்பதை விட தேவன் நம்மை அதிகமாக அறிந்திருக்கிறார், தேவன் அவருடைய நன்மையானதிலிருந்து எந்தவொரு

நன்மையையும் சரியான சமயத்தில் நமக்கு கொடாமலிருக்க மாட்டாரென்று நம்புவோமென்றால் திருப்தியை நாம் அனுபவிப்போம்.

அப்போஸ்தலானாகிய யாக்கோபு சொல்கிறார், சண்டையும் (முரண்பாடு, குடும்ப சண்டை) அபிப்பிராய பேதமும் (பூசல், விரோதம்,) இவையெல்லாம் நம் அவயங்களில் போராடக்கொண்டிருக்கும் இச்சையால் ஏற்படுகிறதென்று கூறுகிறார். இச்சிக்கின்றோம், நம் விருப்பங்களும் நிறைவேறாமல் போய்விடுகிறது. பிறகு நாம் வெறுக்கத் தொடங்குகிறோம். இருதயத்தைப் பொறுத்தவரை அது கொலை பாதகம். மக்கள் பொறாமையினாலும், கோபத்தினாலும் பற்றியெறிந்துக் கொண்டிருப்பதால் அவர்கள் நாடித் தேடும் சந்தோஷத்தையும், மனநிறைவையும், திருப்தியையும் பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கின்றனர், என்று யாக்கோபு கூறுகிறார். பின்னர் என் வாழ்வில் அச்சாணியாக பதிந்துவிட்ட ஒரு வசனத்தையும் அவர் கூறுகிறார்.

நீங்கள் கேட்காததால் பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறீர்கள்

யாக்கோபு 4:2

இந்த சில வார்த்தைகள், நான் எதை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறேனோ அதை பெற்றுக்கொள்ளாதபோது ஏற்படும் விரக்தியிலிருந்தும் அதை பெற்றுக்கொண்டிருப்பவர்கள் மீது பொறாமைப்படுவதிலிருந்து என்னை விடுவித்தது, எனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால், அதற்காக நான் தேவனிடம் கேட்க வேண்டும், அது எனக்கு ஏற்றதென்றால், அவர் அவருடைய வேளையில் எனக்கு தருவார் என்று அவரை நம்பவும் வேண்டுமென்பதை நான் தெளிவாகக் கண்டேன். தேவனிடம் அபரிவிதமானக் காரியங்கள் இருக்கிறது. வேறொருவர் என்ன வைத்திருக்கின்றாரோ அதையே அவர் நமக்கு, கொடுக்கமாட்டார், ஆனால் அவர் எப்போதுமே நமக்கு, நாம் நம் வாழ்வில் அவரையும் அவருடைய வேளையையும் நம்புவோமென்றால் மிகுதியானதையே தருவார்.

நான் தேவனிடம் எதை கேட்டேனோ அதை அவர் எனக்கு கொடுக்கவில்லையென்றால், அவர் அதை எனக்கு வேண்டாமென்று கொடாமலிருப்பதில்லை ஆனால் அதைவிட சிறந்ததொன்றை எனக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர் நினைத்திருக்கிறார். அதைப் பெற்றுக்கொள்ள காத்திருப்பதில் நான் திருப்தியாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் நான்

கற்றுக்கொண்டேன், “நீங்கள் விண்ணப்பம் பண்ணாமலிருக்கிறதினாலே உங்களுக்கு கிடைக்கவில்லை” என்பதை நான் விளங்கிக்கொள்ளும் முன்பு என்னுடைய இருதயம் சண்டையினால் நிறைந்திருந்தது ஏனென்றால் நான் மாம்சத்தில் கிரியை செய்துக்கொண்டிருந்தேன், என்னுடைய சொந்த எண்ணங்களும், திட்டங்களும் பலனளிக்கவேண்டுமென்று முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன் எனக்கு என்ன வேண்டுமென்று நான் தீர்மானித்தேன் தேவன் அதை எனக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். என்பதைப் போன்று நடந்துக்கொண்டேன், எனக்கு முட்டாள்தனமான சுயநலமான மனப்பான்மையே இருந்தது, பொறாமையோ உண்மையிலேயே கொடுமானது.

ஆக்ரோஷமாக மாறிய வெறுப்பு

சவுல் ராஜா மிகவும் கோபமடைந்ததால் மீண்டுமாக மீண்டுமாக தாவீதை கொலை செய்ய வகைத்தேடினான், அது அவனுடைய பொறாமையினிமித்தம் ஏற்பட்டது, அவன் பொறாமையோ தன்னுடைய பதவியை தாவீதிடம் இழந்துவிடுவோமோ என்ற பயத்தில் வேர்கொண்டிருந்தது (1 சாமுவேல் 18:6-12). ஒரு சமயம் தன்னுடைய ஈட்டியை தன் மகன் யோனத்தானை நோக்கி எறியும் அளவுக்கு (சவுல் மிகவும் மூர்க்கமாக இருந்தான்) ஏனென்றால் அவனும் தாவீதும் சிநேகிதர்களாயிருந்தனர், (1 சாமுவேல் 20:30-34) அவனுடைய கோபமும், பொறாமையும் மூர்க்கமாக மாறி அவனை ஒரு கொடுமான மனிதனாக மாற்றியது என்பதை நம்மால் காணமுடிகிறது.

வேதாகம உதாரணங்கள் அநேகம் இருக்கின்றது, ஆனால் மற்ற மக்களின் வாழ்வில் நடைபெற்ற காரியங்களைப்பற்றி வாசித்துவிட்டு, நம் வாழ்வில் இருக்கும் அந்தப் பிரச்சனையைக் கண்டுக்கொள்ளாமலிருக்க விருப்பமில்லையார் மீதாவது உங்களுக்கு பொறாமை இருக்கிறதா? உங்களைவிட வேறொருவர் விளையாட்டுகளிலோ, தொழிலிலோ அல்லது உங்கள் வாழ்வின் வேறொரு பகுதியிலோ நன்றாக இருப்பார்களென்றால் உங்களுக்கு கோபம் ஏற்படுகிறதா? விளையாட்டுப் போட்டிகளின் போது அநேக வேளைகளில் கோபம் தன்னுடைய அசிங்கமான தலையை தூக்குவதை நம்மால் காணமுடியும் நாம் அனைவருமே ஜெபிக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் நம்மை விட நன்றாக விளையாடுபவர்களைப் பார்த்து கோபங்கொள்ளும் அளவுக்கு நாம் ஜெபிக்க விரும்புவோமென்றால் அது

தவறு ஆலயத்தில் நடைபெற்ற ஒரு தொடர் கைப்பந்து விளையாட்டுபோட்டியில், போட்டியின் நிமித்தமாக கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்தவர்களல்லாதவர்களைப் போன்று நடந்துக்கொண்டதை பார்த்தது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இந்த பச்சைக் கண் மிருகமாகிய பொறாமையானது எல்லோரையும் பிடிக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது, எனவே நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் .

யாரோ ஒருவர் மீது ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக பொறாமை உங்களுக்கு இருக்குமென்றால் நீங்கள் உங்களுக்கே ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு, அதை மேற்கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் பொறாமை கொண்டிருப்பது துன்பத்தை தவிர வேறு எதையும் உங்களுக்கு கொடுக்காது. நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு விசேஷ, தன்னிகரற்ற திட்டத்தை தேவன் வைத்திருக்கிறார், நாம் ஒவ்வொருவரும் வித்தியாசமானவர்கள் தான் ஆனால் விலைமதிப்பில் சமமானவர்கள் அதை அறிந்துக்கொள்வது திருப்தியாயிருக்க உதவுகிறது நாம் யார் என்பதிலும் நாம் எதை கொண்டிருக்கிறோம் என்பதிலும் மனநிறைவோடு இருக்க உதவுகிறது.

வித்தியாசமானவர்கள் தான் ஆனால் குறைவானவர்களல்ல

நம் சமுதாயத்திலிருக்கும் எல்லா போட்டிகளும் ஒப்பிடுதலும் மிகவும் துக்ககரமானது அதுதான் மிகுந்த கோபத்துக்கும், பிரிவினைக்கும் மூலக்காரணமாக இருக்கிறது. நாம் மற்றவர்களிடமிருந்து வித்தியாசப்படுவதால் மட்டுமே நாம் அவர்களை விட மேலானவர்களென்றோ அல்லது குறைவானவர்களென்றோ அர்த்தமாகாது ஒவ்வொன்றும் அதற்கே உரித்தான வகையில் விசேஷித்தமானது, என் பாதங்களை விட என் கைகள் மிகவும் வேறுபட்டுள்ளது. அவ்வாறு தான் நாமும் செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். ஆயினும் அவை ஒன்றை பற்றி மற்றொன்று பொறாமைக் கொள்வதில்லை தேவன் அவைகளுக்கென்று வடிவமைத்த செயல்களை மிகவும் அழகான முறையில் ஒன்றொன்று இணைந்து செயல்படுத்துகிறது, நம்முடைய தனிப்பட்ட அழகையும், மதிப்பையும் நாம் காண வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். நாம் மற்றொருவரிடமிருந்து வேறுபடுவதால் ஒருபோதும் தாழ்வாக உணரக்கூடாதென்று அவர் விரும்புகிறார். ஒரு ஊழியர் இவ்விதமாக கூறுவதை

நான் கேட்டிக்கிறேன், “நம்முடைய சொந்த சருமத்தில் சவுகரியமாக இருக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

கோபமானது, தாழ்வு மனப்பான்மையை பிரதிபலிக்கிறது நாம் பிறறோடு நம்மை சமமானவர்களாக தொடர்புபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களை விட நாம் உயர்ந்தவர்களென்றோ, தாழ்ந்தவர்களென்றோ உணரத் தேவையில்லை இயேசு மிகப்பெரியவர் சமமாக காண்கிறவர்! அவர் மூலமாக நாம் அனைவரும் சமமாக இருக்கிறோம். யூதனென்றும், கிரேக்கனென்றும் இல்லை, அடிமையென்றும், சுயாதீனனென்றும் இல்லை. ஆணென்றும், பெண்ணென்றும் இல்லை. நீங்களெல்லாரும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் ஒன்றாயிருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னார் (கலாத்தியர் 3:28) நம்மால் என்ன செய்ய கூடுமோ அதன்மேல் இருப்பதில்லை. நம் மதிப்பு, ஆனால் நாம் யார் என்பதிலும், நாம் எவருக்கு சொந்தமானவர்களென்பதிலும் தான் இருக்கிறது. நாம் தேவனுடையவர்கள், நம்முடைய தோற்றம், தாலந்துகள் மற்றும் திறமைகளெல்லாம் அவரிடமிருந்துதான் வருகிறது. ஒரு குள்ளமான மனிதன் கவலைப்படுவதினாலோ தன் உயரத்தை ஒரு அங்குலம் கூட அதிகரிக்க இயலாது. அவனால் செய்யக் கூடியதெல்லாம், வாழ்க்கையில் அவன் எவ்வளவு சிறந்தவனாக இருக்க இயலுமோ அவ்வளவாக இருக்கவும், வேறொருவருடனும் தன்னை ஒருபோதும் ஒப்பிட்டுக் கொள்ளாமல் இருப்பதேயாகும்.

சகேயு, ஒரு குள்ளமாக மனிதன். இயேசு அந்த வழியே கடந்துபோகிறார் என்று கேள்விப்பட்டபோது, அவரை அவன் காணவேண்டுமென்று உண்மையிலேயே விரும்பினான். ஆனால் அவன் குள்ளமாக இருப்பதால் அந்த மிகப்பெரிய கூட்டத்தையும் கடந்து அவனால் பார்க்க இயலாது என்று அறிந்திருந்தான். தன்னுடைய உயரத்தினால் சகேயு சோர்ந்து போயிருந்திருக்கக்கூடும். அதை ஒரு ஊனம் என்று கூட அவன் எண்ணிக்கொண்டு சுயபரிதாபத்துக்குள்ளும், செயலற்றத் தன்மைக்குள்ளும் விழுந்திருக்கலாம். ஆனால் சகேயுவோ அவ்விரண்டையுமே செய்யவில்லை. மாறாக, கூட்டத்துக்கு முன்னாள் அவன் ஓடி, தெளிவாக அவரை பார்க்க வேண்டுமென்று ஒரு மரத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டான். இயேசு அவ்வழியே கடந்து சென்றபோது, சகேயுவை மரத்தின் மீதுக் கண்டார். கீழே இறங்கி வரும்படி கூறினார், ஏனென்றால் அவனுடைய வீட்டில் அவர் உணவருந்த செல்கின்றார். (லூக்கா 19:1-6) வேதாகமத்திலுள்ள எனக்கு

பிடித்தமான கதைகளுள் இதுவும் ஒன்று, ஏனென்றால் சகேயுவின் நல்ல மனப்பான்மை இயேசுவை பிரியப்படுத்துவதாக இருந்தது என்பதை நான் காண்கின்றேன். அவர் அதை மிகவும் விரும்பினபடியால் சகேயுவுடன் விசேஷமாக நேரம் செலவழித்தார். சகேயு தான் குள்ளனாக இருக்கின்றேன் என்று கோபமடைந்திருப்பானென்றால், இந்த முழு நிகழ்வுகளையும் அவன் இழந்திருப்பான்.

நீங்கள் தற்போது இல்லாத ஒன்றைப்பற்றி இருந்திருக்கலாமே என்று எண்ணிக்கொண்டு கோபமாக இருப்பீர்களென்றால் சகேயுவிடமிருந்து ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுங்களென்று உங்களுக்கு அறிவுரை கூறுகிறேன். நீங்கள் பெற்றுக்கொண்டிருப்பதை கொண்டு உங்களால் முடிந்த அளவு சிறந்ததை செய்யுங்கள் மீதமுள்ளதை தேவன் செய்து உங்களை உயர்த்துவார், தேவன் உங்களை உங்கள் தாயின் கருவிலே மிகவும் கருத்தோடு, தம்முடைய சொந்த கரங்களால் உருவாக்கினார், அவர் ஒருபோதும் தவறுகள் செய்வதில்லை என்பதை உணருங்கள். தேவன் சிருஷ்டித்த அனைத்துமே நல்லது தான் அது உங்களையும் உள்ளடக்கும்.

நீங்கள் சிறிது நேரம் எடுத்து, உங்கள் தோற்றத்தைப் பற்றியோ அல்லது திறமைகளைப் பற்றியோ உங்களுக்கு விருப்பமில்லாதவற்றை பட்டியலிடுங்கள் என்று உங்களுக்கு யோசனைக் கூறுகிறேன். பின்னர் உங்களுக்குகென்று தேவன் தெரிந்தெடுத்தக் காரியங்களை நீங்கள் விரும்பாததற்காய் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேளுங்கள். அந்த பட்டியலை கிழித்து தூக்கி எறிந்துவிடுங்கள். பின்னர், நீங்கள் முற்றிலும் முழுவதுமாக நீங்களாக இருக்க தேவன் உதவி செய்யும்படி கேளுங்கள்.

நான் எதை நன்றாக கற்றுக்கொள்ளும் வரை நான் என்னுடைய குரல் மெல்லியதாக இருக்க வேண்டுமென்றும் என் கால்கள் மெலிந்தும், என் தலைமுடி அடர்த்தியாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும் விரும்பினேன். எதை நான் விரும்பினேனோ அதை பிற பெண்களிடம் நான் பார்த்தால், அவர்களை ஒதுக்கி வைத்துவிடுவேன், நாம் பிறறைப் பார்த்து பொறாமைக் கொள்வோமென்றால், நாம் அவர்கள்மேல் விரும்பாமாயிருப்பதை அது தடைசெய்கின்றது, நான் எதை விரும்பினேனோ அதை பெற்றுக்கொண்டிருந்த அந்த பெண்களை நான் வெறுத்தேன். அவர்களை நான் தாழ்ந்தவளாக

உணர்ந்தேன் உண்மையென்னவென்றால் அவர்களும் அநேகமாக தங்களைப் பற்றிய காரியங்களை வெறுத்தனர். அவர்களிடம் இல்லாத ஏதோ ஒன்று என்னிடம் இருந்ததால் அதை குறித்து அவர்கள் பொறாமை கொண்டிருந்தனர்.

மக்களிடையே பிரிவினையை ஏற்படுத்த சாத்தான் உபயோகிக்கும் கருவிகளில் ஒன்று பொறாமையாகும். அது நம் பங்கில் நேர விரயமே ஏனென்றால் அதனால் எந்த நன்மையுமில்லை நாம் என்ன வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அதைப் பெற்றுக்கொள்ள நிச்சயமாகவே அது உதவுகிறதில்லை.

இந்தப் புத்தகத்தை நான் எழுதும் காரணங்களில் ஒன்று, நல்ல பலனை பெற்றுக்கொடுக்காத எந்தவொருக் காரியத்தையும் செய்து உங்கள் நேரத்தை வீணாக்காதபடி தீர்மானம் எடுக்க உதவவே எழுதுகிறேன். நாம் பிறரைப் பார்த்து பொறாமைக் கொள்ள மறுத்து, நம்மேல் தேவன் வைத்துள்ள அன்பை நம்பும்போது நிச்சயமாகவே நமக்கு நாமே உதவி செய்துக்கொள்கின்றோம்.

* * *

வேதாகமத்திலுள்ள யோசேப்பின் கதை ஒரு ஆச்சரியமான வெற்றியாகும். யோசேப்பு குடும்பத்திலுள்ள அனைவரிலும் சிறியவனாயிருந்தான் தன் தகப்பனால் நேசிக்கப்பட்டவனாய் இருந்தான் அவனுடைய சகோதரர்களைக் காட்டிலும் அவனை அவன் தகப்பன் அதிகமாக நேசித்ததாக நான் நினைக்கவில்லை ஆனால் வேறுவிதமாக அவனை நேசித்தார். யோசேப்பு குழந்தைகையாக இருந்தான் எல்லாக் குடும்பத்திலும் குழந்தைகளுக்கு சொஞ்சம் அதிக கவனம் கிடைக்கும் அவனுடைய சகோதரர்களுக்கோ பொறாமை. யோசேப்பை அடிமை வியாபாரிகளிடம் விற்றுவிட்டு பின்னர் அவன் ஒரு காட்டு மிருகத்தினால் கொல்லப்பட்டானென்று தங்கள் தகப்பனிடம் கூறும் அளவிற்கு அவர்களுடைய பொறாமை அவர்களை கோபப்படுத்தியது. யோசேப்பு ஆதரவற்ற சூழ்நிலையில் அநேக ஆண்டுகள் செலவழித்தான். தான் செய்யாத குற்றத்துக்காக பதிமூன்று ஆண்டுகள் சிறைவாசமும் அதில் அடங்கும். ஆனால் அவனுக்கு ஒரு நல்ல மனப்பான்மை இருந்ததால் எந்த ஒரு வேலை அவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டாலும் எப்போதுமே உயர்த்தப்பட்டான். நாம் தேவனை நம்பி, பயம்,

தாழ்வு மனப்பான்மை, கோபம், பொறாமை போன்ற எதிர்மறையான உணர்ச்சிகள் நம்மை ஆள நாம் அனுமதிக்காத போது நாம் வாழ்வில் தேவன் நம்மை எப்போதுமே உயர்த்துகிறார், யோசேப்பு தன்னுடைய சகோதரரின் கோபத்துக்கு தன்னுடைய கோபத்தினால் பிரதிக்கிரியை செய்திருக்கலாம் அந்த கோபம் அவனை கசப்புள்ளவனாக மாற்றிவிட அனுமதித்திருக்கலாம் அது அவனுடைய வாழ்க்கையையே அழித்திருக்கும், ஆனால் அவனுடைய சகோதரரின் தீய தீர்மானம் அவனை ஆள அவன் அனுமதிக்கவில்லை.

யாரோ ஒருவர் எடுத்த தீய தீர்மானம் உங்களை கோபப்படுத்த அனுமதிக்கின்றீர்களா? அப்படி செய்வீர்களென்றால் நீங்கள் முட்டாளாக இருக்கின்றீர்கள், ஏனென்றால் உங்களுக்கு மற்றொரு தெரிந்துக்கொள்ளுதல் உண்டு, நீங்கள் உங்களுக்கே ஒரு உதவியை செய்து கொண்டு அவர்கள் என்ன செய்தார்களோ அதையும் தாண்டி செல்லலாம். மற்றவர்கள் என்ன செய்கின்றார்களோ அதை நாம் எப்போதுமே மாற்ற முடியாது, ஆனால் அவர்களுடைய தெரிந்துக்கொள்ளுதல்கள் நம் நடத்தையை கட்டுப்படுத்த நாம் அனுமதிக்காமலிருக்கலாம். நாம் நம் விருப்பப்படி தெரிந்துக்கொள்ள தேவன் அனுமதிக்கின்றார். ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும், ஜீவனையோ அல்லது மரணத்தையோ நாம் தெரிந்துக்கொள்ள இயலும். இவ்வசமான தெரிந்துக்கொள்ளுதல் என்றால் நமக்கு பொறுப்பும் உண்டு, எனவே உண்மையாகவே, நான் சந்தோஷமற்றவனாக இருப்பேனென்றால் அது என்னுடைய தவறு தான் ஏனென்றால் அவ்வாறு இருக்க நான் தெரிந்துக்கொள்ளாமலிருக்கலாமே.

வேதாகமத்தில் யோசேப்பின் முழுக்கதையையும் நாம் வாசித்தால், இறுதியாக அவருடைய குடும்பத்தினர் தாங்கள் அவனை எவ்விதம் நடத்தியிருந்தனரோ அதற்காக மனந்திரும்பினர், அவனும் பஞ்சக்காலத்தில் அவர்களுக்கு கருணையுடன் உதவினான், யோசேப்பு, கோபமாகவும், கசப்பாகவும் இருக்க மறுத்ததோடல்லாமல் உண்மையிலேயே தனக்கு ஒரு பயங்கரமான காரியத்தை செய்த தன் சகோதரர்களை மன்னிக்க அவன் துரிதமாக இருந்தான். கோபமாய் பொறாமையாய் இருப்பவனைவிட மன்னிப்பவன் எப்போதுமே மேன்மையானவன் குறுகிய மனமுடையவர்கள்தான் பொறாமையும், கோபமும் தங்கள் முடிவை தீர்மானிக்க அனுமதிப்பர்.

இயேசுவே நம் பரிகாரி

வேதத்திலே இயேசு சுகமாக்க வந்தாரென்று கற்றுக்கொள்கின்றோம், ஆனால் அவருடைய சுகமாக்குதலோ எப்போதுமே ஒரு அற்புதமாக நடக்கவில்லை ஒரு ஆரோக்கியமான வாழ்க்கைக்கு சுகமாக்குகிறவர் கொடுக்கும் நியமத்தைப் பின்பற்றுவதின் மூலம் சுகம் கிடைக்கிறது. வேறு விதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால் இயேசு நமக்கு என்ன கற்றுக்கொடுத்திருக்கின்றாரோ அதை நாம் செய்வோமென்றால், நாம் மிகுந்த சந்தோஷத்தை மட்டும் பெற்றிருக்கமாட்டோம், ஆனால் நாம் ஆரோக்கியமாகவும் இருப்போம்.

சொஸ்தமான உடலுக்கு ஜீவன், பொறாமையோ எலும்புருக்கி

நீதிமொழிகள் 14:30

இந்த வேதவாக்கியத்தை நான் வாவ் என்று அழைக்கின்றேன், சமாதானம் சுகமாகுதலை ஊக்கப்படுத்துகிறது ஆனால் குழப்பமோ, பொறாமையோ, மூர்க்கமோ ஆரோக்கியத்தை கெடுக்கும் உடல்ரீதியான அறிகுறிகளில் 80சதவீதம் மன அழுத்தத்தால் ஏற்படுத்துகிறதென்றும், அதிகபடியான மன அழுத்தம் குறைந்தாலொழிய அல்லது புறம்பாக்கப்பட்டாலொழிய ஆரோக்கியம் அடையக்கூடாத தொன்றாகிவிடும், என்று மருத்துவர்கள் கூறுகின்றனர், கோபம் என்னை மிகவும் மிகுந்த மன அழுத்தத்துக்குள்ளாக்குகின்றது உங்களுக்கும் அது அவ்வாறுதான் செய்கிறதென்று நான் நிச்சயித்திருக்கின்றேன், நாம் பெற்றிருக்காத ஒன்றை மற்றொரு மனிதன் பெற்றிருக்கிறான் என்ற கோபமே பொறாமையாகும். அது நம் ஆரோக்கியத்தை பாதிக்கின்றது.

எந்த வகையான கோபமும் அது எதில் வேர்கொண்டிருந்தாலும் மன அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது அந்த மன அழுத்தம் சுகவீனத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. எனக்கு என் அத்தைக்கும் இடையே ஏற்பட்ட அந்த நிகழ்வின்போது நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன், இரண்டு நாட்கள் கோபமாயிருந்த பின் என் சுகத்தையெல்லாம் முற்றிலுமாக இழந்துவிட்டதைப் போன்று உணர்ந்தது எனக்கு நினைவிருக்கிறது தலைவலி இந்த வலி, அந்த வலியென்று பல வலிகள் மிகவும் களைப்பாய் உணர்ந்தேன். கோபம் தேவசித்தமல்ல கோபம் இருக்கும்போது நம் சாரீம் சரியானவிதத்தில் வேலை செய்வதில்லை.

நான் ஒரு பெண்ணோடு ஆலயத்துக்குச் சென்றேன், அவள் தனக்கு மிகப்பெரிய அநியாயம் செய்த அவளுடைய குடும்ப அங்கத்தினர் ஒருவரை அவள் மன்னிக்கும்வரை பயங்கரமான மூட்டுவலியினால் அவள் கஷ்டப்பட்டதாகக் கூறினாள், அவள் மன்னித்தவுடன் அவளுடைய வலி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்துவிட்டது, மீண்டும் வருவவேதயில்லை. உங்களுக்கு மூட்டுவலி இருக்குமென்றால் நீங்கள் மன்னியாமையை கொண்டிருக்கிறீர்களென்று நான் கூறவில்லை. உங்களுக்கு தலைவலி இருக்குமென்றால் அது பொறாமையினால் ஏற்படுகிறதென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் அறிவறுத்துவதெல்லாம் நீங்கள் உங்கள் இருதயத்தை ஆராய்ந்துப் பார்த்து தேவனிடம் சுகத்தைக் கேட்பதற்கு முன்பாக இந்த மாதிரியான எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளை விட்டுவிடும்படி அறிவறுத்துகிறேன். அதிகமான சுகவீனத்துக்கு எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளே மூலகாரணம் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அதை விட்டுவிடுவது சுகத்தைக் கொடுக்கும், நமக்கு அதிக திறனையும் கொடுக்கிறது.

“நானே வழி” என்று இயேசு சொன்னார். நாம் அவருடைய வழிகளை பின்பற்றும்போது, மிகச்சிறப்பான வாழ்வை நாம் பெற்றிருப்போம் அவருடைய கொள்கைகளுக்கு நாம் கீழ்ப்படியாமல் இருக்கும்போது, நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பிரச்சனைகளைத் தான் சந்திப்போம்.

மனநிறைவு

ஒவ்வொரு காலையிலும் டைரி எழுதும் பழக்கம் எனக்குண்டு, கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக நான் எழுதி வைத்ததை நான் பார்க்கும் போது பல குறிப்புகளில் “நான் மனநிறைவுடன் இருக்கிறேன்.” என்று எழுதிவைத்திருப்பதை பார்க்கிறேன் அவ்வாறு என்னால் சொல்ல முடியும் என்றால் அது எனக்கு பெரியக் காரியமாகக் காணப்படுகிறது ஏனென்றால், மனநிறைவின்றி, திருப்தியில்லாமல் பல வருடங்களை நான் வீணாக்கியிருந்திருக்கின்றேன் நான் மனநிறைவுடன் இருப்பதற்கு ஏதோ ஒன்றை நான் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேன், எந்நிலையிலும் மனரம்மியமாயிருக்கக் கற்றுக்கொண்டேன் என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கூறுகிறார் அவருடைய சூழ்நிலை எதுவாகயிருந்தாலும் எந்த குழப்பமும் இல்லாமல் திருப்தியாக இருக்கக் கற்றுக்கொண்டார் (பிலிப்பையர் 4:11) மனநிறைவானது நாம் ஒவ்வொருவரும்

கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும் என்று நான் நம்புகிறேன், ஏனென்றால் ஒவ்வொரு மனிதனும் அதிருப்தியோடு தான் பிறந்திருக்கிறான், அது நம் மாம்சத்திலிருக்கிறது அதற்கு தீனிப்போடுவதை நாம் நிறுத்தினாலொழிய நாம் ஒருபோதும் அமைதியோடிருக்கமாட்டோம்.

நீங்கள் மனநிறைவோடு இருக்கின்றீர்களா? இல்லையென்றால் தயவுசெய்து அதை நாடுங்கள் ஏனென்றால் நாம் இருக்க வேண்டிய அற்புதமான இடம் அதுதான் மனநிறைவுடன் இருப்பதென்றால் நமக்கு எந்த பொருளும் அல்லது காரியமும் தேவையில்லை என்றர்த்தமாகாது ஆனால் நம் தகுதியானவர்கள்தான் என்று தேவன் கண்டு வேறு சிலவற்றைக் கொடுக்கும் வரை நாம் பெற்றுக்கொண்டிருப்பதில் மனநிறைவுடன் இருப்பதேயாகும். ஒருவருடைய பிள்ளை எவ்வளவு தான் விளையாட்டுப் பொருட்களை வைத்திருந்தாலும் மனநிறைவுடன் இல்லாமலிருந்தால் பெற்றோர் வருத்தப்படுவர். அவர்களுக்காக நாம் எதை செய்கின்றோமோ அதை பார்க்கின்றோம், ஆனால் அவர்களோ தங்களிடம் இல்லாத ஒன்றை பிறறொருவர் வைத்திருப்பதைப் பார்க்கின்றனர். அவர்களுக்கு புதுமையான மேன்மையான ஸ்மார்ட் ஃபோன், புதுவிதமான கணினி நல்ல கம்பெனி டென்ஸீஸ் ஷீஸ் போன்றவை வேண்டும் அவர்கள் எதையெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்களோ அதற்காக நன்றியுடன் இருக்க வேண்டுமென்று நாம் விரும்புவோம். அவர்கள் பொருட்களை கேட்பது கூட நமக்கு பெரிய விஷயமாகத் தெரியாது ஆனால் எப்போதுமே திருப்தியடையாத தீய மனப்பான்மையினால் அவர்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாதென்று நாம் விரும்புகிறோம். நாம் அவ்விதமாய் நம் பிள்ளைகளை குறித்து யோசிப்போமென்றால் நம் மனநிறைவற்ற தன்மையை தேவன் எவ்விதம் காண்பார்? நாம் நமக்கு வேண்டுமென்று நினைப்பவற்றை அவர் நமக்கு கொடுக்கும்படி அது அவரைத் தூண்டாது ஆனால் வாழ்க்கையில் உண்மையாகவே முக்கியம் என்பதை கற்றுக்கொள்ளும் வரை நம்மை காத்துக்கொண்டிருக்க செய்யத் தூண்டும்.

நம்முடைய எண்ணங்கள் நம் உணர்வுகளுக்கு தீனிபோடுகிறது. எனவே திருப்தியற்று உணர்வீர்களென்றால் மேற்கொள்ளும் முறையாவது உங்கள் எண்ணத்தை மாற்றுங்கள் உங்களிடம் எது இல்லையோ அதைப்பற்றி யோசிக்காமல், உங்களிடம் எது உள்ளதோ அதைப்பற்றி யோசியுங்கள். தேவனுடைய ஞானத்தையும் நன்மையைப்பற்றியும் யோசித்து அவர் உங்களுடைய ஜெபங்களைக் கேட்டிருக்கின்றாரென்றும் அவருடைய பூரணமான நேரத்தில்

உங்களுக்கு, சிறந்தது எதுவோ அதை செய்வாரென்றும் நினைவுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் யாரோ ஒருவர் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதை நீங்கள் பார்க்கும் போது விசேஷமாக உங்களிடம் இல்லாத நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் ஏதோ ஒன்றை அவர்களிடம் காணும்போது, தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதித்தற்காக அவருக்கு நன்றி செலுத்துங்கள். தேவனுக்கு கீழ்ப்படிந்து இதை செய்யுங்கள் அப்போது உங்கள் இருதயங்களுள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்.

என்னுடைய பொறாமை நிறைந்த நண்பர்

தேவன் எனக்குக் கொடுத்ததைக் குறித்து பொறாமையாயிருந்த ஒரு நண்பர் எனக்குண்டு. அது என்னை மிகவும் அசௌகரியப்படுத்தியது உதாரணமாக யாரோ ஒருவர் எனக்கு ஒரு அழகான மோதிரத்தை வெகுமதியாகக் கொடுத்தார். என் நண்பர் சொன்னதென்னவென்றால் எனக்கும் யாரோ ஒருவர் ஒரு மோதிரம் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதேயாகும். ஒருவருடைய சந்தோஷத்தை மற்றவர் உண்மையாக பகிர்ந்துகொள்ளுவதே நல்ல நண்பர்களாக இருப்பதின் பங்கு. அவருடைய இந்த மனப்பான்மைக்குப் பிறகு நான் எப்போதெல்லாம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேனோ அவளிடம் சொல்லாமலிருப்பதே மேல் என்று உணர்ந்தேன். அவருடைய பொறாமையையும், பாதுகாப்பற்ற உணர்ச்சியையும் வளர்க்கும் எதையுமே அவளிடம் சொல்லாமலிருக்க முயன்றேன், அவருடன் இருப்பதென்பது எனக்கு மிகவும் கடினமானதாக மாறிவிட்டது, இறுதியாக அவளை தவிர்க்கவும் தொடங்கிவிட்டேன்.

இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும் பிறர் வாயிலிருந்து பொறாமை புறப்பட்டு வருவதைக் கேட்க முடியும். நாம் உண்மையாகவே கவனிப்போமென்றால், நம் வாயிலிருந்தும் அது புறப்பட்டு வருவதைக் கேட்க முடியும். நாம் எவர் மீதும் பொறாமையாக இராமலிருந்து எனக்கு நானே ஒரு உதவியைச் செய்துக்கொள்ள தீர்மானித்திருக்கிறேன், இந்த பரிசுத்த வேட்டையில் நீங்களும் இணைந்துக்கொள்வீர்களென்று நம்புகிறேன். பொருளாசையும், பொறாமையும் கோபத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கோபமானது தேவன் விரும்பும் நீதியை விளைவிக்காது.

அத்தியாயம்

5

கோபத்தை மூடுதல்

பொதுவாகவே, கோபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதக்க நடத்தையாகப் பார்க்கப்படாததால், அதை நாம் பிறரிடமிருந்தும் ஏன் நம்மிடமிருந்துமே மறைத்துக்கொள்ளும் வழிகளை கண்டுபிடிக்கின்றோம். நாம் கோபத்தை வேறு நடத்தைகளால் மூடிக்கொள்கிறோம். பார்ப்பதற்கு நன்றாக இல்லாத ஏதோ ஒன்றை மறைக்கவே முகமூடி அணிகின்றோம், அந்த முகமூடிக்குப் பின்னால் இருப்பதை மக்கள் பார்க்காமலிருக்கும்படி அதை அணிகின்றோம் விதவிதமான உடைகளை அணிந்திருக்கும் உடையலங்கார விழாக்களில் உண்மையிலே நாம் யாரென்பதை மக்கள் அறிந்துக்கொள்ளாமலிருக்க முகமூடிகள் அணியப்படுகிறது. இல்லையெனில் நாம் யாரோ என்று மக்கள் நினைக்கும்படியோ அல்லது நம்மில் இல்லாத ஒன்றை இருப்பது போல காண்பித்து பிறரை ஏமாற்றவுமே முகமூடிகளை அணிகின்றோம். அந்த முகமூடிகளை எடுத்துவிட்டு கோபத்தைக் கோபமாகவே பார்த்து தேவனுடைய சித்தத்தின்படி, கோபத்தை எதிர்க்க நேரம் வந்துவிட்டது.

நாம் கோபமாய் இருக்கும்போது நாம் அணிந்துக்கொள்ளும் சில முகமூடிகளைப் பற்றி பார்ப்போம்.

சகஜமாக பழகாது தவிர்க்கும் முகமூடிதான் வழக்கமாக உபயோகிக்கும் கோபத்தின் முகமூடியாகும். நாம் கோபம் இல்லாமலிருப்பதைப்போன்று நடக்கின்றோம், ஆனால் நாம் கோபமாக இல்லையென்று கூறிக்கொள்ளும் நபரிடம்

நாம் பழகும் போது சகஜமாக பழகுவதில்லை (அன்போ, உணர்ச்சியியோ இல்லாமலிருக்கும்) என் வாழ்வில் அநேக முறை “நான் உன்னை மன்னிக்கின்றேன், என்ற சடங்காச்சாரமான ஜெபத்தை ஜெபிக்க நினைவு கூறுகிறேன்.” ஆனால் நான் அவரை மன்னிக்கின்றேன், என்று தேவனிடம் கூறியவரிடம் அன்போடும், சகஜமாகவும் பழகமாட்டேன். ஒரு கிறிஸ்தவனாக நான் கோபமாக இருக்கக்கூடாது என்று அறிந்திருக்கிறேன் அப்படி இருப்பது உண்மையாகவே அபாயகரமானதாகும். அதற்கான காரணங்களை பின்னர் இந்தப் புத்தகத்தில் விளக்கியுள்ளேன், சரியானதை செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பியவனாக நான் “தேவனே அவர் என்னைக் காயப்படுத்தியற்காக அவரை மன்னிக்கின்றேன் அதனால் நான் அனுபவிக்கும் வேதனையை மேற்கொள்ள எனக்கு உதவும்” என்று ஜெபித்திருக்கின்றேன் நான் என்ன சொன்னேனோ அதை உணர்ந்துதான் சொன்னேன் ஆனால் அதே நேரத்தில் கீழ்ப்படிதலுள்ள ஜெபத்துக்கு, கீழ்ப்படிதலுள்ள செயலையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை நான் உணரவில்லை தேவனோ அடுத்த அடியை நான் எடுத்து எதுவுமே நடக்காததைப்போன்று நான் அந்த நபரை அன்போடு நடத்த வேண்டுமென்று விரும்பினார் நானோ அதை செய்ய விரும்பவில்லை.

1 பேதுரு 4:8 ல் வேதம் நம் அன்பு ஊக்கமானதாக (அனலாக) இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறது. குளிர்ந்த அன்பு தேவனுக்கேற்றதல்ல ஏனென்றால் அவர் விரும்பும் உண்மைக் காரியத்தின் பாசாங்காகும் உண்மையானதாகவோ அல்லது அப்பாற்பட்டதாகவோ இருக்கக்கூடாது. அக்கிரமம் மிகுதியாவதினாலும் தேசத்தில் நியாயமின்மையினாலும் கிறிஸ்தவர்களின் அன்பு தணிந்துப்போம் என்று வேதாகமம் கூறுகிறது (மத்தேயு 24:12). காலத்தின் முடிவு நெருங்க, நெருங்க இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையை நாம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மற்றவர் மீது நாம் காட்டும் அன்பு குளிர்ந்தோ அல்லது ஜீவனில்லாமலோ மாறி விடுவதை நாம் வலுமையாக எதிர்க்க வேண்டும்.

நான் பொறுப்பானவனாக இருப்பதால் நான் யார் மேலேயாவது கோபமாய் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நான் எப்போதுமே செய்துகொண்டுதானிருப்பேன் என் கடமையை நான் செய்வேன். ஆனால் அதைநான் அன்பில்லாமல் அல்லது அனலில்லாமல் உண்மையான பாசமோ

அல்லது கனிவோ இல்லாமல் செய்திருக்கிறேன். உதாரணமாக ஏதோ ஒரு விதத்தில் என்னை ஏமாற்றியதற்காக என்னுடைய முழு குடும்பத்தினர் மீதும் நான் கோபமாய் இருந்திருக்கின்றேன், ஆயினும் நான் உணவு சமைத்து, அவர்களுக்கு பரிமாறி என் கடைமையை இயந்திரம் போன்று அனலில்லாமல் செய்தேன், யாராவது உனக்கு எதாவது பிரச்சனையா? என்று கேட்டால் இல்லை இல்லை நான் நன்றாகத்தானிருக்கிறேன் என்று சொல்வேன் இத்தகைய நடத்தை உங்களுக்கு பரிச்சயமாக இருக்கும் என்று நான் நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறேன் எல்லாம் நன்றாய் இருப்பதைப்போன்று நாம் நடக்கும் வழிகளில் இதுவும் ஒன்று, ஆனால் நாம் சரியாக நடந்துக்கொள்கிறோமென்று பிறர் நம்மைப்பற்றி நினைக்கும்படி அவர்களை ஏமாற்றிவிட்டோம் என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு முகமூடியின் பின்னால் ஒளிந்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

யாரோ ஒருவர் எனக்கு ஏதோ ஒரு காரியத்தை விருப்பத்தோடல்லாமல் கடமையே என்று செய்யும் போது அதை என்னால் உணரமுடியும், அதை நான் மிகவும் வெறுக்கிறேன். அவர்களின் போலித்தனத்தை என்னால் உணரமுடிகிறபடியால் அவர்கள் அதை செய்யாமலிருந்தாலே நன்றாக இருக்கும். நான் அவ்விதமாக நடந்துக்கொள்ளும்போது பிறரும் அவ்வாறு உணர முடியும் என்று நான் நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறேன். போலியாக இல்லாமல் உண்மையாக நிறுமுக இருக்க வேண்டுமென்ற அர்ப்பணிப்போடு இருக்கின்றேன் எல்லாம் நன்றாக இருப்பதைப்போன்று நடத்துக்கொண்டு உள்ளே கோபத்தினால் புழுங்கிக்கொண்டிராமல் யார் மீது கோபமாயிருக்கின்றேனோ அவர்களைப் பார்த்து நான் கோபமாக இருக்கிறேன் அதை மேற்கொள்ள எனக்கு கொஞ்சக் கால அவகாசம் வேண்டுமென்று சொல்வது மேல் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

நம் வாழ்விலிருந்து மக்களை ஒதுக்கிவைப்பது

விலக்கிவைத்தல் அல்லது தவிர்த்தல் என்ற முகமூடி நம் வாழ்விலிருந்து மக்களை விலக்கிவைக்கிறது. அதில் அநேக வழிகள் உண்டு பேசாமல் அமைதியாக இருப்பது அவைகளில் ஒன்று நாம் கோபமாயிருக்கும்போது சிலசமயம் நாம் வெடித்து சிதறுகிறோம். சில சமயம் நாம் பேசாமல் இருந்துவிடுகிறோம். நம்மிடமும் பிறரிடமும் நாம் கோபமாக இல்லையென்று கூறுகிறோம், ஆயினும் நாம் யார் மீது

கோபமாக இல்லை என்று கூறுகின்றோமோ அவரிடம் பேச மறுக்கிறோம். பேச வேண்டுமென்றக் கட்டாயம் ஏற்படும்போது எவ்வளவு குறைவாக பேச முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாகவே பேசுகின்றோம், நாம் முறுமுறுக்கிறோம், அதிருப்தியைத் தெரிவிக்கிறோம், பேசாமல் தலையை மட்டும் ஆட்டுவோம் அல்லது சதாரணமாக பேசாமல் வேறு எதை எதையோ செய்வோம், நான் கோபமாயிருந்து என் வாய் சிமெண்டு போட்டு அடைத்ததைப் போன்று இருந்த சமயங்களுண்டு. அந்த நபரிடம் நான் பேசவேண்டுமென்றும், சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்துக்கொள்வதை நிறுத்த வேண்டுமென்றும் நான் அறிந்திருந்த போதும் என்னுடைய வாயை திறந்து பேசுவது கடினமானதாயிருந்தது.

பிறரை தொடாமலிருப்பதின் மூலம் அவர்களை நம் வாழ்விலிருந்து விலக்கிவைக்க இயலும் நான் என் கணவர் டேவிட்டிடமும் மிகவும் கோபமாயிருந்தேன் எனவே படுக்கையில் அவர் என்னைத் தொட்டுவிடாமலிருக்க நான் படுக்கையின் ஓரத்தில் படுத்துக்கொள்வேன், மெத்தையின் விளிம்பில் படுத்திருந்ததைப்போன்று உணர்ந்தேன் முழு இரவும் குளிரில் நடுங்க வேண்டியிருந்தது ஏனென்றால் போர்வையைக் கூட அவரிடம் நான் கேட்க மறுத்தேன் இது என் பங்கில் ஒரு முட்டாள்தனமான செயல் ஏனென்றால் டேவ் நன்றாகத் தூங்கினார், நானோ இரவு முழுவதும் நிர்பந்தமானவளாக இருந்தேன். அந்த நாட்களில் என் ஆத்துமாவிலே நான் எவ்வளவு வருந்திக்கொண்டிருந்தேன் என்பது என் நினைவிலிருக்கிறது, தேவனுடைய உதவியினால் அந்த மாதிரியான நடத்தையை நான் கடந்துவந்துவிட்டேன், என்பதில் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம்.

நீங்கள் எப்போதாவது கோபமாக இருந்து, நீங்கள் கோபமாயிருப்பவருடன் ஒரே அறையில் இருப்பதை தவிர்த்திருந்திருக்கின்றீர்களா? நீங்கள் இருக்கும் அறைக்குள் அவர் வருவாரென்றால் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அந்த அறையை விட்டு நீங்கள் வெளியே வந்து விடுகின்றீர்களா? அவர் தொலைக்காட்சியை பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினால் நீங்கள் படுக்கைக்கு செல்ல விரும்புகின்றீர்களா? அல்லது அவர் படுக்கைக்கு செல்ல விரும்பினால் நீங்கள் தொலைக்காட்சியைக் காணவேண்டுமென்று விரும்புகின்றீர்களா? அவர் உணவருந்த விரும்பினால் உங்களுக்கு பசியில்லை. அவர் எங்கேயாவது செல்ல விரும்பினால் உங்களுக்கு தலைவலி, இவையெல்லாம் நாம் அணிந்துக்கொள்ளும் முகமூடிகள் எல்லாம் நன்றாக இருப்பதுபோல

நடிக்கின்றோம். ஆனால் உண்மையிலேயே நம் நடத்தை உண்மையென்னவென்பதை காட்டுகின்றது.

காலையில் என் கணவர் டேவுக்கு காஃபி கொடுக்க மறுத்திருக்கிறேன், அவருக்கு பிடித்தமான உணவை சமைக்க மறுத்திருக்கிறேன் அல்லது சதாரணமாக அவரிடம் சொல்லும் காரியங்களை சொல்லாமல் மறுத்திருக்கின்றேன், இவையனைத்தையும் ஏதோ ஒன்றை செய்தற்காய் அவரை மன்னித்துவிட்டேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே செய்திருக்கிறேன் இத்தகைய நடத்தைகள் நம்மை அடிமைத்தனத்துக்குள்ளே வைத்திருக்கும், ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிவதாவது நம்மை விடுதலையாக்கும்.

பிரசங்கிமார்களோ அல்லது சபைபோதகரோ தங்களுடைய பிரசங்க மேடையையும் பிரசங்கத்தையும் சபையார் மீதோ அல்லது சபையிலுள்ள குறிப்பிட்ட சில நபரின் மீதோ உள்ள கோபத்தை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட பிரசங்கம் என்று கூறி தாங்கள் கோபத்தை அதில் மூடிக்கொள்கின்றனர். சபை போதகர்களாயிருந்து கணவனின் உண்மையற்ற தன்மையால் விவாகரத்து பெற்றுக்கொண்ட ஒரு மனிதனையும் ஒரு பெண்ணையும் நான் அறிவேன். அந்தப் பெண் தொடர்ந்து பிரசங்கம் செய்துக்கொண்டேதானிருந்தாள் ஆனால் இரண்டு ஆண்டுகளாக அவளுடைய பிரசங்கங்களெல்லாம் நம்மை கட்டுப்படுத்தி சாதாரணமாக கையாளும் மக்களைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. அவள் மக்கள் உங்களை அவர்களுடைய ஆதாயத்துக்கென்று உங்களை உபயோகிக்க அனுமதியாமலிருப்பது பற்றியும் எப்படி ஒரு பாதுகாப்பான உறவுகளை அமைத்துக்கொள்வது என்பதை பற்றியும் இன்னும் இதற்கு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களை பற்றியும் பிரசங்கித்தாள். அவள் சபையாரோடு பகிர்துக்கொண்ட பிரசங்கங்களெல்லாம் அவளுடைய சொந்த சூழ்நிலையின் பிரதிப்பலிப்பாகவே இருந்தது. பரிசுத்த ஆவியானவரின் நடத்துதலின்படி பிரசங்கியாமல் அவளுடைய வேதனையிலிருந்து பிரசங்கித்தாள். அவள் மன்னித்துவிட்டு முன்னோக்கி சென்றுக்கொண்டிருப்பதாய் மீண்டும், மீண்டும் கூறினாள். ஆனால் நான் அவளுடன் பேசும்போதெல்லாம் அவள் கணவன் அவளுக்கு என்னவெல்லாம் செய்துவிட்டான் என்று சொல்லிக்கொண்டேதான் இருந்தாள். நாம் நம்முடைய காயங்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கும்வரை அதை நாம் மேற்கொள்ளவில்லை நாம் மேற்கொண்டதைப் போன்று நடிக்கலாம் ஆனால் உண்மையிலேயே மேற்கொள்ளவில்லை.

இருதயமே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் திருக்குள்ளதென்றும், ஒருவன் தன் இருதயத்தை அறிந்துக்கொள்வது கடினம் என்றும் வேதம் குறிப்பிடுகிறது (ஏரேமியா 17:9) சுய வஞ்சனையானது சத்தியத்திலிருந்து மறைந்துக்கொள்ளும் ஒரு வழியாகும் நான் இன்னும் கோபமாக இல்லை, மன்னித்துவிட்டேன் என்று நான் என்னிடம் சொல்லிக்கொள்ளலாம் ஆனால் நான் ஒரு நபரை அன்பில்லாமல் நடத்தினாலோ அவர்களிடம் பேச மறுத்தாலோ அவர்களை தவிர்த்தாலோ என்னை எப்படி காயப்படுத்தினார்கள் என்பதைப் பற்றி தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாலோ நான் அவர்களை மன்னிக்கவில்லை மற்றவர்கள் என்னை வருத்துவதை விட என்னை நானே வருத்திக்கொள்கின்றேன்.

வேதவாக்கியத்தை தவறாக உபயோகிப்பது

வேதவாக்கிய முகமூடி மக்கள் மீது நமக்குள்ள கோபத்தை வெளிப்படுத்த வேதவாக்கியங்களைக் கூட நம்மால் உபயோகிக்க இயலும். எபேசியர் 4:15 ஒரு நல்ல உதாரணமாகும் அது இவ்வாறு கூறுகிறது அன்புடன் சத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு ஆங்கில வேதாகமத்தில் “சத்தியத்தை அன்புடன் பேசு” என்று கூறப்பட்டுள்ளது ஒரு தனிப்பட்ட நபரிடம் அவர்கள் என்ன செய்துவிட்டார்கள் என்ற சத்தியத்தை அவரிடம் சொல்லும்போது நம் கோபத்தையும், ஏமாற்றத்தையும் இந்த வசனத்தை ஒரு மூடியாக உபயோகித்து வெளிப்படுத்துகிறோம். சத்தியத்தை அவர் நலனுக்காக சொல்லுகிறோமோ அல்லது நம் நலனுக்காக சொல்லுகிறோமோ? அவர்கள் மேல் நமக்கு உண்மையான அக்கறை இருப்பதால் சத்தியத்தை பேசுகிறோமா அல்லது பிறரிடம் அவர்கள் செய்ததைப்பற்றி சொல்லிவிட தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுவது போல தோன்றும் ஒரு புதிய யுக்தியை நாம் கண்டுபிடித்து வைத்திருக்கிறோமா?

நான் சிலரின் “சத்தியத்தை அன்புடன் பேசு” என்பதற்கு பலியாகியிருக்கின்றேன். எப்படியிருந்தாலும் அவர்கள் என்ன சொன்னார்களோ அது என்னை வருத்தப்படுத்தியது. அதை சமாளிப்பது சிக்கலாகிவிட்டது. ஒரு பெண் என்னிடம் இவ்வாறு சொன்னதை நான் ஞாபகப்படுத்திப்பார்க்கின்றேன் அவள் சொன்னாள், “ஜாய்ஸ் ஒரு காரியத்தைப் பற்றிய உண்மையை நான் உனக்கு சொல்ல வேண்டும்” அவள் சொன்ன விதத்திலிருந்தே, எனக்கு

புரிந்தது அவள் சொல்லப் போகும் காரியத்தை நான் விரும்பப் போவதில்லை என்று என்னால் சொல்ல முடிந்தது. அவள் என்னிடம் நான் அவளை என் பிரசங்கங்களில் ஒன்றில் அவளை காயப்படுத்தியதாகவும் அவள் எவ்வளவு மோசமாக மனக்காயமடைந்ததாகவும் கூறினாள். பின்னர் என்னை மன்னித்து விட்டதாக உறுதியளித்தாள் இது உண்மையிலேயே அபத்தமானதாக இருக்கிறது. அவள் தன்னாலேயே வஞ்சிக்கப்பட்டாள். ஏனென்றால் அவள் என்னை உண்மையாலுமே மன்னித்திருப்பாளேயென்றால் அதை என்னிடம் வந்து தெரியப்படுத்துவதற்கு எந்த தேவையுமே இல்லை. அவள் தன்னுடைய கோபத்தை வெளிப்படுத்தாத வேதவாக்கியத்தை உபயோகித்துக்கொண்டாள்.

நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப் போல, நாம் பிறருடைய நடத்தையைக் குறித்து சில வேளைகளில் அவர்களிடம் நம் எதிர்ப்பைத் தெரியப்படுத்த வேண்டியது, அவசியம் தான் ஆனால் நாம் அதை அவர்களுடைய நன்மைக்கென்றும், நம் நம்மைக்கென்றும் தான் செய்கிறோமா என்பதை உறுதி செய்துக்கொள்ள வேண்டும் நாம் விசேஷமாக நம் எதிர்ப்பு தேவனால் நியமிக்கப்பட்டது, தானா அல்லது நம்முடைய சொந்த தீர்மானமா என்பதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும் சிலருக்கு எதிர்ப்பது பிடிக்காது, ஆனால் எனக்கோ அது ஒரு பிரச்சனையே இல்லை உண்மையிலேயே நான் எதிர்க்கவேண்டுமென்று தேவன் விரும்பும்வரை எதிர்க்காமலிருக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தேவன் சிலவற்றை நாமே சமாளிக்க வேண்டுமென்றும் அதைப்பற்றி யாரிடமும் எதுவும் சொல்லாமல் நமக்குள்ளேயே அதை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பும் சமயங்களும் இருக்கின்றது. யாரோ ஒருவர் என் உணர்வுகளை காயப்படுத்திவிட்டாரென்பதினால் அதை அவரிடம் கூறவேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. அவர்களுடைய தவறை மூடி அல்லது மறைத்து அதை அப்படியே விட்டுவிடுவது மிகவும் மேன்மையான தேவனுக்கேற்ற தீர்மானமாக இருக்கும்.

நம் கோபம் ஒரு நாடகம் போல மாறிவிடக்கூடும். அதை நாம் பல வழிகளில் நடத்திக் காண்பித்துவிட்டு, நாம் கோபக்காரர்கள் அல்ல என்று நினைத்துக்கொண்டு நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்கிறோம் என்பதை சொல்லவே துக்கமாயிருக்கிறது. உங்கள் கோபத்தை ஏதோ ஒரு முறையில் நீங்கள் மூடிக்கொண்டிருப்பீர்களென்றால் அதை காண்பிக்கும்படி தேவனிடம் கேளுங்கள் அப்படி மூடிக்கொண்டிருப்பீர்களென்றால் உங்கள் மூடியை எடுத்துவிட்டு

தேவன் உங்கள் வாழ்வில் குணமாக்குதலைக் கொண்டு வர அனுமதியுங்கள் மீண்டும் ஒருமுறை உங்களுக்கு நினைவறுத்துகிறேன். “சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்”

கோபத்தினால் என் வாழ்க்கை ஒரே குழப்பமாயிருக்கிறது

ஒரு பை நிறைய ஆணிகள்

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கோபக்கார சிறுவன் இருந்தான் அவனிடம் அவன் அப்பா ஒரு பை நிறைய ஆணிகள் கொடுத்து ஒவ்வொருமுறையும் அவன் கோபப்படும் போது ஒரு ஆணியை எடுத்து வேலியில் அதை அறைய வேண்டும் என்று கூறினார். முதல் நாளிலே அந்தப் பையன் முப்பத்தி ஏழு ஆணிகளை வேலியில் அறைந்தான். ஆனால் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ஆணிகள் அறைவதின் எண்ணிக்கை குறையத் தொடங்கியது அந்த ஆணிகளை வேலியில் அறைவதைவிட தன்னுடைய கோபத்தை அடக்குவது எளிது என்பதை கண்டறிந்தான். இறுதியாக அந்த பையன் கோபமே படாத முதல் நாள் வந்தது அதைப்பற்றி அவன் தன் அப்பாவிடம் பெருமையாகக் கூறினான். அவனுடைய அப்பாவோ அவனிடம் அவன்தான் கோபத்தை அடக்க இயன்ற ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு ஆணியை பிடுங்கிவிடுமாறு கூறினார், நாட்கள் கடந்தது இறுதியாக அந்த சிறுபையன் தன் அப்பாவிடம் எல்லா ஆணிகளும் பிடுங்கப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறினான், அப்பா அந்த சிறுவனின் கையைப் பிடித்து அந்த வேலியினிடமாய் நடத்திச் சென்றார், “நீ நன்றாகத்தான் செய்திருக்கிறாய் மகனே,” ஆனால் அந்த வேலியிலிருக்கும் ஓட்டைகளைப் பார் அந்த வேலி முன்புபோலிருக்காது கோபத்தில் சொற்களை விடும்போது இதைப்போன்று அதுவும் தழும்புகளை ஏற்படுத்தும் ஒரு மனிதனை நீங்கள் கத்தியால் குத்திவிட்டு அதை மீண்டுமாய் வெளியே எடுத்துவிடலாம் அதன்பின் நீங்கள் எத்தனை முறை மன்னித்துக்கொள் என்று சொன்னாலும் அந்த காயம் அங்கே தானிருக்கிறது.

நீண்டகால கோபத்தின் விளைவுகள் என்ன? நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அதனால் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறது, ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம், அனைத்தும் மிக மோசமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம் ஆரோக்கியமும் உறவுகளும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஒரு நல்ல வெற்றியுள்ள எதிர்காலம்

கோபத்தினால் தடைபட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் கோபம் நம் ஆளியலையே மாற்றிவிடுகிறது கோபக்காரர்கள் ஒரு வேலையில் தரித்திருப்பது மிகவும் கடினமானது நாம் கோபமாயிருப்போமென்றால், தேவன் நாம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறாரோ அவ்வாறு ஒருபோதுமே இருக்க இயலாது. நம்முடைய கோபத்தினால் சமுதாயமே பாதிப்புக்குள்ளாகிறதென்று நான் நம்புகிறேன் ஆனால் வேறுஎவரைவிடவும் நாம் தான் அதிகமாக பாதிப்புக்குள்ளாகின்றோம். அதனால் தான் நான் மீண்டும் மீண்டுமாய் சொல்கிறேன் உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு மன்னியுங்கள் நியாயப்படுத்தக்கூடிய தவறின் விளைவாக உங்கள் கோபம் இருக்குமே யென்றாலும் கோபமாயிருப்பதின் மூலம் நீங்கள் உங்களுக்கு இன்னும் உதவவில்லை அல்லது அந்த சூழ்நிலையை சரிபடுத்த போவதும் இல்லை என்பது நினைவிலிருக்கட்டும்.

ஒரு மனிதனின் கல்லறைக் கல்லில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

இங்கே படுத்திருக்கிறார் அழுக்கான டேன்

அவர் ஒரு கோபக்காரர்,

எப்போதுமே கடுகடுப்பானவர், எப்போதுமே கோபமானவர்

அவர் இளமையிலேயே மரித்துவிட்டார், நாங்கள் சந்தோஷமாக உள்ளோம்.

ஒரு கோபக்காரன் அருகில் இல்லாதபோது அனைவருமே சந்தோஷமாக இருக்கின்றோம். ஏனென்றால் எல்லோருக்கும் அது அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது. என் தகப்பான் அவர் வாழ்வில் பெரும்பாலும் கோபமாகவேயிருந்தார். வாழ்வதற்கே கடினமான ஒரு சூழ்நிலையை அவருடைய கோபம் உருவாக்கியது. அவர் மறைவுக்குப்பின் என் தாய் பலமுறை எவ்வாறு தன்னுடைய வீட்டில் அமைதியாகவும், சமாதானமாகவும் அமர்ந்து சந்தோஷமாயிப்பதாகவும் கூறியுள்ளார். திருமண ஒப்பந்தத்தினித்தமாக என் தாய் என் தகப்பனுடன் வாழ்ந்தார், ஆனால் அவருக்கு ஏற்பட்ட அழுத்தத்தினால் அவர் ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்பட்டது. என் தகப்பன் கொண்டிருந்த கோபம் என் தகப்பனுடைய ஆரோக்கியத்தை பாதித்தது.

அழுத்தம் விசேஷமாக நீண்டகால அழுத்தம் உடலிலுள்ள ஒவ்வொரு அங்கங்களையும் பாதிக்கின்றது இரத்தக்கொதிப்பு, இருதயம், இரைப்பையும்

பாதிக்கப்படுகிறது. சமாதானமாயிருப்பவர்களைவிட கோபக்காரர் சீக்கிரமாகவே முதுமையடைவர் பயங்கரமான தலைவலி, குடற்பிரச்சனைகள் கவலை, அல்லது நோய் எதிர்ப்புத்தன்மையில் பிரச்சனை உண்மையிலேயே இந்தப் பட்டியலுக்கு முடிவில்லை. உண்மை என்னவென்றால் துரிதமாக மன்னிப்பவரை விட கோபக்காரர்கள் சீக்கிரத்திலேயே மரித்து விடுவர்.

கோபத்தைப் பற்றிய உண்மையை நாம் எதிர்நோக்கி அதை சமமாக்கும் நேரம் வந்துவிட்டது என்று நான் நினைக்கின்றேன் நீங்கள் கோபக்காரராக இருப்பீர்களென்றால் அந்த வேரைக் கண்டறிந்து பரிசுத்த ஆவியானவருடன் இணைந்து அதிலிருந்து விடுதலையைப் பெற்றுக்கொள்ள தீர்மானியுங்கள். அதை மூடிப்போடவோ அல்லது கண்டுக்கொள்ளாமலேயே இருந்துவிடாதீர். அதை நியாயமாக பார்த்து கோபத்தை கோபமென்றே சொல்லுங்கள். நான் கோபமாக இருக்கின்றேன், என்று சொல்வது கவர்ச்சிக்கரமாயிருப்பதில்லை ஆனால் அதை ஒத்துக்கொள்வது தான் அதை மேற்கொள்வதற்கான முதற்படி. உங்களுக்காக நீங்களே செய்துக்கொள்ள வேண்டியதொன்று இது நீங்கள் இனியும் கோபமாயிராதிருப்பதால் ஏற்படும் நேர்மறையான பலனால் பிறர் பயனடைவார்கள், ஆனால் நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் பலனைப் போன்று வேறு எவரும் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

என் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய உண்மையை எதிர்நோக்கிய போது நான் முப்பத்திரண்டு வயதாயிருந்தேன். என்னுடைய தகப்பனால் நான் பாலியல் ரீதியாக துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டேன். எனக்கு நினைவிருந்த நாளிலிருந்து நான் பெரியவளாகி என்னிடம் அவர் பாலுறவு வைத்துக்கொள்ளும்வரை அவர் எனக்கு இடையூறு கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். நான் என் வீட்டிலிருந்து இறுதி ஐந்து வருடங்களில் அவர் என்னை ஏறக்குறைய இருநூறு தரம் கற்பழித்திருப்பார், இது அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கக் கூடியதென்று நானறிவேன். அது அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குகின்றது தான் ஆனால் அதை கடந்து வர அந்த சத்தியத்தை வெளிப்படையாக நியாயமாக எதிர்நோக்க வேண்டியதே நான் செய்ய வேண்டியிருந்தக் காரியங்களுள் ஒன்றாகும். (என்னுடைய விரிவான சாட்சி, டி.வி.டி. வடிவில் எங்கள் ஊழிய ஸ்தாபனங்களில் கிடைக்கிறது.)

பதினெட்டு வயதில் நான் என் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பின்னர் அந்த பிரச்சனை என் பின்னால் சென்றுவிட்டதென்று நினைத்தேன் ஆம் நான்

கசப்புள்ளவளாக இருந்தேன் என் தகப்பனை வைராக்கியமாக வெறுத்தேன். ஆனால் அது என்னை எவ்வளவு வருத்தியதென்று அறியாமலிருந்தேன், உண்மையை எதிர்நோக்குவது, மன்னிப்பு என்ற என் பயணத்தை நான் தொடங்கியபோது, இந்த நீண்ட பயணத்தில் அது எவ்வளவு எனக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதை உண்மையாகவே நான் அறியவில்லை ஆரம்பத்திலே நான் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, மன்னித்துவிட விரும்பினேன். கோபக்காரர்கள் சரியானபடி நேசிக்கமாட்டார்கள் ஏனென்றால் நமக்குள் என்ன இருக்கின்றதோ அது எப்போதுமே ஏதோ ஒரு வழியில் வெளியே வந்துவிடும் என்னுடைய கோபத்தினாலும், வெறுப்பினாலும் என்னுடைய எல்லா உறவுகளும் பாதிப்புக்குள்ளாயின ஆனால் அதை நான் அறியாதவளாக இருந்தேன். என்னுடைய கோபமானது என்னுடைய ஆத்துமாவின் ஆழத்தில் வேரூன்றப்பட்டிருந்தது அது என்னுடைய எண்ணங்கள் என் உணர்ச்சிகள் என் வார்த்தைகள் மற்றும் என் எல்லா செயல்களிலும் இருந்தது ஏனென்றால் அது என்னில் ஒரு பங்காக இருந்தது. கோபமானது என்னுடனே நீண்ட காலமிருந்தது, அதை நான் கோபம் என்று உணராமலிருந்தேன்.

தேவனுடைய வார்த்தையை நான் படிக்க, படிக்க என்னில் இருந்த பிரச்சனைகளை பரிசுத்த ஆவியானவர் காண்பிக்கத் தொடங்கினார் அதற்கு முன்பு வரை மற்றவர்கள் எனக்கு என்ன செய்தனர் என்பதைத் தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்களின் கிரியைகளுக்கு நான் எவ்வாறு பிரதிகிரியை செய்கிறேன் என்று நான் கவனிக்க வேண்டுமென்று கூட எனக்குத் தோன்றியதில்லை. என்னை வருத்திய என் தந்தையை மட்டுமல்லாது எனக்கு உதவி செய்ய முயன்றும் செய்யாமலிருந்தவர்களையும் வெறுப்பது நியாயமானதே என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். தேவன் எப்படி என்னையோ அல்லது துஷ்பிரயோகம் பண்ணப்பட்ட பிறரையோ, வெளியே சொல்லக்கூட முடியாத அத்தகைய தவறுகளை மன்னித்துவிடுமாறு சொல்லுவார்? அவர் அப்படி சொல்லுகிறார் ஏனென்றால் அதுதான் நமக்கு சிறந்தது என்று அறிந்திருக்கிறார். நாம் முழுவதும் சீர்படுவதற்கான திட்டத்தை தேவன் வைத்திருக்கிறார், நாம் அதை செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார் ஏனென்றால் அவர் நம்மை நேசிக்கின்றார், நமக்குரிய சிறந்தது அவர் சிந்தையிலிருக்கிறது நாம் மட்டும் அவருக்கு கீழ்ப்படிய விரும்பினால், முடியவே முடியாது என்று தோன்றும் காரியங்களை கூட மன்னிக்கும் கிருபையை தேவன் நமக்குக் கொடுப்பார்.

உங்களிடம் நான், கோபத்தையும் தாண்டி, மன்னிப்பை ஒரு வாழ்க்கை முறையாக மாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லும்போது, என் அனுபவத்திலிருந்து அதை சொல்லுகிறேன். அதை செய்வது எவ்வளவு கடினமானது என்பதை மட்டும் நான் அறிந்திருக்கவில்லை ஆனால் அதை நீங்கள் செய்யும்போது அது எவ்வளவு விலையேறப்பெற்றது என்பதையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். ஆகையால் இந்த புத்தகத்தை நான் படித்து முடித்துவிட்டேன். என்பதற்காக மட்டுமல்லாமல் நான் படித்து வாசித்து முடித்த புத்தகங்கள் பட்டியலில் இதையும் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு மட்டுமல்லாமல் நீங்கள் எதையெல்லாம் படித்தீர்களோ அதை உங்கள் சொந்த வாழ்வில் உபயோகிக்க ஆயத்தமாயிருக்கும் ஒரு திறந்த மனதுடன் வாசியுங்கள் என்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்கனவே ஆயத்தமாக்கப்பட்ட ஒரு அற்புதமான வாழ்வை தேவன் வைத்திருக்கிறார், அவர் நம்மை என்ன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கிறாரோ அதை நாம் செய்வதின்மூலம் அவருடன் சேர்ந்து ஒத்துழைப்போமென்றால் நாம் அந்த வாழ்வை அனுபவிப்போம் அப்படி செய்யாதிருந்தால் அதை இழந்துவிடுவோம். தேவன் நம்மை நேசித்துக்கொண்டேதானிருப்பார் ஆனால் நாமோ அவருடைய நல்ல திட்டத்தின் சந்தோஷத்தை இழந்து விடுவோம். உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு, தேவன் உங்களுக்கென்று ஆயத்தம் செய்துவைத்திருக்கிற நல்லக் காரியங்களில் ஒன்றை கூட இழக்க மறுத்துவிடுங்கள்.

அத்தியாயம்

6

யார் மீது கோபமாயிருக்கிறீர்கள்?

நாம் ஏற்கனவே கலந்துரையாடியதைப் போன்று, நாம் அநேகமாக நம்மை வருத்திய அல்லது காயப்படுத்தியவர் மீது கோபமாயிருக்கிறோம். முன்பு எப்போதோ நம்மைக் காயப்படுத்தியவர் மீதோ அல்லது அனுதினமும் நம்மைக் காயப்படுத்துபவர் மீதோ நாம் கோபமாயிருக்கலாம். அநியாயத்தைக் குறித்து நாம் கோபமாக இருக்கலாம், நம் ஆத்துமா இது நியாயமில்லை! என்பதாகக் கூக்குரலிடலாம் ஆனால் எப்போதுமே பிறர் நம் கோபத்திற்கு மாற்றுக்காரணரில்லை. நாம் தேவனோடும், நம்மோடும், நம் சகமனிதர்களோடும் சமாதானமாயிருக்க வேண்டுமென்று வேதம் கூறுகிறது (1 பேதுரு 3:10-11).

நான் என் மீதோ கோபமாயிருக்கிறேன்

நீங்கள் உங்கள் மீதே கோபமாக இருக்கின்றீர்களா? அநேகர் அவ்வாறுதான் இருக்கிறார்கள். உண்மையிலே, தங்களோடு முற்றிலுமாக சமாதானமாயிருப்பவர்களைவிட அநேகர் தங்களோடு பிளவுப்பட்டிருக்கிறார்களென்று சொல்வது சரியானதாக இருக்கும் ஏன்? நாம் ஏற்கனவே சம்பாஷித்ததைப்போன்று, நமக்கு உண்மைநிலைக்கு அப்பாற்பட்ட எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கிறது, நாம் பிறரோடு நம்மை ஒப்பிட்டுக் கொண்டு, நாம் அந்தளவுக்கு இல்லை என்பாக உணருகிறோம். நாம்

செய்த ஏதோ ஒரு செயலைப் பற்றியோ அல்லது நமக்கு செய்யப்பட்ட ஏதோவொன்றைப் பற்றியோ ஒரு ஆழமாக வோருன்றப்பட்ட வெட்கம் நம்முள் இருக்கலாம். நாம் நம் மீதோ கோபமாகும் அளவுக்கு குற்ற உணர்வோடிருக்கலாம். மிக சகஜமான மக்கள் தங்கள் மீதே கோபமாக இருக்கின்றனர் ஏனென்றால் அவர்களே அங்கீகரிக்காதக் காரியங்களை அவர்கள் செய்கின்றனர், மேலும் தேவனுடைய மன்னிப்பை எப்படி பெற்றுக்கொள்வது என்பதையும் அவர்களுடைய அங்கீகரிக்கப்படத்தகாத நடத்தையை மேற்கொள்ளும் வல்லமையையும் அறியாமலிருக்கின்றனர்.

நீங்கள் நம்பினாலும், நம்பாவிட்டாலும் உங்களுடனே நீங்கள் சமாதானமாயிருப்பதற்கான முதற்படி, உங்கள் பாவத்தை நேராகப் பார்த்து அதை பாவம் என்று சொல்ல வேண்டும். கண்டுக்கொள்ளாமலிருப்பதும், கெட்ட நடத்தைக்கு சாக்குபோக்கு சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் விடுதலையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வழியாகாது. நாம் பாவமானக் காரியங்களை செய்து கொண்டிருக்கும் வரை, நாம் நம்மோடு ஒருபோதுமே உண்மையான சமாதனத்தைக் கொண்டிருக்க முடியாது. நம்முடைய பாவத்தை பாவமென்று உணராமலும், அதற்கு நாம் தான் பொறுப்பானவர்கள் என்பதை உணராமல் இருந்தாலும், அது நமக்கு இடையூறுக் கொடுத்துக்கொண்டேதானிருக்கும்.

தேவனுடைய மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல்

நாம் பாவிகளென்று ஒப்புக்கொண்டவுடன், அந்தப் பாவங்களுக்காக நாம் மனம் வருந்த வேண்டும், மனந்திரும்ப வேண்டும். அப்படியென்றால், நம்முடைய பாவங்களுக்காக நாம் மனதார வருத்தப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல், அவற்றை இனிமேலும் செய்யாமலிருக்க விரும்புவதாகும். பாவத்தில் வாழுவது, வாழ்க்கையின் தாழ்ந்த நிலையாகும், ஆனால் நாம் மனந்திரும்பும்போது, தேவன் நாம் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிற உயர்ந்த இடத்திற்கு திரும்ப வருவதாகும். பல வீடுகளடங்கிய அடுக்கு மாடிக் கட்டிடத்தில் உயரத்திலிருப்பதுதான் பென்ட் ஹவுஸ். மேல்தளத்திலுள்ள வீடு அதுதான். நாம் மனந்திரும்பும்போது, தேவன்

நமக்கு வைத்திருக்கும் மிக உயரமான இடத்திற்கு நாம் திரும்ப வருகின்றோம் அங்கே அவர் நீதியிருக்கும் சந்தோஷம், சமாதானம் நிறைந்த இடம்.

நம் பாவத்தை முற்றிலுமாக ஒப்புக்கொள்வதும், அதற்கான பொறுப்பேற்பதும் தொடக்கத்தில் கடினமானதாக இருக்கலாம். பொதுவாகவே, நாம் பிறரைக் குற்றப்படுத்தியும், சாக்குபோக்குகளை சொல்லிக்கொண்டுமே வாழ்ந்திருக்கிறோம். எனவே “நான் குற்றவாளி நான் பாவம் செய்துவிட்டேன்” என்று சொல்வது மிகவும் கடினம். ஆனால் எல்லோருமே பாவம் செய்து தேவமகிமையற்றவர்களாகிவிட்டோம். எனவே நான் பாவம் செய்துவிட்டேன் என்று சொல்வது இந்த உலகிலுள்ள எந்தவொரு மனிதனை விடவும் மோசமான நிலையில் நம்மை நிறுத்தாது.

நமக்குப் பாவமில்லையென்போமானால் (நாம் பாவின்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பது) நம்மை நாமே வஞ்சிக்கிறவர்களாயிருப்போம், சத்தியம் நமக்குள் இராது. (நம் இருதயத்தில் வாசம் செய்யாது).

நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால், பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து எல்லா அநியாயத்தையும் (நம் நோக்கம், சிந்தை, செயல் அனைத்திலும் அவருடைய சித்தத்திற்கு புறம்பான அனைத்தையும்) நீக்கி நம்மை (தொடர்ச்சியாக) சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் உண்மையும் நீதியும் (அவருடைய சொந்த சபாவம் மற்றும் வாக்குத்தத்தங்களுக்கேற்ப) உள்ளவராயிருக்கிறார்.

1 யோவன் 1:8-9

இந்த வேதவாக்கியங்கள் மிகவும் மேன்மையானது. இதை நான் மிகவும் நேசிக்கிறேன், இது எனக்கு ஆறுதலளிக்கிறது, ஆனால் விசேஷமாக, நம்முடைய எல்லா பாவங்களிலிருந்து நம்மை தொடர்ச்சியாக, திரும்பத் திரும்ப, நம்மை சுத்திகரிக்கிறார் என்பது எனக்கு பிடித்தமானது. நாம் தேவனோடு நடக்கும்வரை நம்முடைய பாவங்களை சீக்கிரமாகவே ஒப்புக்கொண்டு, முறையாக அவற்றிற்க்காக மனந்திரும்புவோமென்றால் அவர் நம்மை எப்போதுமே சுத்திகரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறார் என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறதென்று நான் நம்புகின்றேன். இயேசு தேவனுடைய வலதுப்பாரிசத்திலமர்ந்து, நமக்காக பரிந்துப்பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறாரென்று வேதம் கூறுகிறது. நமக்கு அது தேவைப்பட்டுக்

கொண்டேயிருப்பதால் தான் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். அது எனக்கு ஆறுதலையும் அளிக்கிறது.

நம்முடைய எல்லா அநீதியிலிருந்தும் அவர் நம்மை சுத்திகரிக்கிறார், அதை நாம் விசுவாசித்து, விசுவாசத்தின் மூலமாக அவருடைய மன்னிப்பை பெற்றுக்கொள்வோமென்றால், நம் மீதே நாம் கோபமாயிருப்பதை மேற்கொண்டு விடுவோம். தேவனுடைய எல்லாம் என்பதற்கு அப்பாற்பட்டு, நீங்களும், நானும் எந்த பாவமும் செய்ய இயலாது. அவர் எல்லாம் என்று சொல்லும்போது, அவர் எல்லாவற்றையுமே குறிக்கிறார்!

எல்லோரும் பாவம் செய்து, தேவமகிமைற்றவர்களாகிவிட்டதைப் போன்றே, இயேசு கிறிஸ்துவில் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட மீட்பினால், எல்லோருமே நீதியாக்கப்பட்டு, தேவனோடு சரியான உறவில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (ரோமர் 3:23-24) எல்லாரும் என்பது உங்களையும், என்னையும் உள்ளடக்கும்.

தேவனுடைய மன்னிப்பு ஒரு இலவசமான ஈவு ஒரு இலவசமான ஈவைப் பெற்றுக்கொண்டு, நன்றியோடு இருப்பதை தவிர வேறு எதையும் நாம் செய்ய இயலாது. நாம் பலமுறை மன்னிப்புக் கேட்கின்றோம், ஆனாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறோம் என்று நான் நினைக்கிறேன். நீங்கள் செய்த ஏதோ ஒரு தவறுக்காக தேவன் உங்களை மன்னிக்கும்படி நீங்கள் கேட்டபிறகு, அவருடைய ஈவை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்வதாக அவரிடம் சொல்லுங்கள், அந்த ஈவு எவ்வளவு அற்புதமானது என்பதை நீங்கள் உணரும் வரை அவருடைய பிரசன்னத்தில் சிறிது நேரம் காத்திருங்கள்.

பாவத்தைக் குறித்து பயப்பட வேண்டாம்

நாம் எப்போதெல்லாம் எதைப்பற்றியாவது பயப்படுவோமென்றால், நம்மீது அதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கின்றோம், இந்த காரணத்துக்காக பாவத்தைக் கண்டு பயப்படாதீர் என்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். கிறிஸ்து மரித்தபோது நாமும் அவருடன் மரித்தும், அவர் உயிருடன் எழுப்பப்பட்டபோது நாமும், அவருக்காக வாழும் ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கு எழுப்பப்பட்டோம் என்று விசுவாசிக்கும்போது, பாவத்துக்கு நம்மீது எந்தவொரு அதிகாரமும் இல்லை என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எழுதுகிறார் (ரோமர் 6:5-8). பாவம் என்ற

பிரச்சினையை இயேசு முழுவதுமாகத் தீர்த்துவிட்டார். நம்மை முழுவதுமாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் மன்னிப்பதோடில்லாமல், அவர் தம்முடைய பரிசுத்த ஆவியானவரை, நம் அனுதின வாழ்வில் பாவத்தைக் குறித்து நமக்கு உணர்த்தவும் அதற்கு எதிராக நம்மை பலப்படுத்தவும் அனுப்பியுமிருக்கிறார்.

நாம் தொடக்கத்தில் நாம் பாவிகளென்றும் நமக்கு ஒரு இரட்சகர் தேவையென்றும் உணர்ந்து, அந்த தேவையை நிறைவேற்றும் ஒரே ஒருவர் இயேசு கிறிஸ்துவை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, நாம் ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்குள்ளும், வாழ்க்கை முறைக்குள்ளும் சென்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். முன்போ நாம் பாவம் செய்தோம் ஆனால் அதைப்பற்றி கவலைப்பட்டதில்லை, இப்போதோ, தேவனுடைய ஆவியை நம் இருதயத்தில் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர், நாம் பாவத்தைப்பற்றிய உணர்வுடையவர்களாகிவிடுவோம். நம் வாழ்நாள் முழுவதும் அதை எதிர்த்து, தவிர்த்தும், தான் வாழ்வோம். இதை தேவனுக்கென்று சந்தோஷமாய் செய்கிறோம், பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு உதவுகிறாரென்று முழுவதுமாக அவரை நம்புகின்றோம். சோதனைகள் எல்லாருக்குமே வரும், மனிதனுக்கேற்ற சோதனைகளை தவிர வேறு சோதனைகள் நம்மை மேற்கொள்ளாதபடி தேவன் பார்த்துக்கொள்வார் என்பதில் நாம் உறுதியாக இருக்கலாம் (1 கொரிந்தியர் 10:13). வேறுவிதமாய் கூறவேண்டுமென்றால், நமக்கு ஏற்படும் சோதனைகள் மற்றவர்களுக்கு ஏற்படும் சோதனைகளைவிட மோசமானதல்ல, நாம் அதை எதிர்க்கக்கூடாதபடி அது பெரிதும் அல்ல என்று நாம் நம்பவேண்டும். நம் திராணிக்கு மிஞ்சி தேவன் அனுமதிப்பதில்லை, ஒவ்வொரு சோதனையுடனும் அதற்கு தப்பித்துக்கொள்ளும் போக்கையும் கொடுக்கிறார். அது உண்மையாகவே நற்செய்தியாகும்! நாம் சோதனைக்கு பயப்படத் தேவையில்லை, ஏனென்றால் நம்முள் வாசம் செய்கிறவர் மிகவும் பெரியவர். அவரை மாத்திரம் நம்பி, அவருடைய உதவியை நாடுவோமென்றால், சோதனையை எதிர்க்க தெய்வீக பெலனைக் கொடுக்கின்றார்.

மக்கள் தாங்களாகவே சோதனையை எதிர்க்க முயலும் போதும் அல்லது அவர்களால் அதை எதிர்க்க இயலாது என்று தவறாக நினைக்கும்போதும் சோதனைக்குள் விழுந்து விடுகின்றனர். “நாம் ஒரு சாக்கேலட் குக்கீயை அல்லது பிஸ்கட்டை சாப்பிட்டால் ஒருபாக்கெட் பிஸ்கட்டை சாப்பிட வேண்டும் போல இருக்கிறது.” அல்லது “சர்க்கரையை நான் சாப்பிடக்கூடாததுதான், ஆனால்

ஒவ்வொரு நாளும் மிட்டாய் சாப்பிடாமல் என்னால் இருக்க முடியாது” என்று மக்கள் அபத்தமாகக் கூறுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இத்தகைய கூற்றுகள் அபத்தமானவை என்று நான் சொல்லுகிறேன். ஏனென்றால் அவை நாம் நம்பும் பொய்களாகும். நாம் மிகவும் பெலவீனரென்றும், சிறு சோதனையைக் கூட நம்மால் எதிர்க்க முடியாதென்றும் சாத்தான் கூறுகிறான், ஆனால் தேவனோ, நாம் அவருக்குள் பெலவான்களாய் இருக்கின்றோம் என்றும், எல்லாவற்றையும் நாம்மால் எதிர்க்க முடியும் என்றும் கூறுகிறார். பாவத்தில் விழுந்து விடுவோமோ அல்லது அதை தோற்கடித்து விடுவோமோ என்பதை தீர்மானிப்பதெல்லாம். நாம் எதை நம்பத் தெரிந்துக் கொள்கிறோமென்பதை பொறுத்ததேயாகும். தேவனுடைய வார்த்தையோடு ஒத்துப்போகாதக் காரியங்களை நீங்கள் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? என்று கொஞ்சம் நேரமெடுத்து யோசித்துப்பாருங்கள். பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினாலும், சுய-கட்டுப்பாடு அல்லது இச்சையடக்கம் என்ற ஆவியின் கனியை பயிற்சிப்பதாலும், சோதனையை உங்களால் எதிர்க்க இயலும் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா, அல்லது உங்களால் எதிர்க்கவே முடியாத சில சோதனைகளுண்டு என்று விசுவாசிக்கிறீர்களா? நாம் எதை நம்புகிறோமோ அதுதான் உண்மையாகிறது அல்லது நிஜமாகிறது; எனவே, நாம் எதை நம்புகிறோமோ அது சத்தியமென்றும், அது பிசாசின் வஞ்சனை இல்லையென்றும் நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிந்திருப்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், சபையானது, இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் அவர்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிற வல்லமையை அறிந்துக்கொண்டு அதை விசுவாசிக்க வேண்டுமென்றும் ஜெபிக்கிறார். இயேசு கிறிஸ்துவை நீங்கள் விசுவாசிப்பீர்களென்றால், உங்களுக்கு வல்லமையிருக்கிறது, சோதனையை உங்களால் எதிர்க்க இயலும்!

நாம் அனைவருமே பாவம் செய்கின்றோம் மாம்சமும், எலும்பும் உள்ள சரீரங்களில், முற்றிலுமாக புதுப்பிக்கப்படாத ஆத்துமாக்களோடு நாம் இருக்கும். வரை, நமக்கு மன்னிப்புத் தேவைப்படும், ஆனால் பாவத்திற்கு நாம் பயப்படத் தேவையில்லை. பின்வரும் வேதவாக்கியத்தை கவனியுங்கள்:

என் பிள்ளைகளே, நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன், ஒருவன் பாவஞ்செய்கிறவனானால் நீதிபரராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கிறார்.

நம்முடைய பாவங்களை நிவர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரபலி அவரே; நம்முடைய பாவங்களை மாத்திரம் அல்ல, சர்வலோகத்தின் பாவங்களையும் நிவர்த்தி செய்கிற பலியாயிருக்கிறார்.

1 யோவான் 2:1-2

இந்த வேதவாக்கியங்கள் அதிர்ச்சியடைய வைக்கும் அற்புதங்கள் என் வாழ்வில் இவைகளை நான் முதன்முறையாகக் கண்டுப்பிடித்தபோது, என்னைப் பற்றி நான் நன்றாக, சரியாக உணரவும், தேவன் என்மேல் கோபமாய் இல்லை என்று நம்பவும், நான் ஒவ்வொரு நாளும், எல்லாவற்றையும் சரியாக செய்யும் முயற்சியில் போராடிக்கொண்டிருந்தேன். நான் நினைத்தது தவறு, ஆனால் அந்த சமயத்தில், அதுதான் என் நிஜம். நான் ஒவ்வொரு நாளும் எழுந்து, என்னால் முடிந்த அளவு சிறப்பாக செய்து, நான் எதாவது தவறு செய்திருந்தால் தேவன் அவற்றைப் பார்த்துக்கொள்வாரென்று நம்பினால் போதும் என்பதை நான் கண்டபோது என் தோளின் மீதிருந்த பெருஞ்சுமையை இறக்கி வைத்து விட்டதைப் போன்று உணர்ந்தேன்.

இந்த வசனங்கள், இயேசுதான் நம் பாவங்களுக்கான கிருபாதாரபலி என்று கூறுகிறது. அப்படியென்றால் என்ன? பாவத்தின் மேல் தேவனுக்கிருந்த கோபத்தை தணிப்பவர், சாந்தப்படுத்துகிறவர்.

தேவன் பாவத்தை வெறுக்கிறார்தான், ஆனால் அவர் பாவினை வெறுப்பதில்லை. ஒரு பெண், அவள் கணவன் அவளிடம் அவமரியாதையாக நடந்துக் கொண்டால் கோபமாயிருக்கிறாள், அவனோ மூன்று டஜன் ரோஜா மலர்களையும் ஒரு மன்னிப்புக் கடிதத்தையும் அனுப்பினானென்றால், அந்த ரோஜாக்கள் அவள் கோபத்தைத் தணிக்கிறதாய் மாறிவிடுகிறது. அவள் அவனை மன்னித்துவிடுகிறாள், எல்லாம் சரியாகிவிடுகிறது. தேவன் நம் பாவத்தினிமித்தம் கோபமாக இருக்கும்போது, அவருக்கு வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்படுகிற ரோஜாக்கள் தான் இயேசு. அவர்தான் நம் கிருபாதாரபலி, தேவன் நம்மை கிறிஸ்துவினிமித்தம் மன்னிக்கிறார். நாம் கொண்டிருக்கிற எதுவுமே தேவனுடைய கோபத்தை சாந்தப்படுத்த போதுமானதல்ல. நம் பாவங்களுக்கு ஈடாக எதையுமே நாம் செய்யவோ, பலியிடவோ இயலாது, ஆனால் இயேசுவே பரிபூரணமான பலி, அவர் தான் நம் பிரதிநிதி. தேவனுக்கு முன்பு நாம் இருக்க வேண்டிய இடத்தை எடுத்துக்கொண்டு நம்மை

ஆதரிப்பவர், நமக்காக பரிந்து பேசுகிறவர், அவர்மேல் நாம் கொண்டிருக்கும் விசுவாசத்தால் தான் நாம் மன்னிக்கப்படுகிறோம்.

இந்த உண்மைகளை நம்புவதுதான், பாவத்திலிருந்தும் பாவத்தினிமித்தம் உங்கள் மேலேயே நீங்கள் கோபமாயிருப்பதிலிருந்தும் விடுதலைபெறும் முதல் அடியாகும். நான் பாவம் செய்யும் போது, நான் என்மேலேயே ஏமாற்றமடைகிறேன், இனிமேல் அவ்வாறு செய்யக்கூடாதென்று இலபிக்கின்றேன், ஆனால் இனியும் என்மேலே நான் கோபமாயிருப்பதில்லை, ஏனென்றால், அது தேவனுடைய சித்தமில்லை என்று அறிந்திருக்கிறேன், அது எதற்கும் உதவாது.

பாவத்தை கடுமையாக கையாளுதல்

நாம் பாவம் செய்கையில் எப்படி சீக்கிரமாகவும், முற்றிலுமாய் தேவனுடைய மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்வது என்பதை அறிந்துக்கொள்வதோடு, நாம் பாவத்தைக் கடுமையாக எதிர்க்கவும், அதைக் கடுமையாகக் கையாளவும் வேண்டும். தேவன் நம்மை மன்னிக்க விருப்பமுள்ளவராயிருக்கிறார் என்பதால் நாம் தாராளமாக பாவம் செய்து, அது ஒரு பிரச்சனையே இல்லை என்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அர்த்தமாகாது. தேவன் நம் இருதயத்தை அறிந்திருக்கிறார், எந்தவொரு மனிதனும் பாவத்தை வெறுக்காவிட்டால், அதை செய்யாமலிருக்க அவன் என்னவெல்லாம் செய்யக்கூடுமோ அதை செய்யாவிட்டால் அவனின் இருதயம் சரியானதல்ல.

ரோமர்கள் பவுலிடம், தேவனுடைய கிருபை (நன்மை, மன்னிப்பு) பெருகும்படி பாவத்திலேயே தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கலாமா என்று கேட்டனர். பவுல் பாவத்துக்கு மரித்து நாம் இனி அதிலே எப்படிப் பிழைப்போம் என்று கேட்டனர். (ரோமர் 6:1-2) கிறிஸ்துவை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டபோது, பாவத்தோடு இனி ஒரு தொடர்பும் இருப்பதில்லை என்று தீர்மானம் எடுத்ததை பவுல் அவர்களுக்கு நினைவறுத்தினார், பாவம் ஒருபோதும் மரிப்பதில்லை, இந்த பூமியிலே அது எப்போதுமே உயிருடன் நன்றாகத்தானிருக்கும், ஆனால் நாம் பாவத்துக்கு மரிக்கின்றோம்.

தேவன் நமக்கு ஒரு புதிய இருதயத்தையும், அவருடைய ஆவியையும் கொடுக்கிறார், அப்படியென்றால் நமக்கு ஒரு புதிய விருப்பம் இருக்கிறது. நாம்

பாவத்தை எதிர்த்துக்கொண்டே நம் வாழ்வை செலவிடுகின்றோம். ஏனென்றால், நாம் பாவம் செய்ய விரும்பவில்லை நம் மனப்பான்மை இவ்விதமாக இருக்கும்போது, நாம் தவறுகள் செய்தாலும், நம்மை மன்னிப்பதற்கு தேவன் எப்போதுமே ஆயத்தமாகவே இருக்கிறார்.

நீங்கள் உண்மைக் கிறிஸ்தவராக இருந்தால் நீங்கள் ஒவ்வொருநாள் காலையில் எழுந்து, பாவம் செய்யும் வழிகளைக் கண்டுபிடித்து செய்யமாட்டீர்கள் என்று என்னால் உறுதியாகக் கூறமுடியும். தேவனுக்குப் பிரியமான வாழ்க்கை வாழ உங்களால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்வீர்கள்.

பாவத்திற்கு எதிராக நாம் ஒரு துணிவான, கடுமையான மனப்பான்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லையென்றால், நம் சொந்த இருதயமே நம்மை குற்றப்படுத்தும், பின்னர் நம் மீது நாமே கோபம்கொள்வோம். பாவத்தை நாம் மிகவும் கடுமையாகவும் தீவிரமாகவும் கையாள வேண்டுமென்று வேதம் நமக்குப் போதிக்கின்றது. மத்தேயு 18:8-9ல் நம் கண் நமக்கு இடறல் உண்டாக்கினால் அதை பிடுங்கி எறிந்துவிட வேண்டுமென்றும், நம் கை நமக்கு இடறல் உண்டாக்கினால் அதை நாம் தரித்து எறிந்துவிட வேண்டுமென்றும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றோம்.

இதை நாம் எழுத்தின்படியே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் நம்பவில்லை, ஆனால் பாவத்திற்கு எதிராக நாம் ஒரு கடுமையான மனப்பான்மையைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று தேவன் கூறுகிறார். நம் வாழ்வில் எங்கெல்லாம் அதைப் பார்க்கின்றோமோ அங்கெல்லாம் அதை துண்டித்து விடவேண்டும். ஒரு பெண் அரைகுறையான ஆடை அணிந்த படத்தோடு ஒரு பத்திரிக்கை உங்கள் வீட்டிற்கு வருமென்றால் (அது அடிக்கடி நடக்கிறது) உங்கள் கண் அதைப் பார்த்து, அதை ரசிக்கவும் தொடங்கும் என்றால், உடனடியாக அந்தப் பத்திரிக்கையை கிழித்து குப்பையில் போடுங்கள், உடனே, சீக்கிரமாய் கிரியை செய்யுங்கள், சமாளியுங்கள் பாவத்தோடு விளையாடக்கொண்டிருக்காதீர். உண்மையிலேயே, பல உதாரணங்களை நான் உங்களுக்குக் காட்டலாம் ஆனால் இன்னும் இரண்டு மட்டும் கூறுகிறேன் நீங்கள் ஒரு திருமணமான பெண் நீங்கள் வேலை செய்யும் இடத்திலுள்ள ஒரு ஆண் உங்களிடம் மிகவும் சிநேகமாக பழகத் தொடங்குகிறான், அப்படியே தேநீர் அருந்திக்கொண்டு, தொழிலைப் பற்றி அல்லது வேலைப்பற்றிப் பேச உங்களை

அழைக்கின்றான். அவ்வாறு செய்வது நியாயமில்லையென்றும், அப்படி செய்தாலும், அது ஒரு பிரச்சனையாகும் முன்பு அதை துண்டித்துவிட வேண்டுமென்றும் உங்கள் இருதயத்தில் கொஞ்சம் உணர்கின்றீர்கள். உங்கள் குடும்பத்தினர் ஒருவருடன் உங்களுக்கு ஒரு வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது, நீங்கள் தான் சமாதானப்படுத்த வேண்டுமென்று தேவன் உங்களுக்கு உணர்த்துகிறார், நீங்கள் பலக்காரணங்கள் சொல்லி அப்படி செய்யமாவிருந்துவிடும் முன்பு உடனடியாக, துரிதமாக அதை செய்யுங்கள், அது கோபமாயிருந்து, பாவம் செய்துவிடாதபடி உங்களைத் தடுத்துவிடும், ரோமர் 13:14ல் வேதம் துர்இச்சைக்கு இடமாக உடலை பேணக் கூடாதென்று கற்பிக்கின்றது. அதற்கு சாக்குப்போக்கு சொல்லக் கூடாது அல்லது அதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கக்கூடாது என்பதே அதின் அர்த்தத்தின் ஒரு பகுதியாகும். திருமணமான பெண் அவளுடன் வேலைசெய்பவருடன் தேநீர் அருந்த செல்வது தவறு என்று தேவனிடமிருந்து ஒரு உணர்த்துதலைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர், அவருடன் செல்லத் தீர்மானிப்பாளென்றால் அது பாவத்துக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அல்லது அவகாசம் கொடுப்பதாகும்.

ஒரு மலைப்பாதையில் நடந்துச் சென்றுக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறு பெண்ணைப்பற்றிய கதையைப் படித்தேன். அவள் மலைப்பாதையில் சென்றுக் கொண்டிருந்தாள், வெளியே மிகவும் குளிராக இருந்தது, ஒரு பாம்பு அவள் பக்கமாய் ஊர்ந்துவந்து, அவள் அந்தப் பாம்பை எடுத்து, அவளுடைய கோட்டு பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொள்ளும்படி கெஞ்சிக் கேட்டது. சிறிது நேரம் அவள் மறுத்தாள், ஆனால் இறுதியில் அதனுடைய கெஞ்சலுக்கு இணங்கினாள் சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு அந்த பாம்பு அவளை கடித்து விட்டது, உன்னிடம் நான் இவ்வளவு நன்றாக இருந்தும் நீ என்னை ஏன் கடித்தாய் என்று கேட்டாள் அந்த பாம்பு சொன்னது, நீ என்னை எடுத்து உன் பாக்கெட்டில் போடும் போதே நான் யார் என்பதை அறிந்திருந்தாயே, என்று கேட்டது இந்த சிறுக்கதையை நாம் அனைவருமே சம்பந்தப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன், நாம் சில குறிப்பிட்ட காரியங்களை செய்யக்கூடாதென்று நம் மனதின் ஆழத்தில் நாம் அறிந்திருந்தபோதும், சோதனை தொடர்ந்துக் கொண்டேயிருந்தபோது அதை செய்துவிட்டோம், அதன் விளைவாக கெட்ட சூழ்நிலைகளையே பெற்றுக்கொண்ட தருணங்கள் நம் அனைவருக்குமே இருக்கிறது. நாம் அனைவருமே தவறுகள் செய்கின்றோம் தான் ஆனால் நாம் அதை தொடர்ந்து செய்துக்கொண்டேயிருக்கக்

கூடாது. நம் தவறுகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்வதுதான் நாம் செய்யக்கூடிய ஞானமான செயல்களில் ஒன்று.

பாரமான யாவற்றையும் நம்மைச் சுற்றி நெருங்குகின்ற பாவத்தையும் தள்ளிவிடு என்று எபிரேயர் 12:1 ல் தேவன் அறிவுறுத்துகிறார் இது, நாம் பாவத்தை கடுமையாகவும், துரிதமாகவும் கையாள வேண்டுமென்ற உணர்வைக் கொடுக்கின்றது, அப்படி செய்வோமென்றால், சரியான வாழ்க்கைகான பலனைப் பெற்றுக் கொள்வோம்.

பாவத்திலிருந்து மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டதற்கு நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவளாயிருக்கின்றேன், ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் அது எனக்குத் தேவை என்று நான் விரும்பவில்லை. தேவனை பிரியப்படுத்தினேன் என்று நம்பும் சந்தோஷத்தை நான் பெற்றுக்கொள்ளும்படி சரியான தேர்வுகளை செய்ய என்னை ஒழுக்கப்படுத்திக்கொள்வதே என்னுடைய விருப்பமாகும்.

மறைக்கப்பட்ட பாவம்

நாம் பாவத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டோ அல்லது அதற்காக சாக்கு போக்குகளைச் சொல்லிக்கொண்டே இருப்போமென்றால் நாம் பாவத்தை கடுமையாகவும், வன்மையாகவும் கையாள முடியாது, நாம் அனைவரும் இருதயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, நம் வாழ்வில் ஏதாவது பாவமான நடக்கை இருக்குமென்றால், அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் தான் தேவனுக்கும், மனுஷருக்கும் முன்பாக எப்பொழுதும் குற்றமற்ற மனச்சாட்சியை உடையவளாயிருக்கப் பிரயாசப்படுகிறேன் (அப்போஸ்தலர் 24:16) என்று சொல்லுகிறார். என்னே அற்புதம்! பாவம் தன் வாழ்வில் இல்லாமலிருக்கும்படி அதை கண்டுபிடித்து வெளியேற்ற பிரயாசப்பட்டார் தேவனுக்கு முன்பாக ஒரு சத்த மனச்சாட்சியைக் கொண்டிருப்பதின் வல்லமையை அறிந்திருந்தார். நாம் பாவம் செய்யாமலிருக்கும்படி நம்மால் ஆன ஒவ்வொரு முயற்சியையும் நாம் எடுக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் பாவம் செய்யும்போது, அதற்கான சாக்கு போக்குகளை சொல்லக்கூடாது. அல்லது அதை மறைத்து வைக்கவும் கூடாது. நம்முடைய ரகசியங்கள் நம்மை நிர்ப்பந்தமாக்கும், ஆனால் சத்தியமோ நம்மை விடுதலையாக்கும்.

விசுவாசத்தினால் வராத யாவும் பாவமே. (ரோமர் 14:23) நாம் எதை செய்கிறோமோ அதை விசுவாசத்தினால் செய்ய முடியாவிட்டால் பின்னர் அதை நாம் செய்யக்கூடாது. ஒரு காரியம் பாவமென்றால் அதை பாவம் என்று சொல்லுங்கள், அதை உங்கள் பிரச்சனையென்றோ, மாட்டிக்கொண்டேனென்றோ அல்லது அதற்கு அடிமையாகிவிட்டேனென்றோ கூறாதீர். பாவம் அசிங்கமானது அதை நாம் பூசி மெழுகினால், அதை நாம் நம்முடனே வைத்துக்கொள்வோம்.

தேவனுடைய வார்த்தையின் வெளிச்சத்தில் நாம் நம்மை ஆராய்ந்துப் பார்க்க வேண்டும், தேவனுடைய வார்த்தையோடு ஒத்துப்போகாத எதையும் அது இருக்கிற வண்ணமாகவே அதைப் பார்க்க வேண்டும். தேவன் நமக்கு கொடுத்திருக்கும் திறனால் அதை எதிர்க்க வேண்டும். நாம் தேவனிடம் கேட்போமென்றால் அவர் எப்போதுமே நமக்கு உதவி செய்வார், தேவனுடன் பங்காளர்கள், நாம் எதையுமே அவருடைய உதவியில்லாமல் செய்யக்கூடாதென்று அவர் எதிர்பார்க்கிறார். இன்றுமொன்றும் நான் சொல்கிறேன், பாவத்தை மறைக்காதீர், வெளியே கொண்டு வந்துவிடுங்கள், அதை பாவம் என்று சொல்லுங்கள் அதற்காக சாக்குப்போக்குகளை சொல்லிக்கொண்டோ அல்லது உங்களுடைய தவறான தெரிந்துக்கொள்ளுதலுக்காக பிறரைக் குற்றஞ்சாட்டிக்கொண்டே இராதீர். பிறர்மேல் பழியைப் போடாதீர் கடந்த கால பாவங்களுக்கான தேவனுடைய முழு மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள், எதிர்காலத்தில் எல்லா சோதனைகளையும் வலுமையாக எதிர்க்க பரிசுத்த ஆவியானவருடன் இணைந்து செயல்படுங்கள்.

இப்போது உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு உங்களை நீங்கள் முழுவதுமாக முற்றிலுமாக மன்னித்துவிடுங்கள் தோற்றுப்போய்விட்டோம் என்று உங்கள் மேலேயே உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் எல்லாக் கோபத்தையும் விட்டுவிடுங்கள், நீங்கள் வாழ வேண்டுமென்று உங்களுக்காகவே தேவன் ஏற்கனவே ஆயத்தமாக்கி வைத்திருக்கும் நல்ல வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்குங்கள் (எபேசியர் 2:10).

தேவன் மேல் கோபமாயிருக்கின்றீர்களா ?

தேவனைப் பற்றி நீங்கள் ஏதாவது கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களா என்றால் அது அவர் நல்லவரென்றும் நம்மை நேசிக்கிறார் என்றும் தான் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

அப்படியென்றால் ஏன் இந்த உலகில் இவ்வளவு மோசங்களும், வேதனைகளும் இருக்கிறதென்று நாம் நினைக்கின்றோம். தேவன் தாம் விரும்பும் எதையும் செய்ய எல்லா வல்லமையையும் கொண்டிருக்கும் போது ஏன் கஷ்டங்களை அவர் தடுக்கக்கூடாது? இந்த கேள்விகள் இதே மாதிரியான பல கேள்விகள் காலாகாலமாக மனிதக்குலத்தை குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறது.

சிறுபிள்ளைகள் துஷ்பிரயோகிக்கப்படுகின்றனர், சண்டைகள், அழிவுகளைப் பற்றி கேள்விப்படுகின்றோம். உலகளவிலான பஞ்சங்கள் லட்சக்கணக்கானவர்களை கொல்லுகிறது துன்மார்க்கர்களும், ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்கள் போன்று தோன்றும் அதிக வயதாகும் வரை வாழும் போது, நல்லவர்கள் சில சமயங்களில் இளமையிலேயே மாறித்து விடுகின்றனர். உலகத்திலேயே நோய்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றது, அது நல்லவர்களையும், பொல்லாதவர்களையும் தாக்குகின்றது. “இது நியாயமில்லை!” என்று நம் ஆத்துமாக்கள் கதறுகிறது. நீதி எங்கே? தேவன் எங்கே?

தேவனை நம்பாமலிருக்க காரணங்களைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு, இந்த பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளுக்கு அப்பால் செல்ல வேண்டுமென்ற தேவையே இல்லை. அவர்கள், “கடவுள் என்றொருவர் இருப்பாரென்றால், அவர் துன்பங்களை தடுத்து விடுவார், எனவே அவர் இருக்கிறாரென்று என்னால் நம்ப முடியாது” என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இத்தகைய குழப்பமானக் கேள்விகளுக்கு எந்த பதிலும் இல்லாவிட்டாலும் தேவனை நம்பும் லட்சணக்கணக்கான அழகான மக்கள் இருக்கவே இருக்கிறார்கள்.

இந்தக் காரியங்களைப் பற்றி நான் ஒரு நல்ல பதிலை உங்களுக்குக் கொடுப்பேனென்று நீங்கள் நம்புவீர்களென்றால், இப்போது என்னிடம் ஒரு பதிலும் இல்லை என்று தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதைப் போதுமான அளவுக்கு என்னால் விளக்க இயலாது, வேறு எவராலும் செய்ய இயலும் என்று நான் நிச்சயமாக நம்பவில்லை. நான் தேவனை நம்ப வேண்டுமென்பதைத் தெரிந்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால், உண்மையாக சொல்ல வேண்டுமென்றால், அவரில்லாமல் நான் உயிருடனே இருக்க விரும்ப மாட்டேன். அவரே என் ஜீவன், தேவனைப் பற்றி எல்லாவற்றையும் நான் அறிந்துக் கொள்ள இயலாவிட்டாலும் கூட, அவருடன் உறவில் இருக்க விரும்புவேனெனையொழிய அவரில்லாமல் இருக்க விரும்பவே மாட்டேன்.

துன்பங்கள், கஷ்டங்கள் இல்லாத வாழ்வை தேவன் ஒருபோதும் நமக்கு வாக்களிக்கவில்லை, ஆனால் நமக்கு ஆறுதலைத் கொடுத்து, நாம் தொடர்ந்து செல்ல பெலனைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருக்கிறார். நாம் அவரை நேசித்து அவருடைய சித்தம் நம் வாழ்வில் நடைபெற வேண்டுமென்று நாம் தொடர்ந்து விரும்புவோமானால் நமக்கு நடப்பது எல்லாற்றையும் நம்முடைய நன்மைக்கென்றே மாற்றி கொடுப்பாரென்றும் வாக்களித்திருக்கிறார் (ரோமர் 8:28). என் வாழ்வில் எனக்கு துன்பங்களை கொடுக்கக் கூடியப் பிரச்சனைகளில் நான் இருப்பது எனக்கு சந்தோஷமில்லை. ஆனால் அவற்றினூடே கடந்து செல்ல எனக்கு உதவ தேவன் உண்டு என்பதால் எனக்கு சந்தோஷம். நம்பிக்கையில்லாமலிருப்பவர்களுக்காகவும், மனமும், இருதயமும், வேதனைகளைத் தாண்டி காண இயலாததால் கசப்பினால் நிறைந்து கஷ்டப்படுபவர்களுக்காக பரிதாபப்படுகிறேன்.

தேவன் நல்லவர் என்பது நமக்குத் தெரியும், ஆனால் பொல்லாப்பும் இந்த உலகில் இருக்கிறது. தேவன் நமக்கு முன்பாக நன்மையையும், தீமையையும், ஆசிர்வாதத்தையும், சாபத்தையும் வைத்திருக்கிறார், அதில் ஏதோ ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொறுப்பையும் அளித்திருக்கிறார். (உபாகமம் 30:19) அநேகர் பாவத்தையும், பொல்லாப்பையும் தெரிந்துக் கொள்வதால், இந்த பாவத்தின் விளைவுகள் இவ்வுலகிலிருக்கிறது. ஒரு நல்லவன் கூட, இந்த பாவ உலகின் பாரங்களோடு வாழுகிறான். பொல்லாப்பின் அழுத்தத்தை நாம் உணருகிறோம், அது நீங்கி விடாதா என்று ஏங்குகிறோம். சிருஷ்டிகளும் அழிவின் அடிமைத்தனத்தின் கீழ் கஷ்டப்படுகிறது, அதுவும் மனித இனத்தைப் போல விடுதலைக்காகக் காத்திருக்கிறது (ரோமர் 8:18-23).

மறைபொருளான ஒரு காணக்கூடாத தேவனை நாம் சேவிக்கிறோம். நாம் அவரை சில வழிகளில் அறிந்துக் கொள்ளலாம், ஆனால் அவரின் சில பகுதிகள் எப்போதுமே நம்முடைய விளங்கிக் கொள்ளுதலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கிறது.

ஆ! தேவனுடைய ஐஸ்வரியம், ஞானம், அறிவு, என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது! அவருடைய நியாயத்தீர்ப்புகள் அளவிடப்படாதவைகள், அவருடைய வழிகள் ஆராயப்படாதவைகள்!

தேவனுடைய தன்மையை நாம் அறிந்துக் கொண்டு, அவர் நம்முடனே எப்போதுமே இருப்பாரென்று அவருடைய உண்மைத்தன்மையை நாம் நம்பலாம். ஆனால் தேவன் செய்யும் அல்லது செய்யாத எல்லாவற்றையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள இயலாது. விசுவாசமென்பது, நாம் பார்க்காததையும், விளங்கிக் கொள்ள இயலாததையும் நம்புவதாகும். இந்த மறைப் பொருளுக்கெல்லாம் விடைக் கிடைக்க நாம் காத்திருக்கும் போது நாம் விசுவாசத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம், உண்மையிலேயே, சில பதில்களை நாம் இந்த உலகத்தில் இருக்கும் வரை பெற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை என்பதை உணருகிறோம். தேவன் அவரை நம்பும் படி கேட்கிறார், பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகள் இல்லையென்றால் நம்பத் தேவையே இல்லை. நாம் வாழ்வில் திருப்பதியாக இருப்பதற்கு முன்பு 'தெரியாது' அல்லது 'அறிந்துக் கொள்ளாமல்' இருப்பதில் சவுகரியமாக இருக்க வேண்டும்.

நெருக்கம் துன்பங்களினால் ஆழமாக்கப்படுகிறது

வேதாகமத்தில் மறைப்பொருளான, சவாலான வாக்கியங்களில் ஒன்று எபிரேயர் 5:8-9 ஆகும். “அவர் குமாரனாயிருந்தும் பட்டபாடுகளினாலே கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக்கொண்டு, தாம் பூரணரான பின்பு, தமக்கு கீழ்ப்படிகிற யாவரும் நித்திய இராட்சிப்பை அடைவதற்குக் காரணராகி,” இயேசு பாடுகளினால் தான் பூரணப்பட்டார் (முதிர்ச்சியடைந்தார்), அதே போல் தான் அவருடைய சீஷர்களுக்கும் விசுவாசம் சோதிக்கப்படாமல் முதிர்ச்சியடைவதில்லை.

தேவன் விசுவாசத்தை ஒரு ஈவாகக் கொடுக்கிறார், ஆனால் விசுவாசம் நாம் அதை உபயோகிக்கும் போது தான் வளர்கிறது, அதிகரிக்கிறது.

இயேசுவுடைய பன்னிரண்டு சீஷர்கள், அவருடன் நடந்த போது விளங்கிக் கொள்ளாத அநேகக் காரியங்களை பெற்றிருந்தனர், இயேசுவும், “நான் செய்கிறது இன்னதென்று இப்பொழுது நீ அறியாய், இனிமேல் அறிவாய்” என்று சொன்னார். (யோவான் 13:7). மறைப்பொருள்களும், விளக்கப்படாத நிகழ்வுகளும் நிறைந்த உலகில் நாம் வாழுகின்றோம், நாம் தேவனை நம்ப வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்.

தேவனுடன் நெருக்கத்தை அனுபவிப்பது என்ற புத்தகத்தில் ஜெ. ஆஸ்வால்ட் சான்டர்ஸ் அவர்கள், இந்த கொந்தளிப்பான உலகில் அமைதியை

அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால், நாம் தேவனுடைய இராஜரீகத்தை உறுதியாக பற்றிக் கொண்டு, அவருடைய நோக்கத்தை நாம் பகுத்தறிந்துக் கொள்ள இயலாத போதும் அவருடைய அன்பை நம்ப வேண்டும்” என்று கூறுகிறார்.

வேறொங்குமே நாம் கற்றுக்கொள்ள இயலாதக் காரியங்களை கஷ்டங்களில் தான் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஏசாயா 45:4-ல், “அந்தக்காரத்தில் இருக்கிற பொக்கிஷங்களையும், ஒளிப்பிடத்தில் இருக்கிற புதையல்களையும் உனக்குக் கொடுப்பேன்” என்று தேவன் சொல்கிறார். அந்தக்காரத்தில் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட கூடிய பொக்கிஷங்கள் உண்டு. அத்தகைய பொக்கிஷங்களில் ஒன்று தான் தேவனுடனான நெருக்கம்.

விவேகமுள்ள விவாதம்

மனிதன் இயற்கையாகவே எல்லாவற்றையும் விளங்கிக் கொள்ள விரும்புகிறான். நாம் அதிகாரத்தை விரும்புகிறோம், ஆச்சரியத்தையல்ல. நாம் விரும்பும் நேரத்தில் நம்முடைய எல்லாத் திட்டங்களும் நிறைவேறுவதை விரும்புவோம். ஆனால் அவை நிறைவேறுவதில்லை. நாம் தேவனை விசுவாசிப்போமென்றால், நாம் எதை விரும்புகிறோமோ அதை அவர் நமக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புவோம். ஆனால் அவர் எப்போதுமே அவ்வாறு செய்வதில்லை. எனவே, பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளைக் கொண்டிருக்கிறோம், நம் சபாவம் அதற்கு எதிராக போராடுகிறது.

நாம் ஒருபோதும் பதிலைப் பெற்றுக்கொள்ளப் போகாதவற்றைப் பற்றி அலசி, ஆராய முயற்சிப்பது விரக்தியையும், குழப்பத்தையும் கொடுக்கிறது. நல்லவர்களுக்கு ஏன் தீயக் காரியங்கள் நடைபெறுகிறது என்பதை அறிந்துக் கொள்ள முயன்று உணர்வு ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும் கஷ்டப்பட்ட பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, என் தந்தையின் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்தை பத்து வருடங்களுக்கும் மேல் ஏன் சகிக்க வேண்டும் என்பதையும் தேவனோடுருந்த என் நடத்தையில் தீர்மானம் எடுக்க வேண்டிய ஒரு கட்டத்திற்கு வந்தேன். எல்லாவற்றிற்கும் பதிலைப் பெற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், தேவனை முற்றிலுமாக, எந்த கேள்வியும் கேட்காமல் நம்ப ஒரு தீர்மானத்தை நான் எடுக்க வேண்டும் அல்லது எனக்கு சமாதானமே இருக்காது என்பதை அறிந்தேன். ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட விதத்தில் எடுக்க வேண்டிய தீர்மானம் அது என்பது என்னுடைய

சொந்த நம்பிக்கை. கடவுள் பற்றி யாரோ ஒருவர் உங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்று நீங்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பீர்களென்றால், நீங்கள் காத்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியது தான். தேவன் நாம் விளங்கிக் கொள்ளாதவர்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர், ஆனால் அவர் அழகானவர், அற்புதமானவர், முடிவிலே நம் வாழ்வில் நீதியை நிறைவேற்றுகிறவர். விளக்கமளிக்கப்படாதவற்றோடு தேவன் நம்மை நம்புகிறார்!

நல்லவர்களுக்கு தீயவை நடைபெறுகின்றது தான், தேவனை நம்புவது அவர்களுடைய சிலாக்கியம்.

உங்களில் எவன் கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவருடைய தாசனின் சொல்லைக் கேட்டு, தனக்கு வெளிச்சமில்லாததினாலே இருட்டிலே நடக்கிறானோ, அவன் கர்த்தருடைய நாமத்தை நம்பி, தன் தேவனைச் சார்ந்துக் கொள்ள கடவன்.

ஏசாய 50:10

நம் வாழ்க்கையில் நாம் சந்திக்கும் சோதனைகளுக்கு, முதிர்ச்சியடைந்த விதத்தில் நாம் பிரதிக்கிரியை செய்யும் போது, சோதனையின் கால அளவு குறைக்கப்படுகிறது, முன்பை விட தேவனை நாம் இன்னும் ஆழமாக அறிந்துக் கொண்டவர்களாய் மாறிவிடுவோம். சலபமாயிருந்த காலக்கட்டத்தை விட கடினமான காலக்கட்டத்தில் தான் நம்முடைய பெரும்பாலான ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்று நம்மில் அநேகர் சொல்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

நான் குழப்பமான சூழ்நிலைகளில் இருப்பதைக் காணும் போது, சங்கீதம் 37 ஐ ஆறுதல் அடைவதற்காக நான் வாசிப்பதுண்டு. முதல் பதினோரு வசனங்களில், பொல்லாதவர்களை, பொல்லாததை செய்கிறவர்களைப் பார்த்து நாம் நம்மை வருத்திக் கொள்ளக் கூடாதென்று சொல்லப்படுகிறது, ஏனென்றால் அவர்கள் சீக்கிரமாகவே தரிப்புண்டு போவார்கள். நாம் தேவனை நம்பி, நன்மையை செய்ய வேண்டும், அப்போது அவரால் போஷிக்கப்படுவோம். அப்படியென்றால், நமக்கு நம் வாழ்வில் எது நமக்குத் தேவைப்படுகிறதோ அதை அவர் கொடுப்பார் என்று நம்புகிறேன். நாம் விரும்பும் எல்லாவற்றையும் அவர் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில்லை, ஆனால் நமக்குத் தேவையானவற்றைக் கொடுக்கிறார்.

நாம் கோபத்தை நெகிழ்ந்து, உக்கிரத்தை விட்டுவிட வேண்டும் ஏனென்றால் அது பொல்லாப்பு செய்ய தூண்டிவிடும்மென்று சங்கீதம் 37:8 சொல்லுகிறது மற்றவர்கள் செய்யும் பொல்லாப்பு நம்மை கோப்படுத்தினால் நாமும் பொல்லாப்புச் செய்துவிடுவோம். நமக்கு ஒரு அற்புதமான வாசுத்தத்தம் உண்டு... “சாந்தகுணமுள்ளவர்கள் பூமியைச் சுதந்தரித்து, மிகுந்த சமாதானத்தினால் மனமகிழ்ச்சியாயிருப்பார்கள்” (சங்கீதம் 37:11). வாழ்க்கையில் சூழ்நிலைகள் எவ்விதமாக இருந்தாலும் சாந்தகுணமுள்ளவர்கள் தங்களை தாழ்த்துவார்கள், தேவனை நம்புவார்கள்.

இயேசு கிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி, வேறொன்றையும் அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேனென்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கூறினார் (1 கொரிந்தியர் 2:2). பவுலும் கூட, எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு விளக்கத்தை அறிந்து கொள்ள முயற்சித்து சோர்ந்து போனவராய், கிறிஸ்துவை மட்டுமே அறிய தீர்மானித்து விட்டாரென்றுத் தெரிகிறது.

நாம் நம்முடைய சுயபுத்தியின் மேல் சாயாமல், நம் தேவனை நம் முழு இருதயத்தோடும், முழு மனதோடும் நம்ப வேண்டும் (நீதிமொழிகள் 3:5). நாம் நம்முடைய சொந்த பாதையில் ஞானியாக இருக்கக் கூடாதென்றும் தொடர்ந்து கூறுகிறது (நீதிமொழிகள் 3-7) அப்படியென்றால், நான் ஒரு நிமிடம் கூட என் வாழ்க்கையை நானே நடத்தும் அளவுக்கு சாமர்த்தியசாலியென்றோ, அல்லது தேவன் எதை செய்கிறாரோ அதை ஏன் செய்கிறாரென்ற காரணத்தை கண்டறியவோ நான் முயற்சிக்கக் கூடாது. நான் தேவனை புரிந்துக் கொள்ள முடியும் என்றால், அவர் என் தேவனாயிருக்க முடியாது. எல்லா வழிகளிலும் தேவன் நம்மை விட பெரியவரே, இல்லையென்றால் அவர் தேவனே இல்லை. தேவனுக்கு ஆதியும் இல்லை, அந்தமும் இல்லை. தேவனைப் பற்றிய அந்த ஆரம்பத்தையே நம்மால் அறிந்து கொள்ள இயலாது. பின்னர் ஏன் மாற்றத்தையெல்லாம் அறிந்து கொள்ள முயல வேண்டும்?

சில குறிப்பிட்டக் காரியத்தை தேவன் வெளிப்படுத்துகிறார்தான், பலக் காரியங்களுக்கு அவர் பதில்களைக் கொடுக்கிறார் தான், ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் பதிலைக் கொடுப்பதில்லை. அவருடைய வார்த்தையில் சொல்லியிருக்கிறதன்படி, ஒரு பகுதியைத் தான் நாம் அறிந்துக்கொள்ளுவோம்,

ஆனால் நேரம் வரும்போது இப்போது நாம் அறியப்பட்டிருக்கிறபடி அறிந்துக்கொள்வோம்.

இப்போது கண்ணாடியிலே நிழலாட்டமாய் பார்க்கிறோம் அப்பொழுது முகமுகமாய்ப் பார்ப்போம்; இப்பொழுது நான் குறைந்த அறிவுள்ளவன், அப்பொழுது நான் அறியப்பட்டிருக்கிறபடியே அறிந்துக்கொள்ளுவேன்.

1 கொரிந்தியர் 13:12

தேவன் ஏன் குறுக்கிடவில்லை?

நம்முடைய பிரச்சனைகளை தேவன் சுலபமாகத் தீர்த்துவைக்க இயலும் என்று நாம் அறிந்திருக்கும்போது, ஏன் தேவன் குறுக்கிடவில்லை என்று அறிந்துக் கொள்வது கடினமானது. யாக்கோபு சிறைச்சாலையிலிருந்தபோது, அவர் சிறைச்சேதம் செய்யப்பட்டார், ஆனால் பேதுரு சிறையிலிருந்தபோது தேவதூதனால் விடுவிக்கப்பட்டு, ஜெபக்கூட்டம் நடந்துக்கொண்டிருந்த இடத்துக்கு நடத்திச்செல்லப்பட்டார். ஏன்? இதற்கான ஒரே பதில், “நான் செய்கிறது இன்னதென்று இப்பொழுது நீ அறியாய், இனிமேல் அறிவாய்” என்பதே.

நாம் நமக்கு வேண்டுமென்று விரும்பும் அறிவை கையாள திறமைப் பெற்றவர்களாய் இல்லாமலிருக்கலாம். அநேகமாய் தேவன் தம்முடைய இரக்கத்தினிமித்தம் சில தகவல்களை தெரிவிக்காமலிருக்கலாம். என் வாழ்வில், என் நன்மைக்காக மட்டுமல்லாமல் வேறு எதற்காகவும் தேவன் எதையும் செய்வதில்லை அல்லது எதையும் நான் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வதில்லையென்று நம்புவேன் என்று நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இந்த தீர்மானமானது என் வாழ்வில் அதிக சமாதானத்தைக் கொண்டுவந்தது.

இந்த புத்தகத்தில் ஏற்கனவே நான் நமக்கு சமாதானம் வேண்டுமென்றால், நாம் அதை முழுஇருதயத்தோடு தொடர்ந்து செல்லவேண்டுமென்று கூறியது உங்கள் நினைவிலிருக்கலாம். சமாதானத்துக்கான என்னுடைய சொந்த வேட்டையில், விசுவாசத்தினால் தான் சந்தோஷமும், சமாதானமும் ஏற்படுகிறது என்பதை கண்டுபிடித்துள்ளேன் (ரோமர் 15:13). அதையே தான் நான் செய்ய தீர்மானித்திருக்கிறேன். அதை நான் பரிபூரணமாக செய்கிறதில்லை,

ஆனால் நான் விளங்கிக்கொள்ளாதக் காரியங்களுக்கு “நான் குழப்பமடைந்திருக்கிறேன், ஆண்டவரே, என்ன நடக்கிறதென்று நான் விளங்கிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்,” என்று பிரதிக்கிரியை செய்யாமல், நான் உம்மை நம்புகிறேன், ஆண்டவரே என்று பிரதிக்கிரியை செய்யும்படி நான் கற்றுக்கொள்ள தேவன் எனக்கு உதவிசெய்கின்றார். சந்தேகத்துக்கு பதிலாக விசுவாசத்தோடு பிரதிக்கிரியை செய்ய நாம் அனைவருமே தீர்மானம் எடுக்கலாமே, உண்மையிலேயே, நீங்கள் ஏற்கனவே தீர்மானம் எடுத்திருந்தாலொழிய, இத்தகைய தீர்மானத்தை இப்பொழுது எடுக்க வேண்டுமென்று பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களை உந்திக்கொண்டிருக்கிறார்.

நான் பொதுவாக விசுவாசத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் உங்கள் வாழ்வின் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும், ஒவ்வொரு சூழ்நிலையின் மூலமாகவும் தேவனை நீங்கள் விசுவாசிக்கவும், நம்பவும் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். “காரியங்களுக்காக” தேவனை விசுவாசிப்பது சுலபமானது, ஆனால் அவர் நம்மை “காரியங்களிலும்” “காரியங்களினூடேயும்” அவரை விசுவாசிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார்.

யோபு

விளக்கமளிக்கப்படாதத் துன்பங்கள் என்பதைப் பற்றி நான் ஒரு அத்தியாயம் எழுத வேண்டுமென்றால், நான் யோபுவைப் பற்றித்தான் பேசவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறதற்கும் மேலாக துன்பங்களை சகித்த ஒரு நீதிமான் அவர். யோபு தன்னுடைய விசுவாசத்தை நீண்டக்காலம் உறுதியாகப்பற்றி பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இறுதியில் அவன் தேவனிடமிருந்து பதில்களை எதிர்பார்த்தான். தேவன் நான்கு அதிகாரங்களில் அவனுக்கு பதிலளித்தார், அதின் சாராம்சமாக தேவன் சொன்னார். “யோபே, நீ புத்திமானானால், நீ ஏன் சிறிது காலம் தேவனாயிருக்கக்கூடாது. நீ உலகத்தை நடத்து, எப்படி நடத்துகிறாய் என்று பார்.” ஆம் நிச்சயமாகவே முடிவிலே, யோபு தன்னை தாழ்த்தினான், எவ்வளவு புத்தியீனமாக அவன் பேசினானென்பதை உணர்ந்துக் கொண்டான். பின்னர் யோபு ஒரு ஆச்சரியமானக் காரியத்தைச் சொன்னான், பயங்கரமான உபத்திரவத்தை சகித்தப்பிறகு, நம்மில் அநேகர் சொல்ல முடிந்ததொன்றை அவன் கூறினான்.

என் காதினால் உம்மைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டேன்; இப்பொழுதே என் கண் உம்மைக் காண்கிறது.

யோபு 42:5

யோபுவின் சோதனையின் முன்பு ஒருபோதும் அறிந்திராத விதமாய் யோபு தேவனை அறிந்துக் கொண்டான், அவனுடைய துன்பங்களுக்கு முன்பு, அவன் தேவனை, பற்றி அறிந்திருந்தான், அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தான், ஆனால் இப்போதோ அவன் அவரை அறிந்தான்! கேன்சர் நோயினிமித்தமாக மரித்த ஒரு வாலிபனை நான் அறிவேன், அவனுடைய வேதனைகள் உபத்திரவங்கள் பயங்கரமாயிருந்த போதும், அவன் சொன்னான், எதற்காகவும் நான் இந்த அனுபவத்தை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன், ஏனென்றால் இதனால் நான் தேவனை, ஒரு நெருக்கமான முறையில் அறிந்துக்கொண்டேன், என்றான். அப்படியென்றால், தேவன் இந்த மாதிரியான உபத்திரவங்களை நாம் அவரை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக கொடுக்கின்றாரா? இல்லை, நான் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை, ஆனால் அவர் அதை நம் ஆவிக்குரிய நலனுக்காக உபயோகிக்கின்றார்.

இயேசு

நியாமில்லாத உபத்திரவங்களைப் பற்றி நாம் பேச வேண்டுமென்றால் நாம் இயேசுவைப்பற்றி பேச வேண்டும், தேவன் தம்முடைய ஒரே பேரானக்குமாரனை, சிலுவைப்பாடுகளின் பயங்கரங்களை அனுபவிக்கவும், பாவமில்லாத அவர் மனுக்குலத்தின் எல்லாப் பாவங்களையும் தன் மீது ஏற்பதால் ஏற்படும் வேதனையை அனுபவிக்கவும் அனுமதிக்காமல், மனுக்குலத்தின் மீட்புக்காக வேறொரு திட்டத்தை தேவன் ஏன் ஏற்படுத்தவில்லை. ஒருவேளை வேறெந்த நல்ல தகப்பனைப் போல், அவர் நான் கடந்து செல்லாத எதையும் நீ கடந்து செல்லும்படி கேட்கமாட்டேன், என்று அவர் சொல்லியிருக்கலாமே நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப்போன்று, இந்த அனைத்துக் கேள்விகளுக்கும் என்னிடம் விடை இல்லை, ஆனால் தேவனை விசுவாசிக்க அவை கிடைக்கத்தான் வேண்டுமா? தேவையில்லையென்று நினைக்கிறேன்! விசுவாசம் விளங்கி கொள்ளாதவர்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிறது உண்மையிலேயே அது, விசுவாசமானது விளங்கிக்கொள்ளாதவரின் இடத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது.

இந்த அத்தியாத்தை நான் தொடங்கியபோது, தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பாடுகள், ஏமாற்றங்களினிமித்தம், தேவன் பேரில் கோபமாயிருக்கிறவர்களுக்கு நான் என்ன பதிலை கொடுக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறாரென்று என் இருதயத்தை நான் ஆராய்ந்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு பதிலைக் கொடுக்க நான் முயற்சிக்க வேண்டாமென்று அவர் விரும்புகிறார் என்று வெகுவிரைவிலேயே நான் உணர்ந்தேன். ஏனென்றால் நாம் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் எதுவும் இருக்கப்போவதில்லை. தேவனை விளக்கிக் காண்பிக்க முயற்சிக்கும் எண்ணிலடங்கா புத்தகங்களுண்டு, அதில் சில மிகவும் நன்றாகவே இருக்கிறது. ஆனால் நான் அவ்வாறு செய்யப்போவதில்லை, நீங்கள் கோபமாயிராமலிருக்கத் தெரிந்துக்கொள்ளலாம் என்று எளிமையாக நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், அந்தத் தேர்வை நீங்கள் செய்வீர்களென்றால், நீங்கள் உங்களுக்கே ஒரு உதவிச் செய்துக் கொள்வீர்கள் ஏனென்றால் தேவனோடு கோபமாயிருப்பது முட்டாள்தனத்தின் உச்சக்கட்டம், நமக்கு உதவி செய்யக் கூடிய ஒரே ஒருவர் அவரே! எனவே உதவியின் ஒரே ஒரு ஊற்றை ஏன் தூற்றி விட வேண்டும்?

நீங்கள் மிகவும் மோசமாகக் காயப்பட்டிருப்பீர்களென்றால் உங்களில் ஒரு பகுதி “ஜாய்ஸ் அது நன்றாய் இல்லை” என்று கூக்குரலிடும் என்று நான் அறிந்திருக்கிறேன். நீங்கள் அவ்வாறு இருப்பீர்களென்றால் அதை விளங்கிக் கொள்கிறேன். வெகுவிரைவிலேயே நீங்கள் நிர்ப்பந்தமாயிருப்பதற்கு சோர்வுற்றவர்களாய் யோபுடன் இணைந்து “அவர் என்னை கொண்டு போட்டாலும் அவர் மேல் நம்பிக்கையாயிருப்பேனென்று” (யோபு 13:15) சொல்லக்கூடியவர்களாய் மாற வேண்டுமென்று உங்களுக்காக ஜெபிக்கத்தான் என்னால் இயலும்.

தேவன் மேல் கோபமா ?

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் உண்டு அவளை நாங்கள் ஜனினி என்று அழைப்பேன். அவள் தேவன் மேல் கோபமாயிருந்த நீண்ட காலத்தைப் பற்றி என்னிடம் கூறினாள். சிறு வயதிலிருந்தே ஒரு கிறிஸ்தவளாக ஜனினி ஒரு கிறிஸ்தவ மனிதனை சந்தித்து, காதலித்து திருமணம் செய்து ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்கும் நாட்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கல்லூரியி் படிப்பை

முடித்து விட்டு, ஆசிரியப் பணி செய்ய அவள் நியூயார்க் பட்டணத்துக்குச் சென்றாள். ஜனினி ஒரு நல்ல சபையைக் கண்டுபிடித்து சீக்கிரத்திலேயே அதில் அங்கத்தினரும் ஆனாள். சபையாருடன் பழகி அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறவளானாள் அங்கேயும் அவள் நல்ல நட்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டாள். திருமணமாகாமலிருப்பவர்களுக்கு முழுவில் அவளும் ஒருவளாயிருந்தாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு பிறகு சபையிலிருந்த அவளுடைய நண்பர்கள் பலர் திருமணம் செய்து கொண்டு தங்களுடைய சொந்தக் குடும்பங்களைத் தொடங்கினர்.

ஜனனிக்கு வயதாகிக் கொண்டே சென்றது, முப்பது வயதைத் தாண்டிச் செல்லத் தொடங்கினாள். தேவன் அவளுக்கு கணவரையும் அவளுக்கென்று ஒரு குடும்பத்தையும் கொடுப்பாரென்று அவள் தொடர்ந்து ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். தேவன் அவளுடைய தொழிலை ஆசீர்வதித்தார், வெகு விரைவிலேயே ஜனனி தான் வேலை செய்து கொண்டிருந்த உயர் நிலைப்பள்ளியின் உதவி முதல்வர் ஆனார். அவள் மிகவும் அக்கறைக் காட்டிய அந்த ஒன்றைத் தவிர, மற்றெல்லா பகுதியையும் தேவன் ஆசீர்வதித்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்பதாய் தோன்றியது. அவளுடைய தோழிகளுக்கெல்லாம் குழந்தைகள் பிறக்கத் தொடங்கியது, அவர்களில் அநேகர் தங்கள் குழந்தைகளை நல்ல குடும்ப சூழலில் வளர்க்குபடி நியூயார்க்கை விட்டு வேறு இடத்துக்குச் சென்றனர்.

ஜனனி தொடர்ந்து கடினமாக வேலை செய்தாள், சபையிலும் நல்ல பங்காற்றினாள். ஆனால் அவளுடைய இதயத்திலிருந்த அந்த ஒரு விருப்பத்தை அவள் பெற்றுக்கொள்ள தேவன் ஏன் அவளை அனுமதிக்கவில்லை என்பதை அவளால் அறிந்துக்கொள்ள இயலவில்லை அவள் தேவன் மேல் கோபம் கொள்ளத் தொடங்கினாள். அவர் ஏன் மிகவும் அமைதியாக இருக்கிறார்? ஜனனி விரும்பியதெல்லாம் நல்லதும் இயற்கையானதும் தானே! மனிதன் தனியாயிருப்பது நல்லதல்ல என்று தேவன் ஆதியாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறாரே கணவருக்கான அவளுடைய ஜெபத்துக்கு தேவன் இல்லையென்ற பதிலைத் தருவாரென்றால் தேவன் அவளை ஆசீர்வதித்து வைத்திருக்கிற நல்லக் காரியங்களைக் குறித்த திருப்தி உணர்வையாவது பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பியவளாய் சமாதனத்துக்காக அவள் ஜெபிக்க தொடங்கினாள்.

ஆனால் வருடங்கள் உருண்டோடியது, ஜனனி தனிமையானவளாகத்தானிருந்தாள். அவளுடைய வாழ்க்கையில் அவள் அநேக

காரியங்களை அவள் அனுபவித்த போதிலும் அவள் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த தனிமை உணர்வானது ஒரு முள்ளைப் போலாகி விட்டது. ஏன் தேவன் அவளுடைய ஜெபத்தை கணப்படுத்தி இயற்கையானதொன்றாகிய அற்புதமான நேசிக்கதக்க ஒருவரைக் கொடுக்கக்கூடாது. அத்தகையதொரு எளிமையான ஜெபத்துக்கு தேவன் “இல்லை” என்று ஏன் சொல்கிறாரென்று அவளால் அறிந்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவன் ஜெபித்திருந்த சமாதானமும் அவளுக்கு வரவில்லை, தேவன் ஏன் இவ்வளவு அமைதியாக இருக்கின்றார்?

ஒருநாள் ஜனனிக்கு தீடீரென்று ஒரு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது. அவளுடைய உணர்வுகளில் ஒரு திடமான உறுதி வேண்டுமென்று அவள் தேவனிடம் கெஞ்சி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்த போது, இயேசு கெத்சேமனே தோட்டத்தில் அவர் சிலுவையிலறையப்படுவதற்கு முன்பு பிதாவிடம் எவ்வாறு அந்த பாத்திரத்தை தன்னை விட்டு எடுத்துப் போடும்படிக் கேட்டார், என்பதை தரிசனமாக பார்த்தாள். அவளுடைய ஜெபத்தின் முடிவில் அவர் சொன்னார் “என் சித்தத்தின் படியல்ல உம் சித்தத்தின்படி ஆகக்கடவது” என்றார். பிதாவாகி தேவன் “இல்லை” என்று இயேசுவுக்கு பதிலளித்தார். மண்ணுலகத்தை இரட்சிக்க சிலுவைப்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்வது இயேசுவுக்கு அவசியமானதாக இருந்தது.

அந்த ஷண்ப்பொழுதிலே ஜனனி, தேவன் தன் குமாருக்கு இல்லை என்று சொல்லக் கூடும் என்றால் இயேசுவும் இல்லை என்ற பதிலை ஏற்றுக்கொள்ள இயலும் என்றால், தன்னாலும் இல்லை என்ற பதிலை ஏற்றுக்கொள்ள இயலும் என்பதை உணர்ந்தாள். ஒன்றும் மாறவில்லை ஆனால் ஜனனிக்கு எல்லாமே மாறினது. பத்து வருடங்களில் முதன்முறையாக, அவள் தனக்கு எல்லா பதிலும் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தேவன் தேவனாகவே இருக்கிறார் தன் எஞ்சிய வாழ்க்கை முழுவதும் திருமணம் ஆகாமல் தனியாகவே இருக்க வேண்டுமென்றாலும் ஏன் அப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதை விளங்கிக்கொள்ளவில்லையென்றாலும் அவளால் செய்யக்கூடும் என்று அவள் உணர்ந்தாள்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு, ஜனனிக்கு நாற்பத்தி மூன்று வயதான போது ஒரு அருமையான கிறிஸ்தவனைக் கண்டாள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு அவரை திருமணம் செய்து கொண்டாள். ஜனனி என்னிடம் சொன்னாள்,

அவள் வாழ்ந்து முடித்தக் காலத்தை மீண்டும் வாழக்கூடும் என்றால், தேவன் அமைதியாக இருப்பதைப்போன்று தோன்றியதற்காக அவள் தேவன் மேல் கோபமாயிருந்து நேரத்தையும், உணர்ச்சிகளையும் வீணாக்கியதைப் போன்று தான் இனியும் செய்யமாட்டாளென்று கூறினார். அந்த நேரத்தை அவள் தான் பெற்றுக்கொண்டிருந்த ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிப்பதிலும் அவளுடைய திருமணக் காரியத்தில் தேவனின் தீர்மானத்தை அவள் மனதார ஏற்றுக்கொள்வாளென்றும் அவள் கூறினார்.

சில சமயங்களில் நாம் விரும்பும் நன்மையை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியக் காரியங்களுக்கு “இல்லை” என்று தேவன் கூறுகிறார். சில சமயம் “இப்போது இல்லை” என்று கூறுகிறார். ஏன் என்பதை இந்த வாழ்வில் நாம் அறிந்துக்கொள்ளாமலிருந்தாலும், தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கும் நேரத்தைக் கொண்டு வாழ்வில் சிறந்ததை செய்யலாமே. அல்லது குழப்பத்திலே வேதனைப்பட்டுக் கொண்டும் நிர்ப்பந்தமாயும் செலவிடலாம். நேரத்தை எவ்விதம் செலவிடுவது சிறந்தது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? எனக்கோ எல்லா பதில்களும் தெரியாவிட்டாலும் என் நேரத்தை பயனுள்ள முறையில் செலவிடுவதையே தெரிந்துக்கொள்வேன்.

ஒரு குழந்தை ஜெபிக்கிறது, தொடர்ந்து பாடுபடுகிறது

ஒரு குழந்தையாக பாலியல் ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும், உணர்வு ரீதியாகவும், சொல் ரீதியாகவும் என் தகப்பனால் துஷ்பிரயோகம் பண்ணப்பட்டிருந்தும் நான் இருந்த சூழ்நிலையிலிருந்து அவர் என்னை வெளியே கொண்டு வரும்படி நான் தேவனிடம் அடிக்கடி ஜெபித்ததுண்டு ஆனால் அதை அவர் செய்யவில்லை. என் தாய் என் தகப்பனை விட்டு விட்டு வந்து விடுவாளென்றும் என்னை பாதுகாத்துக் கொள்வாளென்றும் நான் ஜெபித்தேன். ஆனால் அவர் அப்படி செய்யவில்லை. என்னுடைய சிறு வயது ஞானக்குறைவினால் என் தகப்பன் மரிக்க வேண்டுமென்றும் நான் ஜெபித்தேன், ஆனால் அவரோ நன்றாக வாழ்ந்தார் துஷ்பிரயோகத்தைத் தொடர்ந்தார்.

ஏன்? அந்த கேள்வி பல வருடங்களுக்கு என்னுள் பயத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது தம்மை நோக்கி கூப்பிட்ட ஒரு சிறுப்பெண்ணை தேவன் ஏன் காப்பாற்றவில்லை? நான் பெரியவளாகி ஊழியத்திலிருந்த போதிலும் எனக்கு அந்த “ஏன்” கேள்வி இருந்துக்கொண்டேதானிருந்தது, யாருக்குத்தான் இருக்காது? துன்மார்க்கரின் வழியில் ஒன்றுமறியாத மக்கள் பாடனுபவிக்கின்றனர் என்பதை தேவன் எனக்கு காண்பித்தார். ஒரு பெற்றோராக என் தகப்பன் என் மேல் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவர் பொல்லாத தேர்வுகளைச் செய்தார். அந்த தேர்வுகள் அல்லது தெரிந்துக்கொள்ளாதல்கள் என்னை பாதித்தது இவை எல்லாவற்றையும் நான் அறிந்திருந்தும் தேவன் அந்த சூழ்நிலைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளியை வைத்திருக்கலாம் என்று அறிந்திருந்தேன். ஆனால் அதற்கு பதிலாக வேறொன்றையும் செய்யும்படி அவர் தெரிந்து கொண்டார் அதனூடாகச் சென்று அதை மேற்கொள்ள தேவையான மனதாரியத்தையும், பெலத்தையும் எனக்குக் கொடுத்தார். என்னுடைய வேதனையை பிறர்க்கு உதவியாக உபயோகிக்கும்படி அனுமதித்தார். அப்படி செய்ததின் மூலம் என்னுடைய நன்மைக்காகவும் நான் பரிதாபப்பட்டு உதவின வேறு பலரது நன்மைக்காகவும் அவர் உபயோகித்தார். பல வருடங்களாக நான் சொன்னேன். “நான் மட்டும் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படாமலிருந்தால் என் வாழ்க்கை நன்றாக இருந்திருக்குமென்று” சொன்னேன். இப்போதே அதிலும் நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன். அதனால் என் வாழ்க்கை அதிக வல்லமையானதாகவும், பயனுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. சாதாரணமான மக்கள் பயங்கரமான துக்கங்களை மேற்கொண்டு ஒரு நல்ல மனப்பான்மையோடும், அனுபவத்தோடும் பிறருக்கு எழும்பி உதவி செய்வது தேவன் தம்முடைய மகத்துவமான வல்லமையை வெளிப்படுத்தும் வழிகளில் ஒன்று. அந்த மாதிரி மக்களுள் நான் ஒருவளாக இருப்பதற்கான சிலாக்கியத்தை பெற்றதற்கு நான் தேவனுக்கு நன்றியுள்ளவளாக இருக்கிறேன். “தேவனே நான் விரும்பிய பதிலைக் கொடுக்காமல் மிகச் சிறந்த பதிலை எனக்குக் கொடுத்ததற்காக உமக்கு நன்றி என்று நான் சொல்ல வேண்டும்.”

தேவன் மேல் கோபம் என்பதைப் பற்றி நான் சொன்ன காரியங்கள் என்னுடைய வாசகர்களுக்கு பயனளிக்க வேண்டுமென்று என்னால் ஜெபிக்கத் தான் இயலும். பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளுக்கு பதிலைக் கொடுக்க நான்

முயற்சிக்கவில்லை, ஆனால் இந்தப்பொருளைப் பற்றி என் உள்ளத்தை உண்மையாலுமே பகிர்ந்துகொள்ள முயன்றிருக்கிறேன். உங்களுக்கோ அல்லது நீங்கள் அறிந்திருக்கும் யாருக்கோ என்ன நடந்திருந்தாலும் சரி தயவு செய்து தேவனை மட்டும் நம்புங்கள் இந்த உலகில் என்ன நடந்திருந்தாலும் சரி தேவன் நல்லவர் உங்களை நேசிக்கிறார். “ஏன் தேவன் ஏன்?” என்ற கேள்வியினால் உங்களை நீங்கள் துன்புறுத்திக்கொண்டிருப்பீர்களென்றால் உங்கள் கவலைகளையெல்லாம் தேவன் மேல் வைத்து விட்டு “என்ன நடந்தாலும் தேவனே நான் உம்மை நம்புகிறேன்!” என்று சொல்ல தீர்மானிக்கும்படி உங்களை வருந்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அத்தியாயம்

7

எனக்கு உதவுங்கள் நான் கோபமாயிருக்கிறேன்

இந்தப் புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் ஒரு கோபக்காரராய் இருப்பீர்களென்றால் முதலாவது உங்களுக்கு உதவித் தேவைப்படும் பகுதியில் கற்றுக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களாய் இருப்பதற்காக நான் உங்களை பாராட்டுகிறேன். சமநிலையை இழந்த பாவமான கோபத்தை நீங்கள் மேற்கொள்ள இயலும். மேற்கொள்ளவீர்களென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். சில வகையான கோபம் பாவமானது, சிலவகை இல்லை எனவே ஒரு தெளிவான விளங்கிக்கொள்ளுதலை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக அவை இரண்டைப் பற்றியும் விளக்க விரும்புகிறேன்.

பாவமில்லாத கோபம்

நாமோ பிறரால் அநியாயமாக நடத்தப்படும்போது, அதை அறிந்துக்கொள்ளும்படி தேவன் நமக்கு கோப உணர்வைக் கொடுத்திருக்கிறார். இத்தகைய கோபம் *நீதியான கோபம்* என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதின் நோக்கமோ, தவறை சரிசெய்யநாம் தேவனுக்கேற்ற நடவடிக்கையை எடுக்க நம்மை தூண்டுவதேயாகும்.

எங்களுடைய மகங்களிலொருவள் ஏழு வயதாயிருக்கும் போது அவளின் புதிய பள்ளியில் நண்பர்களை பெற்றுக்கொள்வதில் அவளுக்கு சிரமம் ஏற்பட்டது.

நாங்கள் பள்ளியின் அருகில் தான் வசித்தோம், ஒருநாள் அந்தப்பக்கமாக வேறொரு காரியத்துக்காக நான் சென்ற போது, என் மகள் அந்த பள்ளிக்கூட வளாகத்தில் மற்ற எல்லா பிள்ளைகளும் விளையாடிக்கொண்டிருந்த போது, தனியாக உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். நான் கோபப்பட்டேன் ஏனென்றால் அவள் சரியாக நடத்தபடவில்லை, நான் கொண்ட கோபம் பாவமில்லை. நான் அவளுக்காக தேவன் அவளுக்கு நண்பர்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஜெபித்தேன். இவ்விதமாக பிரிதிக்கிரியை செய்தால் அது பாவமில்லை. நான் பள்ளியில் நுழைந்து மற்ற பிள்ளைகளைப் பார்த்து சத்தம் போட்டிருந்தால் என்னுடைய கோபம் தவறானதாக இருந்திருக்கும்.

நாம் ஒவ்வொரு முறையும் கோபப்படும் போதும் பாவம் செய்கிறோமென்று அர்த்தமில்லை என்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்வது மிகவும் முக்கியமானது என்று நான் நினைக்கிறேன். நம் கோப உணர்வைத் தூண்டும் அநேகக் காரியங்களுண்டு ஆனால் அந்த உணர்வை நாம் எவ்விதம் கையாளுகிறோம் என்பது தான் அதிமுக்கியமானதாகும்.

நீதியான கோபம் என்பதாம் ஒன்றிருக்கிறது, சங்கீதம் 78 ல் விக்கிரகங்களை வணங்கியவர்கள் மீது தேவன் நீதியாகக் கோபப்பட்டாரென்று பார்க்கிறோம். ஜீவனுள்ள சிருஷ்டி கர்த்தாவைத் தொழுது கொள்ள இயலும் போது, ஒரு கற்சொருபத்தை தொழுது கொள்வது எவ்வளவு அபத்தமானது, தேவனுடைய நீதியில் இத்தகைய அநீதியை தேவன் தண்டித்தார். இதினிமித்தம் மக்கள் மனந்திரும்பி அவரிடமாய்த் திரும்புவார்களென்று நம்பினார். இத்தகைய தண்டனையானது மக்களுக்கு உதவி செய்யும்படி கொடுக்கப்பட்டது. அவர்களை துன்புறுத்துவதற்கல்ல, உதவி செய்யும் நோக்குடன் தான் நீதியான கோபம் செயல்படுகிறது.

நம் பிள்ளைகளுக்குப் பொல்லாப்பை ஏற்படுத்தும் என்று நாம் அறிந்திருக்கும் காரியங்களைச் செய்யும் போது இந்த மாதிரியானக் கோபத்தை தான் நாம் கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்பதற்காக நாம் நம் கோபத்தை வெளிப்படுத்தி அவர்களைத் திருத்துகிறோம்.

நான் கம்போடியா என்ற நாட்டிற்குச் சென்றபோது, சிறுபிள்ளைகள், அந்தப் பட்டணத்தின் குப்பைமேடுகளில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தனர், அந்த குப்பை கூளத்திலிருந்து உண்பதற்கு ஏதாவது கிடைக்குமா என்றும், அல்லது

விற்பதற்காக ஏதாவது சிறிய சிறிய ப்ளாஸ்டிக் பொருட்களோ அல்லது கண்ணாடிப் பொருட்களோ கிடைக்குமா என்று கிளறிக் கொண்டிருந்தனர். என்னுடைய இருதயத்தில் துயரப்பட்டவளாய், அந்த மாதிரியான அநீதிக்கு எதிராக நீதியானக் கோபம் கொண்டேன், நான் சும்மா கோபமாக மட்டும் இருக்கவில்லை, அந்த அநியாயத்துக்கு எதிராக ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். நம்முடைய ஊழியங்களானது பேருந்துகளை வாங்கி அவற்றை பள்ளிக் கூட அறையைப் போன்றும் உணவருந்தும் இடத்தைப் போன்றும் வடிவமைத்தனர், இதனால் அந்த பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் உணவளிக்க இயலும், பாடம் கற்றுக்கொடுக்க இயலும், அந்த பேருந்துகளில் குளியலறையும் உள்ளது இதனால் அந்தப் பிள்ளைகள் குளித்துக் கொள்ளலாம் தேவையானபோது புதிய ஆடைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம், இது நாங்கள் உணர்ந்த கோபத்திற்கான ஒரு நல்ல பிரதிக்கிரியையாகும். தீமையை வெல்லும் ஒரே வழி நன்மையினால் தான் என்று தேவனுடைய வார்த்தை கூறுகிறது. (ரோமர் 12:21)

இத்தகைய கோபம் பாவமன்று அது உண்மையிலேயே நல்லது ஏனென்றால் செயல்படும்படியாக நம்மைத் தூண்டுகிறது.

இன்று அநேகர் அநியாயத்தைக் குறித்து கோபமாக இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் கோபமாக இருந்து கோபமுட்டுவதிலேயே தங்கள் நேரத்தை செலவிடுகின்றனரே தவிர திருந்துவதற்கு இன்னும் அதிக கோமமடைகின்றனர் அவர்களுடைய எதிர்மறையான பேச்சினாலும், மனப்பான்மையினாலும் மற்றவர்களுக்கும் ஒரு முயற்சியையும் எடுப்பதேயில்லை. அவர்களுக்கு நம்பிக்கையற்ற ஒரு மனப்பான்மையே இருக்கின்றது. எதுவும் எந்த நன்மையும் செய்யாது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு எந்தவித முயற்சியும் எடுப்பதில்லை இந்த வகையான கோபம் தான் பாவமாக மாறிவிடும்.

ஒரு தாயின் பதிமூன்று வயதாகும் மகள், மது அருந்திவிட்டு வண்டியை ஓட்டிய ஒருவனால் கொல்லப்பட்டாள், அவனுக்கு மிகவும் எளிமையான தண்டனையே நீதிபதியால் கொடுக்கப்பட்டது, இந்தப் பெண்ணின் தாய்க்கு மிகுந்த கோபம், ஆனால் தன்னுடையக் கோபத்தை நன்மையாக அவள் மாற்ற விரும்பினாள், எனவே MADD என்ற அமைப்பைத் தொடங்கினாள், அதற்கு விரிவாக்க (மதர்ஸ் அகெய்ன்ஸ்ட் டிரங் டிரைவிங்) மது அருந்தி விட்டு வாகனம் ஓட்டுப்பவர்களுக்கு எதிரான தாய்மார்கள் என்பதே இந்த அமைப்பே, மது

அருந்திவிட்டு வாகனம் ஓட்டுவதற்கு எதிரான சட்டத்தை சட்டமன்ற அமைப்பு அதிக வலுமையாக்க கருவியாக இருந்தது. அவள் தன்னுடைய வாழ்க்கையை கோபத்திலும், கசப்பிலும் செலவழித்திருக்கலாம், மாறாக அவள் தீமையை நன்மையால் வென்றாள்.

என்னை துஷ்பிரயோகித்ததால் நான் என் தந்தையின் மேல் மிகவும் கோபமாக இருந்தேன். அவரை நான் வெறுத்தேன். பல வருடங்கள் கோபத்தினால் கொதித்தேன் ஆனால் எனக்கு நடைபெற்ற அந்த தீமையை வெல்லும் ஒரே வழி ஏதாவது நன்மை செய்து பிறருக்கு உதவுவதே என்பதை உணர்ந்தேன். கடந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களாக தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிக்கவும் பாடுபடுபவர்களுக்கு உதவி செய்யவும் நான் செலவழித்ததற்கு அதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

வில்லியம் வில்பர் போஸ் என்பவர் இங்கிலாந்து நாட்டிலிருந்த அடிமைத் தனத்தைப்பற்றி மிகவும் அல்லது மக்களை அடிமைகளாக வைத்திருப்பதைப் பற்றி மிகவும் கோபம் அடைந்தவராய் தன்னுடைய வாழ்கையின் பெரும் பகுதியை அதற்கு எதிராகப் போராடுவதிலும், சட்ட அமைப்பு அதை சட்டத்துக்குபுறம்பாக்க வேண்டுமென்றும் செலவழித்தார். அநியாயத்தைக் குறித்து கோபமடைந்து, ஒரு நேர்மறையான மாற்றம் ஏற்பட போராடினார் மக்களால் நிறைந்துள்ளது வரலாறு. துக்கமாக, வரலாறு கோபப்பட்ட மக்களாலும், மூர்க்கத்தாலும், கசப்பாலும், இறுதியில் வெறுப்பாலும் நிறைந்த மக்களாலும் கூட நிறைந்திருக்கிறது. திரளான மக்களுக்கு கேட்டை உண்டாக்கிய செயலையே அவர்கள் செய்தனர்.

ஒவ்வொரு நூற்றாண்டும் ஏதோ ஒரு விதமாக அநியாயத்தைப் பார்த்திருக்கிறது. நம்முடைய காலத்திலும் அது போலத்தான், ஆனால் இறுதியில் வெறுப்பாக மாறக்கூடிய கோபம் அதற்கான விடையல்ல, வெறுப்பு ஒரு வலுமையான உணர்வு நாம் எவரையும் கொஞ்சம் மட்டும் வெறுப்பதில்லை அது இன்னும் அதிகம் என்று கேட்கும் ஒரு உணர்வு. வெறுக்கப்படுபவர் தவறாக நடத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்கிறது. வெறுப்பு கோபமாகத் தொடங்குகிறது. உங்களிடம் இருக்கும் எல்லாத் திறமையும் அது உறிஞ்சிக்கொள்கிறது. ஒரு அதிகரிக்கும் வியாதியைப் போன்று உங்களை உட்கொண்டு உங்கள் எண்ணங்களையும், சம்பான ஷனைகளையும் ஆட்கொள்கின்றது. அது

உங்களை கசப்பானவர்களாகவும், வெறுப்புள்ளவர்களாகவும், வெடுவெடுப்பானவர்களாகவும், மட்டமானவர்களாகவும் மாற்றி விடுகிறது, தேவனால் உபயோகிக்க படக்கூடாதவர்களாக மாற்றிவிடுகிறது.

உங்கள் வாழ்வில் ஏற்கனவே நீங்கள் அநியாயத்தை அனுபவித்திருப்பீர்களென்றாலும், காயமடைந்திருப்பீர்களென்றாலும், வெறுப்பினால் அதை சூழற்றிக் கொண்டிருக்காதீர்.

கோபத்துக்கான ஒரே விடை மன்னிப்புத்தான். மன்னிப்பு அநேக வேளைகளில் ஒரு செய்முறையை போன்றதாகிறது. தேவனுக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்பதோடு மட்டுமல்லாமல் நமக்கே நாம் ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு மன்னிக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு தொடங்குகின்றது, ஆயினும் நம் நினைவுகளும் உணர்வுகளும் குணமாக கால அவகாசம் தேவைப்படுகின்றது. இந்தப் புத்தகத்தின் இரண்டாம் பகுதியானது, மன்னிப்பின் முக்கியத்துவக்கும், அதனுடாக 'எப்படி' செயல்படுவதென்பதற்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது.

உங்கள் கோபம் நியாயமானதா அல்லது திரித்துக்கூறப்பட்டதா ?

கோபத்தை நாம் சரியாக கையாளும் முன்பதாக அது நியாயமானதா அல்லது திரித்துக் கூறப்பட்டதா என்று நேர்மையுடன் நம்மை நாமே கேட்டறிய வேண்டும். பிறர் செய்யும் காரியங்கள் நம்மைக் கோபப்படுத்துமென்றால் அது அவர்கள் ஏதோ தவறாய் செய்கின்றார்கள் என்பதால் அல்ல நம்மிடம் ஏதோ தவறு இருப்பதின் விளைவாகக் கூட இருக்கலாம். நமக்குக் கோபம் வருகிறதென்பதால் மட்டும் நம் கோபம் நியாயமானதாகாது. உண்மையிலேயே, சீக்கிரமாகக் கோபப்படும் மக்களில் பெரும் சதவிகிதத்தினர் தங்கள் மனதில் ஒருபோதும் குணமடைய அனுமதிக்காத காயத்தின் விளைவாகவே அவ்வாறிருக்கின்றனர். நாமனைவரும் ஒவ்வொரு நாளும் கோபப்படாமல் கையாளும் காரியத்தை இந்தக் கோபக்காரர்கள் கோபத்தோடு கையாளுவார்கள்.

ஒரு காலத்தில், டேவ் செய்த காரியங்கள் என்னைக் கோபமடையச் செய்தது, ஆனால் இப்போதோ அது எனக்கு ஒரு பிரச்சனையாக இருப்பதில்லை, அதனால் நான் பாதிக்கப்படுவதேயில்லை. அவர் இன்னும், அந்தக் காரியங்களில்

சிலவற்றை செய்கிறார், ஆனால் நான் மாறிக் கொண்டேன். என்னுடைய கோபம் என்னுடைய சொந்த பாதுகாப்பற்று தன்மையின் விளைவாக ஏற்பட்டதேயாகும்.

ஒருவன் பாதுகாப்பற்றவனாக உணர்வானேயானால், பிறர் அவர் நினைப்பதோடு உணருவதோடு, சொல்வதோடு ஒத்துச் செல்லாதபோது அவர்மீது கோபத்தோடே பிரதிக்கிரியை செய்வார்கள். எல்லாவிதமான ஒவ்வாமையையும் புறக்கணிப்பாய் காண்பார்கள், பிரச்சனையோ, அவர்கள் யார் மீது கோபமடைந்தாரோ அவருடைய தல்ல, உண்மையிலேயே கோபமடைந்தவருடையது தான் பாதுகாப்பற்று உணரும் மக்கள் தங்களைப் பற்றி தாங்களே நிறைவாக உணருவதற்கு, அவர்களைப் பற்றிய அதிகளவிலான நேர்மறையான கருத்துக்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதை அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளாத போது கோபமடைகின்றனர்.

சில வேளைகளில், நாம் எதை விரும்பினோமோ, அதை நாம் விரும்பிய வண்ணம், பெற்றுக்கொள்ளாததால் கோபமடைகிறோம். உங்களுடன் நான் பகிர்ந்துக் கொள்ளப்போகும் கதையானது என்னை மிகவும் அசைத்தது. பொறுமையற்ற தன்மையும், கோபமும் ஒரு மனிதனுக்கு என்ன செய்தது என்பதைப் பற்றிய கதையாகும். எல்லாம் கோபத்தினால் ஏற்பட்டதே.

ஒரு தகப்பனுடைய ஈவு-பெயர் அறியப்படாத எழுத்தாளர்

ஒரு வாலிபன் கல்லூரியின் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். பல மாதங்களாக ஒரு கடையிலிருந்த அழகான ஸ்போர்ட்ஸ் காரை அவன் ரசித்துக்கொண்டிருந்தான், அதை அவனுடைய தகப்பனால் வாங்கித்தர இயலும் என்று அறிந்தவனாய், தன் தகப்பனிடம் அவன் பட்டம் பெற்றவுடன் அதை வாங்கித் தர வேண்டும். வேறு எதுவுமே வேண்டாமென்று கூறிவிட்டான். அந்த பட்டமளிப்பு நாள் வந்தவுடன், இந்த வாலிபன், தன் தந்தை அந்தக் காரை வாங்கிவிட்டதற்கான அடையாளங்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

இறுதியாக, அவனுடைய பட்டமளிப்பு நாளின் காலையில், அந்த பையனின் தகப்பன் அவனை தன்னுடைய படிக்கும் அறைக்குள்

அழைத்தார். அவர் தன்னுடைய மகனிடம், அவனை மகனாகப் பெற்றிருப்பது அவருக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கிறதென்றும், அவனை எவ்வளவு நேசிக்கிறாரென்றும் கூறினார். தன் மகனிடம் ஒரு பெட்டியை பரிசாகக் கொடுத்தார்.

ஆர்வத்துடன், ஆனால் கொஞ்சம் ஏமாற்றமடைந்தவனாய், அந்த வாலிபன் அந்தப் பரிசுப் பெட்டியை திறந்து, ஒரு அழகான, லெதர் அட்டைக் கொண்ட பைபினையும், அதில் அவனுடைய பெயர் தங்கத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததையும் கண்டான், அவன் கோபத்துடன் தன் குரலை உயர்த்தியவனாய் தன் தந்தையைப் பார்த்து “இவ்வளவு பணமிருந்தும் எனக்கு ஒரு பைபிள்ளைத்தான் கொடுப்பீர்களா?” என்று கேட்டுக்கொண்டு, பைபிளை வைத்துவிட்டு, வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான்.

வருடங்கள் உருண்டோடின, அந்த வாலிபன் நன்றாக தொழில் செய்தான் ஒரு அழகான வீடும், அருமையான குடும்பத்தையும் கொண்டிருந்தான், ஆனால் தன் தகப்பன் முதிர்வயதிலிருப்பார் அவரை சென்று பார்க்க வேண்டுமென்று உணர்ந்தான், அந்த பட்டமளிப்புநாளுக்குப் பின்னர் அவன் அவரைப் பார்க்கவே இல்லை.

அவன் அங்கு செல்லத் தயாராகும் முன்பு, அவன் தகப்பன் மரித்துவிட்டாரென்றும், தன்னுடைய எல்லா ஆஸ்தியையும் தன் மகனுக்குத் தான் என்று உயில் எழுத்தயிருக்கிறதாகவும் ஒரு தந்தி வந்தது. அவன் உடனடியாக அங்கு சென்றுக் காரியங்களைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. அவன் தன்னுடைய தகப்பனின் வீட்டிற்கு சென்றடைந்தபோது, திடீரென்று, துக்கமும், வருத்தமும் அவன் உள்ளத்தை நிறைத்தது. அவன் தன்னுடைய தகப்பனின் முக்கியமான தஸ்தாவேஜீக்களை ஆராயத்தொடங்கினான், அங்கே அந்த வேதாகமம் அப்படியே இன்னும் புதிதாக அவன் பல வருடங்களுக்கு முன்பு எப்படி விட்டுச் சென்றானோ அவ்வண்ணமாகவே இருப்பதைக் கண்டான். கண்ணீரோடு அந்த வேதாகமத்தை திறந்து, பக்கங்களைப் புரட்டத்தொடங்கினான் அவனுடைய தகப்பன் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக ஒரு வசனத்தை, அடிக்கோடிட்டிருந்தார், மத்தேயு 7:11:

“பொல்லாதவர்களாகிய நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைக்களுக்கு நல்ல ஈவுகளைக் கொடுக்க அறிந்திருக்கும்போது, பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா தம்மிடத்தில் வேண்டிக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு நன்மையானவைகளைக் கொடுப்பது அதிக நிச்சயம் அல்லவா?”

அவன் அந்த வார்த்தைகளைப் படித்தபோது, வேதாகமத்தின் பின்னாலிருந்து ஒரு கார் சாவி கீழே விழுந்தது. அதில் அந்த கார் விற்பனையாளரின் பெயர் எழுதிய அட்டை இருந்தது, அவன் விரும்பிய அந்த ஸ்போர்ட்ஸ் காரைக் கொண்டிருந்த அதே விற்பனையாளர் அந்த அட்டையில் அவனுடைய பட்டமளிப்பு நாளின் தேதியும் “முழுப் பணமும் செலுத்தப் பட்டாகிவிட்டது” என்ற வார்த்தைகளும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

இந்தக் கதை என்னை துக்கத்தினால் நிறைக்கிறது. இன்று நம்மில் அநேகர் நம் வாழ்க்கையை நடத்தும் விதத்திற்கு இது ஒரு உதாரணமாகும். தேவன் அருளும் ஈவுகளை, நாம் எதை கேட்டமோ அதே மாதிரியாக அது இல்லாவிட்டாலும் நன்றியறிதலோடு அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு பதிலாக நாம் கோபமடைந்து, அவருடானானத் தொடர்பையே துண்டித்துக்கொள்ளுகிறோம். தயவு செய்து அப்படி செய்யாதீர்! உங்கள் பிதா நீங்கள் நினைத்துப் பாப்பதற்கும் மேலாக உங்களை நேசிக்கிறாரென்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள் நீங்கள் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றல்லாமல் வேறுவிதமாய் அவர் கொடுத்தாலும் அவர் உங்களுக்கு நன்மையானதையே தருவதற்கு விரும்புகிறார்.

அசாதாரணமான கோபத்தில் வெளிப்படும் பிரச்சனை நமக்கிருக்குமேயென்றால், நாம் அந்தப் பிரச்சனையை ஏற்றுக்கொள்வது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

அதை நாம் நம் பிரச்சனையாக ஏற்றுக்கொண்டு, பிரச்சனையாக இல்லாமலிருப்பவர் மீது அதை சுமத்தாதிருக்க வேண்டும். இந்த மாதிரியானப் பிரச்சனைகளால் அநேக உறவுகள் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெகு காலம் என் தகப்பன் எனக்கு என்ன செய்தாரோ அதற்கு என் கணவர் டேவை விலைக்கிரயம் செலுத்த வைத்தேன். அவரை நம்பாமலிருந்ததின் மூலமும், அவர் என்னை காயப்படுத்திவிடாதபடி நான் அவரை கட்டுப்படுத்த முயன்றும் அப்படி செய்தேன். ஒரு ஆண் என்னைக் காயப்படுத்தியிருந்ததால், எல்லா ஆண்கள்

மேலேயும் எனக்கு ஒரு கெட்ட மனப்பான்மையே இருந்தது. எனக்கு ஏதோ செலுத்தப்பட வேண்டுமென்பதாய் உணர்ந்து, என் வாழ்விலிருந்து எவரிடமிருந்தும் அதை பெற்றுக்கொள்ள முயன்றேன். இறுதியிலே, நான் என்ன செய்துக்கொண்டிருந்தேனென்பதைக் கண்டேன், என் வாழ்வில் நடந்த அநியாயங்களுக்காக தேவன் ஈடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டேன், அவரே செய்தார். அதற்காக நான் தேவனை ஸ்தோத்தரிக்கிறேன்.

நீங்கள் கோபமாயிருப்பீர்களென்றால், நான் உங்களிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்கின்றேன். உங்கள் கோபம் உங்களுக்கோ, பிறருக்கோ ஏதாவது நன்மை செய்கிறதா? பிரச்சனைகளை அது தீர்க்கிறதா? நீங்கள் எவர்மீது கோபமாயிருக்கிறீர்களோ அவரை அது மாற்றுகிறதா? உங்கள் கோபம் உங்கள் சந்தோஷத்தையும், சமாதனத்தையும் அதிகரிக்கின்றதா?

நீங்கள் புத்திசாலிகள் என்று நம்புகின்றீர்களா? அப்படியென்றால், நேரத்தை விரயமாக்கும் ஏதோ ஒன்றை ஏன் செய்துக் கொண்டேயிருக்கிறீர்கள் உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு நன்மை செய்ய தீர்மானித்து அதை விட்டுவிட ஏன் தீர்மானிக்கக் கூடாது? முழு சூழ்நிலையையும் தேவனிடத்தில் ஜெபத்தில் வைத்து விடுங்கள். உங்கள் பாரங்களைபெல்லாம் அவர் மீது வைத்துவிட்டு அவர் உங்களை விசாரிக்க அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுங்கள். உங்கள் வாழ்விலிருக்கும் அநியாயங்களை தேவனே கையாளட்டும் ஏசாயா 61-ல், இரண்டத்தனையானப் பலனை தேவன் தருவதாக வாக்களித்திருக்கிறார். இவ்விதமான பலனை நான் விரும்புகிறேன், நீங்களும் தானே?

“ஜாய்ஸ், என்னால் கோபப்படாமலிருக்க முடியவில்லை” என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன், ஆனால் நீங்கள் என்ன செய்யலாமென்றால், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, நீங்கள் யார் மீது கோபமாயிருக்கின்றீர்களோ அவர்களுக்காக ஜெபிக்கத் தொடங்கலாம். அது உங்களுக்கு உதவும், நீங்கள் செய்ய வேண்டிய அடுத்தக் காரியம், கோபத்தைப் பற்றி தேவனுடைய வார்த்தை என்ன சொல்லுகிறது என்று தீவிரமாக படிக்க வேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தை வல்லமையானது, அது நீங்கள் சரியானக் காரியத்தை செய்யும்படி உங்களைப் பெலப்படுத்தும், அது உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு சுகத்தைக் கொண்டு வருகிறது. அது ஒரு காயப்பட்ட ஆத்துமாவுக்கான தேவனுடைய ஓளவுதம். தேவனுடைய வார்த்தையை

நம்புங்கள். எதிர்பார்ப்போடும், விசுவாசத்தோடும் அதனிடம் நெருங்கி வாருங்கள் உங்களுக்கு தலைவலியிருக்குமெயென்றால், வலி நிவாரணியை, அது உங்கள் வலியைப் போக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு அணுகுகின்றீர்கள் அல்லது தேவனுடைய வார்த்தையையும் அவ்விதமாகவே அணுகி, உங்களுடைய காயப்பட்ட ஆத்துமாவுக்கு அது மருந்தைப் போன்று என்று எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் ஒரு கோபமான வாழ்க்கை வாழப் போவதில்லையென்று தீர்மானிப்பதே மிகவும், முக்கியமானக் காரியமாகும். உங்களுடைய தீர்மானத்தில் நீங்கள் உறுதியாயிருப்பீர்களென்றால், நீங்கள் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறப் பிரச்சனைகளெல்லாம் சரியாகிவிடும், உங்களுக்கு உகந்ததாக இருக்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட வழியில் தேவன் உங்களை நடத்துவார். நம் எல்லா கஷ்டங்களும் சரிப்படுத்தப்பட்டு விடவேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம். ஆனால் உண்மையென்னவெனில், நாம் தேவனை நம்பி, தனிப்பட்ட நபர்களாக அவர் நம்மை நடத்த, நாம் அனுமதிக்க வேண்டும், கோபத்தைத் தவிர்க்க உதவும் தேவையான ஞானத்தினால் வேதாகமம் நிரம்பியிருக்கிறது. கோபத்தை ஆரம்பத்திலேயே கண்டறிந்து, எதிர்ப்பதுதான் மிகச் சிறந்த திட்டமாகும். உங்கள் ஆத்துமாவில் கோபம் வேர்கொண்டு சமாளிக்க கடினமாக மாறிவிடும் ஒரு பிரச்சனையாக மாறிவிட அனுமதிக்காதீர்.

நீங்கள் ஒரு கோபக்காரனாக இருப்பீர்களென்றால், அதை ஒப்புக்கொண்டு, உதவி பெற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருப்பீர்களென்றால், நீங்கள் உற்சாகமடையுங்கள் ஏனென்றால் நீங்கள் அதிக காலம் கோபமாக இருக்கமாட்டீர்கள். அபரிவிதமான சமாதானத்தையும், புதிய அளவிலான சந்தோஷத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளும் பாதையிலிருக்கிறீர்கள். தேவனுக்கேற்கும் முறையில் மக்களை நேசிக்க உங்களால் இயலும், அது உங்கள் வாழ்க்கைக்கு பெலனை சேர்க்கும்.

மெதுவான பிரதியுத்திரம் உக்கிரத்தை மாற்றும், கடுஞ்சொற்களோ கோபத்தை எழுப்பும்.

நீங்கள் கோபங்கொண்டாலும் பாவங்செய்யாதிருங்கள்; சூரியன் அஸ்தமிக்கிறதற்கு முன்னதாக உங்கள் எரிச்சல் தணியக்கடவது; பிசாசுக்கு இடங்கொடாமலும் இருங்கள்.

எபேசியர் 4:26-27

ஆகையால், என் பிரியமான சகோதரரே, யாரும் கேட்கிறதற்குத் தீவிரமாயும், பேசுகிறதற்குப் பொறுமையாயும், கோபிக்குகிறதற்குத் தாமதமாயும் இருக்கக்கடவர்கள். மனுஷருடைய கோபம் தேவனுடைய நீதியை நடப்பிக்க மாட்டாதே.

யாக்கோபு 1:19-20

அத்தியாயம்

8

எனக்கு உதவுங்கள்: ஒருக் கோபக்காரனுடன் எனக்கு உறவிருக்கிறது

நம் சொந்தக் கோபத்தை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் மற்றவரின் கோபத்தை நம்மால் கட்டுப்படுத்த இயலாது. நம் வாழ்விலிருக்கும் கோபக்காரர்களை நம்மைப் பாதுகாக்கும் முறையிலும் அவர்களுக்கு உதவும் முறையிலும் எப்படிக் கையாளுவது என்பதை நாம் அவசியம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

முதலில், நாம் மூர்க்கமாக மாறும் கோபத்தைப் பற்றிப் பார்ப்போம் கோபக்காரர்களால் நாம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட தேவன் நம்மை அழைக்கவில்லை என்று நம்புகிறேன். என் தகப்பன் என் தாயை துஷ்பிரயோகம் செய்ய என் தாய் அனுமதித்தார். அதனால் என்னையும் என் சகோதரனையும் அவர் பாதுகாக்காமல் விட்டுவிட்டார். என் தகப்பன் வார்த்தைகளால் அவர்களை துஷ்பிரயோகித்தார். அவருடைய வார்த்தைகள் பயமுறுத்தக்கூடியவைகளாய் இருந்தது. அவருடைய அசுத்தமான சாபங்களானது எங்கள் வீட்டில் வழக்கமாக கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. அவர்களை உதைத்து விடுவதாக பயமுறுத்திக் கொண்டேயிருப்பார், சில சமயங்களில் கன்னத்திலும் அறைந்தார், அடித்து உதைக்கவும் செய்தார். எப்போதும் அவர்களுக்கு என் தகப்பன் உண்மையற்றவராகவே இருந்தார். ஆயினும் அவர் அதனை பொறுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். அந்த திருமணத்துக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளதாக

அவர் உணர்ந்துகொண்டேயிருந்தார். ஆனால் பலவழிகளில் நான் நினைத்ததுண்டு அவ்விதம் அவர் என் தாயை நடத்த அவர் அனுமதித்ததினால், என் தாய் தன்னை தானே அவமதித்ததாக நான் உணர்ந்தேன். அவர் பயந்துக்கொண்டிருந்தார் என்று உணர்கிறேன், ஆனால் என் முழு இருதயத்தோடும், அவர்களுக்காவும், எனக்காகவும் என் தம்பிக்காகவும், அவர் என் தகப்பனை எதிர்த்திருக்க வேண்டும் இல்லையென்றால், விட்டுவிட்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில், பெண்கள் அதிகமாக விவாகரத்தைப் பெறவில்லை; அவர்கள் எவ்விதம் நடத்தப்பட்டாலும், சகித்துக்கொண்டனர். நம்முடையக் காலக்கட்டத்தில் மக்கள் அதிகமான அளவில் விவாகரத்தைப் பெறுகின்றனர், அடிக்கடி தங்கள் கஷ்டங்களினூடே சென்று வெற்றிப்பெறுவதற்கான முயற்சிகளை கைவிடுவார்கள் இவை இரண்டுமே தவறானவை.

அடித்து, உதைக்கப்படும் பெண்களின் புள்ளியியல் விவரம் தடுமாறச் செய்கிறது. புள்ளியியல் நிபுணர்களின் படி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில், ஒவ்வொரு ஆண்டும், பதினெட்டும் அதற்கும் மேற்பட்ட வயதான பெண்கள் ஏறக்குறைய 5.3 மில்லியன் பெண்கள் உடல் ரீதியாகவும், வார்த்தை ரீதியாகவும், பாலியல் ரீதியாகவும் துஷ்பிரயோகிக்கப்படுகிறார்கள் என்றுள்ளது. அந்த அமெரிக்க நாட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் நான்கு பெண்கள், வீடுகளில் ஏற்படும் கொடுமைகளால் மரிக்கின்றனர். நான் ஏற்கனவே கூறியதைப்போன்று, எந்தவொரு மனிதனும் மற்றொருவன் தன்னை துஷ்பிரயோகம் செய்ய அனுமதிக்கக்கூடாதென்று நான் நம்பமாட்டேன், நாம் பயத்தில் வாழ்வது, நமக்கென்றே தேவனுடைய சித்தமாயிருப்பதில்லை. கொடூரமானவர்கள் பொதுவாக மிரட்டுவார்கள், பயத்தை உக்தியாகக் கொண்டு கட்டுப்படுத்துவர், பிறரை பயமுறுத்தியே வாழும் கோழைகள் அவர்கள், அவர்களின் நன்மைக்கென்றே அவர்கள் எதிர்க்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு சிறுபிள்ளையாய் என் வீட்டில் நான் வளர்ந்தபோது, என் வீட்டில் நிலவியிருந்த பயம் நிறைந்த சூழலை நான் நினைத்துப்பார்க்கிறேன். என் தந்தை குடிபோதையிலிருந்தபோது, அவரிடமிருந்து அடி உதைகளை வாங்காமலிருப்பதற்காக, அவர் தூங்கும்வரை, நானும் என் தாயும் வீட்டிற்கு

வெளியே, குளிரில் நின்றுக் கொண்டிருந்தது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. கூக்குரல்கள், சாபங்கள், மிரட்டல்கள், தள்ளிவிடுதல், அடிகள், கழுத்தை நெரித்தல், ஆகியவை என் நினைவில் இன்றும் இருக்கிறது. என் முகத்துக்கு நேராக தன் கைகளை முறுக்கி என்னை குத்திவிடுவேன் என்று மிரட்டிய அந்த மூர்க்கத்தை நினைவில் கொண்டுள்ளேன், நான் வாழ்ந்த இடத்திலிருந்த பயம் என் ஆத்துமாவில் வேர் பற்றியிருந்தது, அதிலிருந்து விடுதலையாகும் முன்னர், தேவனோடு இணைந்து பலவருடங்கள் போராடினேன்.

இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருப்பீர்களென்றால், ஒரு துஷ்பிரயோகப் பண்ணப்படும் சூழ்நிலையில் இருந்து நீங்கள் இருப்பீர்களென்றால், உங்கள் நலனுக்காகவும், உங்களுக்குப் பிள்ளைகள் இருப்பார்களென்றால் அவர்கள் நலனுக்காகவும், தயவு செய்து உதவியை நாடுங்கள் என்று கெஞ்சிக்கேட்கிறேன். என்ன செய்வதுதென்று உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டால், ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள், சித்திரவதைக்குள்ளாகப்படும் பெண்களுக்கென்று இருக்கும் உதவும் அமைப்புகளை அணுகுங்கள், அந்தக் கோபக்காரன் தன் கோபத்தை மீண்டும் உங்கள் மீது காட்டும் வரை அப்படியே சும்மா இராஜேயங்கள் மற்றவர்களை துஷ்பிரயோகம் செய்யும் மக்களுக்கும் உதவி தேவை. தங்கள் கோபத்தையும், விரக்தியையும் எவ்வாறு சரியானபடி கையாளுவதென்று அறியாதவர்கள், அவர்கள் அவர்களே காயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால், தங்கள் காயங்களினிமித்தமாக, அவ்வாறு நடந்து கொள்ளுகின்றனர், நிச்சயமாகவே, அவர்களுக்கு ஜெபம், தேவைப்படுகிறது, ஆனால் நாம் ஜெபிக்கும்போது, என்னென்ன செயல்களை நாம் செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் நடத்துகிறாரோ அதை செய்ய நாம் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்று உணர்ந்துக்கொள்ள வேண்டும்.

என் தந்தை என்னை துஷ்பிரயோகம் செய்த வருடங்களுக்காக அவரை நான் எதிர்க்க வேண்டிய சமயம் என் சொந்த வாழ்விலும் ஏற்பட்டது. நான் ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்து வயதானவளாக இருந்தேன், அவர் எனக்கு என்ன செய்தாரோ அதனால் நான் அந்த வயதுவரையிலும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டுதானிருந்தேன். என் வாழ்விலிருந்தப் பயத்தை உடைக்க அவரை எதிர்ப்பது தான் ஒரே வழியென்று தேவன் எனக்குத்

காண்பித்தார். அப்படி செய்வதென்பது எனக்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது, ஏனென்றால் அதன் மூலம் அவருடைய கோபத்தை நான் மீண்டும் அனுபவிப்பேனென்று அறிந்திருந்தேன், அனுபவித்தேன், ஆனால் தேவன் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று என்னை நடத்தினாரோ அதை நான் செய்து முடித்தேன், நான் விடுதலையாகவும் அது எனக்கு உதவினது. நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் நம்மை நடத்துகிறாரோ அந்த பங்கை நாம் எப்போதுமே செய்ய வேண்டும், மற்றவர் நம்மை எப்படி நடத்தினாலும் நாம் செய்வதை செய்தாக வேண்டும்.

நான் பேசிக்கொண்டிருந்த கோபக்காரரைப் போன்றவருடன், இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் உங்களில் அநேகர்கள் இல்லாமலிருக்கலாம், ஆனாலும் கோபகாரர்களை உங்கள் வாழ்வில் நீங்கள் சந்தித்துக் கொண்டிருப்பீர்கள், உங்களில் சிலர் கோபமயிருக்கும் ஒருவருடன் வாழ்ந்து கொண்டொளிரக்கிறீர்கள்.

ஒரு கோபக்காரன் பல வருடங்களாக என் வாழ்க்கையை நடத்தியதால், நானும் கோபமாகவே இருந்தேன். என் கோபத்தை என் வார்த்தைகளிலும் மனப்பான்மைகளிலும் வெளிப்படுத்தினேன். என் வாழ்க்கையை நான் விரும்பிய பிரகாரம் எல்லாம் நடந்த போது என் கோபம் அதிகமாக வெளிப்பட்டது. நான் தவறாக இருந்தேன். நான் இந்த புத்தகத்தில் முன்பே கூறியதைப் போன்று எனக்கு தேவனுக்கேற்ற எதிர்ப்புத் தேவைப்பட்டது. டேவ் எனக்குச் செய்த சிறந்த காரியங்களுள் ஒன்று, என் கோபம் அவரை சந்தோஷமற்றவராக மாற்ற அனுமதிக்காமலிருந்ததேயாகும். ஒரு கோபகாரருக்கு, நீங்கள் செய்யக்கூடிய சிறந்தக் காரியங்களில் ஒன்று வாழவும், நடந்துக்கொள்ளவும் ஒரு சிறந்த முறையிருக்கிறதென்பதை உங்கள் முன்மாதிரியான வாழ்க்கையின் மூலம் நீங்கள் காட்டலாமென்பதே என்று நான் நம்புகிறேன்.

முன் மாதிரியாக இருங்கள்

உறுதி, சமநிலையிருக்கும் ஒரு சூழ்நிலையில் நான் வாழ்ந்திராதிருந்தால், அது எப்படி இருக்கும் என்பதை நான் அறியாதவளாக இருந்தேன். டேவ் தான் எனக்கு உறுதி அல்லது சமநிலையின் முன் மாதிரியாக இருந்தார். அது மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. அவர் மட்டும் வெறுமனே கோபத்தை நிறுத்து என

கூறிவிட்டு, என் கோபத்துக்கு அவரும் கோபத்துடன் பிரதிக்கிரியை செய்திருப்பாரென்றால், நான் மாறியிருந்திருக்கவே மாட்டேன். “இரண்டு தவறுகள் சரியான ஒன்றாக மாறாது” தேவனுடைய வார்த்தையின் படி, நாம் கோபத்தை கோபத்தினாலும், தீமையை தீமையினாலும், நிந்தையை நிந்தையாலும் எதிர்க்கக் கூடாது.

தீமைக்குத் தீமையையும், உதாசீனத்துக்கு உதாசீனத்தையும் சரி கட்டாமல், அதற்குப் பதிலாக, நீங்கள் ஆசீர்வாதத்தைச் சுதந்தரித்துக் கொள்ளும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களென்று அறிந்து, ஆசீர்வதியுங்கள்.

1 பேதுரு 3:9

இதை பற்றி படிப்பதை விட இதை செய்வது மிகவும் கடினமானதென்று நான் நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் நாம் செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் எதை கூறினாலும், நாம் அவருக்கு கீழ்ப்படிய மனமுள்ளவர்களாயிருப்போமென்றால் அதை செய்யத் தேவையான பெலத்தையும் கொடுப்பார். உங்களுக்கிருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சனைக்கும் தேவன் பதிலை வைத்திருக்கிறார். நாம் அவருடைய வழிகளோடு ஒத்துழைப்போமென்றால் அவருடைய வழிகள் எப்போதுமே வெற்றியடையும்.

டேவின் முன்மாதிரி தான், எனக்கு மாறவேண்டுமென்ற விருப்பத்தைக் கொடுத்தது என்று என் முழு இருதயத்தோடும் நான் நம்புகிறேன். அவர் என்னுடன் உறுதியாக இருந்தார் ஆனால் அவருடைய சந்தோஷத்தை நான் திருடிக்கொள்ள அனுமதிக்கவேயில்லை. நான் சந்தோஷமன்றிருக்க விரும்பினால் அது என் பாடு, ஆனால் அவரோ நான் சந்தோஷமாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவர் சந்தோஷமாய் இருப்பாரென்பதை நான் அறிந்து கொள்ளும் படிச் செய்தார். நீண்ட காலத்துக்கு அவர் நிலையாக இருந்தார். இறுதியாக நான் என் வாழ்வில் அநேகக் காரியங்களை இழக்கின்றேனென்றும், நான் மாற வேண்டியிருக்கிறது என்பதையும் உணர்ந்தேன். யாருமே அவர்களாக மாற விரும்பினாலொழிய மாற இயலாது, எனவே உங்கள் வாழ்விலிருப்பவர்களை நீங்களாக மாற்ற முயலுவீர்களென்றால் அது உங்களை விரக்திக்குள்ளாக்கும். தேவன் மாத்திரமே மக்களை உள்ளிருந்து வெளியே மாற்றுகிறார். நாம் அவர் அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பும் போது தான் செய்கிறார். எனவே கோபக்காரர்கள், தங்கள் வாழ்வில் தேவன் கிரியை செய்ய அவர்கள் தேவனை அனுமதிக்குமாறு ஜெபியுங்கள் அவர்களுக்கொரு முன் மாதிரியாக இருங்கள்.

சந்தோஷமற்றவர் உங்களை சந்தோஷமற்றவராக்க அனுமதிக்கிறீர்களா ?

என்னுடையக் கருத்தரங்குகளில், வேரொருவருடைய மனப்பான்மை நம் சந்தோஷத்தின் அளவை நிர்ணயிக்க நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்லும் போது, நான் எப்போதுமே ஒரு அற்புதமான பிரதிக்கிரியைப் பெறுவதுண்டு. மற்றொரு தேர்வு அல்லது தெரிந்துக்கொள்ளுதல் இருக்கின்றதென்பதை உணராமலே இதை அவர்கள் செய்திருக்கின்றனர் என்பதை பார்வையாளர்களின் முகத்திலிருந்தே தெரிந்துக்கொள்ளலாம். உண்மையிலேயே, இம்மாதிரியான காரியங்களில் நமக்கும் நம் விருப்பத்தை சொல்ல உரிமையிருக்கிறதென்பதை நாம் கற்றுக்கொள்ளும் வரை நாம் மற்றவரின் எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளால் சுலபமாகவே கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றோம்.

* * *

வென்னிஸிலிருந்து பாரீஸ் வரை செல்லும் ஓரியண்டல் விரைவு இரயில், ஒரு அட்டகாசமான பயணத்தை மேற்கொள்ள மேரிக்கு ஒரு சிலாக்கியம் கிடைத்தது. அவள் தன்னுடைய சகோதரி ஜீன்னையும் அழைத்துச் செல்ல தீர்மானித்ததால், ஜீனின் ஐம்பதாவது பிறந்த நாள் பரிசாக அதை கொடுக்க விரும்பினாள், எல்லா செலவுகளும் செலுத்தப்பட்டாகி விட்டது. ஜீனும் ஏற்றுக்கொண்டாள். இருவருமாய் தங்கள் வாழ்நாளில் ஒருமுறை மட்டும் கிடைக்கக் கூடிய பயணத்தை தொடங்கினர். வெனிஸில் சிறிது காலம் இருந்தப் பிறகு, ஜீன் தன் கணவர் மற்றும் பிள்ளைகளின் ஞாபகத்தால் மிகவும் துக்கமடைந்தாள். அவளும், மேரியும் பாரீஸ் செல்லும் இரயிலில் ஏறியவுடன், ஜீனுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது, வீட்டுக்கு சென்றால் போதும் என்றாகி விட்டது.

அந்த நாட்டின் மொழியும் தெரியாததால், இன்னும் அதிக சங்கடத்துகுள்ளானாள். ஒரு கோப்பை தேநீர் கூட அதிக சிரமத்துக்கு பிறகு தான் அவர்களுக்கு புரிய வைத்து வாங்கி பருக வேண்டியிருந்தது.

விரைவிலேயே ஜீனுக்கு அவள் சகோதரி மேரியின் மீது கோபம் வந்தது, மேரிக்கு செல்வாக்கு இருந்ததால் தன்னுடைய எளிய சகோதரியை இத்தகைய பகட்டுப் பிரயாணத்தில் அழைத்துச் சென்று பந்தா பண்ணுகிறாளென்று

நினைத்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் அவள் மேரியை அதிக அதிகமாக வெறுத்தாள், அவளுடைய நடத்தை அதிக கேடாக மாறியது.

ஜீன் தன் மேல் கோபமாயிருக்கிறாளென்று மேரி விரைவிலேயே உணர்ந்து கொண்டாள். அனேகமாய் பல இடங்களுக்கு சென்று, புதிய சூழ்நிலைகளில் சகஜமாயிருந்த மேரியின் மேல் அவள் பெறாமையக் கொண்டாள். காரணம் என்னவாயிருந்தாலும் இரண்டு விதமான விளைவுகள் தான் சாத்தியம் என்று உணர்ந்தாள். ஜீன் கோபமாயிருக்கலாம் அல்லது ஜீனும், மேரியும் கோபமாயிருக்கலாம்! என்னவாயிருந்தாலும், மேரி தன் சகோதரி ஜீனிடம் கனிவாயிருக்க விரும்பினாள். ஜீன் சந்தோஷமாயிருக்க தெரிந்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், வாழ்க்கையில் ஒருமுறையே கிடைக்கக்கூடிய அந்த விடுமுறையை தான் அனுபவிக்கக் போவதாக அவள் தீர்மானித்தாள். அதனால் பலமுறை தன் வாயை மூடிக்கொண்டு எதுவும் பேசாமலிருந்தாள்.

மேரி அவளுக்கு ஏற்றவிதமாய் நடந்துகொள்ளவில்லை என்று ஜீன் கண்டபோது அவன் மிகவும் விரக்தியடைந்தாள். மேரி அந்த பிரயாணத்தை திரும்பிப் பார்க்கிறபோது, அவளுடைய சகோதரியின் கோபத்தினுடேயேயும் அதன் ஒவ்வொரு பகுதியையும் அவள் அனுபவிக்க இயன்றதற்காக அவள் நன்றியுள்ளவளாயிருக்கிறாள். ஜீனும் அந்த விடுமுறையை அனுபவித்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும் என்று விரும்பினாலும் ஒருவராவது அதை அனுபவித்தாரென்று அறிந்திருக்கிறாள்.

* * *

நம்முடைய சந்தோஷத்தின் அளவை பிறர் தீர்மானிக்க நாம் அனுமதிப்போமென்றால், நாம் ஒரு வருத்தமான வாழ்க்கையைத்தான் வாழ்வோம். சிலர் தாங்கள் சந்தோஷமாயிருக்க போவதில்லை என்று ஏற்கனவே தீர்மானித்து விட்டனர். நாம் என்ன செய்தாலும், அது அவர்கள் மனதை மாற்றாது. சமீபத்தில் இந்தக் கூற்றை நான் கேட்டேன். “ஒரு தாய் தன்னுடைய சந்தோஷமற்ற குழந்தையை விட எந்தவிதத்திலும் சந்தோஷமாயிருப்பதில்லை” அது உண்மைதான், ஆனால் அது அவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. நாம் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து நாமும் தவறான மனநிலையில் இருப்பதின் மூலம் அவர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் நாம் உதவப்

போவதில்லை என்பதை நாம் உணர வேண்டும். நாம் நமக்கே ஒரு உதவி செய்துக்கொண்டு, மற்றவர்கள் என்ன செய்தாலும், நாம் சந்தோஷமாயிருக்கலாமே. கர்த்தருக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருப்பதே நம் பெலன், எனவே அதை நாம் கொண்டிருப்பது, நம் வாழ்வில் நாம் சகிக்க வேண்டிய சூழ்நிலைகளை நாம் சகித்து, அதனூடே கடந்துச் செல்ல உதவுகிறது. துக்கம் நம்மை பெலனாக்கிப்படுத்துகிறது. ஆனால் சந்தோஷமோ நம்மை பெலப்படுத்துகிறது.

நம்மை சுற்றிலுமிருக்கிற மற்ற மக்களெல்லாம் கோபமாகவும், சந்தோஷமற்று இருக்கும்போது நாம் சந்தோஷமாயிருக்க முடியுமா? முடியும், நாம் அவ்வாறிருக்க நம் மனதில் நினைத்தால் இயலும், கோபமாக இருப்பவருக்கு நாம் செய்யத் தக்க சிறந்தக்காரியம் அதுதான் என்று நான் நம்புகிறேன் என்று மீண்டும் கூறுகிறேன். அவர்களுடன் இருக்கும்போது, அமைதியாக சந்தோஷமாக இருங்கள். அவர்களை நீங்கள் நேசிக்கிறீர்களென்றும், அவர்கள் சந்தோஷமாய் இருக்க நீங்கள் விரும்புகிறீர்களென்பதையும் உறுதி செய்யுங்கள், ஆனால் அவர்களுடைய தீர்மானம் உங்கள் வாழ்க்கையின் தரத்தை நிர்ணயிக்க அனுமதிக்காதீர் வேறொருவருடைய நடத்தையை சார்ந்து வாழாதீர்.

இது எப்படியாக இருக்குமென்பதை நான் அறிந்திருக்கிறேன் ஏனென்றால் என்னுடைய தந்தையின் கோபம் வீட்டிலிருந்த எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தியதோடல்லாமல், என் வாழ்க்கையில் இந்த மாதிரி வேறு சூழ்நிலைகளையும் நான் சந்தித்திருக்கிறேன். ஒருமுறை அடிக்கடி கோபப்படும், பிரியப்படுத்தவே கடுமையான மேலதிகாரி ஒருவர் எனக்கிருந்தார். அவர் சந்தோஷமாயிருந்தபோது நான் சந்தோஷமாயிருந்தேன், அவர் கோபமாயிருந்தபோது நான் கோபமாயிருந்தேன். இந்த மாதிரி ஒரு வடிவமைப்பு என் சிறுபிரயாத்திலே நிலைபடுத்தப்பட்டிருந்தது, நானும் தன்னிச்சையாகவே கோபக்கார மக்களைப் பார்த்து பயந்துக்கொண்டும், பயமுறுத்தப்படும் இருந்தேன் இப்போதோ அவையெல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டேன் கர்த்தருக்கே ஸ்தோத்திரம், உங்களுக்கும் இந்தப் பகுதியில் தேவையிருக்குமென்றால், உங்களுக்கும் அவ்வாறே செய்வார்.

மற்றொருமுறை சலபமாக கோபமடையும் ஒரு நண்பர், அயலகத்தார், இருந்தார், விஷேசமாக நான் செய்யவேண்டுமென்று அவள் விரும்பியதை நான்

செய்யாதபோது அவள் மிகவும் கோபமடைவாள் என் தகப்பனுக்கும், மேலதிகாரிக்கும் நான் எவ்விதம் பிரதிக்கிரியை செய்தேனோ அவ்விதமாகவே இவளுக்கும் செய்தேன். நாம் கோபக்காரர்கள் நம்மைக் கட்டுப்படுத்த அனுமதிப்போமேயென்றால், அவர்கள் நம் வாழ்வில் எப்போதுமே இருக்கும்படி சாத்தான் பார்த்துக்கொள்வான் எனவே கோபக்காரர்களுக்கு நாம் எப்படி பிரதிக்கிரியை செய்ய வேண்டுமென்று நம் மனதை முன்பே ஆயத்தப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஏமாற்றத்தினால் சோர்ந்து போயிருக்கும் ஒருவரை சந்திப்போமென்றால், அவருக்கு நாம் உதவ முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஆனால் உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுப்பார்களென்றால், நம் நேரத்தையும், ஆக்கத்திறனையும் அவர்களுக்கென்று விரயமாக்குவதில் அர்த்தமில்லை. மற்றவர்களின் செயலாற்றக் கூடாத நடத்தையில் நாம் நம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்வது எப்போதுமே புத்திசாலிதனமாகாது. உங்களால் என்ன செய்ய இயலுமோ அதை செய்யுங்கள், ஆனால் மாற மறுக்கும் ஒருவரை மாற்ற முயற்சித்து உங்கள் வாழ்க்கையை வீணாக்காதீர்.

கோபக்காரருடன் உங்களை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளாமலிருப்பது நல்லது என்ற நேரங்கள் இருக்கக்கூடும் ஆம், குடும்ப அங்கத்தினரோடு இவ்வாறு இருப்பது எப்போதுமே சாத்தியமாகாது, ஆனால் நிச்சயமாகவே, கோபக்கார நண்பர்களுடன் நாம் இருக்கத் தேவையில்லை.

உண்மையிலே, கோபக்காரர்களுடன் சந்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று வேதாகமம் போதிக்கிறது.

கோபக்காரனுக்குத் தோழனாகாதே; உக்கிரமுள்ள மனுஷனோடே நடவாதே
நீதிமொழிகள் 22:24

உங்களை நீங்களே குற்றப்படுத்திக் கொள்ளாதீர்

நீங்கள் என்ன செய்தாலும், கோபக்காரர் உங்கள் மேல் சுமத்தும் பழியையும், குற்றத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். செயலாற்ற மறுக்கும் மக்கள் தங்களுடைய கெட்ட நடத்தைக்காக எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் குற்றப்படுத்தும் மிகப்பெரிய பிரச்சனையை கொண்டிருக்கின்றனர். பிறர்மேல் பழி சுமத்துவது,

மாறவேண்டுமென்ற பொறுப்பிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்கின்றது, பழியை எடுத்துக்கொள்ளாதீர்! நம்முடைய நடத்தைக்கு நாம் தான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் தவறுகள் செய்திருந்தாலும் கூட மற்றவர்கள் உங்களிடம் தவறாக நடந்துக்கொள்ளும் உரிமையை அவர்கள் பெறுவதில்லை. நீங்கள் ஏதாவது தவறாக செய்திருப்பீர்களென்றால் மன்னிப்புக் கேளுங்கள், ஆனால் குற்ற உணர்வில் உங்கள் நாட்களை வீணாக்காதீர்.

நம்மைக் குற்றப்படுத்தவும், ஆக்கினைக்குள்ளாக்கவும், ஏதாவதொரு வழியை சாத்தான் கையாளுவான். அது நம்மை பெலவீனப்படுத்தி, நம்மை கீழே அழுத்தி விடுகிறதென்பதை அவன் அறிவான். நம் பாவங்களை மன்னிக்கவும், அந்த குற்றத்தைப் போக்கவுமே இயேசு வந்தார். அவர் நம்மை பெலப்படுத்தி நம்மை உயர்த்த வந்தார். குற்றஉணர்வின் மூலமாக சாத்தான் உங்கள் சந்தோஷத்தையும், பெலனையும் திருட அனுமதிக்கின்றீர்களா? அப்படி செய்துக்கொண்டிருப்பீர்களென்றால், மற்றவர்களின் பிரச்சனைக்காக உங்களை நீங்களே குற்றப்படுத்திக் கொள்ளாதிருக்க தீர்மானிக்கும் நாள் இதுவாக இருக்கட்டும். மற்றவர்களுடனான உங்கள் உறவில் நீங்கள் தவறுகளே செய்திருந்தாலும் கூட, தேவன் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் அவரை அனுமதிப்பார்களேயென்றால் சுகத்தைக் கொடுக்க இயலும் அந்த சுமமாகுதலுக்கான முதல் அடி மன்னிப்பும், கடந்த காலத்தை விட்டு விடுவதுமேயாகும்.

ஜெபியுங்கள் - ஜெபியுங்கள் - ஜெபியுங்கள்

கோபக்காரர்களை அப்படியே விட்டுவிடாதீர். அவர்கள் சத்தியத்தைப் பார்த்து வெளிச்சத்தில் நடக்க வேண்டுமென்று தொடர்ந்து அவர்களுக்காக ஜெபியுங்கள். அவர்களுக்கு அடிமைத்தனம், காயம், கடந்த கால வாழ்கையில் ஏதோ ஒன்று கோபத்தை ஏற்படுத்துகிறதென்று வெளிப்படையாக தெரிகின்றது. நீங்கள் அவர்களால் நடத்தப்படுவதற்கு அல்ல அவர்களுக்கு உதவ விருப்பமுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றீர்கள் என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளட்டும்.

ஜெபத்தின் வல்லமையைப் பார்த்து நான் அதிசயித்து நிற்கிறேன், நான் எவ்வளவு நீண்ட காலம் வாழ்கின்றேனோ அவ்வளவு அதிகமாக ஒவ்வொரு

சூழ்நிலையிலும் என்னுடைய பாதுகாப்பின் முதல் படியாக ஜெபத்துக்கு நான் அதிகமாய் அர்பணிக்கின்றேன். “எனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் நான் செய்துவிட்டேன். இப்போது ஜெயிப்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை” என்று சொன்ன முட்டாள்தனமானக் கூற்றுக்களை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். நான் செய்த முதல் காரியம் ஜெபமாக தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

சூசன்னாவை ஞாபகம் இருக்கிறதா? அவள் ஒரு பயங்கரமான பாடுகளின் காலத்தினூடே கடந்து சென்றாள். அவளுடையக் குடும்பத்தினராலும், நண்பர்களாலும் கைவிடப்பட்டாள். கடந்த சில வருடங்களில் நம்மை விட்டு விலகாதவரும், நம்மை கைவிடாதவருமாகிய ஒருவரை சார்ந்து கொள்ள அவள் கற்றுக் கொண்டாள். அவளுடைய பிரச்சனைகள் எல்லாம் தொடங்குவதற்கு முன்பு அவள் இருந்ததை விட இப்போது ஒருவித்தியாசமானவளாக இருக்கிறாளென்று அவள் கூறுவாள். அவளை காயப்படுத்தியவர்களுக்காக அவள் ஜெபிக்க கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள். முதலில் அவளது ஜெபங்களெல்லாம் அரை மனதாக இருந்தது. அவளுடைய முன்னாள் கணவன் மீதும், அவளுடைய சகோதரியின் மீதும், அவளுடைய பிள்ளைகளின் மீதும் கோபமாக இருந்தாள். அவளுக்கான சுகத்துக்காக அவள் ஜெபிக்கும்போது அவர்களுடைய சுகத்துக்காகவும் அவள் ஜெபிக்கத் தொடங்கினாள். பல வேளைகளில் நடப்பதைப் போன்றே அவர்களுடைய இடத்தில் தன்னை வைத்துப் பார்த்த போது அவளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புக்கு அவளும் தான் காரணம் என்பதை அவள் உணர தொடங்கினாள். அவளைச் சுற்றியிருந்த மற்றவரை அவளுடைய ஆஸ்தியினாலும், வல்லமையினாலும் கட்டுப்படுத்தினாள். இப்போதோ மற்றவர்கள் அவர்களாக இருக்க அனுமதிக்கவும், எப்போதுமே அவள் நினைத்ததே நடக்க வேண்டும் என்று முயற்சிப்பதையும் விட்டுவிட ஜெபத்தோடு முயற்சிக்கின்றாள். ஒரு எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்கின்றாள், அவள் அநேக சவால்களைப் பெற்றிருந்தாலும் அவள் தேவனை ஒரு புதிய ஆழமான முறையில் சார்ந்திருப்பதாக கூறுகிறாள். நீங்கள் நம்பினாலும் அல்லது நம்பாவிட்டாலும். அவளால் இயன்றால் கூட சூசன்னா தன்னுடைய பழைய வாழ்க்கைகுச் செல்லவே மாட்டாள். அவள் நெருப்பினூடே செல்லும்படி தேவன் அனுமதித்தார். அவள் மிகுந்த வேதனையை அனுபவித்திருந்தும் அவள் இன்னும் அதிகமாக மனதுருக்கமுள்ளவளாயிருக்கிறாள். அவள் இன்னும் பாடுபடுகிறாளா? ஆம், ஆனால் அவள் இப்போது பணத்தையும், மக்களையும் சார்ந்திருப்பதற்கு பதிலாக தேவனை சார்ந்திருக்கிறாள். அவளுடைய கோபமும் உருகி போய்விட்டது என்று சொல்ல அவள் தான் முதலில் இருப்பாள்.

ஜெபத்தின் வல்லமையின் மூலமாக மக்களிடம் அற்புதமான மாற்றங்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். நம் ஜெபத்தின் மூலமாக நாம் மற்ற மக்களை இயக்க முடியாது. ஆனால் ஜெபத்தின் மூலமாக தேவன் அவர்கள் வாழ்கையில் ஜாக்கிரதையாக கிரியை செய்ய நாம் அவருக்கு திறந்த வாசலைக் கொடுக்கின்றோம். அவர் தம்முடைய சொந்த வழியில் அன்பு நிறைந்த அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றார். சில சமயங்களில் நாம் ஜெபித்து உடனேயே பதிலைப் பெற்றுக்கொள்கிறோமென்றும் வேறு சில சமயங்களில் நாம் வருடக்கணக்கில் ஜெபிக்கின்றோம். இன்னும் ஜெபித்துக்கொண்டேயிருக்கிறோம், ஏன் என்று விளக்கி கூற என்னால் இயலாது. ஆனால் நான் ஜெபிக்கும் மக்களின் வாழ்வில் பயனை நான் இன்னும் காணாவிட்டாலும் தேவன் கிரியை செய்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்பதற்காக அவருக்கு நன்றி சொல்லவும், தொடர்ந்து ஜெபிக்கவும் என்னை அர்பணித்திருக்கிறேன். நாம் ஜெபிக்கும் போது தேவன் கிரியை செய்கிறாரென்று நான் நம்புகிறேன்!

கேளுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்கு கொடுக்கப்படும்; தேடுங்கள் அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்; தட்டுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும்.

மத்தேயு 7:7

நீதிமான் செய்யும் ஊக்கமான வேண்டுகூறி மிகவும் பெலனுள்ளதாயிருக்கிறது.

யாக்கோபு 5:16

தேவனால் சென்றடையக் கூடாத தொலைவில் எவரும் இல்லை, ஒரு மனிதன் மாற கால தாமதமாகி விட்டது என்பதும் இல்லை. துன்பப்படுகிறவனுக்கு எப்படி தேவனிடம் உதவிக்கென்று செல்வது என்றோ அல்லது உதவிக்காக தேவனிடம் செல்ல விருப்பமற்றிருப்பார்களென்றால் அவர்களுக்கு பரிந்து பேசுகிறவர் தேவைப்படுகிறது. அவர்களுக்கும் தேவனுக்கும் இடையே திறப்பில் நின்று ஜெபிக்க ஒருவர் தேவைப்படுகிறது. நமக்காக இயேசு இந்த ஊழியத்தை நிறைவேற்றுகிறார். நாமும் மற்றவர்களுக்காக இதைவே செய்ய வேண்டும், செய்யக்கூடும். ஒருபோதும் ஜெபிப்பதை நிறுத்தி விடாதீர்!

அத்தியாயம்

9

ஏன் மன்னிக்க வேண்டும் ?

1979 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 15 தேதி இரவு உணவருந்தும் நேரத்தில் பதினாறு வயதாகும் புருக்ஸ் டக்லஸ்ஸின் குடும்பத்துக்கு அன்று நடைபெற்ற காரியங்களெல்லாம் சாதாரணமானதாகத் தோன்றவில்லை, அவருடைய தாய் குடும்பத்துக்காக இரவு உணவை தயாரித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய தகப்பனார் ஒரு பாப்ட்டிஸ் சபைப் போதகர், ஓக்லஹாமா மாகாணத்தில் ஓகார்ச்சி என்னும் இடத்திலிருந்து பட்னம் சிட்டி பாப்ட்டிஸ் சபையில் நடக்கும் ஞாயிறு ஆராதனையில் பிரசங்கிப்பதற்கான பிரசங்கத்தை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். புருக்ஸின் இளைய சகோதரி லெஸ்ஸி சாப்பாட்டு மேசையை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். பன்னிரண்டு வயதான அழகான பெண் ஓக்லஹாமாவின் மிஸ் டீன் அவள் தான், இந்த இளங்குடும்பத்துக்கு வாழ்க்கை நன்றாக தான் இருந்தது.

நாய் குரைக்க தொடங்கின போது லெஸிலி வெளியே சென்று பார்த்தாள், அங்கே அவர்கள் ஒரு போதும் கேள்விப்பட்டிராத பெயரில் வசிக்கும் அயலகத்தார் ஒருவரை தேடிக்கொண்டிருப்பதாக கூறின ஒரு மனிதனைக் கண்டாள். அந்த மனிதன் தொலைப்பேசியை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கேட்ட போது, புருக்ஸ் அவனை வீட்டிற்குள்ளே அழைத்தான்.

சில நிமிடங்களுக்குள்ளாக இரண்டாம் மனிதன் ஒருவன் துப்பாக்கி ஏந்தியவனாக உள்ளே நுழைந்தான். அந்த இரண்டு மனிதர்களும் அந்த

குடும்பத்தினரை முன்னரைக்கு வரும்படி கட்டாயப்படுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து லெஸிலியைத் தவிர அனைவரின் கைகளையும், கால்களையும் கட்டிப் போட்டு விட்டனர். அவளை பக்கத்து அறைக்கு கூட்டி சென்று மூன்று மணி நேரத்துக்கும் மேலாக அவளை கற்பழித்தனர் அந்த குடும்பத்தினரால் அவளுடைய வேதனையின் கூக்குரலை கேட்பது தவிர வேறு எதையும் செய்ய இயலவில்லை.

எல்லாம் முடித்தபிறகு, அவர்கள் சமையலறைக்குள் சென்று, ஆயத்தம் செய்து வைத்திருந்த உணவை உண்டனர். இன்னும் இரண்டு மணிநேரத்துக்கு அவர்களை பயமுறுத்தினர், அடுத்து அவர்களை என்ன செய்வதென்று விவாதித்துக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் ஒவ்வொருவரையும் சுட்டனர், பாஸ்டரும், அவரது மனைவியும், நாற்பத்தி மூன்று மற்றும் முப்பத்தி ஒன்பதே வயதானவர்கள், இறந்துவிட்டனர். அந்த கொலைகாரர்கள் நாற்பத்தி மூன்று டாலர் பணமும் அவர்களது திருமண மோதிரத்தையும் எடுத்து சென்று விட்டனர்.

பிள்ளைகளுக்கு பலத்த காயங்கள் ஏற்பட்டது, மூன்று வாரங்களுக்கு போலீஸ் பாதுகாப்புடன் மருத்துவமனையில் இருந்தனர். ஆனால் உணர்வு பூர்வமான சுகம் பெற நீண்ட காலம் தேவைப்படும் புரூஸ்க்கு அந்த கொலையை தொடர்ந்து வந்த வருடங்கள் முன்னேற்றமற்றவையாய் இருந்தது. ஓக்லஹாமா பாப்டிஸ்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்தார், சேர்ந்த உடனேயே செல்லாது நின்று விட்டார். அங்கும் இங்குமாக சென்று ஏதோ வேலைகளை அவ்வப்போது செய்தார். அதிகமதிகமாக மது அருந்துவதற்கும் மன அழுத்தத்துக்கும் உள்ளானார்.

பின்னர் பெய்லர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஊழியத்துக்கென்று படிக்கும் படி சென்றார். ஆனால் அவர் மது அருந்தியே வாழத் தொடங்கியதால், விரைவிலேயே குறைந்த மதிப்பெண்களினாலும், ஒழுங்காக தொடர்ந்து செல்லாததாலும் படிப்பை தொடர தடை செய்யப்பட்டார். இறுதியில் அவர் கல்லூரி படிப்பை முடித்தார். பின்னர் ரியல் எஸ்டேட் தொழில் செய்தார். திருமணம் செய்தார் ஆனால் அதுவும் நீடிக்கவில்லை.

அதை தொடர்ந்து வந்த வருடங்களில் டக்லஸ் தன் பெற்றோர்களைக் கொன்றவர்களை நீதியின் முன் நிறுத்த வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் மெதுவாகத் தன் வாழ்க்கையை மீண்டுமாக கட்டதொடங்கினார். கடைசியாக சட்டம் படித்து பட்டம் பெற்று ஓக்லஹாமா மாகாண சட்டமன்றத்தில் ஒரு இடத்துக்காக போட்டியிட்டு வென்றார்.

1995 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்தில் ஓக்லஹாமா மாகாணச் சிறைச் சாலையைப் பார்வையிடச் சென்ற போது டக்லஸ் தன் பெற்றோரைக் கொன்றவர்களில் ஒருவரான க்ளென் ஏக்கி என்பரை நேருக்கு நேர் சந்தித்தார். கொலைக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்த அந்த சிறைக் கைதியிடம் நான் பேசலாமா என்று அந்த சிறைச்சாலை அதிகாரியிடம் கேட்டார், டக்லஸ்க்கு ஒரே ஒரு கேள்வி தான் இருந்தது. “அதை ஏன் செய்தாய்?” இருவரும் ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக பேசினர் ஏக்கி மிகவும் வருந்தினார். அந்த சம்பாஷனை முழுவதும் அழுது கொண்டேயிருந்தார். அவர் விடைபெற்று எழுந்த போது டக்லஸ் ஏக்கியிடம் “நான் உன்னை மன்னிக்கிறேன்” என்று சொன்னார். அவர் அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்ன மாத்திரத்தில், திடீரென்று என் பாதங்களிலிருந்து விஷம் கீழே கொட்டுவதாக உணர்ந்தேன். என் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த அடைப்பை யாரோ ஒருவர் எடுத்து விட்டதைப் போன்று உணர்ந்தேன். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு பிறகு முதன் முறையாக என்னால் சுவாசிக்க முடிந்ததை போன்று உணர்ந்தேன். என் வாழ்க்கையில் என் சரீரத்தில் அத்தகையதொரு உணர்வை நான் அனுபவித்ததேயில்லை.

இந்த துக்கமானக் காரியத்தை சொல்லும் “பரலோகத்தில் மழை” என்ற திரைப்படத்தை தானே எழுதி தயாரித்தார். அதில் கோபம் மற்றும் அழிவிலிருந்து மன்னிப்புக்குள் கடந்து சென்ற தன்னுடைய பிரயாணத்தை விளக்கிக் கூறுகிறார். அவருடைய பெற்றோர்களால் கருத்தாக வளர்க்கப்பட்ட அந்த விசுவாசமானது அவரை சமாதான உணர்வுக்குள்ளாக அவரை நடத்திச் சென்றது என்று கூறியிருக்கிறார்.

இந்த மன்னிப்பின் செயல் இல்லாமலிருந்தால் புரூக்ஸ் டக்லஸ் அவர்கள் தன் வாழ்க்கையை கோபத்திலும், வேதனையிலும், வெறுப்பிலும் அடித்துக்கொண்டு செல்வதை கவனித்திருப்பார்.

கசப்பு, வெறுப்பு, மன்னியாமையின் அபாயங்களை நாம் புரிந்துக்கொள்வோமென்றால் அதை தவிர்க்க நம்மால் என்னவெல்லாம் செய்யக்கூடுமோ அதையெல்லாம் செய்யும்படி தூண்டப்படுவோம், நாம் சீக்கிரமாகவே பிறரை மன்னிக்க அது உதவும் என்று நம்புகிறேன். அழிவை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய உணர்வுகளை நாம் எதிர்த்து முன்னோக்கி செல்ல வேண்டும்.

கோப உணர்வுகள் மிகவும் பலமுள்ளது, நம் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் தன்மையுடையது, எனவே நாம் ஏன் மன்னிக்க வேண்டுமென்பதை நாம் எவ்வளவு அதிகமாய் புரிந்து கொள்கிறோமோ அவ்வளவு அதிகமாய் அதை நாம் செய்வோம். பல வருடங்களில் நாம் ஏன் கோபமாக இருக்கக்கூடாது, மன்னிக்க துரிதமாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்கான பல நல்ல காரணங்களைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன், அதை உங்களுடன் பகிர்ந்துக் கொள்வேன்.

தேவனுக்கு கீழ்ப்படிதல்

பிறரை மன்னித்து விட என்னைத் தூண்டும் முதற்காரியங்களுள் ஒன்று, தேவன் நம்மை மன்னித்து விடச்சொல்கிறார் என்பதே, நாம் ஒன்றை செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் ஏன் விரும்புகிறார் என்பதை நாம் எப்போதுமே புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நான் நினைக்கவில்லை ஆனால் அப்படி செய்ய நாம் அவரை நம்ப வேண்டும். நாம் நம்முடைய சொந்த சித்தத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வதை விட தேவ சித்தத்தின்படி நாம் வாழும் போது, நாம் எப்போதுமே மிகவும் நன்றாகவே இருப்போம். சில டி - சாட்டுகளில் “சும்மா செய்து விடு” என்று எழுதியிருக்கும் வாசகத்தை பார்த்திருப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன். நாமும் தேவ சித்தத்துக்கு அவ்வாறு தான் பிரதிக்கிரியை செய்யவேண்டும்.

தேவனுக்கு கீழ்ப்படிவது, நாம் நாட வேண்டிய சிறந்ததொன்று ஏனென்றால் அது எப்போதுமே நம் வாழ்வில் சமாதானத்தையும், சந்தோஷத்தையும், வல்லமையையும் சேர்க்கின்றது. நாம் தேவனுக்கு கீழ்ப்படியாமலிருக்கும் போது நமக்கு ஒரு குற்ற மனசாட்சியே இருக்கும், அது நம்மை பெலவீனப்படுத்துகிறது. சந்தோஷமும், சமாதானமும் தடை செய்யப்படுகின்றது. நாம் கீழ்ப்படியாமலிருக்கின்றோமென்ற உண்மையை கண்டுக் கொள்ளாமலிருக்க முயற்சிக்கலாம், அதற்காக சாக்கு போக்குகளை கூறலாம். ஆனால் அதனுடைய பலன்கள் இன்னும் நம்மை பாதிக்கின்றது. ஒரு தூய்மையான மனசாட்சியை விட மேலானது வேறெதுவும் இல்லை.

யார் மேலாவது இப்போது உங்களுக்கு கோபம் இருக்கிறதா? அப்படியென்றால் உங்கள் வாழ்க்கையை சமாதானத்தோடும், சந்தோஷத்தோடும், வல்லமையோடு நடத்தும்படி அந்த நபரை தேவனுக்கே கீழ்ப்படிந்து ஏன் மன்னித்து விடக்கூடாது. மற்றெல்லாக்காரியத்தை விடவும் சாத்தான் மன்னியாமையை தான் மக்களுக்கு

விரோதமாக உபயோகப்படுத்துகிறான். அவன் இதை தேவனோடு உடனான நம் ஐக்கியத்தை பிரித்து பிளவுப்படவும், பெலவீனப்படுத்தி அழிக்கவும், தடுக்கவும் உபயோகிக்கிறான், இவை மன்னியாமையினால் ஏற்படும் அழிவுகளில் சில.

உங்கள் வாழ்க்கையை மன்னியாமை எவ்வளவாய் பாதிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் கண்டுக்கொள்வீர்களென்றால், அதனின்று உங்களை விடுவித்துக்கொள்ள உங்களால் என்னவெல்லாம் செய்ய இயலுமோ அதையெல்லாம் செய்யத்தூண்டப்படுவீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். கோபமாகவும், கசப்பாகவும் இருந்து அநேக ஆண்டுகளை நான் விரயமாக்கிவிட்டேன். இப்போதோ என் மனப்பான்மையானது, “நான் அங்கேயிருந்தேன், அதையெல்லாம் செய்தேன், அதை மீண்டுமாய் செய்ய எனக்கு எந்த விருப்பமும் இல்லை.” எவர் மேலும் கோபமாயிருந்து என் நேரத்தை விரயமாக்க எனக்கு நேரமில்லை என்று நேற்று தான் ஒருவரிடம் நான் சொன்னேன்.

* * *

இண்டியான மாகாணத்திலுள்ள டெரிஹாட்டி என்னும் இடத்தில் ஈவா கோர் ஒரு ரியல் எஸ்டேட் புரோக்கராக இருந்தார். எழுபத்தி ஆறு வயதிலும் நல்ல உற்சாகத்துடனும், கவர்ச்சியாக இருந்தார். அவர் ஒரு சிறு பிள்ளையாய் ஆஸ்விட்ச் என்னும் இடத்திலிருந்து ஒரு போர்க்கைதிகளின் முகாமில் டாக்டர் ஜோசப் மெங்கலே என்பவரால் நினைத்து கூடப்பார்க்க முடியாத அளவு சித்திரவதையை அனுபவத்திருந்தார், என்பதை அவரைப்பார்த்தால் நீங்கள் அறிந்துக்கொள்ள மாட்டீர்கள். 1995 ல் அவளுடைய செய்தியெல்லாம் மன்னிப்பின் குணமாக்கும் வல்லமையையே நோக்கமாக கொண்டிருந்தது. அந்த முகாமுக்கு ஒரு ஊழியப் பயணமாகச் சென்றார், அந்தப்பயணம் ஐரோப்பா முழுவதும் ஒரு பெரிய செய்தியாக மாறிவிட்டது. தன்னுடைய கபடற்ற தன்மையையும், குடும்பத்தையும் இழந்த அதே இடத்தில் கீழ்காணும் வாசகத்தை வாசித்தார் “ஈவா மோசல் கோர் ஆகிய நான் ஆஸ்விட்சில் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு சிறு பிள்ளையாக ஜோசப் மெங்கலேயின் பரிசோதனைகளையெல்லாம் தப்பி பிழைத்த இரட்டைக்குழந்தைகளுள் ஒருவராகிய நான் என் குடும்பத்தினரையும், என் குடும்பத்தைப்போன்ற லட்சக்கணக்கானவர்களின் கொலைக்கு நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ பங்கேற்ற நாசிகளுக்கு எங்கள் அரசாங்கத்தின் சார்பில் மன்னிப்பை கொடுக்கிறேன்.”

அப்போதிலிருந்து திருமதி. கோர் அவர்கள் உலக முழுவதும் பிரயாணம் செய்து ஆஸ்விட்சில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை பற்றி உரையாற்றினார். “மன்னிப்பானது சுயமாய் குணமடையும் ஒரு செயல் சுயமாய் பெலத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் செயல் இது தான் எல்லாம், இதை விட வேறொன்றும் இல்லை. உடனடியாகவே வேதனையின் பாரம் என் தோளின் மேலிருந்து இறங்கிவிடப்பட்டதை நான் உணர்ந்தேன். நான் ஆஸ்விட்சினால் பாதிக்கப்பட்டவள் இல்லை, என்னுடைய சோகமான கடந்த காலத்தின் கைதியாயும் நான் இனி இல்லை, இறுதியாக விடுதலையோடருக்கிறேன்.” என்று சொன்னாள். “நான் மன்னிப்பை அதி நவீனமான அற்புதமான மருந்து என்று அழைக்கிறேன். ஒரு மருத்துவமனையின் அங்கமாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதற்கு பணம் செலுத்த வேண்டியதில்லை. எனவே எல்லோராலும் பெற்றுக்கொள்ள இயலும். அதனால் எந்தவிதமான பக்க விளைவுகளும் இல்லை. அந்த கடந்த காலத்தின் வேதனைகள் இல்லாமலிருக்க விரும்பினால் நீங்கள் எப்போதுமே அதை மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.” ஈவா கோர் தன்னுடைய நேரத்தையோ, அல்லது ஆரோக்கியத்தையோ விரயமாக்கவில்லை. வெளிப்படையாக தெரிவதென்னவென்றால், அவளுடைய அற்புத மருந்து தேவனுடைய சிகிச்சையேயாகும்.

முக்கியமானக் காரியங்கள் முக்கியமானக் காரியங்களாய் இருக்கட்டும்

தேவனுடைய வார்த்தையின் முக்கியமானக் கருத்து கீழ்ப்படிதலாகும். நம் வாழ்விலும் அது முக்கியமானதாக இருக்க நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். “பரலோகத்தில் உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுகிறது போல பூமியிலேயேயும் செய்யப்படுவதாக” என்று அனுதினமும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். நம் கீழ்ப்படிதல் நம் சிந்தையில் தொடங்க வேண்டும் ஏனென்றால் அந்த சிந்தனைகளே நம்முடைய செயல்களாக மாறுகிறது.

அவைகளால் நாங்கள் தர்க்கங்களையும் தேவனை அறிகிற அறிவுக்கு விரோதமாய் எழும்புகிற எல்லா மேட்டிமையும் நிர்மூலமாக்கி எந்த

எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவுக்கு கீழ்ப்படிய சிறைப்படுத்துகிறவர்களாய் இருக்கிறோம்.

2 கொரிந்தியர் 10:5

நம்முடையச் சிந்தனைகளைச் சிறைபிடிக்க வேண்டுமென்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நம்மைத் உந்தித்தள்ளுகிறார். நாம் மக்களைப்பற்றியும், சூழ்நிலைகளைப்பற்றியும் நாம் எவ்வாறு நினைக்கிறோமென்பதிலிருந்தே மன்னியாமை பிறக்கிறது. எந்தவொரு சூழ்நிலையிலும், எவரைப்பற்றியும் நாம் சிறந்ததையே நம்ப தெரிந்து கொள்வோமென்றால் கோபம் மற்றும் கசப்பின் வேதனையை நாம் தவிர்க்க முடியுமென்று நான் கண்டுபிடித்துள்ளேன். அல்லது சில சமயங்களில் மனக்காயத்தைப் பற்றி நினைக்காமலிருக்கக்கூடத் தெரிந்துக்கொள்ளலாம். யாரோ ஒருவர் நமக்கு இழைத்த தீங்கைப்பற்றி நாம் எவ்வளவு அதிகமாக நினைக்கிறோமோ அவ்வளவு அதிகாமாய் நாம் கோபமாகவும், கசப்பாகவும் மாறிவிடுவோமென்பது உறுதி, எனவே நம்முடைய எண்ணங்களில் தேவனுக்கே கீழ்ப்படிவோமென்று தீர்மானிப்போமாக.

விரிவாக்க வேதாகமமானது மன்னிப்பு என்றால் “விட்டு விடு” என்று கூறுகிறது. அப்படி செய்யும் முறை என்னவென்றால், அதைப் பற்றி யோசிக்கவோ, பேசவோ மறுப்பதாகும். மனக்காயத்தை உங்கள் மனதிலிருந்தும், வாயினின்றும் எடுத்துவிடுங்கள். உங்களுடைய காயப்பட்ட, தூண்டிவிடப்பட்ட உணர்வுகளெல்லாம் அமர்ந்து விடும்.

அவர்கள் அதை விட்டுவிட்டார்கள்

வேதாகமத்திலே, தங்கள் வாழ்கை முழுவதையும் தேவனுடைய வல்லமையின் மூலம் வெளிப்படுத்திய ஆண்களும், பெண்களும் மன்னிக்க துரிதமாக இருந்தனர். வேதாகமத்தில் நாம் காணும் சிறந்த முன்மாதிரிகளில் ஒருவர் யோசேப்பு, மற்றொருவர் பவுல். நான் யோசேப்பு பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவருடைய கதையானது மிகவும் வல்லமையுள்ளது, ஆச்சரியமானதுமாகும் அதை நாம் மீண்டும் மீண்டுமாகப் பார்ப்பதற்கு தகுந்ததே, அதனின்று இன்னும் அதிகமான வல்லமையுள்ள எடுத்துக்காட்டுக்களை நாம் பெற்றுக்கொள்ள இயலும்.

யோசேப்பின் சகோதரர்கள் அவனை வெறுத்திருந்தாலும், அவனை கொடுமையாக நடத்தியிருந்தாலும், மன்னிப்பு எனும் போது அவன் தேவனுக்கே கீழ்ப்படிதலுக்குள்ளவனாயிருந்தான். பழிவாங்குதல் அவனுக்குரியதல்ல ஆனால் தேவனுக்குரியது என்பதை அறிந்திருந்தான். தீமையான சூழ்நிலையிலிருந்து நன்மையான காரியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள அவன் தேவனை நம்பினான், அதேமாதிரியே நடந்தது. யோசேப்பு அநேக துரதிஷ்டவசமான, அநியாமான சூழ்நிலையிலிருந்தாலும், அவன் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை அனுபவித்தான். நம்முடைய வாழ்வில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதை முக்கியமானதாக மாற்றிக்கொள்ளும் எவர் ஒருவர் மீதும் தேவனுடைய தயவு தரித்திருப்பதைப் போன்று அவன்மேலும் அது தரித்திருந்தது. பல வருடங்களாக மற்ற மக்களுக்கு வேலைக்காரனாக இருந்த பின்னர், செய்யாதக் குற்றத்துக்காக பதிமூன்று ஆண்டுகள் சிறையில் கழித்தப் பின்னரும் ஒரு கசப்பான மனப்பான்மையை அவன் கொண்டிருக்க மறுத்துவிட்டான். இறுதியில் தேவன் அவனை அந்த தேசத்திலேயே அதிகாரமுள்ள வல்லமையுள்ள நிலையில் வைத்தார். பஞ்சக்காலத்தில் பசியினால் வருந்திக்கொண்டிருந்த அவனுடைய சகோதரர்கள் அவனுடைய உதவியை நாடி வந்தபோது யோசேப்பு இதைத்தான் சொன்னான்.

ஆதலால் பயப்படாதிருங்கள், நான் உங்களையும் உங்கள் குழந்தைகளையும் பராமரிப்பேன் என்று, அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, அவர்களோடே பட்சமாய் பேசினான்.

ஆதியாகம் 50:21

இதைப்பற்றி ஒரு ஷணப்பொழுது நாம் யோசிப்போமென்றால், நாம் யோசேப்பின் மனப்பான்மையைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுவோம், நாமும், மக்கள் நம்மிடம் மட்டமாய் நடந்துக்கொள்ளும்போதும், வாழ்க்கை நியாயமில்லாதது போலக் காணப்படும்போதும் அவ்வண்ணமே நடந்துக்கொள்ள நாம் முயற்சிக்க இயலும், மற்ற மக்கள் நம்மை மோசமாக நடத்தியிருக்கும்போது நாம் ஏன் அவர்களை மன்னித்து அவர்களிடம் நல்லவர்களாய் நடந்துக்கொள்ள வேண்டும்? ஏனென்றால் தேவன் அவ்வாறு செய்யும்படி சொல்லியிருக்கிறார் இந்த ஒரே ஒரு காரணம் தான் நமக்குத் தேவை.

யோசேப்புக்கு சமாதானமும், சந்தோஷமும், வல்லமையும் இருந்தபோது, அவனுடைய சகோதரர்களோ பயத்திலும், வேதனையிலும் வாழ்ந்தனர், எனவே நான் உங்களிடம் கேட்கிறேன், யார் பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்டவர், யார் ஜெயம்பெற்றவர்? ஆரம்பத்திலே, யோசேப்புத்தான் பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்டவர் போன்று தோன்றலாம், அவனுடைய சகோதரர்கள் அவனை அடிமையாக விற்றனர் தான். ஆனால் உண்மையிலேயே, அவன் அந்தப்பயங்கரமான சூழ்நிலைக்குள் சென்று அதினின்று முன்பிருந்ததைவிட ஒரு சிறந்த மனிதனாக அவன் வெளியே வந்தபோது, ஒரு மகாப்பெரிய வெற்றியை அவன் பெற்றான். அவனுடைய சகோதரர்களோ தங்களுடைய சொந்த வெறுப்புக்கும், பொறாமைக்குமே பலியாயினர். யோசேப்பு மன்னித்துவிட தீர்மானித்தபோது அவன் அவனுடைய எஞ்சிய வாழ்வில் பயனளிக்கும் விதமாய் தனக்குத் தானே ஒரு உதவி செய்துக் கொண்டான்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதின் மூலம் மக்களுக்கு உதவி செய்ய முயன்றபோது அநேக சோதனைகளை சந்தித்தார். முதலில் சிறைச்சாலையிலிருந்த பின்னர் செய்யாதக் குற்றங்களுக்காக நியாய விசாரணை செய்யப்பட்டார். அவனுடைய முதல் நியாயவிசாரணையின் போது எல்லோருமே அவனைக் கைவிட்டுவிட்டனர் என்று வேதாகமம் கூறுகிறது. யாருமே அவர் சார்பாக நிற்கவில்லை. அது ஒரு பயங்கரமான தனித்துவிடப்பட்ட உணர்வாயிருந்திருக்கும் அத்தகையதொரு சூழ்நிலை கலமமாகவே கசப்பை தூண்டிவிட்டிருக்கும் தன்னை கைவிட்டு விட்டு சென்ற அதே மக்களுக்கு உதவி செய்ய முயற்சிக்கையில் தான் நியாயவிசாரணை செய்யப்பட்டார்!

நான் முதல்விசை உத்தரவு சொல்ல நிற்கையில் ஒருவனும் என்னோட கூட இருக்கவில்லை, எல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். அந்தக் குற்றம் அவர்கள்மேல் சுமராதிருப்பதாக கார்த்தரே எனக்குத் துணையாக நின்று, என்னாலே பிரசங்கம் நிறைவேறுகிறதற்காகவும், புறஜாதியாரெல்லாரும் கேட்கிறதற்காகவும், என்னைப் பலப்படுத்தினார், சிங்கத்தின் வாயிலிருந்தும் நான் இரட்சிக்கப்பட்டேன்.

இந்த இரண்டு வசனங்களையும் நான் ஆராய்ந்து காணும் சில காரியங்களை நான் உங்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்கிறேன். தேவன் பவுலோடு நின்று அவனை பெலப்படுத்தினார், ஆனால் பவுல் மாத்திரம் மன்னியாமலும் கசப்போடும் இருந்திருப்பாரென்றால் அவ்வளவு நடந்திருக்கவே இருக்காது. ஒரு மன்னியாமையின் ஆவியானது தேவனிடமிருந்து நம்மை பிரிக்கிறது. ஆம், அவர் நம்மை ஒருபோதும் விட்டுவிடாதவர்தான், ஆனால் ஒளிக்கும் இருளுக்கும் சம்பந்தமில்லை, எனவே நம் வாழ்வில் அவருடைய பிரசன்னத்தை நாம் தடைசெய்து விடுவோம். எப்படியிருப்பினும், பவுல் கீழ்ப்படிதலுடன் இருந்ததால் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை அனுபவித்தான், சாத்தான் பவுலைக் குற்றப்படுத்தி, அவனுக்குத் தீங்குச்செய்ய நினைத்த தீய மனிதர்கள் மூலமாய் கிரியை செய்துக்கொண்டிருந்ததால் சிங்கத்தின் வாயினின்றும் தப்புவிக்கப்பட்டதாகவும் பவுல் கூறுகிறார்.

எவரையும் எந்தவொரு காரியத்துக்கென்றாகிலும் துரிதமாக மன்னிப்பது, சாத்தானுக்கு மேல் நமக்கு வல்லமையையும், அதிகாரத்தையும் கொடுக்கிறது. பவுல் தன்னுடைய போதனைகளில் ஒன்றில், சாத்தான் அவர்கள் மேல் அதிகாரம் எடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்க மன்னித்து விடுங்கள் என்று கூறுகிறார். (2 கொரி 10-11) உங்கள் மீதோ அல்லது உங்களுக்கு தெரிந்தவர் மீதோ மன்னியாமையின் நிமித்தமாக அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறானா? அப்படியென்றால் தேவனுக்கு கீழ்ப்படிவதன் மூலமாகவும் யாருக்கு விரோதமாக ஏதாவது இருக்குமென்றால் அதை உடனே மன்னித்து விடுவதின் மூலம் அதனை சரிசெய்துக்கொள்ளலாம் “நீங்கள் மனஸ்தாபத்தைக் கொண்டிருக்கின்றீர்களா அல்லது மனஸ்தாபம் உங்களைக் கொண்டிருக்கின்றதா? என்று கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஒன்றாக இருந்த பன்னிரண்டு சீஷர்களும் ஒருவரையொருவர் உண்மையான மனக்காயங்களுக்காகவோ அல்லது கற்பனையினால் ஏற்பட்ட மனக்காயங்களுக்காகவோ அடிக்கடி மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது, ஒரே மக்களுடன் நாம் அதிக நேரம் செலவிடுவோமென்றால், அவர்கள் நம்மை கோப்படுத்தக்கூடும். அவர்கள் வேண்டுமென்றே நம்மைத் கோப்படுத்துவதற்கென்றே அவ்வாறு நடந்துக்கொள்கின்றார் என்று நாம் நினைத்துக்கொள்வோம். உண்மையென்னவென்றால், அவர்கள் எப்போதும்

போலத்தானிருக்கின்றார்கள், நாம் தான் சலிப்படைந்துவிடுகின்றோம். மூன்று வருடங்களாக பிரியாமல் ஒன்றாகவே இருந்த அந்த பன்னிரண்டு சீடர்களுக்கும் எவ்வளவு கடினமானதாக அது இருந்திருக்கும் என்று நான் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எதிர்மறையானத் தன்மைகளே இருந்தது, இன்று மக்களுடன் நாம் இணைந்து செல்லக் கற்றுக்கொண்டிருப்பதைப் போன்று அவர்களும் அன்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பேதுரு, இயேசுவிடம், ஒரே காரியத்தை செய்வதற்காக ஒருவனை எத்தனைத் தரம் தான் மன்னிக்க வேண்டுமென்றுக் கேட்டான். (மத்தேயு 18:21) உங்கள் கற்பனைத் திறனைக்கொண்டு அதனை யோசித்துப் பாப்பீர்களென்றால் அது நகைச்சுவை மிகுந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. ஒரு கோபமாயிருக்கும் குழந்தையை அவனுடைய அன்பான பெற்றோர் அவனுடைய சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து சண்டையிடாமலிரு என்று அறிவுறுத்துவதைப் போன்றிருந்திருக்கும், கோபத்தினால் முகம் சிவந்து, உதட்டை பிதுக்கிக்கொண்டு இயேசுவைப் பார்த்து “எத்தனை தரம்தான் நான் மன்னிக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்? எனக்குப் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது!” என்று கேட்கும் பேதுருவை என்னால் கற்பனைச் செய்துபார்க்க முடிகிறது.

இயேசுவின் சீடன் இவ்வாறு யோசித்து நடந்துக்கொள்வாரா? இந்த பன்னிரண்டு மனிதர்களும் நம்மை விட வேறுபட்டவர்கள் இல்லை அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியக் கற்றுக்கொண்டிருந்த சாதாரணமானவர்களே, தேவனுடைய சித்தத்தைப் பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் அதே விதமான மனநிலையை, உணர்ச்சிகளைத் தான் அவர்களும் கொண்டிருந்தனர், அவர்கள் மற்ற மக்களைப் போலவே கலகக்காரராகவும், பிடிவாதக்காரராகவும், மற்ற எல்லா மாம்சீக எதிர்ப்புகளையும் கொண்டிருந்தனர். அதை மேற்கொள்ள அவர்கள் இயேசுவுடன் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டியிருந்தது. மற்றவர்களை மன்னிப்பதில் உங்களுக்கு சிரமம் இருக்குமென்றால் சேர்ந்து போகாதீர் அதை சுலபமாகச் செய்யும் எவரையும் நான் அறிந்துள்ளேன் ஆனால் தேவனுடைய உதவியைக் கொண்டு நாம் செய்ய இயலும்.

மக்களை நேசிக்கும் திறன்

நாம் கோபமாயிருந்து மன்னிக்க மறுக்கும் போது, மக்களை நேசிக்கும் திறன் தடைசெய்யப்படுகின்றது. மக்களை நேசிப்பதின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி நான் இரண்டு முழுப்புத்தகங்களை எழுதியுள்ளேன். எனவே இதற்கு நாம் அதிகமான கவனத்தைக் கொடுக்க வேண்டியதொன்று என்று நான் நிச்சயமாக நினைக்கின்றேன். இவ்வலகத்திலே மிகவும் பெரிதானதொன்று அன்புதான், அது இல்லையெனில் நம் வாழ்வுக்கு சுவை இல்லை, நம் வாழ்க்கைகளையிழந்தும், உற்சாகமின்றியும், ருசியின்றியும் சுயநலமென்னும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கும், ஆம் நமக்கு முன்பே தேவன் இதைப் பற்றி அறிந்திருக்கிறார். இத்தகைய வாழ்க்கையின் பயங்கரங்களுக்கு தப்பிக்கொள்ளும் ஒரு வழியையும் அவர் கொடுத்திருக்கிறார்.

அந்த வழிதான் இயேசு “பிழைத்திருக்கிறவர்கள் இனித் தங்களுக்கென்று பிழைத்திராமல், தங்களுக்காக மரித்து எழுந்தவருக்கென்று பிழைத்திருக்கும்படி, அவர் எல்லாருக்காகவும் மரித்தாரென்றும் நிதானிக்கிறோம்.”

2 கொரிந்தியர் 5:15

என்னைப் பொருத்தவரை இது ஒரு அழகான வேதவாக்கியம் நாம் சுயம் என்னும் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகவே இயேசு மரித்தார். நாம் மன்னியாமையினால் நிரம்பியிருக்கும் போது நாம் சுயத்தினால் நிரம்பியிருக்கிறோம். நமக்கு என்ன நடந்ததென்றும், பிறர் நமக்கு எதை செய்திருக்க வேண்டுமோ அதை செய்யாமலிருந்ததைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருப்போம் ஆனால் நம்மைக் காயப்படுத்தியவர், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் நம்மை தகாதவிதமாய் நடத்தும்போது, அவர்களுக்கு அவர்களே என்ன செய்துக்கொள்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி நாம் நினைப்போமென்றால் என்ன நடக்கும்? எப்போதும் மற்றவர்களைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருப்பது நமக்கு நல்ல லாபத்தைக் கொடுக்கிறது, சுயநலத்திலிருந்து நம்மை விடுதலையாக்குகின்றது. நாம் கோபமான, கசப்பான வாழ்க்கை வாழாமலிருக்கவே இயேசு மரித்தார். அது நற்செய்தியே!

இதை ஏற்றுக்கொள்ளுவது கடினமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் அதன் வேரில் மன்னியாயமைபிருக்கிறது. அது சுயநலமானது, ஏனென்றால் அது எல்லாமே நான் எப்படி உணர்கின்றேன், எனக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றியதுதான் நாம் அநியாயமாகவே நடத்தப்பட்டிருந்திருக்கலாம் அதனால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கலாம், இதனால் நம்மைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு, நமக்கு உள்ளேயே பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நம் வேதனையினின்று நாம் மீண்டுவர நமக்கு உதவாது, நம்முடைய எதிரிகளை துரிதமாகவே மன்னித்துவிட்டு அவர்களுக்கு இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்று தேவன் சொல்வது இந்த உலகத்திலேயே, மிகவும் அநியாயான தொன்றாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையிலேயே நம் வேதனையைத் தாண்டிச் சென்று நமக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த நல்ல வாழ்வுக்குள் செல்ல அது தான் ஒரே வழியென்று அவர் அறிந்திருக்கிறார்.

நான் சுயநலமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்க இயலாது என்பதை கண்டுக் கொண்டேன் நான் சந்தோஷமாய் இருக்கத் தெரிந்துக்கொள்கிறேன், எனவே நான் என்னைப் பற்றி மறந்துவிட்டு பிறர்க்கு உதவிச் செய்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நாம் அன்பைத் தரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வேதம் கற்பிக்கின்றது. (கொலோசெயர் 3:14) “இவை எல்லாவற்றின் மேலும், பூரண சற்குணத்தின் கட்டாகிய அன்பைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறுகிறது.” இந்தப் பதமானது நாம் அதற்காக நம்மை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும், வேண்டுமென்றே செய்ய வேண்டுமென்றே அர்த்தமாகின்றது. ஒவ்வொரு நாளும் உங்களைக் காயப்படுத்தும் எவரையும் நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டுமென்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். எல்லாம் நடந்து முடியும் வரை காத்திருந்து பின்னர் அந்த உணர்வுகளோடு போராட வேண்டாம். ஆனால் ஒரு அன்பின் வாழ்க்கையை வாழ உங்கள் மனதை ஆயத்தப்படுத்துங்கள், ஆயத்தப்படுத்தி வையுங்கள்.

* * *

மேகி ஜேம்ஸ் அவருடைய பத்தொன்பதாம் வயதிலே திருமணம் செய்துக்கொண்டாள், வாழ்க்கையில் அவளுக்கிருந்த இலக்கெல்லாம் திருமணம் செய்துக்கொண்டு தனக்கென்று ஒரு குடும்பத்தைப் பெற்றிருப்பதேயாகும்.

அவளுடைய தாயும் பணியாற்றவில்லை வீட்டைப் பராமரிக்கிறவளாக இருந்தாள். எனவே அவளும் தன் தாயைப்போலவே இருக்க விரும்பினாள். மேகி வளர்ந்து வந்த நாட்களில் தன் குடும்பத்தினரிடமிருந்து அதிகமான பாசத்தைப் பெற்று வளர்ந்தாள். ஆனால் ஜேம்ஸ்-உக்கோ அப்படியில்லை, அவனால் அதை எவ்விதம் கொடுப்பது என்பதை அறியாதவளாகவே இருந்தது வருந்தத்தக்கதே. மேகி அதை இழந்தவளாகவே உணர்ந்தாள், பாசத்தின் வெளிப்படாட்டை விரும்பினாள் ஜேம்ஸ் மேகியை உண்மையாலுமே நேசித்த போதும் அவளுக்கு முத்தங்களைக் கொடுக்கவோ, அணைக்கவோ மாட்டான். வீட்டில் எந்தவொருக் காரியத்திலும் உதவி செய்ய மாட்டான், பிள்ளைகளுடன் விளையாட மாட்டான், ஏனென்றால் அவனுடைய தந்தை அவ்விதம் செய்ததை அவன் பார்த்ததேயில்லை. ஜேம்ஸின் தகப்பன் அப்படியே நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பார். அவனுடைய தாய் அவருக்கு பணிவிடைச் செய்து கொண்டிருப்பாள், எனவே மேகியும் தனக்கு அவ்வாறே செய்ய வேண்டுமென்று ஜேம்ஸ் எதிர்பார்த்தான்.

மேகியும் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருப்பதில் அதிக உற்சாகத்துடனிருந்ததால் அவளும் ஜேம்ஸ்-உக்காக எல்லாவற்றையுமே செய்தாள், அப்படி செய்ததால் ஜேம்ஸ் அவ்விதமான நடத்தையையே எதிர்பார்க்கலானான். திருமணமாகி இருப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு பிறகு நான்கு பிள்ளைகள் கொண்டு மேகி தன் குடும்பத்துக்காக எல்லாவற்றையும் கொடுத்தும் குறைவான பலனையே பெற்றுக்கொண்டதாக உணர்ந்ததால் மிகவும் சோர்வுற்றாள். ஜேம்ஸிடமிருந்து, உற்சாகப்படுத்தும் வார்த்தைகளோ, பாராட்டுக்களோ அவள் பெற்றுக்கொண்டதில்லை. இதைக் குறித்து அவளிடம் அவள் பலமுறை கலந்து பேசியிருந்தும் அவனால் தன்னை மாற்ற இயலவில்லை, மாற மனமும் இல்லாமலும் இருந்தான். அவள் மிகவும் உணர்ச்சிப்பூர்வமாக இருக்கிறதாக நினைத்தான், அவளிடமே சொன்னான்!

வருடங்கள் கடந்து செல்ல செல்ல மேரிக்கு அதிகமாக கோபம் வந்தது. அவள் வெறுப்புற்றாள், அவளுக்கும் அவள் கணவருக்குமிடையே பிரிவினையின் சுவர் எழும்பத்தொடங்கியது. காலங்கள் செல்ல செல்ல அவள் முழுவதுமாக கசப்புள்ளவளாய், வெறுப்புற்றவளாய், மன்னியாதவளாய் மாறி சந்தோஷத்தை முற்றிலுமாக இழக்கலானாள். இறுதியாக ஒரு இக்கட்டான நிலைக்கு அவள்

வந்தாள். அவள் ஒன்று ஜேம்ஸை தேவனிடமாய் விட்டு விட்டு அவருக்காக ஜெபிக்க வேண்டும் அல்லது அப்படியே நிரந்தரமாகவே இருந்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது தான் என்பதை தன் இதயத்தில் அவள் உணர்ந்தாள். ஜேம்ஸ் மட்டும் அவளை சாதகமாக பயன்படுத்திக்கொள்ள அவன் அனுமதிக்கவில்லை. தன் பிள்ளைகளையும் அவள் தான் ஒரு நல்ல தாய் என்பதாய் நினைத்துக்கொண்டு அவர்களை மிகவும் அதிகமாய் கவனித்திருந்தாள். அவள் உண்மையிலேயே அவர்களுக்குச் செய்வதென்னவென்றால் அவர்களின் தாய் தான் அவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டுமென்ற மனப்பான்மையைப் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டனர். அது அவர்களை சோம்பேறிகளாகவும் தங்கள் தாய்க்கு மரியாதை செலுத்த தெரியாதவர்களாகவும் மாறிவிட்டது.

இவையெல்லாம் மாற வேண்டுமென்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள், எனவே வெறுமனே தனக்காகப் பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கு பதிலாக தன்னைத் தானே பராமரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கலானாள். தன் குடும்பத்தைத் தொடர்ந்து நன்றாகப் பராமரிக்கலானாள். ஆனால் அவர்களாக அவர்களுக்கு என்ன செய்துக் கொள்ள இயலுமோ அல்லது செய்து கொள்ளவேண்டுமோ அதை அவள் செய்யவில்லை. அவள் உண்மையிலேயே அவள் பிள்ளைகளுடன் அமர்ந்து தான் எவ்வாறு சமநிலையற்றியிருந்தாளென்றும் இனியும் அவ்வாறு இருக்கப் போவதில்லை என்பதையும் விளக்கிக் கூறினாள். அவள் அவர்களிடம் எதை எதிர்பார்க்கிறாளென்றும் செய்ய வேண்டியவற்றை அவர்கள் செய்யாமலிருப்பின் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விளைவுகளைப் பற்றி கூறினாள்.

மேகி தான் விரும்பிய சில காரியங்களை செய்யத்தொடங்கினாள். ஜேம்ஸ் அம் அவளுடைய குடும்பத்தினரும் குறைக்கூறினப் போது “நான் விரும்பிய வாழ்க்கையை நான் கொண்டிருப்பது சரிதான்” என்று அமைதியுடனும், அன்புடனும் சொன்னாள். தேவன் அவள் எதை செய்ய அனுமதி கொடுத்திருந்தாரோ அதை அவள் செய்தாள். இத்தகைய நடவடிக்கைகளை எடுத்தது, கசப்பை மேற்கொள்ளும்படி செய்தது, ஜேம்ஸ் தன் மேல் பாசமாக இருக்க வேண்டுமென்று அவள் இன்னும் விரும்பினாள் தான் ஆனால் அவனுக்குள் கிரியை செய்ய தேவனால் தான் இயலும் என்று உணர்ந்தாள்.

ஜேம்ஸ் குடும்பத்துக்கு தேவையானவற்றையெல்லாம் செய்தான். இன்றும் பல வழிகளில் ஒரு நல்ல கணவனாகவே இருந்தான். எனவே அவனிடம் இல்லாத காரியங்களைப் பார்க்காமல் அவனிடமிருந்த நல்லக் காரியங்களை நோக்கத் தொடங்கினாள்.

ஜேம்ஸோ அல்லது பிள்ளைகளோ வீட்டில் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று அவள் அவர்களை எதிர்பார்த்தாள். அவள் அவர்களிடம் கேட்காமலே அவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தும் கோப்படுவதற்கு பதிலாக அதை செய்துத்தாருங்கள் என்று கேட்கலானாள். பெண்கள் ஆண்களாகவே முன் வந்து என்ன செய்யப்பட வேண்டுமோ அதை செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் ஆண்களோ மனதினுள் இருப்பது அவர்களுக்கு தெரியாதென்றும் “ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்றால் அதை ஏன் சொல்லக்கூடாதென்றும்?” கேட்பார்கள்.

இத்தகைய மாற்றங்கள் மேரிக்கு அதிகமாக உதவியது, எப்படிமே ஜேம்ஸ் தனக்கு என்ன செய்ய வில்லை என்பதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிராமல் அவனுக்காக அவள் ஜெபித்தாள். அவன் வளர்ந்த போது அவனுக்கு நல்ல முன் மாதிரி இல்லை என்பதையும் யோசிக்கலானாள். அவளின் இந்த கதை இன்னும் நடந்துக் கொண்டொருக்கிறது. ஆனால் அவள் மிகவும் அதிகமாய் சந்ததோஷத்துடனிருக்கிறாள். ஜேம்ஸும் கடந்த இரண்டு மாதங்களில் சில பாரட்டுக்களைக் கொடுத்திருக்கிறான். அவர்கள் முன்னேறிச் சென்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர், தேவனுடைய வழிகள் பயனளிக்கிறது என்பதற்கு அத்தாட்சியாக இருக்கிறது.

விசுவாசம் தடைபட்டிருக்கிறது

ஜேம்ஸுக்காக சரியான முறையில் ஜெபிப்பதற்கு முன்பு மேரி தன்னுடைய இதயத்திலிருந்தே மன்னியாமையை விட்டுவிட வேண்டியிருக்கிறது. மன்னியாமை நிரம்பியிருக்கும் இருதயத்தில் விசுவாசம் கிரியைச் செய்யாது எத்தனை லட்சக்கணக்கான மக்கள் மற்றவர்கள் மாற வேண்டுமென்று ஜெபிக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் ஜெபிக்க முயற்சிப்பதால் அவர்களின் ஜெபங்கள் பதிலளிக்கப்படாமலிக்கின்றது என்பதைப் பார்த்து ஆச்சிரியப்படுகிறேன்.

நீங்கள் நின்று ஜெபம் பண்ணும் போது ஒருவன் பேரில் உங்களுக்கு யாதொரு குறை உண்டாயிருக்குமானால் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா உங்கள் தப்பிதங்களை உங்களுக்கு மன்னிக்கும் படி அந்தக் குறையை அவனுக்கு மன்னியுங்கள்.

நீங்கள் மன்னியாதிருப்பீர்களென்றால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவும் உங்கள் தப்பிதங்களை உங்களுக்கு மன்னிக்கும்படி, அந்தக் குறையை அவனுக்கு மன்னியுங்கள்.

நீங்கள் மன்னியாதிருப்பீர்களென்றால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவும் உங்கள் தப்பிதங்களை மன்னியாதிருப்பார் என்றார்.

மற்குரு 11:25-26

அன்பினால் கிரியை செய்கிற விசுவாசமே உதவும் (கலாத்தியர் 5:6) அன்பு இல்லையென்றால் விசுவாசத்துக்கு வல்லமையில்லை, விசுவாசத்தினால் எவ்வித ஆக்கத்திறனும் கிடைக்காது. ஆ! இதை மட்டும் மக்கள் நம்பி, தங்களுடைய கசப்பை, இரக்கமாகவும், மன்னிப்பாகவும் மாற்றிக்கொண்டால் நன்றாகயிருக்குமே. மக்கள் தவறு செய்யும்போது, அவர்கள் நம்மை விட தங்களைத் தாங்களே அதிகமாக வருத்திக்கொள்கின்றனர். என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்வோமாக இந்த உண்மையானது மக்களிடமாக நம் இருதயங்களை, அன்பினாலும் நீடிய பொறுமையினாலும் நிரப்புகிறது.

மன்னியாமையினால் விளையும் சேதங்களைப் பற்றி சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்:

நாம் மன்னிக்க மறுக்கும் போது, தேவனுடைய வார்த்தைக்கு நாம் கீழ்ப்படிவதில்லை.

நம் வாழ்வில் எல்லாவகையானப் பிரச்சனைகளைக் கொண்டு வர சாத்தானுக்கு நாம் கதவை திறக்கின்றோம்.

மற்றவர்களிடமாய் அன்பு பாய்ந்து செல்வதைத் தடுக்கின்றோம்.

நம்முடைய விசுவாசம் தடை செய்யப்படுகின்றது, நம்முடைய ஜெபங்களெல்லாம் தடுக்கப்படுகின்றது.

நாம் சந்தோஷத்தை இழந்து நிர்பந்தமாயிருப்போம்.

நம்முடைய மனப்பான்மைகளெல்லாம் விஷமாக்கப்படுகின்றது, நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவர் மீதும் அந்த விஷத்தை கக்குவோம்.

நம்முடைய கசப்பான உணர்வுகளைக் கொண்டிருக்க நாம் செலுத்தும் விலைக்கிரயம் அதற்கு தகுதியானதல்ல. மன்னியாமை நிச்சயமாகவே சேதப்படுத்தும் விளைவுகளைக் கொண்டுள்ளது, எனவே உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவி செய்துக் கொள்ளுங்கள்...மன்னியுங்கள்!

அத்தியாயம்

10

*நான் மன்னிக்க வேண்டுமென்று
விரும்புகிறேன், ஆனால் எப்படி என்று தான்
தெரியவில்லை*

ஒருவரிடம் அவரைக் காயப்படுத்தியவரை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கூறுவது எளிதுதான், ஆனால் எவ்வாறு மன்னிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் அறியாவிட்டால் எப்படி? அதே மக்கள் திரும்ப திரும்ப எதிரிகளை மன்னிக்க தேவன் அவர்களுக்கு உதவும் படி ஜெபியங்கள் என்று என்னிடம் கேட்டு வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் உண்மையாலுமே மன்னிக்க விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அவர்களால் இயலவில்லை. நம்மை காயப்படுத்தியவர்களை மன்னிப்பதால் ஏற்படக்கூடிய வெற்றியின் அனுபவத்தை அடைய ஒரு செயல்முறையைக் கடந்து செல்ல வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன், அதை நான் தொகுத்தளித்துள்ளேன்.

ஜெபம் அதிக முக்கியமானது தான், ஆனால் மன்னிப்பதற்கு ஜெபத்தையும் விட அதிகமானதை நாம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நாம் ஜெபிக்கும் போது, நிச்சயமாகவே தேவன் அவருடைய பங்கை செய்கிறார். ஆனால் அநேக சமயங்களில் நாம் நம்முடைய பங்கைச் செய்ய மறுக்கின்றோம்; பின்னர் ஏன் நம்முடைய ஜெபங்கள் எல்லாம் பதிலளிக்கப்படாமலிருக்கின்றது என்று நாம் குழம்பி போகின்றோம். உதாரணமாக, வேலை வேண்டுமென்று இருக்கிற ஒருவன், தனக்கு தேவன் ஒரு வேலையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஜெபிக்கலாம்,

ஆனால் வேலையைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அவன் தான் பல்வேறு கம்பெனிகளுக்கு சென்று விண்ணப்பப் படிவங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். இதே சூத்திரம் மன்னிப்புக்கும் பொருந்தும்.

விருப்பம் / ஆவல்

நம்முடைய எதிரிகளை மன்னிப்பதற்கான முதல் படி, அதை செய்ய வேண்டுமென்ற உறுதியான விருப்பம். விருப்பமானது, நம்முடைய இலக்கை சென்றடைய நாம் எதையெல்லாம் கடந்துச் செல்ல வேண்டுமோ அதையெல்லாம் கடந்துச் செல்ல தூண்டுகிறது. இருபத்தி ஐந்து கிலோ எடையைக் குறைக்க வேண்டுமென்றிருப்பவர், அதற்கான விருப்பம் உறுதியாக இல்லாவிடில் வெற்றியடைய மாட்டார். ஏன்? ஏனென்றால், அவனுக்கு பசிக்கும் போதும், மற்றவர்கள் அதிக கொழுப்புச் சத்துள்ள உணவை உண்பதை அவன் காணும் போதும், அதற்கு தொடர்ச்சியாக அவன் வேண்டாமென்று சொல்ல அவனுக்கு அந்த விருப்பம் மிகவும் அவசியம். எனக்கு ஒரு நண்பர் உண்டு, அவர் சமீபத்திலே முப்பது கிலோ எடையைக் குறைத்தார். அதைச் செய்ய அவளுக்கு ஒரு வருடம் தொடர்ச்சியானக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்க வேண்டியிருந்தது. இப்போதும் கூட பழைய தவறான பழக்க வழக்கங்களுக்குள் சென்று விடாமலிருக்க அனுதினமும் அவள் தொடர்ந்து தன்னைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அவளை எது தூண்டுகிறது? ஒவ்வொரு நாளும் அவள் சாப்பிடுவதை விட அதிகமாக சாப்பிடத்தான் அவள் விரும்புவாள், ஆனால் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவளுடைய விருப்பம், சாப்பிட வேண்டுமென்ற அவளுடைய விருப்பத்தைக் காட்டிலும் உறுதியானதாக இருக்கின்றது.

இது நமக்கு விருப்பமற்ற ஒன்று தான் என்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் உண்மையிலேயே, செய்ய வேண்டும் என்ற நம்முடைய விருப்பம் உறுதியாக இருக்குமென்றால் நாம் என்ன செய்ய விரும்புகிறோமோ அதை நாம் செய்வோம். “என்னால் முடியாது” என்ற பதம் பொதுவாகவே “எனக்கு விருப்பமில்லை” என்ற அர்த்தத்தை உடையதாக இருக்கிறது. நாம் வாழ்விலிருக்கும் பிரச்சனைக்கு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள எவருமே விரும்புவதில்லை. நாம் அதிகமாக சாக்கு போக்குகளையும், பிறரைக் குற்றப்படுத்துவதையுமே தெரிந்துக் கொள்கின்றோம், ஆனால் இவ்விரண்டுமே நம்மை விடுதலையாக்காது.

மக்கள் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெறும் வயதுக்கு வரும்போது, பொருளாதார ரீதியாக பாதுகாப்பாக இருப்பதற்காக போதுமான பணத்தை பல வருடங்களில் சேர்த்து வைத்திருப்பார்கள். அது ஏனென்றால், தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள தூண்டும் வகையில் அவர்களுக்கு ஒரு உறுதியான விருப்பம் இருந்தது. எதிர்காலத்துக்காக சேமித்து வைக்கும் பொருட்டு, அவர்கள் விரும்பிய சிலவற்றிற்கு வேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும் உறுதியான விருப்பமானது நல்ல பலன்களைக் கொடுக்கின்றது, அவ்வண்ணமே கசப்பில்லாமல், வெறுப்பில்லாமல், மன்னியாமையில்லாமல் வாழ்வதும் தான் பலன்களைக் கொடுக்கிறது. உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாமலிருக்குமேயென்றால், தேவன் அதைக் கொடுக்கும்படி ஜெபியுங்கள் ஏனென்றால் எல்லா வெற்றிக்கும் அது தான் அஸ்திபாரம்.

தேவனுடைய வார்த்தையை நான் படிக்கத் தொடங்கியது வரை என் தகப்பன் என்னை துஷ்பிரயோகம் செய்ததால் அவரை மன்னிக்க விருப்பம் அற்றவளாகவே இருந்தேன். நான் தேவனுடைய வார்த்தையை படித்த போது, மன்னிப்பின் முக்கியத்துவத்தையும், அப்படி செய்வது எனக்காக தேவன் கொண்டுள்ள சித்தம் என்பதையும் நான் பார்த்தேன். தேவன் என்னை எவ்வளவாக மன்னித்திருக்கிறாரென்பதை உணர்ந்தேன், அவர் எனக்கு என்ன செய்தாரோ அதையே தான் அவர் என்னையும் செய்ய சொல்கின்றாரென்று உணர்ந்தேன். தேவனுடைய வார்த்தையிலிருந்த வல்லமையானது, இந்த பகுதியில் நான் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்ற ஒரு விருப்பத்தை என்னுள் பிறப்பித்து, உங்களுக்கும் அதையே தான் செய்யும் என்று நான் நம்புகிறேன். உங்கள் எதிரிகளை மன்னிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்கு இல்லாமலிருக்குமேயென்றால், அதைப் பற்றி தேவனுடைய வார்த்தை கூறும் எல்லாவற்றையும் படியுங்கள், உங்கள் இருதயம் மாற்றமடையும் என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன். நீங்கள் மன்னித்து விட வேண்டுமென்று விரும்புவீர்கள், நீங்கள் அப்படி விரும்பும் போது தான் அந்த செயல்முறைத் தொடங்க ஏதுவாகும்.

தீர்மானி

மன்னிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்குள் வந்தவுடன், அதை செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அந்த தீர்மானமானது ஏதோ உணர்ச்சி வசப்பட்டு எடுக்கப்பட்டதாயிருக்கக் கூடாது, ஆனால் அது “தரமுள்ளத் தீர்மானமாக” இருக்க வேண்டும். இத்தகைய தீர்மானம், நம் உணர்வுகள் மாறும் போதும் கூட மாறாமலிருக்கும். மன்னிப்பு வாழ்க்கை முறையாக மாற்றிக் கொள்ள மனவறுதியுடனிருக்கும் ஒரு உறுதியான தீர்மானம். இந்த தீர்மானத்தினால், நீங்கள் எவ்வாறு உணர்கின்றீர்கள் என்பது அவசியம் இல்லை, இல்லையெனில் மக்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்ற இந்த முழு கருத்திலும் எவ்விதப் போராட்டத்தையும் நீங்கள் கொண்டிருக்கமாட்டீர்களென்ற அர்த்தமும் இல்லை. சில மக்களை நாம் திரும்ப, திரும்ப, அதே காரியத்துக்காக மன்னிக்க வேண்டியிருக்கிறது, அது நிச்சயமாகவே சுலபமானதல்ல. இதை நாம் எப்படி உணர்கின்றோம் என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல், செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவே செய்ய வேண்டியதொன்றாகும்.

என் தகப்பன், அவருடைய எல்லா பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகவும் கடினமானவராக இருந்தார், நானும் அவரைப் போலவே மாறினேன் என்பது வருத்தத்திற்குரியது. நான் இவர்களைப் போல இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பியவர்களில் அவர் தான் கடைசியிலிருந்தார், ஆனால் சில காரியங்களில் நான் அவரைப் போன்றதானிருந்தேன். என்னுடைய செயல்களும், தொனியும் கடினமானதாகவேயிருந்தது, என்னுடைய கடினமான உடைக்கப்பட்டிருந்த இருதயத்தை மிருதுவாக்க தேவன் என்னுள் கிரியை செய்துக்கொண்டிருந்த அந்த வருடங்களில், என் கணவர் டேவ் என்னை மீண்டும், மீண்டுமாக மன்னிக்க வேண்டியிருந்ததை தான் அறிவேன். நான் சுகமடைய கால அவகாசம் தேவைப்பட்டது, டேவ் பொறுமையாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அதை அவராக செய்ய வேண்டிருக்கவில்லை. என்னுடைய பெலவீனத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள தேவன் அவருக்கு கிருபைக் கொடுத்தார், உங்களுக்கும் உங்கள் வாழ்விலுள்ளவர்களை சமாளிக்க கிருபைக் கொடுப்பார்.

சில சமயங்களில், என் வாழ்வில் நான் எவ்வாறு நடந்துக்கொண்டேனோ அவ்விதமாகவே நடந்துக்கொள்ளும் மக்களை இப்போதுதான் சமாளிக்க

வேண்டியிருக்கிறது, டேவ் எனக்கு என்ன செய்தாரோ அதையே நான் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு நானே நினைவுப்படுத்திக்கொள்கிறேன். அது எளிதானதல்ல. அநேகச் சமயங்களில் அப்படி செய்யும் படி எனக்கு தோன்றுவதும் இல்லை, ஆனால் தேவனுக்கு கீழ்ப்படியவும், கோபத்தோடு, கசப்போடும் வாழக்கூடாதென்றும் ஒரு தரமான தீர்மானத்தை எடுத்திருக்கிறேன். தேவன் நமக்குக் கொடுக்கும் மிகவும் அழகிய ஈவுகளில் மன்னிப்பும் ஒன்று, அதை நாம் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க விரும்பமுள்ளவர்களாக இருக்கும்போது, அது நம் வாழ்வுக்கு அழகையும், சமாதானத்தையும், சந்தோஷத்தையும் வல்லமையையும் சேர்க்கிறது.

தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில், வாழ்வற்கான சரியான பாதையைக் காட்டுகிறார். ஆனால் அவர் என்ன சொல்கின்றாரோ அதை செய்ய நம்மை ஒருபோதும் கட்டாயப்படுத்தமாட்டார். அந்த தெரிந்தெடுப்பை நம் ஒவ்வொருவரிடமும் விட்டுவிடுகிறார். என் வாழ்க்கையில் பல சந்தர்ப்பங்களில், நான் நேசிப்பவருக்கு சரியானதை செய்ய வைக்க முடிந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று விரும்பியதுண்டு, ஆனால் தேவன் நம்மனைவருக்கும் தெரிந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்துள்ளார் என்பது என் நினைவுக்கு வருகிறது. நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று, இயேசு மரித்த அந்த வாழ்வை அனுபவிக்கத்தக்கதாக சரியானக் காரியங்களை நாம் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் ஏங்குகின்றார்.

நாம் எப்போதெல்லாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறோமோ, நமக்கே ஒரு உதவியைச் செய்துக்கொள்கிறோம். ஏனென்றால் நாம் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் சொல்வதெல்லாம் நம் நலனுக்காகத்தான். தேவன் நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறாரோ அது கடினமானதாக இருக்கும்போது இதை பற்றி என்னை நானே அதிகமாக நினைவுப்படுத்திக்கொள்கிறேன். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் சொந்தமாக தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும்; யாரும் நமக்காக இதை செய்ய மாட்டார்கள். மன்னிக்க வேண்டுமென்று ஒரு தரமான தீர்மானத்தை நீங்கள் எடுக்க வேண்டுமென்று உங்களை நான் அதிகமாக தூண்டிவிடுகின்றேன். அதை நீங்கள் செய்துமுடித்தவுடன், மன்னிப்பதின் அடுத்தபடிக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிவிடுவீர்கள்.

சார்ந்திரு

பிறரை மன்னிக்கும் செயல்திட்டத்தின் அடுத்த அடி, நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து எடுத்த அந்தத் தரமானத் தீர்மானதைச் செய்துமுடிக்க பரிசுத்த ஆவியானவர் உதவும்படி அவரை சார்ந்திருப்பதாகும். சும்மா தீர்மானிப்பது மட்டும் போதாது. அது முக்கியமானதால் இன்னும் அது போதாதாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் மனோதிடம் மட்டுமே போதாது அதனை செய்ய, தேவனுடைய சித்தத்தை நாம் செய்ய நமக்கு உதவ எப்போதும் காத்திருப்பவரும், நம்முள் வாசமாயிருப்பவருமாகிய தேவனுடைய ஆவியானவரிடமிருந்து கிடைக்கும் தெய்வீக பெலன் நமக்குத் தேவை.

தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தில், சுதந்திரமாயிருப்பது ஒரு விரும்பத்தக்க குணநலனில்லை, அதினால் எந்தப்பிரயோஜனமும் இல்லை. நம் பிள்ளைகள் வளர்ந்து, எதையும் சார்ந்திராமல் சுதந்தரமாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர்களை உற்சாகப்படுத்துகிறோம், ஆனால் நாம் தேவனுக்குள் எவ்வளவு அதிகமாக நாம் அவரை சார்ந்துக்கொள்ள வேண்டும். தேவனுடனான நம்முடைய நடையில் இந்தக் காரியத்தை நாம் தவறவிடுவோமென்றால். நாம் எப்போதுமே விரக்தியடைந்தவர்களாகவே இருப்போம். “மாம்சக் கிரியை” என்று வேதம் எதை குறிக்கின்றதோ அதை தேவன் ஆசீர்வதிப்பதில்லை (தேவனில்லாமல் மனிதன் தானாகவே செய்ய முயற்சிப்பது). தேவனுடைய சித்தத்தை செய்யும்படி நாம் கடினமாக முயற்சித்தாலும், அதை வெற்றியடையச் செய்ய நாம் தேவனை சார்ந்துதான் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய எல்லா வழிகளிலும் அவரை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேதம் நம்மை ஊக்குவிக்கிறது. (நீதிமொழிகள் 3:6) அப்படியென்றால், நாம் அவரை நம்முடைய எல்லாக் கிரியைகளுக்குள்ளும் அவரை அழைக்க வேண்டும்; அவருடைய உதவியின்றி நம்மால் வெற்றியடைய இயலாது என்பதை அவரிடம் கூற வேண்டும்.

நாம் மனிதர்கள். கொஞ்சம் சுதந்திரமாக இருக்கவும், நம் காரியங்களை நாமே செய்துக்கொள்ளும் தன்மையைக் கொண்டவர்களாகவும் இருப்பதால் இந்த சார்ந்திருக்கும் மனப்பான்மையைப் பெற்றுக்கொள்வது சுலபமல்ல.

நாம் நம்முடைய யுத்தங்களை பலத்தினாலுமல்ல, பராக்கிரமத்தினாலுமல்ல, தேவனுடைய ஆவியினாலே வெல்லுகிறோம் என்று வேதம் சகரியா 4:6ல்

கூறுகிறது. நாம் எதை செய்யவேண்டுமோ அதை செய்யும்படி தேவன் தம்முடைய கிருபையாகிய வல்லமையை நமக்குக் கொடுக்கிறார்.

நானே திராட்சச்செடி, நீங்கள் கொடிகள் ஒருவன் என்னிலும் நான் அவனிலும் நிலைத்திருந்தால், அவன் மிகுந்த கனிகளைக் கொடுப்பான்; என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது.

யோவான் 15:5

வேதாகமத்திலே யோவன் 15:5 ஒரு அச்சாணியான வசனம் என்று நான் நம்புகிறேன். அநேகக் காரியங்கள் நாம் இந்த ஒரு வசனத்தைப் புரிந்துகொள்வதையே சார்ந்திருக்கிறது, அது என்ன சொல்லுகிறதென்றால் தேவன் என்னை ஒன்றை செய்ய சொன்னாலோ அல்லது செய்யும்படி கட்டளையிட்டாலும் கூட அவரை நான் சார்ந்திருந்தாலொழிய என்னால் அதை செய்ய முடியாது. நாம் நல்லக் கனிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார், நல்லக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் அவரை நாம் முற்றிலுமாக முழுவதுமாக சார்ந்திருந்தாலொழிய அவ்வாறு செய்ய இயலாது. நம்மைக் காயப்படுத்துபவர்களை தூரிதமாக மன்னித்துவிடுவது ஒரு நல்ல கனியாகும், அது தேவனுக்கு பிரியமானதாகும் ஆனால் நாம் அவருடைய உதவியையும் பெலனையும் கேட்காவிட்டால் அவ்வாறு நம்மால் செய்ய இயலாது.

பயனளிக்காதக் காரியங்களைச் செய்யமுயற்சித்ததினால் விரக்தியடைந்துள்ளீர்களா? ஆனாலும் அது தேவனுக்கேற்கும் காரியங்கள் அதனை நீங்கள் செய்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நம்பிக்கொண்டிருக்கின்றீர்களா? சுயத்தைச் சார்ந்திருப்பதும், சுதந்தரமான மனப்பான்மையுமே உங்களுடையப் பிரச்சனையாகும். எந்தவித உதவியுமின்றி நாமாகவே ஏன் சிலவற்றை செய்ய விரும்புகின்றோம்? ஏனென்றால் நமக்கு நாமே புகழைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறோம். நம்முடைய சாதனைகளைப்பற்றி பெருமிதம் கொள்ள விரும்புகிறோம், ஆனால் நம்முடைய எல்லா வெற்றிக்கும் நாம் தேவனைத் துதிக்கவும், அவரால் உபயோகப்படுத்தப்படும் ஒரு பாத்திரமாக நாம் இருக்க வேண்டுமென்றும் அவர் அனுமதித்ததற்காக அவருக்கு நன்றிசெலுத்துகிறவர்களாக நாம் இருக்க வேண்டுமென்றும் அவர் விரும்புகிறார்.

நாம் சரியானக் காரியத்தை செய்ய விரும்பலாம் ஆயினும் அதை ஒவ்வொரு முறையும் செய்ய தவறலாம். ஆவி உற்சாகமுள்ளது தான் சரீரமோ பெலவீனமுள்ளது என்று வேதம் கூறுகிறது (மத்தேயு 26:41) அதை நாம் கற்றுக்கொள்வது மிகவும் முக்கிமானதாகும். அது நம் ஒவ்வொரு காரியத்தின் தொடக்கத்திலேயும் நாம் தேவனிடம் செல்லவும், அவருடைய உதவியை நாடவும் நமக்குதவும் விரயமான முயற்சிகளையும், விரக்திகளையும், தோல்விகளையும் தவிர்க்க அது நமக்கு உதவும். எங்களுடைய அலுவலகத்திலே நாங்கள் ஆயிரக்கணக்கான தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து வைத்துள்ளோம், ஆயினும் ஒன்றைக்கூட நாங்கள் தேவனுடைய உதவியை நாடாமல் தொடங்கியதில்லை. மாம்சீகக் கிரியை பலனளிக்காது பயனளிக்கக் கூடிய ஒன்றே ஒன்று தேவனை சார்ந்திருப்பதேயாகும் என்பதை நான் கற்றுக்கொள்ள எனக்கு பலவருடங்கள் எடுத்தது.

நான் ஆலயத்துக்குச் சென்று, ஒரு கருத்தைப்பற்றிய வல்லமையான பிரசங்கத்தைக் கேட்டு, நான் மாறவேண்டுமென்று என் ஆவியில் உணர்த்தப்பட்டபோதெல்லாம் என் நினைவில் நன்றாகவே இருக்கிறது. பின்னர் நான் வீட்டிற்குச் சென்று மாற முயற்சித்து ஒவ்வொரு முறையும் தோற்றுப்போனதுண்டு. நான் இறுதியில் தேவனை என் திட்டத்திலிருந்து ஒதுக்கிவைக்கின்றேன் என்பதை நான் உணரும் வரை இதைப்பற்றி நான் அதிகமாக குழப்பமடைந்தேன். நான் செய்ய முயற்சிப்பதெல்லாம் அவருடைய சித்தமே அதனால் நான் வெற்றிப்பெற்று விடுவேன் என்று நானே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் தேவன் காரியங்களை வாய்க்கச் செய்யவேண்டுமென்று நான் அவரை சார்ந்திராவிட்டால் எந்தவொரு காரியமும் வெற்றியடைய முடியாதென்றும், அவர் அவ்வாறு வெற்றியடையச் செய்யும்போது அவருக்கே நான் மகிமையை செலுத்த வேண்டுமென்பதையும் நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

உண்மையாகவே தேவனை நேசிக்கும் அநேகர் இந்த உண்மையை புரிந்துக் கொண்டிருந்தால். “நல்ல கிறிஸ்தவர்களாக” இருக்க முயன்று அநேக வேளைகளில் விரக்தியடைந்துள்ளனர். நான் அவ்வாறு சார்ந்திருந்ததினால் வெற்றிப்பெற்றவர்களைப்பற்றியும் உதாரணங்களைக் கூறும் வசனங்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது.

ஏசாயா மக்களிடம், பெலவீனமான, கொஞ்சக் காலமே உயிருடன் இருந்து பின்னர் அழித்துப்போகும் தன்மையை உடைய மனுஷன் மேல் நம்பிக்கை வைப்பதை நிறுத்தவேண்டுமென்று கூறுகிறார் (ஏசாயா 2:22) தேவன் மக்கள் தம்மை சார்ந்திருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அர்களுக்கு அவர் வெற்றியைக் கொடுக்கும்படி அப்படி விரும்பினார். தேவனை நம்ப முடியும்போது, பெலவீனங்களை நிரம்பியிருக்கும் மனிதனை ஏன் நம்புகிறாய்? என்றக் கருத்தையே தீர்க்கதரிசியாகி ஏசாயா இதன் மூலம் கூறுகிறார்.

தீர்க்கதரிசியாகிய ஏரேமியாவும் அவர் ஊழியம் செய்த மக்களுக்காக இதே மாதிரியான செய்தியைக் கொண்டிருந்தார். நாம் நம்முடைய நம்பிக்கையை பெலவீனமான மக்கள் மேல் வைத்து, தேவனை விட்டுத் திரும்புவோமென்றால் நாம் சபிக்கப்பட்டவர்கள் ஆனால் தேவனை நம்பி, அவரை சார்ந்து, அவரை விசுவாசித்து, நம் நம்பிக்கையையும், உறுதியையும் அவர் மீது வைப்போமென்றால் நாம் பாக்கியவான்கள் என்று கூறுகிறார் (ஏரோமியா 17:5,7).

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் கூட கலாத்தியர்களுக்கு எழுதும்போது, ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையை பரிசுத்த ஆவியானவருடன் தொடங்கி அவர்கள் மாம்சத்தை சார்ந்து முழுமையை அடைய கூடும் என்று நினைக்கின்றார்களா? என்று கேட்கின்றார். நிச்சியமான பதில் இல்லை என்பதே அவர்களால் கூடாது. ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி பெறுவதிலும், பரிசுத்த ஆவியானவரை தொடர்ந்து சார்ந்திராவிட்டால் அவர்கள் தோற்றுப்போய்விடுவார்கள் என்பதை பவுல் அறிந்திருந்தார், நாமும் கூட நாம் செய்ய முயற்சிக்கும் அனைத்திலும், நம் எதிரிகளை மன்னிப்பது உட்பட, அதை செய்யும்படியான பெலத்துக்கு நாம் தேவனை சார்ந்திராவிட்டால் தோற்றுப்போய்விடுவோம்.

உங்கள் எதிரிகளுக்காக ஜெபித்தல்

நம் எதிரிகளுக்காக நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று மட்டும் தேவன் சொல்லவில்லை, ஆனால் அவர்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும், சபிக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறார் வாஃ! இது நியாயமாகத் தெரியவில்லையா, என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லை? தங்கள் எதிரிகளெல்லாம் ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டுமென்று யார் ஜெபிக்க விரும்புவார்? தேவனுடைய வார்த்தைக்குப் பதிலாக நம்

உணர்வுகளை நாம் பின்பற்றிக்கொண்டிருப்போமென்றால் அநேகமாக நம்மில்
எவருமே அவ்வண்ணம் செய்ய விரும்பமாட்டோம்.

நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியங்கள்;
உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியங்கள்; உங்களை
பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்; உங்களை
நித்திக்கிறவர்களுக்காகவும் உங்களை துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும்
ஜெபம் பண்ணுங்கள். இப்படி செய்வதினால் நீங்கள் பரலோகத்திலிருக்கிற
உங்கள் பிதாவுக்குப் புத்திரராயிருப்பீர்கள்; அவர் தீயோர் மேலும் நல்லோர்
மேலும் தமது சூரியனை உதிக்கப்பண்ணி, நீதியுள்ளவர்கள் மேலும்
அநீதியுள்ளவர்கள் மேலும் மழையைப் பெய்யப்பண்ணுகிறார்.

மத்தேயு 5:44,45.

இதில் எதுவும், மக்கள் நம்மீது ஏறி நடக்க நாம் ஒரு மிதியடியாக
வேண்டுமென்றாலும் அவர்களுடைய கெட்ட நடத்தையைக் குறித்து நாம்
ஒருபோதும் அவர்களை எதிர்க்கக்கூடாதென்றோ அர்த்தமாகாது . நம்
எதிரிகளை மன்னிப்பதென்பது, நாம் அவர்கள் மேல் கொண்டிருக்கும் இருதய
மனப்பான்மையை பொருத்ததும், நாம் அவர்களை எவ்வித நடத்துகிறோம்
என்பதைப் பொருத்ததுமே. இயேசு பிறர் ஒருவர் அவரை தவறாக நடத்தியதற்காக
அவர் அவர்களைத் தவறாக நடத்தவில்லை . அவர் அவர்களை ஒரு கனிவான
ஆவியோடு எதிர்த்தார். பின்னர் அவர்களுக்காகத் தொடர்ந்து ஜெபித்தார்,
அவர்களை நேசித்தார்.

நாம் தீமைக்கு தீமையையும், அவமரியாதைக்கு அவமரியாதையும் திருப்பி
செலுத்தக்கூடாது (1 பேதுரு 3:9) மாறாக, நாம் அவர்களுடைய நலனுக்காக,
சந்தோஷத்துக்காக, பாதுகாப்புக்காக ஜெபிக்க வேண்டும். அவர்களுக்காக
உண்மையாலுமே பரிதாபப்படவேண்டும், அவர்களை நேசிக்க வேண்டும் . இது
மீண்டும் ஒருமுறை நம் எதிரிகள் நமக்கு என்ன செய்கின்றார்கள் என்பதைவிட
அவர்களின் கெட்ட செயலால் அவர்களுக்கே என்ன செய்துக்கொள்கின்றனர்
என்பதைப் பற்றி நாம் அக்கறையாய் இருக்க வேண்டுமென்பதைக் காட்டுகிறது
என்று நான் நினைக்கிறேன். நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, நம் நம்பிக்கை
அவர் மீது வைப்போமென்றால் எவராலும் நமக்கு எந்தத் தீங்கையும் செய்ய

இயலாது. அவர்கள் நம்முடைய உணர்ச்சிகளைக் காயப்படுத்தலாம் ஆனால் தேவன் நம்மை சுகமாக்க எப்போதுமே ஆயத்தமாகவே இருக்கிறார்.

மக்கள் அவர்களுடைய நடத்தையைப் பற்றிய வெளிப்பாட்டை தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஜெபியுங்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கலாம் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி முழுமையான அறிவைப்பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கலாம். உங்கள் எதிரிகளைப்பற்றி நன்மையானவற்றைப் பேசுவதின் மூலம் அவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள். அவர்களுடைய பாவங்களை மூடுங்கள், அதை திரும்பவும் சொல்லாதீர், அதைப்பற்றி பிறரிடமும் சொல்லாதீர்.

மன்னிப்பை செயல்முறைத் திட்டத்தினூடே நாம் செல்லாமல் தோற்று விடுவதற்கான காரணங்களுள் ஒன்று எதிரி நம் எதிரிகளுக்காக ஜெபிக்க தவறுவதே என்று நான் நினைக்கிறேன். மன்னிக்க வேண்டுமென்று முற்பட்டு தொடங்குகின்றோம், ஆனால் தேவன் நாம் செய்ய வேண்டுமென்று நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிற இந்த முக்கியமான அடியை நாம் தவறிவிடுவோமென்றால் நாம் வெற்றியடைய முடியாது. உங்களில் அநேகரைப்போல், நானும் பல பயங்கரமான பகை காரியங்களை, என் நண்பர்களென்று நான் நினைத்திருந்த சில மக்களால் அனுபவித்திருக்கிறேன். அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படவேண்டுமென்ற ஜெபத்தை பல்லைக் கடித்துக்கொண்டுதான் செய்தேன் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன், ஆனால் அதுதான் செய்யத்தகுந்த சரியான செயல் என்று நம்புகிறேன். யாரெல்லாம் மன்னிக்கிறார்களோ அவர்கள் தேவனோடு பெலத்தையும் கொண்டிருக்கின்றார்கள், அவர்களை அவர் நன்றாகவே பிரதிபளிக்கின்றார்.

உங்கள் எதிரிகளுக்காக இன்றே ஜெபிக்கத் தொடங்குவீர்களா? இந்த சூத்திரம் உங்களுக்கு மனக்காயம் ஏற்படும்போது—ஏற்படும் முதல் பிரதிக்கிரியையாகவும் தானாகவே ஏற்படும் பிரதிக்கிரியையாக மாறும்வரை இதை பயிற்சிப்பீர்களா? அப்படி செய்வீர்களென்றால், தேவனுடைய முகத்திலும், உங்களுடைய முகத்திலும் புன்னகையை கொண்டு வருவீர்கள் எந்த சமயம் நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தாலும், நாம் நமக்கே ஒரு உதவியை செய்துக் கொள்கின்றோம்!

இந்த மன்னிப்பின் செயல்முறைத் திட்டத்தின் கடைசி அடி, மற்றவர்களை மன்னிப்பது என்ற இந்த முழுக்கருத்தைப்பற்றி உங்கள் உணர்ச்சிகள் எவ்வண்ணம்

பிரதிக் கிரியை செய்கிறது என்பதை புரிந்துக்கொள்ளுவதேயாகும். சுலபமாக சொல்லவேண்டுமென்றால், அவை அடங்காததாக தாறுமாறாகவே இருந்திருக்கும். உணர்ச்சிகள் தங்களுக்கே உரித்தான மனதைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை கட்டுப்படுத்தவில்லையெனில், அவை நம்மைக் கட்டுப்படுத்தும். நான் “உங்கள் உணர்ச்சிகளுக்கப்பாற்பட்டு வாழ்தல்” என்ற தலைப்புடைய ஒரு புத்தகத்தை எழுதியுள்ளேன், உங்கள் உணர்ச்சிகளைப் பற்றி அறிந்துக் கொள்ளுவதற்கான ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள அதை வாசியுங்கள் என்று பரிந்துரைக்கிறேன்.

நம் உணர்ச்சிகள் ஒருபோதும் முற்றிலுமாக நம்மை விட்டுவிட்டு போய்விடாது, ஆனால் அவற்றை சமாளிக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சரியானது எதுவோ, அதை நமக்குத் செய்யத் தோன்றாவிடினும் செய்யக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நான் டேவிடம் கோபமாக இருந்தாலும், நான் தேவனுடன் இணைந்து அவரை மன்னிக்கும் இந்த செயல்முறை செய்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவரிடம் நான் இன்னும் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம், அவரை நன்றாக நடத்தலாம் என்பதை என் அனுபவத்தினால் கற்றுக்கொண்டேன். இதை கண்டறிந்தது எனக்கு ஒரு பெரிய கண்டுபிடிப்பாக இருந்தது, ஏனென்றால் என் உணர்ச்சிகள் அடங்கும் வரை, அவரிடம் பலநாட்கள் நான் கோபமாக இருந்து, அவருடன் பேசாமலிருந்து அநேக வருடங்களை நான் வீணாக்கியிருக்கிறேன். அது எவ்வளவுக் காலம் எடுத்துக்கொள்ளும் என்பதை நான் ஒருபோதும் அறிந்திருக்கவில்லை. சிலசமயங்களில் டேவ் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டால் அது துரிதமாகவே முடிந்துவிடும். ஆனால் அவர் தான் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை என்று நினைத்து என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவில்லையெனில், அது சில சமயங்களில் அதிக நாட்கள் சில சமயங்களில் வாரங்களே எடுத்துக்கொள்ளும். இறுதியாக என்னை மன்னித்துவிடு என்று சொன்னவுடன், நன்றாக உணர்வேன், அவரை நன்றாக நடத்துவேன். அதுதான் என் உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்தியதே தவிர நான் அல்ல, அது நமக்கென்று தேவன் கொண்டிருக்கிற சித்தம் இதுவல்ல.

நம் வாழ்க்கைத் துணை ஏதோ ஒரு சிறிய தவறு செய்து நம்மைக் கோப்படுத்தும்போது, அவர்கள் செய்யும் பெரிய தவறுகளைப்பற்றி என்ன? மன்னிக்கவே கூடாத அளவுக்கு மோசமானது ஏதாவது இருக்கின்றதா? இரண்டு

கதைகளை நான் உங்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்கிறேன் பின்னர் நீங்களே தீர்மானத்துக்கொள்ளுங்கள் அவற்றை வாசித்துவிட்டு. அந்த சூழ்நிலைகளில் நீங்கள் இருந்திருப்பீர்களேயென்றால் எவ்விதம் பிரதிக்கிரியை செய்திருப்பீர்களென்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு எங்களுடைய ஜாய்ஸ்மேயர் ஊழியங்களின் தொலைத் தொடர்புத் துறையின் சிறப்பு அலுவலராகிய ஜிஞ்ஜர் ஸ்டாச்சே என்பவர் தன்னுடைய திருமணவாழ்வில் ஒரு கடினமான நேரத்துக்குள் கடந்து சென்றார். அவரும் அவருடைய கணவர் டிம்மும் அவர்களுடைய கதையை இந்தப் புத்தகத்தில் பகிர்ந்துக்கொள்ள ஒத்துக்கொண்டனர் ஏனெனில், காயப்பட்ட மக்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்று உண்மையாலுமே விரும்பினர். திருமணங்களில் ஆழமாகக் காயப்பட்டிருக்கும் பெண்களின் பால் ஜஞ்ஜரின் இருதயம் கனிவுடனிருக்கிறது. அவர்களே சொல்லும் அவருடைய கதை இதோ.

* * *

நாங்கள் கல்லூரி நாட்களிலே ஒருவரை ஒருவர் காதலித்தோம், திருமணம் செய்துக்கொண்டு பதினைந்து ஆண்டுகளாகின்றது, இரண்டு அழகிய பெண் குழந்தைகளுண்டு. என் கணவர் என்னுடைய சிறந்த நண்பர் வாழ்க்கை நன்றாகவே இருந்தது. திடீரென ஒருநாள் என் கணவர் நிர்வாணப்படங்களைப் பார்ப்பதற்கு அடிமையாக இருக்கின்றாரென்று நான் கண்டுபிடித்தபோது அவர் யார் என்ற என்னுடைய பொய்யான நினைவுகளும் எங்களுடைய உறவுகளும் நொறுங்கிவிட்டது.

நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்ததைப் போன்ற சந்தோஷமான, அன்பான தம்பதிகளாக நாங்கள் இல்லை. நாங்கள் ஆலயத்தில் பல்வேறுக் காரியங்களில் பங்கேற்றுக்கொண்டிருந்தோம், நான் ஊழியத்தில் இருந்தேன், ஆனால் இவையெல்லாமே ஒரு முகப்பத்தோற்றம் தானா? நான் மிகவும் நாசமாக்கப்பட்டதாக ஏமாற்றப்பட்டதாக உணர்ந்தேன்.

என்னுடைய உணர்ச்சிகள் மிகவும் தீவிரமானதாக இருந்தது, அது அதிர்ச்சியிலிருந்து வெறுப்பாகவும், வெறுப்பிலிருந்து துயரமாகவும் மாறிக்கொண்டும் ஊசலாடிக்கொண்டும் இருந்தது, என்னுடைய வாழ்க்கையை நான் பகிர்ந்துக்கொண்டவரும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் உலகத்திலேயே

சிறந்தவராகிய அவர் எவ்வாறு இதை செய்யக்கூடும்? நான் எப்படி இப்படி ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டேன், இவை பொய்யானது என இருக்க முடியும் ஆனால் இத்தகையான உணர்ச்சிகளின் வெள்ளத்திலும் கோபமே ஆழமாக வேரூன்றி இருந்தது.

எங்களுடைய குடும்பத்துக்குள்ளும், திருமணத்துக்குள்ளும் இந்த அருவருக்கத்தக்க காரியத்தை அவர் கொண்டுவந்ததற்காக நான் அவர் மேல் அதிக கோபமாக இருந்தேன், அவர் உண்மையுள்ளவராக இல்லை என்பதை சிலர் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், எனக்கு எவ்விதக் கேள்வியும் இன்றி அவர் உண்மையற்றவராகவே காணப்பட்டார் அவருடைய இருதயமும், உணர்ச்சிகளும் எனக்குரியது என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவைகள் வேறு எங்கோ இருந்தது மற்ற பெண்களின் உருவங்களை அவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் உண்மையில்லாத ஆனால் பரிபூரணமாக்கப்பட்டு தேவதைகளைப் காண்பிக்கப்பட்டதில் இருந்து என்னால் எப்படிப் போட்டியிட முடியும். அவரை நான் எப்படி மன்னிப்பது? நான் ஏன் மன்னிக்க முயற்சிக்க வேண்டும்?

அவரும் நொறுங்கியிருந்தார். இவ்வளவுக் காலமும் மறைத்து வைத்திருந்த அந்த இருண்டக் காரியம் இப்போது வெளிச்சத்துக்கு வந்துவிட்டது, அவர் வெட்கப்பட்டார், பயப்பட்டார், எப்படியோ இலகுவாக்கப்பட்டார், இந்தப் பகுதியில் உதவியைப் பெற்றுக் கொள்ள அவரால் என்னவெல்லாம் செய்ய இயலுமோ அதையெல்லாம் செய்வதாக உறுதியளித்தார், ஆனால் அவர் என்ன சொன்னாரோ அதற்கு நான் அக்கறை காட்டவில்லை. இனியும் அவரை என்னால் எப்படி நம்ப இயலும்? நான் திடமானவளாகயிருந்தேன், இரண்டு தரம் முட்டாளாக்கப்பட நிச்சயமாக அனுமதிக்கமாட்டேன், என்னுடைய கோபத்தில் பாதுகாப்பாய் இருப்பதும் மன்னிக்க மறுப்பதும் தான் பாதுகாப்பான இடம் என்பதைக் கண்டறிந்தேன், மீண்டுமாக காயப்படுவதிலிருந்து அது என்னைப் பாதுகாக்கும் என்று கண்டறிந்தேன்.

என்னுடைய கோபமும் நியாயமானது. நிர்வாணப் படங்களைப் பொருத்தவரை இரண்டுவிதமான எண்ணங்களிலிருக்கிறது. சிலர் அதை எவ்வித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது சாதாரணக் காரியமாகப் பார்க்கின்றனர், சிலரோ அதை ஒரு அருவருக்கத்தக்கக் காரியமாகவும் தாறுமாறானவர்களின்

பிரச்சனையென்றும், அதுவும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஆகவே ஆகாத மோசமானக் காரியமாகவே பார்க்கின்றனர்.

இந்த அசிங்கமானக் காரியம் என் வாழ்க்கைக்குள் நுழைந்தபோது, இந்த இரண்டு விதமான எண்ணங்களுமே தவறு என்று அறிந்தேன். நான் பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறேன், என்னைப்போல பாதிக்கப்பட்ட இன்னும் அநேகரை நான் கண்டறிய முற்பட்டேன், இந்த மோசமானக் காரியத்தை சரிபடுத்த எதுவும் செய்யக்கூடாதென்று நினைத்த அந்த கிறிஸ்தவர்களில் அநேகர் சத்தமின்றி பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர், நான் இதைக் கண்டுக்கொள்ளாமலிருக்கப் போவதில்லை, நிச்சயமாகவே அமைதியாகவும் இருக்கப்போவதில்லை.

நான் எடுக்க வேண்டிய தீர்மானங்கள் இருந்தது. எங்களுடைய திருமணம் இதையும் தாண்டி நிலைக்குமா? அது நிலைக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேனா? எங்கள் குழந்தைகளை இது எவ்விதம் பாதிக்கும்? இவை தான் என்னுடைய மிகப்பெரியக் கவலையாக இருந்தது.

இதை உணர்வீர்களோ அல்லது மாட்டீர்களோ, கோபத்தை கசியாமலும், உங்கள் எஞ்சிய வாழ்க்கையையும் விஷமாக்காதபடி ஒருவர் மீது மட்டும் தனிப்பட்ட விதத்தில் வைத்துக்கொள்ள இயலாது. என்னுடைய வேதனை என் பெண் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நல்ல தாயாக இருக்கும் என் திறனை பாதிக்காமலும் என் வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய அழைப்பை பாதிக்காமலும் இருக்கும்படி செய்ய என்னால் இயலவில்லை.

கிறிஸ்து தான் எப்போதுமே என் தஞ்சம் இப்போது அவர் எனக்கு தஞ்சமாக இருக்க அவரை நான் அனுமதிக்க வேண்டுமென்றால் நான் என்னுடைய கோபத்தில் நீடிய சாந்தமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது, என்னுடைய வேதனையில் அவரைத் தேடினேன். அவருடைய வழிநடத்துதல் தெளிவாக இருந்தது. அவர் என்னிடம் கேட்டது என் கோபத்தைவிட என் பெருமையைய விடவும் எனக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. ஒரே பதில் அதுதான் நான் என் கணவரை மன்னித்துவிடவேண்டும், என்று கேட்டார்.

என்னில் அந்தத் திறன் இல்லை என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன், ஆனால் நான் மன்னிப்பதுதான் சுகம் என்னில் வளர நான் ஊன்று வேண்டிய விதை

அது ஒரு உணர்வன்று ஒரு தீர்மானம் அது நிறைவேறும் வரை தேவன் என்னுடன் நடந்து வருவதாக உறுதியளித்திருந்தார் தேவன் நான் என் கணவரை நம்ப வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை நான் அவரை நம்ப வேண்டுமென்று சொன்னார். என்னை எவ்வளவாய் மன்னித்திருக்கும் என் தேவனுக்கு நான் எப்படி மறுப்பேன்?

அது அனுதினமும் நான் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்று மிகவும் கடினமானதொன்று, ஆனால் தேவன் நாம் உண்மையாயிராவிட்டாலும் அவர் மிகவும் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார். அவர் எங்களை ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலோசகரிடம் வழிநடத்தினார், பொறுப்பேற்கும் ஒரு குழு, நான் விதைத்த மன்னிப்பின் விதையானது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வளர்ந்து முழுமையின் குணமடைதலாகியது.

இப்போது, பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின், நாங்கள் கல்லூரிக்காதலர்கள் திருமணமாகி இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகிவிட்டது, தேவனை நேசிக்கும் இரண்டு அழகான மகள்களைப் பெற்றிருக்கின்றோம். அவர் என்னுடைய சிறந்த நண்பர், வாழ்க்கை நன்றாகவே இருக்கிறது. எங்களுடைய அன்பு பரிபூரணமான அன்பாய் இராவிட்டாலும் முன்பைவிட உறுதியானதாக இருக்கிறது, நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் காரியங்களை பரிமாறிக்கொள்வதற்கும் தேவனை நம்புவதற்கும் அனுதினமும் மன்னிப்பதற்கு இன்னும் முயன்றுக்கொண்டேயிருக்கிறோம்.

* * *

ஜோனஸ் பெயிலர் என்பவர் மற்ற அநேக ஏமில் என்ற இன பிள்ளைகளைப் போல, குடும்பத்தின்மேலும், தேவன் பேரிலும் அன்புள்ளவராகவும், நல்ல பணிக்கொள்கைகளுடனும், ஏமில் இனத்தின் அடையாளம் என்று இன்று அநேகர் கூறும் மன்னிப்பின் வல்லமையை ஆச்சரியவிதமாகப் பற்றிப் பிடித்துக்கொள்ளும் தன்மையோடும் வளர்ந்தார்.

ஜோனாஸ் தன்னுடைய மெக்கானிக் கடைவைக்கும் கனவைத் தொடர ஏமில் இனத்தை விட்டு வெளியேறினார் “நான் குதிரைகளைவிட குதிரை பலத்தை நேசிக்கிறேன்” என்று ஜோனஸ் அடிக்கடி குறிப்பிடுவார், அவர் தன்னுடைய அன்பான மனைவி ஆனியை திருமணமும் செய்துக்கொண்டார். இப்போது

ஆனியை அமெரிக்காவிலிருக்கும் அனைவருக்கும் உலகப் புகழ்ப்பெற்ற ப்ரெட்ஜில் என்னும் பிஸ்கட் தயாரிப்பாளராகிய “ஆன்ட்டி ஆன்” என்று அவரை நன்றாய் அறிவீர்கள்.

ஜோனஸ்கும், ஆனியும் ஆனியுடைய குடும்பப் பண்ணை வீட்டில் எப்போதும் போலவே சந்தோஷமான எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். ஜோனஸ் ஒரு மெக்கானிக் ஆள் தன்னுடைய இரண்டு சிறுப்பெண்களாகிய லாவோனா மற்றும் ஏஞ்சியை வளர்ப்பதில் மும்முரமாக இருந்தான், ஒரு செழித்து வளரும் சபையின் ஆரம்ப அங்கத்தினராக போதகருடன் இணைந்து ஊழியம் செய்தனர், அந்த சபை போதகரும் ஜோனஸின் நெருங்கிய நண்பராவார். அந்த சபைப் போதகராக ஆற்றிய பணியை அதிகமாக சார்ந்திருந்தார் ஆனால் அந்த நாட்களில் அவர்களுக்கிருந்த திருப்பதியானது ஆனி மற்றும் ஜோனஸின் சம்பந்தத்துடன் ஒரு மிகவும் ஆழமான பயங்கரமான இருளுக்குள் மறையத் தொடங்கியது, அது அவர்கள் வாழ்க்கையையே அழித்துவிடும் நிலைக்கு கொண்டு வந்தது.

ஆனியும், ஜோனலும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகிச் செல்லத் தொடங்கினர், அவர்கள் இருவருமே தங்களுடைய பத்தொன்பதே மாதமான மகள் எஞ்சியின் மறைவினால் அவர்கள் சந்தித்த அந்தக் கொடூரமான விபத்தினால் உள்ளுக்குள்ளேயே வருந்திக்கொண்டிருந்தனர். ஆனி தன்னுடைய மனோதிடத்தை முற்றிலுமாக இழந்திருந்தார், ஜோனஸின் சபைபோதகர் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஏஞ்சியின் இழப்பில் ஆனிக்கொண்டிருந்த மனச் சோர்வினிமித்தம் ஆனியுடன் அவர் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார், ஜெபித்து முடிந்தவுடன் அவர் அவளை ஒரு இடத்தில் வந்து பார்க்கும்படி அழைத்தார். ஆனியும் என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி ஜோனஸிடம் கூறினார். ஜோனஸாலும் அவள் அந்த போதகரை பாப்பது நல்லதென்பதால் உடனேயே ஒத்துக்கொண்டார், ஜோனஸ் தன்னால் ஆனிக்கு உதய இயலாது ஆனால் தன்னுடைய நண்பரால் இயலும் என்று அறிந்திருந்தான்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே அவள் அந்த போதகரை சந்திப்பதில் ஏதோ தவறிருப்பதாக உணர்ந்தார், அவளின் சந்திப்புகளில் ஒன்றைக் குறித்து அவள் தன்னுடைய புத்தகமாகிய “டிவிஸ்ட் ஆப் ஃபெய்தில்” இவ்விதமாக எழுதுகிறாள் எஞ்சியைப்பற்றி அவள் மரித்த அந்த நாள் நான் எப்படி உணர்ந்தேன்...

என்பதைப் பற்றி பேசினபோது நான் எவ்வளவு நன்றாக உணர்ந்தேன் என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. நான் விடைப்பெற்றுச் செல்ல வேண்டிய வேளை வந்தபோது.. போதகர் எனக்கு ஒரு நீண்ட தழுவலைக் கொடுத்தார். இந்த முறை நான் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தபோது...அவர் என்னை முத்தம் செய்தார்... இறுதியாக என்னை விலகிவிட்டு அவர் சொன்னார், “எனக்கு தெரியும் ஆனி, ஜோனஸால் தீர்க்கப்படக்கூடாத தேவைகள் உனக்கிருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும் ஆனால் அதை என்னால் தீர்க்க முடியும்.” நான் என் காரை நோக்கி ஓடியபோது ஒரே ஒரு காரியம் தான் என் மனதில் இருந்தது.

அதை இரகசியமாக வைத்துக்கொண்டது ஒரு மகாப்பெரிய தவறாகிவிட்டது, ஆனியின் வாழ்வில் அந்த சபைப்போதகர் தவிர வேறு எவரும் இல்லாததால் அவள் அவருடைய திறமையாகக் கையாளும் முறைக்கு இறையானாள். ஆறுவருடக் காலங்கள் முழுவதும் ஜோனஸ் ஒருமுறையேனும் தன்னுடைய நெருங்கிய நண்பரின் உண்மைத்தன்மையை கேள்விக் கேட்கவேயில்லை. இல்லை தன் மனைவியை அவருடையவளாக்கிக் கொண்டதைப் பற்றியும் சந்தேகிக்கவே இல்லை.

இறுதியாக ஆனி அந்த தொடர்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டவுடன், என்ன நடந்ததென்பதைப்பற்றி ஜோனஸிடம் சொல்லியாக வேண்டுமென்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். ஜோனஸ் சொல்கிறார், “அவள் சென்றுவிட்ட பிறகு நான் அந்த சுவரையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்...” என்னுடைய மனம் எங்கோ இருண்ட இடங்களுக்குள் செல்வதைக் கண்டேன்.. என்னுடைய ஜெபமோ “ஓ தேவனே தயவு செய்து மற்றொரு நாள் விடிவதைக் காண என்னை அனுமதிக்காதீர் என்பதாகத் தானிருந்தது.”

அடுத்த நாள் ஜோனஸ் தன்னுடைய சபையில் பேசின ஒரு ஆலோசகரை அழைத்து நடந்ததெல்லாவற்றையும் கூறினார். அந்த தொலைபேசி அழைப்பானது, அவரை மன்னிப்பின் பாதையில் நடத்தியது. அது ஜோனஸை மட்டுமல்ல அவருடைய முழுக்குடும்பத்தையுமே சுகமாக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அந்த ஆலோசகர் ஜோனஸிடம் அவரது வாழ்க்கையையே மாற்றக்கூடிய ஒன்றைக் கூறினார். அவர் சொன்னால் “கிறிஸ்து உங்களை நேசிப்பதுபோலவே நீங்கள் உங்கள் மனைவியை நேசிப்பது மட்டுமே உங்கள் திருமணத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக ஒரே வழி.”

சிலருக்கு ஏமாற்றப்படுவதால் ஏற்படும் கோபத்தை தனிக்க அந்த வார்த்தைகள் மட்டுமே போதுமானதாக இருக்காது. ஆனால் ஜோனலுக்கு அதுவே போதுமானதாக இருந்தது அவர் தனது மன்னிப்பின் செயல்திட்டத்தை தொடங்கும் திறனுக்கு காரணமாக இதைதான் கூறுகிறார். “எப்படியோ என்னுடைய ஆழமான விசுவாசித்தாலும், தலைமுறை தலைமுறையாகயிருந்து வந்த விசுவாச ஐஸ்வரியத்தில் நினைத்திராதக் காரியங்களை செய்யக்கூடிய கிருபையை தேவன் எனக்குக் கொடுக்கிறதை நான் கண்டேன், எனக்கிருந்த ஒரே நம்பிக்கை அது தான் எப்படி என் மனைவியை கிறிஸ்து நேசித்தாரோ அப்படியே கிறிஸ்து என்னை நேசித்தாரென்பதைக் கண்டறிவதே என் நம்பிக்கையாக இருந்தது.”

தேவன் ஜோனலை அவருடைய அன்பை அறிந்துக்கொள்ளும்படி செய்தார். அதற்கு கைமாறாக, ஜோனஸால் ஆனியிடம் அந்த அன்பைக் காண்பிக்க இயன்றது, கிறிஸ்து மரித்து நமக்குத் கொடுத்த மன்னிப்பினால் அவளை மன்னிக்க இயன்றது, எப்படியிருந்தாலும் அவர்களின் திருமணம் சீர்படுதல் ஒரே இரவில் நடைபெறவில்லை என்று ஜோனஸ் கூறுகின்றார், அவர் சொல்கிறார் எல்லா வேதனை குழப்பம் மற்றும் ஏமாற்றத்தின் மத்தியில் எங்கோயோ நான் ஒரு அர்ப்பணம் செய்தேன், நான் எப்படி உணர்ந்தாலும் பரவாயில்லை எங்கேயோ நான் ஒரு அர்ப்பணம் செய்தேன், நான் எப்படி உணர்ந்தாலும் பரவாயில்லை தொடர்ந்து செல்ல என்னால் இயன்ற சிறந்ததை நான் செய்யப்போகின்றேன். இதற்கு ஒரு நல்ல முடிவு இருக்கிறதால் இது இன்று ஒரு பெரிய கதையைப் போன்று தெரிகின்றது, ஆனால் பாதுகாப்பற்ற உணர்வு அவ்வப்போது முளைத்தெழும்பும் இதைப்போன்ற ஏதோ ஒன்றிலிருந்து மீண்டு வருவதால் உங்களுக்கு ஒரு வேதனையில்லாத திருமணம் இருக்கும் என்று அர்த்தமாகாது ஆனால் மீண்டும் சீர்படுதல் சாத்தியமே என்னுடைய மனைவியை அறிமுகப்படுத்தக்கூடிய சந்தர்ப்பம் எப்போதெல்லாம் எனக்குக் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவளை நான் என்னுடைய சிறந்த நண்பர் என்னும் என்னுடைய பேரக்குழந்தைகள் பாட்டியென்றும் அவளை அறிமுகப்படுத்த விரும்புகிறேன், நாங்கள் அந்த இருண்ட சமயங்களினூடே சென்றுக் கொண்டிருந்த போது இப்படியாக சொல்ல வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கனவாக இருந்தது.

“கிறிஸ்துவினுடைய அன்பால் என் கனவு நனவானது.”

* * *

மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டு கதைகளிலும் உள்ள நபர்கள் சேதம் ஏற்படுத்தக் கூடிய சூழ்நிலைகளை சந்தித்தனர் அதனால் மனமுறிவும், காயமும் ஏற்பட்டது புரிந்துக்கொள்ளத்தக்கதே. அவர்கள் விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு தங்கள் திருமணங்களிலிருந்து விலகிச் சென்றிருந்திருக்கலாம் ஆனால் தேவனுடைய கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும் அவர்கள் மன்னிக்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள் மன்னிக்கவும் இயன்றது தேவனுக்கே நன்றி. ஆம் இது ஆச்சரியமானதாக இருக்கின்றது நாம் ஒரு அற்புதமான தேவனை சேவிக்கின்றோமே! நாம் இப்போது வாசித்த வேதனைக்கான புரிந்துக்கொள்ளக்கூடிய பிரதிக்கிரியை மேற்கொள்ளத்தக்க ஆயுதங்களை தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறபடியால் நாம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தக் கூடும். உண்மையாகவே தேவனால் எல்லாம் கூடும்.

நாம் நம்முடைய உணர்ச்சிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுவோமென்றால், நுசாத்தான் நம்மை கட்டுப்படுத்துகிறான், அவன் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் நமக்கு ஒரு கெட்ட உணர்வைத் தூண்டுவதுதான் நாமும் அதற்கேற்றார்போல நடந்துக்கொள்ளுவோம். இது தகுதியானதில்லை என்பதை நீங்களே காணக்கூடும். நாம் நிச்சயமாகவே நம் உணர்ச்சிக்களுக்கப்பாற்பட்டு வாழ கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், நாம் மட்டும் மன்னிக்க விரும்புவோமென்றால் நம்மைக் காயப்படுத்தியவரை மன்னித்துவிட முடியும் நாம் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் நம் எதிரிகளுக்காக நம்மால் ஜெபிக்க இயலும். நாம் மக்களிடம் பேச்சுவார்த்தையிலிருப்போம் அல்லது அவர்களைப் பற்றி அன்பற்றமுறையில் பேசாமலிருக்கலாம். நாம் எப்படி உணர்ந்தாலும் தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய கூடும்.

நம்முடைய உணர்ச்சிகளெல்லாம் நம் ஆத்துமாவின் ஒரு பகுதியாகும் அவை நல்லவையாகயிருந்து நல்ல உணர்வுகளை ஏற்படுத்தலாம், ஆனால் அவை அப்படியே எதிர்மறையானதைச் செய்யும், ஆனால் தேவனையோ அல்லது சாத்தானையோ சேவிக்கும் அது எது என்று நாம் தான் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். என் உணர்வுகளின் மீது மட்டுமல்ல சாத்தான் மீதும் என் அதிகாரத்தை நான் அப்பியாசப்படுத்துகிறேன். தூரிதமாக மன்னிப்பதிலும் என்னைக் காயப்படுத்தியவர்களுக்காக ஜெபிப்பதிலும் ஒரு பெரிய வல்லமை மற்றும்

திருப்தியின் உணர்வை நான் கண்டறிந்துள்ளேன். நான் எப்படி உணர்ந்தாலும் பராவாயில்லை அச்செயலை செய்யத்தக்க சரியான செயல் அதுவே என்பதை அறிந்திருக்கிறேன், சரியாக செய்து எப்போதுமே உள்ளத்தின் ஆழத்தில் ஒரு ஆவிக்குரிய திருப்தியைக் கொடுக்கின்றது.

உங்கள் உணர்ச்சிகள் உண்மையான நீங்கள் அல்ல, உணர்ச்சிகளை மேலும் கீழுமாக ஏறியிறங்கிக் கொண்டிருப்பினும், தேவனுடைய சித்தத்தால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட உங்கள் சித்தம்தான் உங்கள் தீர்மானங்களின் “பெரிய தலைவன்” அவைகள் மூழ்கும்போது நாம் உறுதியாக நிற்கலாம் நாம் எப்படி உணர்ந்தாலும் சரியானக் காரியத்தை செய்ய தீர்மானிக்கும்போது, நம் உணர்ச்சிகள் இறுதியாக நம் தீர்மானங்களுடன் இணைந்துக் கொள்ளும் வேறுவிதமாக கூறவேண்டுமென்றால், சரியானதைச் செய்ய சரியாய் உணர் நம்மால் காத்துக்கொண்டிருக்க இயலாது, நாம் சரியானதை செய்வோம் பின்னர் உணர்ச்சிகள் வந்து சேர்ந்து விடும் அவைகள் இன்னும் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் நாம் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிவதில் நிலைத்திருக்கும்போது நம் உணர்ச்சிகளும் சீராகும். தேவன் உங்களை செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டதெதுவோ அதை நீங்கள் செய்யும் போது, உங்களுடைய காயப்பட்ட உணர்வுகளை அவர் சுகமாக்குவார் என்று அவரை நீங்கள் நம்பலாம்.

ஒரு நல்ல திட்டம் என்னவென்றால் நீங்கள் ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கும்போது உங்களுடைய உணர்வுகளை கலந்தாலோசிக்காதீர், தேவனுடைய ஆவியினாலும், அவருடைய ஞானத்தினாலும் நடத்தப்படுங்கள் எப்படி உணர்கின்றீர்கள் என்பதினால் ஒருபோதும் நடத்தப்படாதீர்.

மற்ற மக்கள் என்ன செய்கின்றார்களோ, அவர் நம்மை எவ்வாறு நடத்த தீர்மானிக்கிறார்களோ அதை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாது, ஆனால் அவர்களுக்கான பிரதிக்கிரியை நம்மால் கட்டுப்படுத்த இயலும், மற்ற மக்களின் நடத்தை உங்களைக் கட்டுப்படுத்த அனுமதிக்காதீர் மற்றவர்கள் உங்கள் சந்தோஷத்தைத் திருடிக் கொள்ள அனுமதிக்காதீர், உங்கள் கோபம் அவர்களை மாற்றாது ஆனால் ஜெபம் மாற்றும் என்பதை நினைவில்கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் எதிரிகளுக்காக எப்படி ஜெபிப்பது

உங்களைக் காயப்படுத்திய ஒருவர் அவர் நண்பரோ அந்நியரோ அல்லது அன்பானவரோ யாராக யிருப்பினும் அவர்களுக்காக ஜெபிப்பது என்பதை நினைக்கும்போதே அது கடினமானதாக இருக்கின்றது. ஆனால் அதை செய்ய முடியும், அது மாத்திரமல்ல மற்ற பல காரியங்களைப் போல் அதை அப்பியாசப்படுத்தும் போது அது சுலபமானதாக மாறிவிடுகிறது.

* * *

தெரஸா என்பவர் ஒரு கடின உழைப்பாளி. அவர் பொருளாதாரத்துறையில் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்கின்றார். அவர் தன்னுடைய நாற்பது வயதின் ஆரம்பக்காலத்திலிருந்தபோது, அத்துறையில் உயர் இடத்திலிருந்த ஒரு கம்பெனியினால் அதிக லாபமும், சம்பளமும் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு உயர்ந்த பதவியில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டார். அவள் தன்னுடைய கம்பெனியில் சுமார் இருபது ஆண்டுகளாக வேலை செய்கின்றாள் அவளை வேலைக்கமர்த்தியவர்களாலும் உடன்வேலை செய்பவர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டார். ஒரு ஆட்டங்காணும் பொருளாதார சூழ்நிலையிலும், அவள் அப்போது பெற்றிருந்த வேலை மிகவும் பாதுகாப்பானதாகத்தானிருக்கும் என்று உறுதியாக இருந்தாள். இவை எல்லாவற்றையும் ஒரு ஆரம்ப நிலை வேலைக்காக விட்டுவிட அவள் உண்மையாலுமே விரும்பினாளா?

அவளுக்கு அந்த புதிய வேலையை கொடுக்க முன்வந்த அந்த கம்பெனியின் சிறப்பு முதன்மை அலுவலராக ஸ்டீவ் என்பவருடன் அவள் ஏற்கனவே வேலை செய்திருக்கிறாள். அவர் நல்லவர் என்றும் நியாயமானவர் என்றும் அவள் அறிந்திருந்தாள் அவள் எப்போதுமே நியாயமான முறையில் நடத்தப்படுவாள் என்று அவளுக்கு அவர் உறுதியளித்திருந்தார். அதிகமான ஜெபம் மற்றும் பரிசீலனைக்குப் பிறகு தெரஸாவும் அவளுடைய கணவரும் அந்த வேலையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர்.

அந்த புதிய வேலை அற்புதமானதாக இருந்தது. அவளுடைய திறமைகளும், பொறுப்புகளும் நன்றாக ஒத்துச்சென்றது, அவளும் புதிய கம்பெனியில் நன்றாக தழைத்தாள். அவளுடன் பணியாற்று ஒரு பெண் ஜாக்கி

என்பவர் அவளுடன் அன்பாக இருக்கவில்லை, அவள் எவருடனும் நன்றாக இருக்கமாட்டாள், அவளைப்பற்றிய தனிப்பட்ட, தொகுப்புகளானது அவளால் மோசமாக நடத்தப்பட்ட அவளுடன் பணியாற்றுவவர்கள் மற்றும் கீழ்பணியாற்றுவவர்கள் அவள் மேல் சொன்ன குற்றங்குறைகளால் நிறைந்திருந்தது, அவள் ஒரு பிரச்சனையானவள் என்று மேலதிகாரி அனைவருமே அறிந்திருந்தனர், தெரஸா ஜாக்கியுடன் இசைந்து செய்ய தன்னால் இயன்றதை செய்தாள் பின்னர் அதைப்பற்றி கவலைப்படவில்லை.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல ஜாக்கி, தெரஸாவை மட்டமாகவும், அவமரியாதையாகவும் நடத்தத் தொடங்கினாள். அந்தக் கம்பெனியில் தெரஸா வேலை செய்வது ஜாக்கிக்கு பிரியமில்லை என்பதாக சந்தேகிக்கத் தொடங்கினாள். ஒருநாள் ஒரு அறை முழுவதும் துணைத் தலைவர்களால் நிறைந்திருந்த அலுவலக கூட்டம் ஒன்றில், ஜாக்கி தொலைந்துவிட்ட ஒரு தொகுப்புக்கு தெரஸா தான் காரணம் என்று பழியை அவள் மீது பொய்யாக சுமத்தி அவளை அவமானப்படுத்தினாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு பின், தெரஸாவின் அதிகாரி அவளை வேலை நீக்கம் செய்துவிட்டார். ஜாக்கி அதே பொய்யை சொல்லியிருந்தாள். அவரும் தெரஸாவிடம் நடந்தது என்ன என்று கேட்காமல் அவள் சொன்னவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார். தெரஸாவிற்கு ஜாக்கியையா, அதிகாரியையா? யாரை கோபித்துக் கொள்வதென்று தெரியவில்லை. தனது ஐம்பத்தி ஒன்றாம் வயதில் தெரஸா வேலையில்லாமலிருந்தாள். அந்த சமயம் வேலை கிடைப்பதென்பது அரிதாக இருந்தது.

அந்த இரவு தெரஸா தன் வீட்டிற்கு முற்றிலும் நொறுக்கப்பட்டவளாகச் சென்றாள் தூங்கும் முன்பு அவளுடைய கணவர் குரலை உயர்த்தி சத்தமாக ஜெபித்தார் பின்னர் அவள் ஜெபிக்கும்படி காத்திருந்தார், அவர்கள் ஒவ்வொரு இரவும் பின்பற்றிய பழக்கம் இது. அவள் ஜெபிக்கும்போது, தான் ஜாக்கிக்காகவும், ஸ்டீவ்ஸ்க்காகவும், ஜெபிக்க வேண்டுமென்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். அந்த ஷண்பொழுதில் அவள் அவர்களை வெறுத்திருந்தாள் என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள் அவளைப் பொருத்தவரை இருவருமே அவளை ஏமாற்றியிருந்தார். இப்போதே இவளுக்கு வேலை போய்விட்டது, அவர்கள் எப்போதும் போல வாழ்கிறார்கள் எப்போதும் போல அவர்களுக்காக இவள் ஜெபிக்க வேண்டுமா?

“தேவனே” அவள் ஜெபித்தாள் “நான் என் எதிராளிகளுக்காக ஜெபிக்கக் வேண்டுமென்பதை நான் அறிந்திருந்தேன், அவர்கள் ஜாக்கியும், ஸ்டீவமே அவர்கள் எந்தவொரு காரணமும் இன்றி எங்கள் எதிர்காலத்தை கேள்விக்குறியாக்கிவிட்டனர், அவர்கள் மீது நான் மிகவும் கோபமாக இருக்கிறேன், அவர்களுக்காக நான் ஜெபிக்க நான் விரும்பவில்லை என்பதை நான் உம்மிடம் அறிக்கையிடுகிறேன், ஆனாலும் நான் ஜெபிக்க வேண்டும் அவர்கள் எனக்கு என்ன செய்துவிட்டனர், என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்தும் இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.”

தெரஸா சொன்னாள் அவளுக்கு இரண்டுமாதங்கள் பிடித்தது, ஆனால் ஒவ்வொரு இரவும் அவள் ஜாக்கிக்காகவும், ஸ்டீவக்காகவும் ஜெபித்தபோது, அவளுடைய ஜெபங்கள் மாறத்தொடங்கியது. விரைவிலேயே அவள் மிகவும் கொடுமையாக இருந்த ஜாக்கியின் ஆஸ்துமாவுக்காக ஜெபிக்கத் தொடங்கினாள், பின்னர் அவளுடன் பணியாற்றுவவர்கள், கீழே பணி செய்பவர்களை அவள் நடத்தும் முறையில் கனிவாயிருக்க வேண்டுமென்று ஜெபித்தாள் தெரஸா தன்னுடைய இடத்தில் ஸ்டீவக்காக வேறொரு நல்ல ஆள் கிடைக்க வேண்டுமென்றும், அவருக்கு கீழ் வேலை செய்தவர்கள் அவர்களின் புதிய மேலதிகாரியை விரும்ப வேண்டுமென்றும் ஜெபித்தாள். அவளுக்குத் தெரிந்த இன்னும் சில தனிப்பட்டப் பிரச்சனைகளுக்காகவும் ஜெபித்தாள்.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ஜாக்கியின் மீதும் ஸ்டீவின் மீதும் அவள் கொண்டிருந்த உணர்வுகள் மாறத் தொடங்கியது அவர்கள் அவளைக் காயப்படுத்தியது இன்னும் அவளை வருத்தியப்போதும் நாட்கள் செல்ல, செல்ல அவர்களை தேவன் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்றும் அதை உண்மையாய் உணர்ந்து ஜெபிக்க, ஜெபிக்க அதன் வலி குறையத் தொடங்கியது, இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு ஜாக்கி பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டபோது தெரஸா ஜாக்கிக்காக மிகவும் வருந்தினாள், அவளுக்கு உதவியும் செய்தாள், தெரஸாவின் கனிவைப் பார்த்து தெரஸாவைத் தவிர வேறு எவரும் மிகவும் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஆனால் தேவன் அவளில் பொதுவாக மற்றும் நிச்சயமாகவே கிரியை நடப்பித்திருந்தார்.

எனவே, உங்கள் எதிரிகளுக்காக எவ்வாறு ஜெபிப்பீர்கள்? இப்படியே செய்யுங்கள் ஆரம்பத்தில் அதை விரும்பமாட்டீர்கள், ஆனால் தெரஸாவைப் போல், உங்கள் சொந்த உணர்ச்சிகளுக்கு கீழ்ப்படிவதைவிட தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவீர்களென்றால் உங்கள் ஆத்துமாவிலே சுகத்தை அனுபவிப்பீர்கள்.

அத்தியாயம்

11

*மறைந்திருக்கும் மன்னியாமையை
கண்டுபிடித்தல்*

இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை மாலைவேளையில், நான் ஆலயத்துக்குச் சென்று அந்த போதகர், நம்மைக் காயப்படுத்தியவர்களை மன்னிக்க வேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றிப் போதிக்க போகிறேன், என்று சொல்ல கேள்விப்பட்டதை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன், நான் என்னைப் பற்றி நானே மிகவும் பெருமையாக நினைத்தவளாய் “என்னில் எவ்விதமான மன்னியாமையும் இல்லை” என்று நினைத்தேன், எனக்கு நிச்சயமாக தேவைப்படாது என்று நான் நினைத்த ஒரு பிரசங்கத்தைக் கேட்கும்படி நான் ஆயத்தமானேன். ஆனால் நேரம் செல்ல, செல்ல என் இருதயத்திலே மன்னியாமை இருக்கத்தான் இருந்தது, என்பதை உணர்ந்தேன், ஆனால் அது மறைக்கப்பட்டிருந்தது, அநேகமாய் அதை நான் மிகவும் துல்லியமாக விவரிக்க வேண்டுமென்றால் நான் அதினின்று மறைந்துக் கொண்டிருந்தேன் என்று தான் சொல்லுவேன், நாம் நம்முடைய பாவத்தைப் பார்த்து அதை பாவம் என்று சொல்வதற்கு அசவுகரியமாகவே உணர்வோம், நாம் பல்வேறுக் காரியங்களை நம்முள் அதிகமாக திணித்துக்கொள்கிறோம். அவை நம்மை மோசமாக பாதித்துக் கொண்டிருக்கும்போதிலும் அவை நம்முள் இருக்கிறதென்று நாம் உணரக்கூட மாட்டோம். நாம் பல சமயங்களில் நம்மைப்பற்றி நினைத்துக் கொள்ள வேண்டியதற்கும் அதிகமாகவே நினைத்துக்கொள்கிறோம். பிறரின்

தோல்விக்களுக்காக அவர்களை நியாயந்தீர்க்கிறோம். ஆனாலும் நம்முடைய பாவங்களைக் காண மறுக்கிறோம்.

தேவன் அந்த இரவிலே என் வாழ்வின் இரண்டு சூழ்நிலைகளைப்பற்றி எனக்கு வெளிப்படுத்தினார் என்னுள் மன்னியாமையின் மனப்பான்மை இருக்கவே இருக்கிறதென்று தெளிவாக எனக்குக் காட்டினார்.

வேதாகமத்திலே தொலைந்துபோன இரண்டு சகோதரர்களைப்பற்றிய கதை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது, ஒருவன் தன்னுடைய பாவத்திலே தொலைந்துபோயிருந்தவன் மற்றவன் தன்னுடைய மதசம்பந்தப்பட்டக் காரியத்திலே தொலைந்துபோயிருந்தான், அவர்கள் இருவருமே தேவனிடமிருந்து இரண்டு வேறுவிதமான வழிகளில் அந்நியராக்கப்பட்டிருந்தனர், அந்தக் கதையை நாம் பொதுவாக கெட்டகுமாரன் கதை என்றே சொல்லுகின்றோம். நம் நோக்கமெல்லாம் தன் தகப்பனிடமிருந்து தன் பங்கைப் பெற்றுக்கொண்டு, அதை, பாவவழிகளில் வீணாக்க உடனேயே வீட்டை விட்டு வெளியேறிய இரண்டாம்மகன் மீதே வைக்கின்றோம். பெரும்பாலான பாவினைப்போல் அவன் ஒரு பெரிய குழப்பத்துக்குள் மாட்டிக்கொண்டான், அவனுடைய பணமெல்லாம் தீர்ந்துபோனது, அவன் பன்றிகளை வளர்க்கும் ஒருவரிடத்தில் வேலை செய்தான், அந்தப் பன்றிகள் உண்ட அதே உணவையே உண்டான், தன்னுடைய வருந்ததக்க நிலையை உணர்ந்தவனாய், தன் தகப்பனிடம் திரும்பிச் சென்று மன்னிப்புக் கேட்கவும் அவருடைய வீட்டிலே ஒரு வேலைக்காரனாகவாவது வைத்துக்கொள்ளுமாறு கேட்கத் தீர்மானித்தான், (லூக்கா 15:11-21).

அந்த தகப்பன், இந்தக் கதையில் அவர் தேவனுடையப் பிரதிநிதியாக இருக்கிறார். தன்னுடைய குமாரன் திரும்பிவந்ததால் மிகவும் களிப்படைந்து அவனைக் கனப்படுத்தும் வகையில் ஒரு பெரியக் கொண்டாட்டத்துக்கு ஆயத்தங்கள் செய்தார், ஆயினும் அந்த மூத்தக்குமாரன் இதைக் குறித்து சந்தோஷப்படாமல் அந்த விருந்தில் கலந்துக்கொள்ளக்கூடாதென்று தீர்மானமாக இருந்தான், அவன் தான் ஒரு சன்மார்க ரீதியில் நீதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்ததாகவும் அவன், செய்த எல்லா நல்லக் காரியங்களைப் பற்றியும் தன் தகப்பனுக்கு நினைவறுத்தி தனக்கு அவர் எவ்வாறு ஒரு விருந்தைக்கூட ஆயத்தம் செய்ததில்லை என்பதையும் நினைவுப்படுத்தினான், அந்த மதவாதியான நீதியான சகோதரனுக்கு தன் இளைய சகோதரன் திரும்பி வந்ததைக் குறித்து

சந்தோஷமற்றவனாயிருந்தான், உண்மையிலேயே அவன் வெறுப்புள்ளவனாகவும், கோபக்காரனாகவுமே இருந்தான். அவன் தன்னுடைய சுய நீதியிலேயே தொலைந்துபோய் இருந்தான், அவன் தன்னுடைய நல்லதென்பது போலக் காணப்படும் நற்காரியங்களைப் பற்றி பெருமையாக இருந்தான், தன் சகோதரன் அவ்வாறு நன்றாக நடத்தப்படுவதற்கு தகுதியற்றவன் என்று நினைத்தான். அந்த மூத்த சகோதரன் தன் இளைய சகோதரனுடைய கெட்ட நடத்தையைவிட தன்னுடைய மனப்பான்மை மிகவும் மோசமானதாக இருக்கிறதென்பதை உணரத் தவறிவிட்டான்.

யாரோ ஒருவர் அவனிடம் சென்று “உன் இருதயத்தில் மன்னியாமை இருக்கிறதென்று” சொல்லியிருந்திருப்பார்களேயென்றால் அவன் அதை நம்பியிருந்திருக்க மாட்டான், அவன் சன்மார்க்க ரீதியாக நீதியான நடத்தை என்று அவன் நினைத்து கொண்டிருந்த காரியங்களால் அவன் தன்னுடைய பாவத்துக்கு குருடாக்கப்பட்டிருந்தான், அவன் உண்மையாலுமே நல்லவனாக இருந்தான், எல்லாக் கட்டளைக்களையும் பின்பற்றினான், ஆனால் தேவன் அவனில் பிரியமாயிருக்கவில்லை ஏனென்றால் அவனுடைய இருதயம் சரியாக இருக்கவில்லை அவன் தன்னுடைய மனப்பான்மையை ஆராய கொஞ்சம் நேரம் எடுத்திருப்பானேயென்றால் அவன் தனக்கும் மன்னிப்புத் தேவை என்பதை உணர்ந்திருந்திருப்பான்.

மன்னியாமையை வெளிப்படுத்தும் ஆறு

மனப்பான்மைகள்

மன்னியாமை எப்போதுமே கணக்குப்பார்க்கும்

அவன் தன் தகப்பனிடம் அவனுடைய நீதியான நடத்தையைப் பற்றி பட்டியலிட்டான். அந்த மூத்த சகோதரன் சொன்னான். இத்தனை வருடங்கள் நான் உம்மை சேவித்தேன் அவன் தன்னுடைய நற்காரியங்களைக் கணக்கிட்டிருந்தான். தனக்கு சாதகமாக எத்தனை ஆண்டுகளின் நன்னடத்தையை அவன் கொண்டிருந்தான் என்பதை நன்றாக அறிந்திருக்கின்றீர்கள். அவன் எல்லாவற்றையும் கணக்கெடுத்துவைத்திருந்தான். நமக்கும் அதே தன்மையிருக்கின்றது. நம்முடைய பாராட்டத்தக்க நடத்தையைப் பற்றியும் பிறருடைய

பாவங்களைப்பற்றியும் கணக்கெடுத்து வைத்திருக்கிறோம். நாம் நம்மை பிறருடன் ஒப்பிட்டுக்கொள்கிறோம். நாம் நம்முடைய எண்ணங்களில் நாம் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நம்மை ஒருபடி உயர்ந்தவர்களாகவே எண்ணிக்கொள்கிறோம். இயேசு இந்த பாகுபாட்டை அழிக்கவே வந்தார். நாம் பாவம் செய்கின்றோமென்றால் அவர் தான் நமக்கு உதவி செய்ய இயலும் நாம் நன்மை செய்கின்றோமென்றாலும் அதுவும் அவர் நமக்கு உதவியதால் மட்டுமே தான். நாம் செய்யும் எந்த ஒரு நல்ல காரியத்துக்கான புகழும் அவருக்குரியதே அவர் இல்லாமல் நாம் ஒன்றுமேயில்லை. நாம் எப்படியெல்லாம் இருக்கிறோமோ அதெல்லாம் அவரில் தான் இருக்கிறது. எனவே எல்லாபாகுபாடும் அழிக்கப்பட்டு விட்டது, கிறிஸ்துவுக்குள் நாமனைவரும் ஒன்றாகவேயிருக்கிறோம்.

அந்த மூத்த சகோதரன் தன்னுடைய நற்காரியங்களையும் தன்னுடைய இளைய சகோதரரின் பாவங்களையும் கணக்கிட்டான். இது நம் மனதில் மன்னியாமையாயிருக்கின்றதென்பதற்கான ஒரு அடையாளமாகும். பேதுரு இயேசுவிடம் எத்தனை தரம் தான் அவன் தன் சகோதரனை மன்னிக்க வேண்டுமென்றுக் கேட்டான். (மத்தேயு 18:21-22) அவன் நிச்சயமாக குற்றங்களை பதிவு செய்து வைத்திருந்தான் என்பது வெளிப்படையாக தெரிகிறது. அன்பு தீங்கு நினையாது. (கொரிந்தியர் 13:5) நாம் இயேசுவுக்கு கீழ்ப்படிவோமென்றால் அவர் காட்டும் அன்பில் நடப்போமென்றால், நாம் தீங்கை நினைத்துப்பார்க்கக் கூடாது. நாம் மன்னிக்கும் போது முழுவதுமாக நாம் மன்னிக்க வேண்டும். அப்படியென்றால் நாம் அதை விட்டுவிட வேண்டும். அதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூடாது. நாம் முயற்சிப்போமென்றால் அதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூடும் ஆனால் நமக்கு அது தேவையில்லை. நாம் மன்னித்து விட்டு அதனின்றி விலகி அதைப் பற்றி யோசிக்கவோ பேசவோ கூடாது.

என்னை கோப்படுத்தும்படி டேவ் செய்த எல்லாவற்றைப் பற்றியும் நான் மீண்டும் மீண்டுமாக நினைத்துப்பார்த்த சமயங்கள் உண்டு. அவருடைய எல்லாக் குறைகளும் எனக்குத் தெரியும். நம்புவீர்களோ இல்லையோ அவர் மாற வேண்டும் என்று இடைவிடாமல் ஜெபிக்கும் அளவுக்கு நான் பெருமைக்காரியாக இருந்தேன். ஆம், அவருக்காக நான் ஜெபித்தேன் ஆனால் என்னுடைய சொந்த மனப்பான்மைக்கு நான் குருடாக்கப்பட்டிருந்தேன்! இப்போதோ என்னைக் கோப்படுத்தும்படியோ அல்லது என்னை விரக்தியடையச் செய்யும்படியோ டேவ்

கடைசியாக செய்த காரியம் என்ன என்று கூட என்னால் சொல்ல முடியாது. நான் எனக்கே ஒரு உதவிச் செய்துக் கொண்டு டேவின் எல்லாக் குறைகளைப்பற்றிய பதிவேட்டைப் பராமரிப்பதை நான் விட்டுவிட்டேன், இப்போது நான் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன் ஆனால் பிசாகதான் சந்தோஷமற்றிருக்கிறான், ஏனென்றால் என் வாழ்விலிருந்த அவனுடைய கோட்டை தகர்த்தெறியப்பட்டாகிவிட்டது.

மற்றவர்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றியும் நீங்கள் மற்றவர்களுக்கு என்ன செய்கின்றீர்கள் என்பதைப் பற்றியும் கணக்குவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்களா என்று இப்போதே உங்களைக் கேட்டுப்பாருங்கள் அப்படியென்றால் உங்கள் உறவில் பிரச்சனைகள் தோன்றப் போகின்றது! நீங்கள் மனந்திரும்பி சரிப்படுத்த வேண்டிய விதமாக மன்னியாமை உங்கள் இருதயத்திலிருக்கிறது.

மன்னியாமை தன்னுடைய நல்ல நடத்தையைக் குறித்து பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளும்

மூத்த சகோதரன் தன் தந்தையிடம் தான் தன் தந்தையின் கட்டளைகளுக்கெல்லாம் கீழ்ப்படியாமலிருக்கவில்லை என்று சொன்னான்... தன்னுடைய சகோதரனின் பாவங்களை விவரித்து சொல்லும் போது தன்னுடைய நல்ல நடத்தையைப்பற்றி பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டான், நியாயப்படுத்துதல் எப்போதுமே “நீங்கள் மோசம் நான் நல்லவன்” என்றே சொல்லும் மற்றவர்களைக் குற்றப்படுத்தி நியாயந்தீர்ப்பதைப் பற்றிய போதனைகளால் வேதாகமம் நிறைந்திருக்கிறது. நாம் எதை விதைக்கிறோமோ அதையே அறுப்போம் நாம் எப்படி மற்றவர்களை நியாயந்தீர்க்கிறோமோ அப்படியே நாமும் நியாயந்தீர்க்கப்படுவோம். நாம் இரக்கத்தை விதைத்தால், இரக்கத்தை அறுப்போம் ஆனால் நாம் நியாயத்தீர்ப்பை விதைப்போமென்றால் நியாயத்தீர்ப்பை அறுப்போம் (மத்தேயு 5:7, 7:1-2).

மூத்த சகோதரனுக்கு கொஞ்சம் கூட இரக்கமில்லை சுய-நீதியுள்ள மக்கள் அப்படித்தானிருப்பார்கள், இயேசு, தம்முடைய நாட்களிலிருந்த அந்த

மதவெறிக்கொண்டிருந்த பரிசேயர்களுக்கு சில திடுக்கிடும் காரியங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. அவர் அவர்கள் செய்யத்தக்க சரியானதெதுவோ அதை பிரசங்கித்தார்கள், ஆனால் அவர்கள் அதை அப்பியாசப்படுத்தவில்லை என்று சொன்னார். அவர்கள் மனுஷரை பார்க்கும்படிக்கேக் காரியங்களைச் செய்தனர், அவர்கள் மாய்மாலக்காரர்கள் ஏனென்றால் நியாயப்பிரமாணம் முழுவதையும் அவர்கள் கைக்கொண்டார்கள் ஆனால் பிறருக்கு உதவி செய்ய தங்களுடைய சிறுவிரலைக்கூட நீட்டமாட்டார்கள். அவர்கள் பாத்திரத்தின் வெளிப்புறத்தை சுத்தப்படுத்தினார்கள் ஆனால் உள்ளேயோ அழுக்காக இருந்தது. வேறு விதமாக கூறவேண்டுமென்றால் அவர்களின் நடத்தை ஒருவேளை நல்லதாக இருந்திருக்கலாம், ஆனால் அவர்களின் இருதயங்களோ தீயதாக இருந்தது. (மத்தேயு 23) மதவாதிகளான சுயநீதியான மக்கள் உலகத்திலேயே மட்டமான மக்களாக இருக்கக்கூடும். நாம் ஒரு மதத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக இயேசு மரிக்கவில்லை, ஆனால் இயேசுவின் மூலமாய் தேவனோடு ஒரு நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டிருக்கவே அவர் மரித்தார், தேவனோடுள்ள ஒரு உண்மையானத் தொடர்பு நம் இருதயங்களை மிருதுவாக்கி, பிறரிடமாய் நம்மை கனிவுள்ளவர்களாகவும், இரக்கமுள்ளவர்களாகவும் மாற்றுகிறது.

என்னுடைய இருதயத்தில் மன்னியாமை இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டு, ஆலயத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்த இரவிலே, ஒவ்வொரு வாரமும் எவ்வளவு நேரம் நான் ஜெபித்தேனென்றும் வேதாகமத்தில் எத்தனை அதிகாரங்களை நான் வாசித்தேன், என்பதையும் சரியாக என்னால் கூறியிருக்க முடியும் ஆனாலும் தேவன் அங்கீகரிக்காத ஒரு இருதய மனப்பான்மையைப் பற்றி நான் அறியாதவளாக இருந்தேன், அந்த மூத்த சகோதரனைப் போன்றே இருந்தேன், தேவன் என்னை மாற்றிவிட்டார், அவருக்கே ஸ்தோத்திரம் ஆயினும் என் இருதயத்தை ஆராய்ந்துப்பார்க்க நான் நேரம் எடுத்துக்கொள்கிறேன், என் மூலமாக தேவன் செய்யும் நல்லக் காரியங்களுக்கான புகழை நான் எடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்கிறேன், நாம் நல்லக் காரியங்களைச்செய்யும் போது நம் வலதுக்கை செய்வதை இடது கை அறியாமலிருக்க வேண்டுமென்று வேதாகமம் கூறுகிறது. அப்படியென்றால் அதைப்பற்றியே நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. தேவன் தம்முடைய மகிமைக்காக நம்மை உபயோகிக்கும்படி நாம் நம்மை அனுமதிக்க வேண்டும், அவர்

நமக்காக வைத்திருக்கும் அடுத்தக் காரியங்களுக்கு நேராக நாம் கடந்துச் செல்ல வேண்டும்.

நீங்கள் எவ்வளவு நல்லவர்களென்று உங்களைப் பற்றியே நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் மற்றவர்கள் எவ்வளவு மோசமானவர்களாக இருக்கிறார்களென்று நீங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்களா? அவர்கள் செய்ததை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை நான் அப்படி செய்திருக்கவே மாட்டேன்? என்றெல்லாம் கூறியிருக்கிறீர்களா? அப்படியென்றால் நீங்கள் பிரச்சனையை நோக்கிச் சென்றுக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள் உங்களைப் பற்றி நீங்கள் எவ்வளவு மேன்மையாக நினைத்துக் கொள்கின்றீர்கள் அவ்வளவு தாழ்வாகவே மற்றவர்களைப் பற்றி நீங்கள் நினைப்பீர்கள். உண்மையான மனத்தாழ்மையானது தன்னைப் பற்றி நினைக்கவே நினைக்காது.. அது சுயத்தை நோக்காது.

நாம் பிறரை விட சிறந்தவர்களென்று நினைப்போமென்றால், அவர்களை மன்னிப்பதற்கு கடினமாக உணர்வோம். ஏனவே தேவனுக்கு முன்பாக நம்மை நாமே தாழ்த்தி, நம்முடைய சொந்த கிரியைகளைப் பற்றி நம் மனதில் நாம் கொண்டிருக்கும் எல்லா பதிவேடுகளையும் அழித்துவிடுவோமாக.

மன்னியாமை குறைகூறுகிறது

அந்த மூத்த சகோதரன் தகப்பனை நோக்கி, “என் சிநேகிதரோடே நான் சந்தோஷமாயிருக்கும்படி நீர் ஒருக்காலும் எனக்கு ஒரு ஆட்டுக்குட்டியையாவது கொடுக்கவில்லை” (லூக்கா 15:29).

அவன் தியாகியின் அறிகுறியைப் பெற்றிருந்தான், “மற்றெல்லோரும் விளையாடிக் கொண்டு சந்தோஷமாயிருந்தபோது நான் தான் எல்லா வேளைகளையும் செய்தேன், அநேகமாக அவன் வேலை செய்கிறதற்கு அடிமையாக இருந்தான் அவனுக்கு எப்படி சந்தோஷமாயிருந்து வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதென்பதை அறியாதவனாயிருந்தான், எனவே, எவரேனும் சந்தோஷத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்களேயென்றால் அவர்கள் மேல் பொறாமைக் கொண்டான், அவன் நடத்தப்பட்ட விதத்தைக் குறித்து குறைகூறிக் கொண்டேயிருந்தான்.”

அந்த இரவிலே நான் ஆலயத்தில் அமர்ந்து எனக்குத் தேவைப்படாது என்று நான் நினைத்த மன்னியாமைப் பற்றிய பிரசங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, என்னுடைய மூத்தக்குமாரனிடமாய் நான் விரும்பியதைப்போன்று அவன் ஆவிக்குரியவனாக இல்லை என்பதற்காக மன்னியாமையை நான் கொண்டிருந்ததை தேவன் எனக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நபரைப்பற்றி அடிக்கடி குறைக்கூறிக் கொண்டிருப்பீர்களென்றால் உங்கள் இருதயத்திலே அவர்மேல் ஏதோ மன்னியாமை இருக்கக்கூடிய சாத்தியமிருக்கிறது அது ஏதே ஒரு குறிப்பிட்டக் காரியமோ அல்லது காரியங்களோ இந்த மனிதன் உங்களுக்குச் செய்திருக்கக் கூடும் அல்லது அவர்களுடைய ஆளியல் உங்களை பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கக்கூடும். என்னுடைய மகனைப் பற்றிய விஷயத்தில் அவனுடைய தெரிந்தெடுப்புகளை குறித்து நான் கோபப்பட்டேன் ஆனாலும் அவனுடைய வயதில் என்னுடைய தெரிந்தெடுப்புகள் அவனை விடவும் மோசமாக இருந்தது என்பதை நினைத்துப்பார்க்கத் தவறிவிட்டேன். இதைப்பற்றி நான் அதிமாக கூறியிருக்கிறேன்.

நீங்கள் எவர்மீது கோபமாயிருக்கிறீர்களோ அவர்களை மன்னித்துவிடுங்கள், தியானிக்கவும், பேசவும் நேர்மறையான ஏதோ ஒன்றை கண்டுப்பிடியுங்கள். ஜெபியுங்கள் உங்களிலும் நீங்கள் விரும்புகிறவர்களிலும் தேவன் கிரியை செய்வதைக் கவனியுங்கள்.

மன்னியாமையானது அந்நியராக்குகிறது, பிளவுப்படுத்துகிறது, பிரிக்கிறது

மூத்த சகோதரன் தன் இளைய சகோதரனைப் பற்றி பேசும்போது உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லுகிறான் அவன் அவனை என் சகோதரன் என்று அழைக்கமாட்டான் ஏனென்றால் அவன்தான் இருதயத்தில் அவனுக்கு விரோதமாய் ஒரு பிரிவினையின் சுவரை எழுப்பி இருந்தான், அவன் தன்னை தனிமைப்படுத்திக்கொண்டு மற்றவர்களுடன் இணைந்து கொண்டாடும்படி விருந்து செய்வதை மறுத்துவிட்டான் அவன் தன்னை தன் சகோதரனிடமிருந்து மட்டுமல்லாமல் அவன் சகோதரனுடன் களிக்கார்ந்துக் கொண்டிருந்த மற்றவர்களுடனிருந்தும் தன்னை பிரித்துக்கொண்டான்.

யார் மீதாவது நீங்கள் கோபமாயிருந்து பின்னர் அந்த நபர் மீது கோபமாயிராதிருக்கும் வேறொருவர் மீதும் நீங்கள் கோபமாயிருந்ததுண்டா? யாரோ ஒருவர் என்னை கனிவற்றமுறையில் நடத்தியிருந்தால் அவரைப் பற்றி நான் டேவிடம் குறைக்கூறும் போது, டேவ் அவரைப் பாதுக்காக்கத் தொடங்கிய சமயங்களும் உண்டு அவர்களுக்கு ஏதோபிரச்சனை இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை எனக்கு நினைவுப்படுத்துவார், பின்னர் அவர்களுடைய நல்ல குணங்களைப் பற்றி பேசுவார்.

அந்த சூழ்நிலையில் பல்வேறு கோணங்களில் நான் பார்க்கும்படி எனக்கு உதவுவார். ஆனால் அவர்மீது நான் கோபம் கொள்வதுண்டு ஏனென்றால் நான் கோபமாயிருக்கும் மனிதனை அவர் பாதுகாக்கின்றாரே! என் கோபமானது நான் கோபமாயிருப்பவரிடமிருந்து மட்டும் என்னை பிரிக்கவில்லை, ஆனால் அவர் மேல் பற்றுதலாயிருந்த மற்றொருவரிடமிருந்தும் என்னைப் பிரித்தது மனக்காயமடைந்து கசப்பினால் நிறைந்திருக்கும் மக்கள் அநேகமாக ஒரு தனிமையான பிரிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையையே வாழ்கின்றனர், அவர்கள் தங்களுடைய வெறுப்பினால் மிகவும் நிறைந்திருப்பதால் வேறு எதற்கும் அவர்களுக்கு நேரம் இல்லாமலிருக்கிறது.

விருந்துக்கு அந்த மூத்த சகோதரன் வரப்போவதில்லை அவன் வருவானேயென்றால் அவன் சந்தோஷமாயிருப்பான், ஆனால் அவன் குறைகூறுவதையும் நிர்நந்தமாயிருப்பதையுமே தெரிந்துக்கொண்டான், பின்வரும் அத்தியாயங்களில் ஒற்றுமையின்மையால் ஏற்படும் சேதத்தைக் குறித்த கருத்தானது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

மன்னியாமையானது தொடர்ந்து தவறுகளைப் பற்றி பேசும்

நாம் மன்னிக்கமாலைருக்கும்போது மக்கள் நமக்கு என்ன செய்துவிட்டனர் என்பதைப் பற்றி பேச சாக்குப்போக்குகளை தேடிக்கொண்டிருப்போம். நம்மால் முடியும் போதெல்லாம் நம் உரையாடல்களில் அதைப்பற்றி அடிக்கடி பேசுவோம், கேட்கும் எவரிடமும் சொல்லுவோம் இத்தகைய நடத்தைகளெல்லாம் நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருக்கிறோம், என்பதற்கான அறிகுறியாகும். நாம் உடனடியாகவே அந்த தவறை விட்டுவிட தேவனின் உதவியை நாடவேண்டும். இருதயத்தில் என்ன இருக்கிறதோ அதுதான் நம் வாயிலிருந்து வரும் நாம்

பேசுவதையே நாம் கவனித்துக் கேட்கும்போது நம்மைப் பற்றி உண்மையை நாம் அறிந்துக்கொள்ள இயலும்.

மூத்த சகோதரன் தன் தகப்பனிடம் அவர் தன் தகுதியற்ற மகனிடம் அன்பாயிருப்பதாகவும் அவன் செய்த எல்லா பாவங்களைப்பற்றியும் நினைவுப்படுத்தினான் (லூக்கா 15:30) அவன் கோபமாயிருந்தான் அவனுடைய சம்பாஷனை அதை நிரூபித்தது நாம் கோபமாயிருக்கும்போது அதை விட்டுவிட வேண்டுமென்று இயேசு சொன்னார், அப்படியென்றால் அதைப்பற்றி இனி பேசக்கூடாதென்பது தான் அர்த்தம், ஒருவரை ஒரு தவறுக்காக மன்னித்துவிட்டதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது அடுத்தமுறை உங்களைக் காயப்படுத்தும்படி அவர்கள் ஏதாவது செய்யும் போது அந்த பழைய தவறை மீண்டும் முன்கொண்டுவருகிறீர்களா? நாம் அனைவருமே அதை செய்திருக்கின்றோம். அப்படியென்றால் நாம் முழுவதுமாக மன்னிக்கவில்லை தேவன் நமக்கு உதவும் படி அவரிடம் கேட்க வேண்டும்.

மன்னியாமையானது காயப்படுத்தியவர் அனுபவிக்கும் ஆசீர்வாதங்களை வெறுக்கிறது

மூத்த சகோதரன் கோபமாகவும் பொறாமை நிறைந்தவனாகவும் இருந்தான், அவன்தன் தகப்பன் தன் இளையச் சகோதரனை ஆசீர்வதிப்பதை வெறுத்தான். அந்த கெட்ட குமாரன் விருந்தையோ கொழுத்த கன்றையோ, புதிய அங்கியையோ பாதரட்சையையோ அழகிய மோதிரத்தையோ பெற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை அவன் அதை ஆழமாக வெறுத்தான்.

மற்றவர்களின் ஆசீர்வாதங்களைப்பற்றி வெறுப்படைவது நம் சொந்த குணத்தை அதிகமாக வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் சந்தோஷப்படுகிறவர்களுடனே சந்தோஷப்படவும், அழுகிறவர்களுடனே அழவும் வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் எது நல்லதோ அதை அவர் செய்யும்படி அவரை நாம் நம்ப வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். நம் கதையிலிருக்கும் இந்த இளைய சகோதரன் தவறு செய்திருந்தான் ஆனால் அச்சமயம் அவனுக்கு மன்னிப்பும், ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதலும், சுகமடைதலும் தேவைப்பட்டது, அவனுடைய தவறான நடத்தையைப் பற்றி அவனிடமாய் பின்னர், பேசிக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்திருந்திருப்பார். ஆனால் அச்சமயம் அவனுக்கு அன்பு தான் தேவைப்பட்டது, தகப்பனின் நற்குணத்தையும்,

இரக்கத்தையும் அவன் காணவேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொருவருக்கும் எது சரியானதோ அதைதான் தேவன் எப்போதுமே செய்கிறார், அவர் என்ன செய்கிறாரோ அதை ஏன் செய்கிறாரென்பதற்கு அவருக்கே உரித்தானக் காரணங்களைக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் அதோடு ஒத்துச்செல்லாதிருப்பதும் அல்லது நியாயமானது என்று நினைக்காதிருப்பதும் எவ்வித வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தாது. நாம் ஒரு வெறுப்பான மனப்பான்மையைக் கொண்டிருந்தால் அதற்காக நாம் தான் கஷ்டப்படுவோம்.

தகப்பன் இளைய சகோதரனுக்குக் கொடுத்த விருந்துக்கு ஒவ்வொருவரும் சென்றனர், கோபமாயிருந்த மூத்தசகோதரன் தான் சந்தோஷமாயிருக்க மறுத்து விட்டான், அவனுடைய கெட்ட மனப்பான்மையானது அந்த விருந்தை அனுபவிப்பதிலிருந்து அவனைத் தடுத்து விட்டது, அவன் நிச்சயமாகவே தனக்கொரு உதவி செய்துக்கொண்டு மன்னிக்க வேண்டியிருந்தது.

உங்களிடம் எவ்விதமாக மறைக்கப்பட்ட மன்னியாமை இல்லை என்பதை உறுதிசெய்துக்கொள்ள நான் குறிப்பிட்டிருக்கிற இந்தப் பட்டியலைப்படித்து விட்டு, திறந்த இருதயத்துடன் அதை செய்யுங்கள் எந்தவொரு கசப்பையும், வெறுப்பையும், மன்னியாமையையும் அல்லது உங்களிடமிருக்கும் வேறெந்த தவறையும் தேவன் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தும்படி கேளுங்கள் மன்னியாமையின் அறிகுறிகளை கவனியுங்கள் உங்களிடம் ஏதாவது இருக்குமேயென்றால் குணமடைய மருத்துவரான இயேசுவிடம் ஓடுங்கள்.

அத்தியாயம்

12

ஒற்றுமையின் வல்லமையும் ஆசீர்வாதமும்

ஒற்றுமை, இணைந்திருத்தல், இசைந்திருத்தல் ஆகிய இவையனைத்தையும் தேவனுடைய வார்த்தை உற்சாகப்படுத்துகிறது, பாராட்டுகிறது. இவையனைத்தையும் பராமரிக்கக்கூடிய ஒரே வழி எதுவென்றால், நாம் மன்னிப்பதற்கு துரிதமாகவும், இரக்கத்தில் தாராளமாகவும், இருக்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருந்தால் மட்டுமே இயலும். கருத்து வேற்றுமையால் நிறைந்திருக்கிறது இன்றைய உலகம் நாம் சண்டைகளையும், வெறுப்பையும், குழப்பங்களையும் அரசாங்கத்திலும், சபைகளிலும் எல்லாவிதமான தொழில் சார்ந்த நிறுவனங்களிலும் கேள்விப்பட்டுக் கொண்டொனிருக்கிறோம். ஆயினும் இவையெல்லாவற்றின் மத்தியிலும் தேவன் நமக்கு சமாதானத்தைக் கொடுக்கிறார், நாம் எப்படி வாழ வேண்டுமென்பதை தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடும்.

இதோ, சகோதரர் ஒருமித்து வாசம் செய்வது எத்தனை நன்மையும் எத்தனை இன்பமுமாய் இருக்கிறது.

சங்கீதம் 133 :1

ஒற்றுமை எங்கிருக்கிறதோ, அங்கே தேவன் ஆசீர்வாதத்தையும் ஜீவனையும் என்றென்றுமாகக் கட்டளையிடுகிறார் என்று சங்கீதக்காரன் தொடர்ந்து கூறுகிறார். இசைந்து வாழ முயற்சிப்பவர்களை தேவன் கனப்படுத்துகிறார், சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னைப்படுவார்களென்று

இயேசு சொன்னார். அப்படியென்றால் அவர்கள் ஆவிக்குரிய ரீதியில் முதிர்ச்சியடைந்தவர்கள். அவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு வாழ்கின்றார்கள், தேவனுடைய பலத்தக் கரத்தின் கீழ் தங்களைத் தாழ்த்தவும் அவருக்குக் கீழ்ப்படியவும் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களே இசைந்திருத்தலைத் தொடங்கி, ஒற்றுமையைப் பராமரிப்பதில் உறுதியுடனிருப்பார்கள்.

நீங்கள் வாழும் அல்லது வேலைசெய்யும் சூழ்நிலையைப்பற்றிக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பாருங்கள் அது சமாதானமுள்ளதாயிருக்கிறதா? மக்கள் ஒருவரோடொருவர் இசைத்திருக்கிறார்களா? இல்லையென்றால், அதைக் குறித்து நீங்கள் என்ன செய்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள்? உங்களால் ஜெபிக்க இயலும், மற்றவர்களை இசைந்திருக்கும்படி ஊக்கப்படுத்தலாம், இசைந்திருப்பதில் குறைவுப்படுவது உங்களுடைய தவறென்றால் உங்களால் மாற இயலும் எவ்வித முக்கியத்துவமும் இல்லாதக் காரியங்களைப் பற்றி வாக்குவாதம் செய்வதை நிறுத்திவிடலாம். மற்றொருவருடன் உங்களுக்கு ஏதாவது கருத்து வேற்றுமை ஏற்படுமென்றால், மன்னிப்புக் கேட்பதற்கு நீங்களே முதன்மையானவர்களாயிருக்கலாமே. ஞானம் பிறப்பிக்கும் முதன்மையான நல்லக் கனிகளுள் ஒன்று சமாதானம். ஞானத்தில் நடந்துக்கொள்ளுங்கள் உங்கள் வாழ்க்கை ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதாயிருக்கும்.

பரத்திலிருந்து வருகிற ஞானமோ முதலாவது சுத்தமுள்ளதாயும், பின்பு சமாதானமும் சாந்தமும் இணக்கமுள்ளதாயும், இரக்கத்தாலும் நற்கனிகளாலும் நிறைந்ததாயும், பட்சபாதமில்லாததாயும், மாயமற்றதாயுமிருக்கிறது.

யாக்கோபு 3:17

ஒற்றுமையைத் தெரிந்துகொள்ளுதல்

நான் ஏற்கனவே சொல்லியதைப் போன்று நாம் திரும்பும் எப்பக்கமும் குழப்பம் தானிருக்கிறது, எனவே நமக்கு ஒற்றுமையும் அது விளைவிக்கும் சமாதானமும் வேண்டுமென்றால் நாம் தான் அதனை வேண்டுமென்றே தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் தேவனுடைய வழிகளைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சமாதானத்துக்காக பரிசுத்த ஆவியானவருடன் சேர்ந்து நாம் உழைக்க வேண்டும்,

திருமணம் செய்துக்கொண்ட அனைவருக்கும் தெரியும், அநேக சமயங்களில் ஒத்துச் செல்ல இயலாத அபரிவிதமான காரியங்கள் இருக்க கூடும். பொதுவாகவே நம் தன்மைக்கு எதிரிடையான தன்மைக் கொண்டவர்களையே நாம் பொதுவாக திருமணம் செய்துக் கொள்கின்றோம். அப்படியென்றால் நாமிருவரும் ஒரே மாதிரியாக நினைக்கமாட்டோம். நாம் கருத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் நாம் மரியாதையோடும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க விதமாகவும் ஒத்துச் செல்லாமலிருக்கக் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

நானும் டேவும் மிகவும் வேறுபட்டவர்கள், நாங்கள் சண்டையின் ஆபத்துகளையும், ஒற்றுமையின் வல்லமையையும் கற்றுக்கொள்ளும்வரை அநேக வருடங்களை விவாதம் செய்தே விரையமாக்கினோம். எங்கள் உறவில், குடும்பத்தில் ஊழியத்தில் சமாதானம் இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு அர்ப்பணம் செய்துக்கொண்டோம். நாம் பிரிந்திருக்கும் வரை தேவன் தாம் விரும்பியபடி நம்மை ஆசீர்வதிக்க இயலாது, ஒற்றுமையாக இருந்தால் எழுந்து நிற்போம், பிரிவுப்பட்டால் விழுந்துவிடுவோம் அல்லது கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை. நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கினால் அனைவருக்கும் தாழ்ச்சி. என்ற பதத்தைக் கேட்டிருந்திருப்பீர்கள், அது உண்மையே வேதாகமம் ஒருவன் ஆயிரம் பேரைத் துரத்துவான், இருவர் பத்தாயிரம் பேரைத் துரத்துவார்கள் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த வேதவாக்கியத்திலிருந்து, நாம் ஒற்றுமையாக வாழத் தெரிந்துக்கொள்வோமென்றால் எவ்வாறு வல்லமை பெருகுகிறது என்பதைக் காணலாம்.

எங்களுடைய பல வாதங்களுக்கு நானே காரணம், டேவ் எப்போதுமே சமாதானமுள்ளவராக இருந்தார், நாங்கள் வாதம் செய்து கோபமாயிருக்கும் போது ஏற்படும் அழுத்தத்தை அவர் வெறுத்தார். ஒற்றுமையே இல்லாத ஒரு வீட்டில் நான் வளர்க்கப்பட்டேன், சமாதானம் என்றால் என்ன என்பதை நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நான் தேவனுடைய வார்த்தையைப் படித்து சமாதானத்தை நான் பெற்றிருக்கும்படி நான் எதை மாற்ற வேண்டுமென்பதைக் கற்றுக்கொள்ள நாடினேன் மனத்தாழ்மை இல்லையென்றால் சமாதானம் இராது என்பதைக் கண்டறிந்தேன். நாம் நாடவேண்டிய முதன்மையான குணத்தில் ஒன்று அநேகமாக அடைவதற்கும் பராமரிப்பதற்கும் மிகவும் கடினம். தாழ்மையே உண்மையானாலுமே மனத்தாழ்மையுடனிருப்பவர் எல்லா வெறுமையான (வீண், பயன்ற, செயலாற்றாத) பேச்சை தவிர்ப்பர் ஏனெனில் அது இன்னும்

அதிகதிகமான தேவனுக்கேற்காதத் தன்மைக்குள் நம்மை நடத்தும் அவர்கள் அறியாமையின் கேள்விகளால் ஏற்படும் அபத்தமான வேற்றுமைகள் தங்கள் மனதினுள் வரவிடாமல் பார்த்துக்கொள்கின்றனர். ஏனென்றால் அவை சண்டையைப் பிறப்பிக்கும், வளர்க்கும் என்பதை அறிந்திக்கின்றார்கள்.

சமீபத்திலே எவருடனாவது, மிகவும் சிறிய முக்கியத்துவமில்லாத, அபத்தமான ஏதோ ஒன்றைப் பற்றி நீங்கள் கொண்டிருந்த வாதத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அநேகமாக உங்களுக்கு அந்த நாள் மோசமாக இருந்திருக்கக்கூடும். சொல்லியிருக்கக் கூடாததொன்றை நீங்கள் சொல்லியதால் வாக்குவாதம் தொடங்கியிருந்திருக்கலாம், அதற்காக நீங்கள் துரிதமாகவே மன்னிப்புக் கேட்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் உங்கள் பெருமையினால் நீங்கள் சரியானவர் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக அந்த அர்த்தமற்ற சம்பாஷனையைத் தொடர்ந்தீர்கள் உங்கள் நாளை நீங்கள் வீணாக்கிவிட்டீர்கள், மிகவும் மன அழுத்தமடைந்தீர், தலை வலித்தது உங்கள் வயிறு ஏதேதோ செய்தது. ஜெபிக்க விருப்பமில்லை. உங்கள் இருதயத்தில் நீங்கள் மோசமாக நடந்துக்கொண்டீர்களென்பதை அறிந்திருக்கின்றீர்கள், உங்களின் ஒரு பகுதி நான் மிகவும் வருந்துகிறேன், இது என்னுடையத் தவறுதான் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்று கேட்க விரும்புகிறது. ஆனால் மற்ற பகுதி உங்கள் மாம்சம் அப்படி செய்ய விடாபிடியாக மறுத்துவிடுகிறது.

இவ்விதமான அநேக சமயங்கள் நிச்சயமாகவே என் ஞாபகத்திலிருக்கிறது, ஆனால் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் நான் அவ்வாறு இப்போதிருப்பதில்லை நான் சண்டை, குழப்பம் ஒற்றுமையின்மை, வேறுபாடுகள் ஆகியவைகளை வெறுக்கின்றேன். நாம் சரியானவர்களாக இருப்பதே எல்லாம் அல்ல ஒரு கருத்து வேறுபாடு இருக்கும் போது நாம் சொல்வது சரி என்பதை நிரூபிக்கும் ஒரே நோக்கத்துக்காக பிறருடன் சண்டையிடுகிறோம் நாம் அப்படி செய்தாலும் நாம் மற்றவர்களை விட நல்லவர்கள் என்ற நம் தன்மையைப் பற்றி நாமே பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதைவிட வேறு எதையாவது நாம் பெற்றுக்கொண்டோமா? நாம் நம்மை தாழ்த்தி தேவனே நமக்கு நியாயஞ் செய்ய நாம் அனுமதித்தால் நாம் நன்றாகவே இருப்போமென்று நான் நினைக்கிறேன். ஒரு சூழ்நிலையில் அது அவருடைய சிறந்த திட்டமாயிருக்குமென்றால் நம்மை சரியானவர்களென்று நிரூபிக்க அவரால் கூடும். தேவனுடைய வார்த்தை சொல்லுகிறது, அன்பு தற்பொழிவை நாடாது. பிறர் செய்வது சரி என்பதை நீங்கள்

நம்பாவிட்டாலும் ஒரு வாக்குவாதத்தைத் தொடங்காமல் அவர்கள் சரியானவர்கள் தான் என்று அவர்கள் நினைத்துக்கொள்ளும்படி அனுமதிக்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றீர்களா? அப்படியிருப்பீர்களென்றால் சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாயிருக்கவும், ஒற்றுமையை காக்கவும் ஒரு அடி முன் நோக்கிச் சென்றுவிட்டீர்கள்.

சமீபத்திலே, நானும் டேவும் எங்கள் பிள்ளைகளில் இருவர் அவர்களின் வாழ்க்கை துணைவர்கள் மற்றும் என்னுடைய பேரப்பிள்ளைகள் அவர்களில் சிலர் இளம் வாலிபர்கள் ஆகிய பதினொரு பேர் சுற்றுலா சென்றிருந்தோம் நாங்கனைவரும் ஒரே வீட்டில் தங்கியிருந்தோம், ஒற்றுமையின்மைக்கும், காயமடைவதற்கும் சந்தர்ப்பங்களிருந்தன எல்லோருமே ஒரே காரியத்தைச் செய்ய விரும்புவதில்லை அல்லது தொலைக்காட்சியில் ஒரே காரியத்தைப் பார்க்க விரும்புவதில்லை அல்லது ஒரே விளையாட்டை விளையாடவும், ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து உணவருந்தவும் விரும்புவதில்லை இளம் வாலிபர்களுக்கு நம்மை விரக்தியடையச் செய்யக்கூடிய மனப்பான்மைகள் இருக்கக்கூடும் அப்போது நாமும் இளம் வாலிபர்களாக இருந்தபோது அவர்கள் இப்போது நடந்துக்கொள்வதைவிட நல்லவர்களாக நாம் நடந்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நான் சொல்ல நினைப்பது என்னவென்றால் நாங்கள் அனைவருமே தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய முயற்சித்து சமாதானத்தோடு வாழ முயற்சிக்கும் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தாலும் ஒற்றுமைதான் உங்கள் விருப்பமாயிருப்பின் அதற்காக நீங்கள் எவ்வாறு பாடுபடுவீர்களோ அவ்வாறே முயற்சிக்க வேண்டியிருந்தது. நான் விவரித்ததைப் போன்ற ஒரு சூழ்நிலையில் ஒவ்வொருவரும் தங்களைத் தாழ்த்தவும், இரக்கத்திலும், மன்னிப்பிலும் தாராளமாயிருக்கவும் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருந்தாலொழிய ஒரு சமாதானமான சூழ்நிலையைக் கொண்டிருப்பது முடியாததொன்றாகும். தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில் நாம் மன்னிப்பதற்கு துரிதமாயிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னபோது அவர் என்ன செய்கிறாரென்பதை நன்றாகவே அறிந்துதான் சொன்னார். சாத்தான் கலகத்தை தூண்ட முயற்சித்து எப்போதுமே அலைந்துக் கொண்டிருக்கின்றான், ஆனால் அவனை தோற்கடிக்கும் வழிகளை தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார், இரக்கத்தில் தாராளமாயிருங்கள், நீடிய பொறுமையாயிருங்கள், விளங்கிக்கொள்ளுதலை உடையவர்களாயிருங்கள்

உங்களுடைய பாவங்களை உணர்ந்துக்கொள்ளுங்கள் அது நீங்கள் பிறரை சீக்கிரமாய் நியாயந்தீர்க்காமலும், துரிதமாகவும், முழுமையாகவும் மன்னிக்கவும் உதவும், இதனால் சாத்தானின் கண்ணியாகிய சண்டைக்குள் நீங்கள் விழாமல் தப்பிக்கொள்வீர்கள்.

நம்மனைவருக்குமே உறவுகளானது மிகவும் முக்கியமானதாகும் தீய உறவுகள் கொடுமையாயிருக்கிறது. ஆனால் நல்ல உறவுகள் இந்த உலகிலே மிகவும் பயனுள்ளதும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதுமான தொன்றாக இருக்கிறது. சாத்தான் உறவுகளை அழித்துவிடும்படி தேடுகிறான் ஏனென்றால் ஒற்றுமையின் வல்லமையை அவன் அறிந்திருக்கின்றான், நம் குணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகளை நமக்கெதிராக அவன் உயோகிக்கின்றான். நம்மிடம் சொல்லப்படும் காரியங்களைத் தவறாக புரிந்துக்கொள்ளும்படி செய்து, காயப்பட்ட உணர்வுகளையும், கோபத்தையும், மன்னிக்க மறுக்கும் முரட்டாட்டமான மனப்பான்மையையும் தூண்டிவிடுகிறான். ஆனால் சாத்தானின்மேல் நமக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது, நம் வீட்டிலும், பணிஸ்தலங்களிலும் பள்ளியிலும், ஆலயத்திலும் வேறெங்கு நாமிருந்தாலும் நம் உறவுகளில் பிரிவினைகளைக் கொண்டுவரும் அவனையும் அவனுடைய சூழ்ச்சியையும் நம்மால் எதிர்க்க முடியும்.

குழப்பத்தினால் என்ன பலன் என்று உங்களை நீங்களே கேட்டுப் பாருங்கள் அது ஏதாவது நன்மைசெய்கிறதா அல்லது சூழ்நிலைகளை மாற்றுகிறதா? அநேக சமயங்களில் சண்டை நம்மை நிர்பந்தமாக்குகிறது, அதனால் எந்த பயனுமில்லை நாம் சமாதானத்துக்காக உழைக்கவும், சமாதானம் பண்ணவும் தீர்மானிப்போமாக இவ்வலகிலிருக்கும் எல்லா குழப்பத்தையும் நம்மில் எவருமே தீர்க்க இயலாது.

ஆனால் நம்மில் ஒவ்வொருவரும் நம் வாழ்க்கைக்கு உறவுகளுக்கும் பொறுப்பாயிருக்கலாமே உங்கள் வாழ்வில் அதிகமான சமாதானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்க நாம் எதை மாற்றவேண்டுமென்று தேவனிடம் கேட்க, ஜெபிக்கத் தொடங்குங்கள்.

பொருந்திக்கொள்ளுங்கள்

நம்மில் அநேகர் நம் விருப்பம்போல் தான் காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம், ஆனால் ஒற்றுமையை நாம் கொண்டிருக்கும்படி, நாம்

ஒத்துச்செல்லத்தக்கவர்களாகவும், பொருந்திக்கொள்ளத்தக்கதாகவும் இருக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கீழ்காணும் வேதவாக்கியங்களை கவனியுங்கள்.

ஒருவரோடொருவர் ஏகசிந்தையுள்ளவர்களாயிருங்கள்;

மேட்டிமையானவைகளைச் சிந்தியாமல் தாழ்மையானவர்களுக்கு இணங்குங்கள், உங்களுையே புத்திமாண்களென்று எண்ணாதிருங்கள்.

ஒருவனுக்கும் தீமைக்கத் தீமை செய்யாதிருங்கள்; எல்லா மனுஷருக்கு முன்பாகவும் யோக்கியமானவைகளைச் செய்ய நாடுங்கள்.

கூடுமனால் உங்களாலானமட்டும் எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருங்கள்

ரோமர் 2:16-18

இந்த வாக்கியங்களை நாம் நன்கு ஆராய்ந்துப் பார்ப்போமென்றால் நம் மனப்பான்மை சரியாக இல்லாதிருக்கும்போது நாம் ஒருவரோடொருவர் இசைந்து வாழ இயலாது என்பதைக் காண்கின்றோம். நமக்கு ஒரு தாழ்மையான மனப்பான்மைத் தேவைப்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கும், சூழ்நிலைகளுக்கும், பொருந்திக்கொள்ள மாற்றியமைத்துக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கும் மனப்பான்மை தேவைப்படுகிறது. நாம் எப்போதுமே எது சரியென்று நினைக்கிறோமோ அதற்காக உறுதியாக நிற்க வேண்டும், ஆனால் சின்ன, சின்ன விஷயங்களிலும், மற்றவர்களுடன் நாம் பொருந்திக்கொள்ள கூடிய காரியங்களிலும் அவ்வாறு இணைந்துச் செல்ல முயல வேண்டும்.

எப்போதுமே நினைத்தது போல் நடக்க வேண்டுமென்று விரும்புவது எவருக்குமே நல்லதல்ல, நாம் ஒருவருக்கொருவர் தாழ்மையிலும், அன்பிலும் அடங்கிச்செல்லும் அனுபவம் நமக்கு வேண்டும். நாம் மற்றவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் அவர்களையும் அவர்களின் விருப்பங்களையும் மதிக்க வேண்டும். அதை ஒரு நல்ல மனப்பான்மையோடு செய்ய வேண்டும்.

எங்களுடைய திருமணவாழ்வில் பெரும்பாலான சமயம் நாங்கள் வெளியே உணவருந்த செல்லும்போது டேவ் எந்த இடத்தில் உணவருந்த வேண்டுமென்பதை நானே தேர்வு செய்ய விட்டுக்கொடுத்து விடுவார். எல்லாவற்றையும் கலபமாக எடுத்துக்கொள்ளும் அவருக்கு அது ஒரு பெரிய விஷயமன்று. ஆனால் எனக்கோ

அது பெரிய விஷயம் தான். கடந்த சில வருடங்களாக ஏதோ சில காரணங்களுக்காக, அவர் தான் உண்ணும் இடத்தைப்பற்றியும் எதை உண்பது என்பதைப் பற்றியும் அவர் தேர்வுச் செய்யத் தொடங்கி விட்டார். திடீரென்று நான் தேர்ந்தெடுக்கும் இடத்தில் உண்ண அவர் விரும்புவதில்லை அவருக்கு பூண்டு வாசனைப் பிடிக்கவில்லை என்று தீர்மானித்துவிட்டார், ஆனால் எனக்கோ இத்தாலி நாட்டு உணவு வகைகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. எனவே பிரச்சனை குழறிக் கொண்டிருக்கிறதை நீங்களே காணக்கூடுமென்று நம்புகிறேன்.

எனக்கு சீன நாட்டு உணவு வகைகள் பிடிக்கும் தான், சில சமயங்களில் அவர் அதை உண்ண விரும்பமுள்ளவராயிருப்பினும் அது வறண்டிருக்கிறது உண்ட திருப்தியிருப்பதில்லை நான் செய்ய வேண்டியதென்ன என்பதை அறிந்திருக்கிறேன், நான் பொருந்திக்கொள்ள வேண்டாமென்பதை அறிந்திருக்கிறேன், எங்கோ உணவருந்த வேண்டுமென்பதை நான் தான் இவ்வளவு காலம் தெரிந்துக்கொண்டேன், எனவே அவர் எங்கு விரும்புகிறார்ப்போது தெரிந்துக்கொள்ளும் தருணம் இது என்று நான் அறிந்திருக்கின்றேன்.

இது எனக்கு கொஞ்சம் கடினமாயிருந்தது என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நீண்டகாலமாக நம் விருப்பப்படியேக் காரியங்கள் நடைபெறும்போது திடீரென்று காரியங்கள் மாறும்போது அது கடினமாகத்தானேயிருக்கும் போது ஆனால் எனக்கு நானே டேவ் நாற்பத்தி நான்கு ஆண்டுகளாக எங்கே நாங்கள் உணவருந்த வேண்டுமென்பதை நான் தேர்வுச் செய்ய விட்டுக்கொடுத்துவிட்டார். எனவே உண்மையிலேயே இது அவருடைய தருணம் என்று நினைவுப்படுத்திக் கொள்கிறேன், சில வேளைகளில் நாம் உணர்ச்சிவசப்படாமல் நம்மில் நாமே கொஞ்சம் ஆராப்துப் பார்ப்போமென்றால் நம்மால் சுலபமாகவே பொருந்திக்கொள்ள இயலும்.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட வாக்கியம் நம்மை நாமே புத்திமான்களென்று எண்ணிக்கொள்ளக் கூடாதென்று கூறுகிறது. மற்றவர்கள் என்ன விரும்புகின்றனரோ அதைக் காட்டிலும் நாம் விரும்புவது அதிக முக்கியமானதென்று நாம் நினைக்கக் கூடாது. நாமனைவருக்குமே சரி சமமான மதிப்பும் உரிமையுமுண்டு, அதை நம் மனதில் வைத்திருப்பது மற்றவர்களின் விரும்பங்களுக்கு ஏற்ப நம்மைப் பொருந்திக்கொள்ள நமக்குதவும்.

உங்களின் ஜெபவல்லமையைப் அதிகரித்துக்கொள்ளுங்கள்

ஜெபம் தான் நாம் கொண்டிருக்கும் மகா மேன்மையான சிலாக்கியம் நம் வாழ்விலும் பிறர் வாழ்விலும் அதிபயங்கரமான வல்லமைக்கும் ஆசீர்வாதத்துக்கும் வழி வகுக்கிறது. தேவன் நம் ஜெபத்தைக் கேட்டு, பதிலளிக்கிறார், ஆனால் நாம் கோபமின்றியும் ஒருமனப்பட்டும் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று அவர் கூறுகிறார்.

அன்றியும் புருஷர்கள் கோபமும் தர்க்கமுமில்லாமல், பரிசுத்தமான கைகளை உயர்த்தி எல்லா இடங்களிலேயும் ஜெபம் பண்ண வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

1 தீமோத்தேயு 2:8

இந்த வேதவாக்கியமானது நாம் கோபமின்றி ஜெபிக்கவேண்டுமென்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது. மாற்கு 11 ஆம் அதிகாரத்தில் நாம் ஜெபிக்கும்போது யார் மீதாவது நமக்கு எதாவது குறையிருக்குமேயென்றால் அதை நாம் மன்னித்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறோம். மற்றுமொரு வசனத்தில் மனதில் கோபத்தோடும் சண்டையோடும் ஜெபித்துவிட்டு நம் ஜெபத்துக்கு பதில் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாதென்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

இவ்வுலகில் இன்று அநேகம், அநேகமான கோபக்காரர்கள் இருக்கின்றனர், அவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள் அவர்கள் ஜெபிக்கின்றனர், தங்கள் கோபத்தினால் எந்த தவறும் இல்லையென்று தவறாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர், அவர்களுடைய கோபம் நியாயமானதென்று உணரலாம், ஆனால் தேவன் அதை கண்டனம் செய்கிறார். ஜெபிப்பதற்கு முன்பு அதை நாம் விட்டுவிடவேண்டுமென்று கூறுகிறார். ஜெபத்திலே நாம் தேவனை அணுக சிறந்த வழியாவது முதலாவது உங்களுடைய சொந்தப் பாவங்களுக்காக மனந்திரும்புங்கள், பின்னர் மற்றொருவர் மீது இருதயத்திலே மன்னியாமை இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளுங்கள். நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்க மறுக்கும்போது, தேவன் நம்மை மன்னிக்கவேண்டுமென்று எப்படி எதிர்பார்ப்பது? தேவனுக்கு விரோதமாக நாம் செய்த தவறுகளானது மற்றவர்கள் நமக்கு

விரோதமாகச் செய்ததைவிட மிகவும் அதிகமானதே என்பதில் நிச்சயமாயிருக்கிறேன்.

ஒரு கணவன் மனைவிக்கு அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட குடும்பத்துக்கு அவர்கள் மட்டும் ஒற்றுமையாக வாழத் தங்களை அர்ப்பணிப்பார்களேயென்றால் ஜெபத்தில் அதிக வல்லமையைப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

அல்லாமலும் உங்களில் இரண்டு பேர் தாங்கள் வேண்டிக் கொள்ளப்போகிற எந்தக் காரியத்தைக் குறித்தாகிலும் பூமியிலே ஒருமனப்பட்டிருந்தால், பரலோகத்தில் இருக்கிற என் பிதாவினால் அது அவர்களுக்கு உண்டாகும் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

மத்தேயு 18:19

இந்த வேதவாக்கியமானது உண்மையிலேயே ஆச்சரியமானதாக இருக்கிறது, நம்மில் எவரேனும் அது என்ன சொல்கிறதென்பதை உண்மையிலுமே நம்புவோமென்றால், நாம் நிச்சயமாகவே இசைவாயும், இசைந்தும் வாழ அர்ப்பணிப்போம். ஜெபத்தில் வல்லமையை இழந்திருப்பதற்கு நம் முட்டாள்தனமான பெருமை எவ்விதத்திலும் ஈடாகாது.

என் வாழ்வில் ஒரு சமயம் நான் எப்போது வேண்டுமென்றாலும் எனக்குத் தோன்றும் போதெல்லாம் டேவுடன் வாக்குவாதம் செய்துவிட்டு பின்னர் எங்கள் வாழ்வில் சில பகுதிகளில் எங்களுக்கு ஒரு அதிரடியான அற்புதம் வேண்டுமென்றால், “ஒருமனப்பாட்டின் ஜெபம்” என்று பொதுவாக அழைக்கப்படும். அந்த ஜெபத்தை நாங்கள் இருவரும் இணைந்து ஜெபிக்கலாமென்று முட்டாள்தனமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன், ஆனால் மத்தேயு 18:19ல் நாம் பார்த்ததின்படி அத்தகைய ஜெபம் கிரியை செய்யாது சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாகவும் சமாதானத்தைக் காக்குகிறதற்காகவும் தங்களால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்ய தங்களை அர்ப்பணிக்கிறவர்களுக்குத்தான் தேவன் சொல்லும் அந்த வகையான வல்லமை கிடைக்கும் ஒருவர் அதை செய்வாரென்றால் தேவன் அதில் மிகவும் பிரியப்படுகிறார் அவர்களின் ஜெபங்களை அவர் விசேஷத்த முறையில் கனப்படுத்துவார். இந்த வசனம் முடிந்தவுடனேயே பேதுரு இயேசுவிடம் சகோதரனை எத்தனை தரம் தான் மன்னிக்க வேண்டுமென்று கேட்கின்றான்,

பேதுரு ஜெபத்தில் இத்தகைய வல்லமையை விரும்பினான் ஆனால் தனக்கு ஒருவரிடமோ அல்லது மற்ற சில சீஷர்களிடமோ பிரச்சனை இருக்கிறதென்பதை அவன் உணர்ந்துக் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. சமாதானத்தை பெற்றிருக்க அவன் எவ்வளவுத் தூரம் தான் செல்ல வேண்டுமென்று இயேசு எதிர்ப்பார்க்கின்றான் என்று கேட்கின்றான், இயேசு கொடுத்த பதிலோ ஒற்றுமையாய் நிலைத்திருக்க எத்தனைத் தரம் தேவைப்படுகிறதோ அத்தனைத் தரம் பேதுரு மன்னிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்.

அப்பொழுது பேதுரு அவரிடத்தில் வந்து ஆண்டவரே என் சகோதரன் எனக்கு விரோதமாய்க் குற்றஞ்செய்து வந்தால் நான் எத்தனைதரம் மன்னிக்க வேண்டும்? ஏழுதரம் மட்டுமோ என்று கேட்டான்.

மத்தேயு 18:21

பேதுரு தான் மிகவும் தாராளமாயிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நம்புகிறேன் எனவே இயேசுவின் பதில் அவனை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருந்திருக்கும்.

அதற்கு இயேசு எழுதரமாத்திரம் அல்ல, எழுபதுதரம் மட்டும் என்று உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

மத்தேயு 18:22

அப்படியென்றால் நானூற்று தொண்ணூற்று ஒன்பது தரமாகும். ஆனால் நீங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக மன்னிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு அதிகமாக மன்னியுங்கள் அதில் எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டையும் வைக்கக்கூடாது, என்பதையே அவர் அவ்விதமாகக் கூறினார்.

ஜெபமானது ஒரு வெகுமதியாகும். மிகவும் விலையேறப்பெற்றது ஒரு சிலாக்கியமாக மிகவும் வல்லமையானது. அது கருத்து வேறுபட்டில் வாழ்வதின் மூலம் குழம்பிக்கொள்ளக் கூடாது. நீங்கள் ஜெபிப்பதற்கு முன்பு உங்கள் இருதயத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க நேரம் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அறிந்திருக்கும் எவருடனாவது காரியங்களை சரி செய்ய வேண்டியிருக்குமென்றால் நீங்கள் சமாதானத்தைத் தொடங்குகிறவராயிருங்கள்.

தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் நம்முடைய காணிக்கை பலிபீடத்தினிடத்தில் கொண்டு வரும்போது நம் சகோதரனுக்கு எதிராக நம்மிடம் எதாவது இருக்குமென்பதை நாம் உணர்ந்தால் பலிபீடத்தினிடத்தில் தானே அதை வைத்துவிட்டு சகோதரனுடனே சமாதானம் செய்துவிட்டு வா என்று கூட கூறுகிறது. (மத்தேயு 5:24) இது நிச்சமாகவே சமாதானம் செய்வதை நாம் தான் தொடங்க வேண்டுமென்பதைக் கற்றுக்கொடுக்கின்றது.

சேவையில் வல்லமை

தேவனை சேவிக்கும்படி நாம் நம்முடைய வாழ்க்கைகையைக் கொடுக்கும்போது மிகப்பெரிய வல்லமை நமக்கு கிடைக்கிறது. இயேசு சீஷர்களை இரண்டு இரண்டு பேராக அனுப்பி சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவும், நோயுற்றோரை சுகமாக்கவும் கூறினார். அவர் மேலும் அவர்களிடம் சமாதானமாய் வாசம் செய்ய ஒரு வீட்டைக் கண்டுபிடித்து அங்கு தங்கியிருக்கும்படியும் கூறினார். (லூக்கா 10:1-9) அவர்கள் தங்கள் ஆவியில் குழப்பத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது அவருடைய வல்லமை அவர்கள் மூலமாய் பாய்ந்து செல்லாது என்பதை அறிந்திருந்தார். அவர்களுக்கு அவர் கொடுத்திருந்த உறுதிக்காக வாக்குத்தத்துக்காக அவர்கள் இசைவுடனிருக்க அவர்கள் எடுக்க வேண்டிய எந்த முயற்சியும் தகுதியானதாகவேயிருந்தது.

இதோ சர்ப்பங்களையும் தேள்களையும் மிதிக்கவும், சத்துருவினுடைய சகல வல்லமையையும் மேற்கொள்ளவும் உங்களுக்கு அதிகாரங்கொடுக்கிறேன், ஒன்றும் உங்களை சேதப்படுத்த மாட்டாது.

லூக்கா 10:19

என்னுடைய சொந்த வாழ்வில் இந்த வாக்குத்தத்தம் உண்மையாக வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன், நீங்களும் தான் என்று நான் நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறேன் எனவே ஒற்றுமையையும், இசைவையும் வாசம் செய்ய அர்ப்பணம் செய்வோமாக அப்படியென்றால் நாம் எப்போதுமே மற்றவர்களைப்போல நினைக்க வேண்டுமென்பதில்லை அல்லது அவர்களுடைய தேர்வுகளோடு ஒத்துச்செல்ல வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை, ஆனால் அதைப்பற்றி சண்டையிடாமலிருக்க ஒத்துச்செல்ல வேண்டுமென்பது அவசியம். நாம் நம்முடைய சொந்த வேலையை

பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே பெரும்பாலான சண்டையை தவிர்க்க இயலும். நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு நல்லக் காரியம் நாம் பொறுப்பாயில்லாத எந்த விஷயத்தைக் குறித்தும் ஒரு கருத்தை நாம் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் நமக்கில்லை.

பெரும்பாலான சமயங்களில் ஒருவரும் கேட்காமலே அல்லது விருப்பப்படாமலே நாம் நம்முடைய கருத்தைக் கொடுக்கின்றோம். அதுவே வாக்குவாதத்துக்கோ அல்லது ஒரு தவறுக்கோ காரணமாகிவிடுகிறது. என்னுடைய கருத்தை நான் தாராளமாக சொல்லும் குணமுடையவன் நான். ஆனால் நான் பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் ஞானத்தை உபயோகித்து அதை பிறர் கேட்டாலொழிய சொல்லாமல் என்னுள்ளே வைத்துக்கொள்ள உதவ வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கின்றேன். இந்தப் பகுதியில் பூரணத்தை நான் இன்னும் அடையவில்லை ஆனால் இது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை நான் தொடர்ந்து கற்றுக்கொண்டேயிருக்கிறேன்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் பிலிப்பு சபைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார் அதில் எயோதியாள், சிந்திகேயாள் என்ற இரண்டு பெண்களும் இணைந்துச் செல்லும்படி உற்சாகப்படுத்துகிறார். அவர் மற்றவர்களும் இந்த இரண்டு பெண்களுடன் இசைந்திருக்கும்படியும் சவிசேஷத்தை பிரசங்கிக்கும் முயற்சியில் அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கவும் அந்த இருவருக்கும் உதவி செய்யும்படி அவர்களையும் உற்சாகப்படுத்தினார். (பிலிப்பியர் 4:2-3) அவர்களின் சண்டை எதைப்பற்றியது என்பது சரியாக நமக்கு தெரியாது. ஆனால் அவர்களின் பிரச்சனைகளின் ஒரு பகுதி அவர்கள் மற்றவர்களின் தேர்வுகளைப் பற்றி அதிகமான கருத்தினை கொண்டிருந்தார்கள். பிரச்சனைகளின் இந்த இரண்டு பெண்களும் இசைந்திருப்பதில் சிக்கலிருக்கிறதென்பதையும் பவுல் கேட்டறிந்திருப்பார். அது அவர்களின் ஊழியத்தின் வல்லமையை பெலவீனப்படுத்தி விடும் என்பதை அறிந்தவராய் நேரம் எடுத்து கடிதம் எழுதினார். அதில் இந்தக் காரியத்தைப்பற்றி விசேஷித்த அறிவுரைகளைக் கொடுத்தார். அந்த இரண்டு பெண்களுக்கும் பவுல் என்ன எழுதினாரோ அது நமக்கும் எழுதப்பட்டதுதான் தேவனுக்கென்று நாம் செய்யும் சேவையில் வல்லமையிருக்க வேண்டுமென்றால் நாம் ஒருவரோடொருவர் இசைந்திருக்க வேண்டும் நமக்கு ஒற்றுமை தேவை!

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், பிலிப்பியருக்கு எழுதும் போது சொல்லுகிறார்:

நீங்கள் ஏக சிந்தையும் ஏக அன்புள்ளவர்களாயிருந்து, இசைந்த ஆத்துமாக்களாய் ஒன்றையே சிந்தித்துக் என் சந்தோஷத்தை நிறைவாக்குங்கள்.

பிலிப்பியர் 2:2

வேதாகமத்திலே நாம் சில வசனங்களில் வாசிக்கும் போது உண்மையிலேயே உயர்ந்து ஆண்கள் பெண்களெல்லாம் ஒற்றுமைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தனர். அது இல்லையெனில் அவர்கள் தேவனுக்குக்காக செய்யும் சேவையெல்லாம் வல்லமையற்றதாயிருக்கும் என்பதை அறிந்திருந்தனர், எங்களுடைய ஊழியத்தின் ஆரம்ப நாட்களில் டேவும், நானும் சண்டையின் அபாயத்தைப் பற்றி வெளிப்பாட்டை தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டோம். சண்டையானது ஒரு சிறிய பிரச்சனையல்ல, ஆனால் அது அபாயகரமானது அது நிறுத்தப்பட வில்லையென்றால் அது தொற்று வியாதியைப் போல பரவிவிடும். நான் சண்டையையும் மக்களின் வாழ்வில் அது என்ன செய்கிறதென்பதையும் நான் வெறுக்கிறேன், என் வாழ்வில் அதை விலக்கிவைக்க ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

யாவரோடும் சமாதானமாயிருக்கவும் பரிசுத்தமுள்ளவர்களாயிருக்கவும் நாடுங்கள், பரிசுத்தமில்லாமல் ஒருவனும் கார்த்தரைத் தரிசிப்பதில்லையே.

ஒருவனும் தேவனுடைய கிருபையை இழந்துப் போகாதபடிக்கும் யாதொரு கசப்பான வேர் முளைத்தெழும்பிக் கலக்க முண்டாக்குகிறதினால் அநேகர் தீட்டுப்படாதபடிக்கும்

எபிரேயர் 12:14-15

இந்த வேதவாக்கியமானது நாம் சண்டையை நம் வாழ்விலிருந்து விலக்கி வைக்க நாடவேண்டும் (ஜாக்கிரதையாக இருக்க முயற்சிக்க வேண்டும்) நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப் போன்று அதற்கு அதிகப்படியான தாழ்மையும், சமாதானம் பண்ணுகிறவர்களாயிருப்பதைத் தொடங்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். அப்படி என்றால் நாம் சரியானவர்களாய் இருக்கும் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். நம்முடைய சொந்த அலுவலைப் பார்க்க வேண்டும், அடிக்கடி நாம் சொல்ல வேண்டுமென்று

நினைப்பதும் ஆனால் சொன்னால் பிரச்சனையாகிவிடுபவற்றை சொல்லாமலிருக்க வேண்டும்.

இந்தக் காரியத்தைப்பற்றியும் மக்கள் மத்தியில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தும் மற்றப் பொருளைப்பற்றியும் நான் அதிகம் பிரசங்கித்திருக்கின்றேன். நமக்கு சமாதானம் இல்லாதபோது வாழ்க்கை நிர்பந்தமாயிருக்கிறது, உண்மையென்னவென்றால் நமக்கு சமாதானம் இல்லையென்றால் வல்லமையும் இல்லை.

சண்டையை நாம் விலக்கி வைக்க ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்துக்கொள்ள வேண்டும். எங்கள் ஊழியர்களில் ஒரு போதகர் இருக்கிறார். அவரிடம் அநேக அற்புதமான வரங்களுண்டு ஆனால் அவர் சிறப்பாக செய்யும் ஒரு காரியம் (சண்டையைத் தீர்ப்பாக்கும்) எங்களிடம் ஒரு துரையோ, அல்லது இரண்டு வேலையாட்களோ அவர்களின் உறவில் சண்டையை அனுமதித்திருப்பார்களேயென்றால் அவர் அவர்களுடன் பேசி அவர்களுடைய சண்டையையும், ஒற்றுமையற்ற தன்மையையும் தீர்க்கும் தீர்வை கண்டறிய உதவுகிறார். நமக்குள் ஒற்றுமையில்லையென்றால் தேவனுக்கான நம்முடைய சேவை பெலவீனமடைந்து விடும் என்பதை அறிந்திருக்கிறோம்.

அநேக சமயங்களில் முறையான தொடர்பு அல்லது பேச்சுவார்த்தையில்லாததாலே சண்டை ஏற்படுகிறதென்பதைக் காண்கின்றோம். அதனால் அநேக உறவுகள் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன, இது துக்ககரமானது ஏனென்றால் நாம் விரும்பினால் நல்லா பேசும் முறைகளைக் கற்றுக்கொள்ளக் கூடும் நம்முடைய போதகர் சண்டைப்போட்டுக் கொள்ளுபவர்களை ஒருவரோடொருவர் பேசவைக்கிறார், ஏறத்தாழ அதுவே பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து விடுகிறது. அது பிரச்சனையத்தீர்க்காவிட்டால் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒன்றோ அல்லது அதிகமானக் குழுக்களோ சண்டையை மூட்டிவிடத் தீர்மானித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். பின்னர் ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியர் அவர்கள் வேலை செய்ய சரியான இடம் இல்லை என்பதை அறிகின்றோம். நம்மிடம் ஒற்றுமை இருக்க வேண்டும் அப்போதுதான் தேவனுக்காக நாம் வல்லமையோடு இருக்க முடியும்.

வேதாகமத்திலே இரண்டு நபர்களைப் பற்றிப் பார்க்கிறோம், ஆபிரகாமும், லோத்தும், அவரவர் மந்தை மேய்ப்பார்களிடையே அவர்களின் கால்நடைகள் மேயும்

இடங்களைக் குறித்து சண்டை ஏற்பட்டது. ஆபிரகாம் ஞானவானாயிருந்தபடியால் சீக்கிரமாகவே லோத்திடம் சென்று நம்மிடையே சண்டை வேண்டாம் என்று சொன்னான். பின்னர் அவர் லோத்திடம் அவன் விருப்பப்படும் இடத்தை தேர்ந்தெடுத்துக்கொள் என்றும் தெரிந்துக்கொள்ளாததை தான் எடுத்துக்கொள்வதாகவும் கூறினான் இந்த சூழ்நிலையில் ஆபிரகாம் தன்னைத் தாழ்த்துவதையும் எதிர்காலத்தில் ஒற்றுமையற்றிருப்பதற்கான வாயிலை அடைப்பதையும் நாம் காண்கின்றோம். லோத்து சிறப்பான இடத்தை தன்னுடைய பங்காகத் தெரிந்துக்கொண்டான். ஆனால் தேவன் ஆபிரகாமை முன்பைவிட இன்னும் அதிகமாக ஆசீர்வதித்தார். ஏனென்றால் சமாதானத்தை தக்கவைத்துக்கொள்ள அவன் விருப்பமுள்ளவனாயிருந்ததாலே தான். (ஆதியாகம் 13)

என் வாழ்வில் சண்டையை நான் விலக்கி வைக்க உதவ இந்தக் கதையை ஒரு நினைவுப்படுத்தும் கருவியாக உபயோகித்திருக்கிறேன், என்னுடைய போதனைகளில் இதை அடிக்கடி உபயோகிப்பேன். நீங்கள் உங்களைத் தாழ்த்தி, சண்டையை உங்கள் வாழ்விலிருந்து விலக்கிவைப்பீர்களென்றால் தேவன் உங்களை அதிகமான ஆசீர்வதிப்பார். உங்கள் ஜெபங்களிலும், தேவைகளிலும் ஊழியங்களிலும் வல்லமையிருக்கும் இத்தோடு சமாதானத்தையும் அனுபவிப்பீர்கள்.

நாம் இரக்கத்திலும் மன்னிப்பதிலும் இருத்தல் மட்டுமே ஒற்றுமையில் வாழும் ஒரே வழியாகும் என்று இறுதியாக நினைவுப்படுத்தி இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்க விரும்புகிறேன். நமக்குத் தீங்குச் செய்தவர்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்று போதித்ததின் மூலம் சமாதானத்துக்கான சாவியை தேவன் நம்மிடம் கொடுத்துள்ளார், எப்போதெல்லாம் தேவையோ அப்போதெல்லாம் நம் வாழ்வில் நியாயத்தையும், நீதியையும் கொண்டு வருவாரென்று அவரை நாம் நம்ப முடியும். நம்முடைய பங்கு மன்னிப்பது, அவருடைய பங்கு நீதியைக் கொண்டு வருவது. நீங்கள் செய்ய வேண்டியதை நீங்கள் செய்யுங்கள், தேவன் அவருடைய பங்கைச் செய்ய அனுமதியுங்கள்.

சமாதானக்கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக்கொள்வதற்கு ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.

அத்தியாயம்

13

தேவனே என்மேல் இரக்கமாயிரும்

நாம் நம்முடைய சொந்த பாவங்களையும், குறைகளையும் உண்மையாக அறிந்திருப்போமேயென்றால் மற்றவர்களின் குற்றங்களை மன்னிப்பது மிகவும் எளிதாகிவிடுகின்றது. தேவன் முதலாவதாக நமக்கு என்ன செய்திருக்கிறாரோ அதையே தான் நாமும் பிறருக்காக செய்ய வேண்டுமென்றுக் கேட்கிறார். நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்க வேண்டும் என்று நமக்குக் கற்றுக்கொடுக்கத் தொடங்கும் முன்பாகவே நமக்கு தேவன் மன்னிப்பைக் காட்டுகின்றார். தேவன் நம்மிடம் ஒரு உறவை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். நம்மோடு ஒற்றுமையாகவும் இசைந்திருக்கவும் விரும்புகிறார் எனவே அவர் நம்மை மன்னிக்க வேண்டும்.

மன்னிப்புக்கு முன்னோடியானது தேவனுடைய பெரிதானக் கிருபையும் இரக்கமுமாகும். இரக்கம் தேவனுடைய மிகவும் அழகான குணங்களுள் ஒன்றாகும். இரக்கம் ஒரு பெரிதானதொன்று. நாம் அதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படத்தக்கதொன்று இங்கு இந்த உலகிலே அதை நாம் அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ எதிர்ப்பார்கின்றோம். ஆனால் பரலோகத்திலே தேவனுடைய இரக்கத்தைப் பார்த்து தேவதூதர்களெல்லாரும் ஆச்சரியப்படுகிறார்களென்று நினைக்கிறேன், ஆன்ட்ரு மர்ரே என்ற கிறிஸ்தவ எழுத்தாளரும் ஊழியரும் இவ்விதமாகச் சொன்னார். தேவனுடைய எல்லாம் அறிந்த தன்மையானது ஒரு அதிசயம். தேவனின் எல்லாம் செய்யும் தன்மையானது ஒரு அதிசயம். தேவனுடைய

மாசில்லாத தூய்மையானது ஒரு அதிசயம், ஆனால் இவையனைத்திலும் பெரிய அதிசயம் தேவனுடைய இரக்கமேயாகும்.

மிகவும் நீசமான பாவியையும் தேவன் முழுவதுமாக மன்னித்து, தம்மோடுள்ள ஐக்கியத்தை மீண்டுமாய் நிலைப்படுத்துகிறார். கொஞ்சம் தகுதியற்றவர்களுக்குத் கூட தேவன் நல்லவராக இருக்கிறார். ஒருநாளில் எத்தனைத் தரம் நாம் என்ன நினைத்தோமோ, சொன்னோமோ, செய்தோமோ அதற்காக தேவன் நம்மை மன்னிக்கின்றாரென்பதை நாம் உணர்வோமென்றால் நமக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்தவர்களை மன்னிப்பது ஒரு பெரிய வேலையாகத் தெரியாது. ஒவ்வொருநாளும் அநேகந்தரம் நாம் நம்முடைய குரலை உயர்த்தி “தேவனே என்மேல் இரக்கமாயிரும் மற்றவர் மேல் நான் இரக்கமாயிருக்க எனக்குதவும்” என்று கேட்க வேண்டும்.

தேவன் ஒருக்காரியத்தை செய்ய தேவையான அனைத்தையும் நமக்குக் கொடுக்காமலே அதை செய்ய வேண்டுமென்று நம்மிடம் ஒருபோதும் கேட்பதில்லை. முதலில் நம்மிடம் ஒன்றைக் கொடுக்காமல் அதை நாம் பிறரிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர் சொல்லுவதில்லை. அவர் நிபந்தனையற்ற அன்பை நமக்குக் கொடுக்கிறார். நாமும் பிறரை நிபந்தனையின்றி நேசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். அவர் நமக்கு இரக்கத்தைக் கொடுக்கிறார், நாமும் இரக்கமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார் அவர் நம்மை மன்னித்து நாமும் பிறரை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறார். மிகவும் அதிகமாக கேட்கின்றாரா? மிகவும் அதிகம் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

எவனிடத்தில் அதிகம் கொடுக்கப்பட்டதோ அவனிடத்தில் அதிகம் கேட்கப்படும் என்று வேதாகமம் நமக்குப் போதிக்கின்றது (லூக்கா 12:48) தேவன் நமக்கு அதிகமாகக் கொடுக்கிறார் அதனால் நம்மிடமிருந்து அதிகமானதை எதிர்பார்க்கும் உரிமை அவருக்குண்டு சிறிது நேரத்தை ஒதுக்கி உங்கள் வாழ்க்கையைத் திரும்பிப்பார்த்து, தேவன் உங்களை மன்னிக்கும்படி எவ்வளவு விருப்பமுள்ளவராக இருந்திருக்கிறாரென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள் ஒரே பாவத்தை பலமுறை செய்துவிட்டதற்காக குற்ற உணர்வோடிருக்கின்றீர்களா? தேவன் அவருடைய இரக்கத்தினிமித்தம் உங்களில் கிரியை செய்து நீங்கள் சரியானதைச் செய்யக் கற்றுக்கொள்ளும் வரை தொடர்ந்து உங்களை மன்னித்துக் கொண்டேயிருக்கவில்லையா? நிச்சயமாகவே பதில் ஆம் என்பதுதான் நம்மனைவருக்கும் அது ஆம் என்பது தான்.

கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் நமக்கு என்ன செய்திருக்கிறார் ?

இயேசு கிறிஸ்து செய்த தியாகத்தின் மூலமாக, தேவன் நம்மை இருளிலிருந்து ஒளிக்குள் தம்மிடத்திற்கு நம்மை ஈர்த்திருக்கிறார். நம்மை நம் பாவத்திலும், துன்பத்திலிருந்து கண்டெடுத்த ஒரு புதிய வாழ்க்கையை நமக்குக் கொடுக்கிறார். நாம் மட்டும் அவருக்கு ஆம் என்று சொல்வோமென்றால் நம்முடைய எல்லா பாவங்களையும் அவர் முழுவதுமாக மன்னித்து அவருடைய கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும் நம்மை அவருடன் நீதியாக நிறுத்துகிறார். அவர் நம் பாவங்களை மன்னிப்பதோடல்லாமல் அதை கிழக்குக்கும், மேற்குக்கும் எவ்வளவு தூரமோ அவ்வளவாக அதை விலக்கிவிடுகிறார். அதை இனிமேலும் நினைக்கமாட்டார். (எபிரேயர் 10:17; சங்கீதம் 103:12) நம்பிக்கையற்ற குழியிலிருந்து நம்மை தூக்கியெடுத்து நம் வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாகாக்குகிறார், (யாக்கோபு 4:10) இதிலிருக்கும் ஆச்சரியமான அழகு என்னவென்றால், இதில் எதையுமே நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியற்றவர்களே, தேவனுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாக நாம் எதையுமே செய்யவில்லை அல்லது அதற்கு பாத்திரமாக எதையுமே நம்மால் செய்யவும் இயலாது. நிச்சயமாகவே மன்னிப்பு ஒரு ஈவு அது நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் ஒன்று அதை நாம் கொடுக்கவும் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். அது நாம் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஒரு ஈவு மாத்திரமல்ல அது உண்மையாகவே நமக்கு நாமே கொடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு ஈவாகும். நாம் ஒருவரை மன்னிக்கும்போது, நமக்கு நாமே மனசமாதானத்தையும், புதுப்பிக்கப்பட்ட ஆற்றலையும் கொடுக்கிறது. விரக்தியடைந்து அதையே யோசித்துக்கொண்டிராமல் வேறு உபயோகமானக் காரியங்களைச் செய்யும்படி நமக்கு நேரத்தையும், இவற்றைப் போன்று இன்னும் அநேகக் காரியங்களைக் கொடுத்துக் கொள்கின்றோம்.

நியாயமாய் இருக்கும் தயைக்கும் அப்பாற்பட்டதுதான் இரக்கம், வேறுவிதமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் தேவனுடைய தயவைப் பெற்றுக்கொள்ள நமக்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை அவர் தயவுள்ளவர் நாம் அவருடைய தயவைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள்.

தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மை மீட்டிருக்கிறார், நியாயப்படுத்தியிருக்கிறார், பரிசுத்தப்படுத்தியிருக்கிறார், அவர் எப்போதுமே நம்மை நிலைநிறுத்தும் செயலை

செய்துக்கொண்டிருக்கிறார். தேவனுடைய இரக்கத்துக்கு நாம் எப்போதுமே நன்றியுள்ளவர்களாக இருப்போமாக எனக்கு இன்றும் ஒவ்வொரு நாளும் இரக்கம் தேவை நான் தேவனுடைய பெரிதான இரக்கத்தினால் ஆச்சரியமடைகிறேன். உண்மையாலுமே தேவன் எனக்காக என்ன செய்திருக்கிறாரென்று நேரம் எடுத்து நினைத்துப் பார்க்கும்போது என்னுடைய ஆச்சரியம் இன்னும் அதிகரிக்கிறது.

உங்களைக் காயப்படுத்தியவரை அல்லது உங்களைத் தவறாக நடத்தியவரை மன்னிக்க வேண்டுமென்ற இந்த விஷயத்தில் இப்போது போராடிக் கொண்டிக்கின்றீர்களா? அப்படி இருப்பீர்களென்றால், நீங்கள் ஒரு பதினைந்து நிமிடம் எடுத்து தேவன் உங்களை எவ்வளவு அதிகமாய் மன்னித்து இருக்கிறார் என்று உண்மையாகவே நினைத்துப் பாருங்களென்று உங்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறேன். அதுவும் உங்களை எவ்வளவு அதிகமாக மன்னித்து இருக்கிறார் என்று உண்மையாகவே நினைத்துப் பாருங்களென்று உங்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறேன். அது உங்களைத் தாழ்த்தும் என்று நான் நம்புகிறேன், அப்போது உங்களுக்கு எதிராக தவறு செய்தவர்களை மன்னிக்க கலபமாக உணர்வீர்கள்.

ஓ என் நண்பரே தயவு செய்து மன்னித்துவிடுங்கள்! திரும்பவும் சரியாக்க முடியாத ஒன்றைப் பற்றி, நடந்து முடிந்த ஒன்றைப் பற்றி கோபமாகவும், கசப்பாகவும் இருந்து இன்னும் ஒருநாளைக் கூட கழிக்காதீர் உங்கள் வாழ்க்கையை பின்னோக்கிப் பார்த்து வாழாதீர். தேவன் உங்களை கசப்பானவர்களாக அல்ல, சிறப்பானவர்களாக மாற்ற கேளுங்கள். உங்களுக்கு நடந்து முடிந்த எல்லா நியாயமற்ற காரியங்களையும் நன்மையாக அவர் மாற்றுவாரென்று அவரை நம்புங்கள், உங்கள் பங்கு தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, மன்னியுங்கள் அவருடைய பங்கோ உங்களை மீண்டுமாக சீர்ப்படுத்தி, நியாயத்தை கொண்டு வருவார் என்பதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள் மன்னிக்கக்கூடாத ஆவியோடு உங்கள் வாழ்வில் விலையேறப் பெற்ற மற்றொரு நாளை வீணாக்காதீர். தேவனிடமிருக்கும் ஒரு இரக்கமுள்ள, மன்னிக்கும் அதே மனப்பான்மையை உங்களுக்கும் கொடுக்கும்படி தேவனிடம் கேளுங்கள்.

இயேசு கடினமானவரல்ல, அவர் இரக்கமுள்ளவர், கோபங்கொள்ளத் தாமதிப்பவர், மன்னிக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறவர், உதவவும் ஆயத்தமாயிருக்கிறார் (மத்தேயு 11:28-30) இயேசு, பலியை அல்ல இரக்கத்தில்

பிரியப்படுகிறவராயிருக்கிறாரென்று நமக்கு போதிக்கிறார் (மத்தேயு 12:7) இந்த வேதவாக்கியத்தை நாம் இரண்டு கோணங்களில் பார்க்கலாம் முதலாவதாக, தேவன் நமக்கு இரக்கத்தைக் கொடுக்க விரும்புகிறார், நம் பலிகளில் அவருக்கு பிரியமில்லை என்று பார்க்கிறோம். இயேசுதான் தேவைப்படும் ஒரேயொரு இறுதியான பலி. புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் நம் பலிகளெல்லாம் உபயோக மற்றவை. நாம் பாவம் செய்யும்போது, இயேசுவினிடம் மட்டுமே வந்து, இரக்கத்தைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ள இயலும், அதை கொடுக்க அவர் எப்போதுமே ஆயத்தமாயிருக்கிறார், தேவன் மன்னிக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறாரென்ற அந்த நினைவு எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. அவர் மன்னிக்க அவரிடம் நாம் பேசி சம்மதிக்க வைக்கத் தேவையில்லை. மன்னிக்க அவர் ஆயத்தமாயிருக்கிறார். எப்போதுமே இரக்கமாயிருக்கவும், மன்னிக்கவும் அவர் ஏற்கனவே தீர்மானித்துவிட்டார், நாழும் கூட அப்படியே செய்யலாம், நாம் நம் மனதை முன்பே ஆயத்தப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளலாம் அப்போது தான் தவறுகள் நடக்கும்போது நாம் மன்னிக்க ஆயத்தமாயிருப்போம்.

இந்த வேதவாக்கியத்தைக் குறித்தான இரண்டாம் கோணம் என்னவென்றால் தேவன் நாம் பிறருக்கு இரக்கத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அவர்களிடமிருந்து பலிகளைக் கேட்கக்கூடாதென்பதாகும். தவறுகளைக் கண்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவது மனிதனுக்கு மகிமை. (நீதிமொழிகள் 19:11 ஒருவர் நம்மைக் காயப்படுத்தும்படி செய்தக் காரியங்களை கண்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடும் சிலாக்கியம் நமக்கிருக்கிறது. அப்படி செய்வதற்கு தேவையானவற்றை தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார், இடரல்கள் நமக்கு வரலாம், ஆனால் அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் நமக்கில்லை.

ஒருவர் நம்மைக் காயப்படுத்தும்போது அவர்களை அதைக் குறித்து மோசமாக உணரவைப்பதின் மூலமாகவோ அல்லது அந்தக் காரியத்தைப் பற்றி தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதின் மூலமாகவோ அவர்களை நம் வாழ்விலிருந்து விலக்கி வைத்து விடலாம். அவர்களிடம் பேச மறுக்கலாம். இதன் மூலம் அவர்கள் செய்தவற்றிற்காக விலைக்கிரயம் செலுத்த வைக்கலாம். இது நமக்கு விரோதமாக பாவம் செய்தவர்களிடமிருந்து அவர்கள் செய்தவற்றிற்கான பலிகளை நாம் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்கும் மனுஷ்க முறையாகும். ஆனால் நமக்கு வேறொரு வழியுண்டு நாம் இரக்கமுள்ளவர்களாக இருக்கலாம்.

தேவன் நம்மிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பது என்ன ?

தேவன் நாம் பாவம் செய்வதற்கு முன்பே அதை நாம் செய்வோம் என்பதை அறிந்திருக்கிறார். நாம் எதனால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்திருக்கிறார், நாம் மண்ணென்பதை அறிந்திருக்கிறார், நாம் தவறே செய்யமாலைக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை, தேவன் என் இருதயத்தில் பேசி "ஜாய்ஸ்" உன்னைக் குறித்து நான் ஆச்சரியப்படுவதில்லை என்று சொன்னபோது எனக்கு மிகுந்த ஆறுதலாக இருந்தது. நம்முடைய சோதனைகளினால் அவர் ஒருபோதும் ஆச்சரியப்படுவதில்லை, ஆனால் அந்த பிரச்சனை நமக்கு ஏற்படும் முன்பாகவே நமக்கான விடுதலையை அவர் திட்டமிட்டு வைத்திருக்கிறார். நம்முடைய தவறுகளைக் குறித்தும் மாம்சீக வழிகளைக் குறித்தும் அவர் ஒருபோதும் ஆச்சரியப்படுவதில்லை இரக்கமுள்ளவராயிருப்பதற்கு அவர் ஏற்கனவே தீர்மானித்துவிட்டார். தேவன் எதை எதிர்பார்க்கிறாரென்றால் நாம் அவரை நேசிக்க வேண்டும் அவருடைய சித்தத்தை விரும்ப வேண்டுமென்பதே, நாம் மனந்திரும்ப துரிதமானவர்களாய் இருந்து, பரிசுத்த ஆவியானவருடன் இணைந்து ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியடைய உழைக்க வேண்டுமென்றே விரும்புகிறார். நாம் சென்று சேரவில்லை என்றால் அவர் நம்மேல் கோபப்படுவதில்லை, ஆனால் பரிபூரணத்துக்கு நேராக நாம் தொடர்ந்து முன்னோக்கி செல்லுவதைக் காணுவதையே அவர் எதிர்பார்க்கிறார்.

அப்போஸ்தலானாகிய பவுல், அவருடைய ஒரே இலக்கு பின்னானவைகளை மறந்து, பூரணமடைதல் என்ற தன் இலக்கை நோக்கி தொடர்ந்து முன்னேறி செல்வதுதான் என்று கூறுகிறார். (பிலிப்பியர் 3:13) புதிய ஏற்பாட்டில் மூன்றில் இரண்டு பாகத்தை எழுதியது பவுலே. இன்னும் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார், என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள், தேவன் என்னை முழுவதுமாக அறிந்திருக்கிறாரென்றும், நான் இருதயம் புதிதாக்கப்பட்ட மறுபடியும் பிறந்த மனிதன் ஆனால் ஆத்துமாவும் சரீரமும், அவர் என் ஆவியில் நடப்பித்த பெரிய காரியத்தோடு கொஞ்சம், கொஞ்சமாக இணைந்துக் கொள்கிறது என்பதை உணர்கிறாரென்பதை நான் அறிந்துக்கொள்வது எனக்கு உற்சாகமளிக்கிறது.

உண்மையென்னவென்றால் நாம் ஒருபோதும் தவறுகள் செய்யவே கூடாதென்று தேவன் எதிர்பார்க்கிறதில்லை, நாம் பாவமின்றி வாழ முடியுமென்றால் நமக்கு இயேசு தேவையே இல்லை, ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு

ஷணப்பொழுதும் அவர் நமக்குத் தேவை, அவர் தற்சமயம் தேவனுடைய வலதுப்பாசிசத்திலமர்ந்து நமக்காக மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறார், (ரோமர் 8:39) நாம் நம்முடைய பாவங்களை ஒப்புக்கொண்டு மனந்திரும்புவோமென்றால் அவர் நம்முடைய பாவங்களை மன்னித்துக்கொண்டே இருக்கிறார். (2 யோ 1:9) நம்முடைய தவறுகளுக்கான முன்னேற்பாடுகளை நிச்சயமாகவே தேவன் நமக்கு செய்து வைத்திருக்கிறார், அவருடைய பெரிதான இரக்கத்தினால் தான் நாம் நம்முடைய நடத்தைகளினெல்லாம் பூரணமாயிராமலிருந்தாலும், அவருடனான ஐக்கியத்திலும் உறவிலும் நிலைத்திருக்கிறோம்.

மக்களிடமிருந்து நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது என்ன ?

நாம் பிறருக்கு இரக்கத்தைக் கொடுக்க எதிர்பார்க்க வேண்டும் அவர்கள் பரிபூரணமானவர்கள் அல்ல. தவறுகள் புரிபவர்கள் அவர்கள் நம்மைக் காயப்படுத்துவார்கள், ஏமாற்றுவார்கள், ஆனால் உண்மையென்னவென்றால், அநேககாரியத்தை தான் நாமும் அவர்களுக்குச் செய்கின்றோம். நாம் பொதுவாக பிறரைக் காயப்படுத்த என்னவெல்லாம் செய்கிறோம் என்பதைப் பற்றி அறியாதவர்களாயிருக்கிறோம், ஆனால் நம்மை காயப்படுத்தும்படி அவர்கள் என்ன செய்கின்றனர் என்பதை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறோம்.

நான் பரிபூரணமானவளல்ல எனவே என் உறவிலிருப்பவரிடமிருந்து பரிபூரணத்தை நான் ஏன் எதிர்பார்க்க வேண்டும்? நம்முடைய பரிபூரணமற்றத்தன்மையினால் தான் நாம் பிறரை துரிதமாக மன்னித்துவிட வேண்டுமென்று தேவன் சொல்லியிருக்கிறார், அவர் நம்மை மன்னிப்பதின் மூலமாகவும், நாம் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருப்பின் பிறரை மன்னிக்கத் திறனை கொடுப்பதின் மூலமாக நம்முடைய எல்லா தவறுகளுக்கான முன்னேற்பாடுகளை தேவன் செய்து வைத்திருக்கிறார். இந்தப் புத்தகத்தை நான் எழுதுகையில் எனக்கும், டேவுக்கும் திருமணமாகி நாற்பத்தி நான்கு ஆண்டுகளாகின்றது, இத்தனை வருடங்களில் நாங்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் பல்லாயிரம் முறைகள் மன்னித்திருந்திருப்போம், நாங்கள் சேர்ந்து வாழும் எஞ்சிய வருடங்களிலும் கூட மீண்டும் மீண்டுமாய் மன்னிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

எங்களிலொருவர் பிறரை கோப்படுத்தும் வண்ணம் செய்த ஏதோவொன்றைப் பற்றி அடிக்கடி கூறாதிருப்பதின்மூலம் ஒருவரிடம் ஒருவர் இரக்கத்தைக் காட்டக்

கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒருவர் மற்றொருவருடையத் தவறுகளைப் பார்த்து அவற்றிற்கு தள்ளுபடிக் கொடுக்கலாமே. இது ஒரு அழகான சிந்தனையென்று நினைக்கிறேன். “நாம் ஒருவரையொருவர் தவறுகள் செய்ய அனுமதிக்கக்கூடும்.”

மிகுந்த மனத்தாழ்மையிலும் சாந்தமும் (சுயநலமற்றத்தன்மை) நீடிய பொறுமையும் உடையவர்களாய், அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்கி.

எபேசியர் 4:2

அநேக வருடங்களுக்கு முன், டேவும் நானும் குற்றமற்றிருப்பதற்கு ஒருவருக்கொருவர் அழுத்தம் கொடுப்பதை நிறுத்திக்கொண்டோம். தேவன் நமக்கு எவ்வளவாக இரக்கங்காட்ட வேண்டியிருக்கிறதென்பதை உணர்ந்தவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் அதையே செய்யத் தீர்மானித்தோம். ஒருவருக்கொருவர் சலுகைகளைக் கொடுப்பது நீடித்திருக்கும் ஒரு நல்ல திருமணத்தைப் பெற்றிருக்க எங்களுக்கு உதவினது. உங்கள் இருதயத்தை சோதித்துப் பாருங்கள் உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையை, குடும்பத்தை, அல்லது நண்பர்களை பரிபூரணமாக்கவும் அல்லது உங்களை பரிபூரணமாக நடத்தவும் அழுத்துகிறீர்களா? நீங்கள் கடினமானவராக, கண்டிப்புள்ளவராக எதிர்பார்க்கிறவர்களாக இருக்கின்றீர்களா? மக்களின் பெலவீனமானவர்களாயிருக்கின்றீர்களா? அவ்வப்போது நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய நல்ல கேள்விகள் இவைகள், இவற்றிற்கு நேர்மையாக பதிலளியுங்கள், இயேசுவைப்போன்று உங்கள் மனப்பான்மை இல்லையெனில் அதை நீங்கள் மாற்றிக்கொள்ள அவர் உங்களுக்கு உதவும்படி கேளுங்கள்.

நம்மை கோப்படுத்தாதபடி செய்யும் காரியத்தைப்பற்றி கூறாமல் இருப்பதின் மூலம் நம் இரக்கத்தை பிறருக்கு காட்ட நாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் பிறரின் தவறுகளை கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கலாம், தவறுகள் செய்ய அவர்களை அனுமதிக்கலாம். இது அருமையான சிந்தனை என்று நினைக்கிறேன்: “ஒருவர் மற்றொருவரை தவறுகள் செய்ய அனுமதிக்கலாம்.”

இயேசு தம் சீஷர்களிடம் எதிர்பார்த்தது என்ன ?

இயேசு வேண்டுமென்றே பெலவீனமும், முட்டாள்கள் மூலமாகவும் வேலை செய்ய தெரிந்துக்கொண்டார், தேவனுக்கு மட்டுமே உரித்தான மகிமையை அவர்கள்

எடுத்துக்கொள்ளாதபடிக்கு அப்படி செய்தார். பேதுரு அதிகமாக பேசுவார், மிகவும் பெருமை நிறைந்தவராக இருந்தார், அழுத்தம் ஏற்பட்டபோது இயேசுவை அறிந்திருப்பதை மூன்றுதரம் மறுதலித்தான், ஆனால் இயேசு, அவனுக்கு இரக்கத்தையும், தயவையும் காண்பித்தார், அவர் அவனை மன்னித்துவிட்டார், பேதுரு ஒரு பெரிய அப்போஸ்தலரானார்.

இயேசு என்ன சொன்னாரோ அதை தோமா அதிகமாக சந்தேகப்பட்டான், ஆனால் அவர் தோமாவுக்கு இரக்கம் காட்டினார், தொடர்ந்து அவனோடு செயலாற்றினார், அவர் தோமாவை அவனுடைய சந்தேகம், விசுவாசமின்மையின் மத்தியிலும் அவனை சந்தித்து, அவர் உயிர்தெழுதலுக்குப்பின் தம்முடைய ஆணிகடாவியக் கரங்களை கூட காண்பித்தார், தோமா தான் இயேசுவை பார்த்தாலொழிய விசுவாசிக்க மாட்டேன் என்று கூறினான். இயேசுவும் அவனுடைய சந்தேகிக்கும் மனப்பான்மைக்காக அவனை புறக்கணிக்காமல், அவன் எதை பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினானோ அதை காண்பித்தார்.

இயேசுவுடன் ஒரு கூட்ட மக்கள் பிரயாணப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர், சில சமயங்களில் சீஷர்கள் அபத்தமான நடத்தையை வெளிப்படுத்தினர், அவர்களில் எவன் பெரியவனாயிருப்பாரென்று வாக்குவாதம் செய்தனர், இயேசுவுக்கு அவர்கள் தேவைப்பட்டபோது ஒரு மணிநேரம் என்னுடன் ஜெபியுங்களென்று கேட்டபோது அவர்கள் தூங்கிவிட்டனர்.

அவர்கள் பரிபூரணமற்றவர்களாயிருந்தனர், ஆனால் இயேசு அவர்களை தெரிந்துக் கொண்டபோதே அதை அறிந்திருந்தார், அவருடைய மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் பின்னர் அப்போது அறியப்பட்ட உலகத்துக்கு சுவிசேத்தை கொண்டு செல்லும் பன்னிரெண்டுபேரை தேர்ந்தெடுக்கும் முன்னர் இரவு முழுவதும் அவர் ஜெபித்தார், கொஞ்சம் கற்பனைச் செய்துப்பாருங்கள், பன்னிரெண்டு பரிபூரணமற்றவர்கள் அடிக்கடி ஞானத்தில் குறைவுப்பட்டனர், சந்தேகித்தனர், பெருமையை வெளிப்படுத்தினர் தங்களிடையே வாக்குவாதம் செய்தனர், ஒருவரையொருவர் எத்தனை முறைதான் அவர்கள் மன்னிக்க வேண்டுமென்று அறிய விரும்பினர், நம்மைப்போன்றே இருந்ததாக எனக்குத் தெரிகிறது.

இரக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

என்னைப் போலவே, நீங்களும் பரிபூரண மற்றவர்கள் என்பதையும் உங்களுக்கு அதிகமான இரக்கம் தேவைபடுகிறது என்பதையும் அறிந்திருக்கிறார், ஆனால் அதை எப்படிப் பெற்றுக்கொள்வது என்பதை அறிந்திருக்கின்றீர்களா? நம்முடைய பாவங்களுக்காக நம்மை தேவன் மன்னிக்கும்படி நாம் கேட்கலாம், ஆனால் நம்மை நாமே மன்னிப்பதின் மூலம் அவருடைய மன்னிப்பை நாம் பெற்றுக்கொள்கிறோமா? உங்களுக்கே விரோதமாக பல கடந்தக்காலப் பாவங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்களா? அதை நான் பல வருடங்கள் செய்தேன், அதனால் பிறருக்கு இரக்கத்தைக் காட்ட இயலாதவளாயிருந்தேன், நான் அடிக்கடி சொல்வதைப்போல “நம்மிடம் எது இல்லையோ அதை நாம் பிறருக்குக் கொடுக்க இயலாது.”

இரக்கத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றீர்களா? இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது கூட நீங்கள் உண்மையாலுமே மனந்திரும்பியிருந்தாலும் இன்னும் குற்றவுணர்வாயிருக்கும் காரியங்கள் ஏதாவது இருக்கிறதா? தேவனிடம் இரக்கத்தைக் கேட்க நேரம் எடுத்துக்கொண்டதுண்டா? இதைபோன்றே முக்கியமானது, தேவனிடமிருந்து இரக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நேரம் எடுத்துக்கொண்டதுண்டா? இரக்கம் ஒரு ஈவு, ஆனால் அதை நாம் பெற்றுக்கொண்டாலொழிய எந்தவொரு ஈவுக்கு எவ்வித மதிப்பும் இல்லை, இயேசு சொன்னார், “கேளுங்கள் உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படிப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” (யோவான் 16:26).

கேட்பதை அதிமாக செய்துவிட்டு , பெற்றுக்கொள்வதை குறைவாகச் செய்கின்றீர்களா? அப்படியென்றால், மாறுவதற்கான சமயம் இதுதான் நமக்கு என்னவெல்லாம் செய்யப்பட வேண்டுமோ அதையெல்லாவற்றையும் தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் செய்து முடித்துவிட்டார், அதை விசுவாசத்தினால் பெற்றுக்கொள்வது நம் பொறுப்பு. தகுதியினாலல்ல, விசுவாசத்தினால் மட்டுமே.

தேவனுடைய அதிகப்படியான இரக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நாம் கற்றுக்கொள்ளும் போது, அதை நாம் பிறருக்கு கொடுக்க நம்மால் இயலும்.

இரக்கமுள்ள மனப்பான்மையின் குணாதிசயங்கள்

இரக்கம் விளங்கிக்கொள்ளுகிறது.

இயேசு நம் பெலவீனங்களையும் சிறுமைகளையும் அறிந்துக்கொள்ளும் ஒரு இரக்கமுள்ள பிரதான ஆசாரியன். ஏனென்றால் நம்மைப்போலவே எல்லாவிதத்திலும் அவர் சோதிக்கப்பட்டார், ஆயினும் அவர் பாவம் செய்யவில்லை (எபிரேயர் 4:15) இயேசு என்னை விளங்கிக் கொள்கிறாரென்ற உண்மையை நான் நேசிக்கின்றேன், நம் ஒவ்வொருவருக்கும் நமக்கே உரித்தான பெலவீனங்களிருப்பதால் மற்றவர் எப்போது தவறு செய்வார்களென்றும், எப்போது அவர்களுக்கு இரக்கமும், மன்னிப்பும் தேவைப்படும் என்பதையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள கூடியவர்களாய் இருக்க வேண்டும். விளங்கிக் கொள்ளும் இருதயத்தை கொண்டிருப்பதாவது இரக்கத்தின் அழகான குணாதிசயங்களுள் ஒன்றாகும். அடுத்தமுறை ஒருவர் உங்களை தவறாக நடத்தும்போது விளங்கிக்கொள்ள முயற்சியுங்கள். ஒருவேளை இந்த மனிதனுக்கு உடல்நிலை சரியாக இல்லை அல்லது பணிதளத்தில் கெட்ட அனுபவத்தைக் கொண்டிருப்பான், தவறான நடத்தை நிச்சயமாகவே சரியானதல்ல ஆனால் மெதுவானப் பிரதியுத்தரம் கோபத்தை மாற்றும் என்பதை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் தயவுக்கு கோபத்தை திசைத்திருப்பும் வல்லமை இருக்கிறது, ஏனென்றால் தீமையை நன்மை எப்போதுமே மேற்கொள்ளுகிறது (ரோமர் 12:21).

என் சிறுபிராயத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட பாலியல் பலாத்காரத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளிலிருந்து நான் தேறிக்கொண்டிருந்த அந்த வருடங்களில் டேவ் என்னை அதிகமாக விளங்கிக்கொண்டார். அவர் மட்டும் என்மேல் இரக்கம் காட்டாமல் இருந்திருப்பாரேயென்றால், நாங்கள் ஒருவேளை இன்று இணைந்து இல்லாமலிருக்கலாம், எங்கள் வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய பெரிய திட்டத்தை நாங்கள் இருவருமே இழந்திருப்போம், நீங்கள் இன்னும் கொஞ்சம் முயற்சித்து விளங்கிக்கொள்ளக் கூடிய நபர் யாராவது உங்கள் வாழ்வில் தற்சமயத்தில் இருக்கின்றனரா? அவர்கள் தங்கள் கதையை உங்களிடம் பகிர்ந்துக்கொள்ளும்படிக் கேளுங்கள். பொதுவாக மக்கள் செயல்படக்கூடாத முறையில் செயல்படுவார்களென்றால், அவர்கள் ஏதோவொன்று அவர்களைக் காயப்படுத்தியிருக்கிறதென்றும் அதிலிருந்து அவர்கள் ஒருபோதும் மீண்டுவரவில்லை என்பதாலே அவர்கள் அவ்வாறு நடந்துக்கொள்கின்றனர்.

மக்களின் பின்னணியை நாம் எவ்வளவு அதிகமாக அறிந்துக்கொள்கின்றோமோ அவ்வளவு கலபமாய், விரும்பத்தகாத விதமாயிருக்கும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தும் எந்தவொரு நடத்தையையும் நாம் அறிந்துக்கொள்ளலாம்.

இரக்கமானது மக்களின் தவறுகளை வெளிப்படுத்தாது

பரிசுத்த ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்படாத ஒருவன் பொதுவாகவே கெட்ட செய்தியை விசேஷமாக மற்றவர்கள் செய்த தவறானக் காரியங்களை பரப்பும் ஆரோக்கியமற்ற வாஞ்சையைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அன்பு திரளானப் பாவங்களை மூடும் என்று தேவனுடைய வார்த்தை கூறுகிறது. (1 பேதுரு 4:8)

பகை விரோதங்களை எழுப்பும் , அன்போ சகல பாவங்களையும் மூடும்

நீதிமொழிகள் 10:12

வேதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நீதிமொழியும் ஞானம் நிறைந்தது, அதற்கு நாம் செவிக்கொடுப்போமென்றால் நம் வாழ்க்கை சிறப்பாகும். இந்த நீதிமொழியானது பாவத்தை வெளிப்படுத்தாமல் அதை மறைக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி புதிய ஏற்பாட்டில் பேதுரு என்ன சொன்னாரோ அதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

யோசேப்பு தன்னை கொடுமையாக நடத்திய தன் சகோதரர்களுக்கு அவர்கள் செய்ததற்கு தக்கதாக பதில் செய்ய வேண்டிய தருணம் இறுதியில் அவர்களுக்கு கிடைத்தபோது அவன் ரகசியமாய் தனிப்பட்ட முறையில் அதை செய்தான் (ஆதியாகம் 45:1) அவன் அவனுடைய சகோதரர்கள் வந்தபோது மற்றெல்லாரும் அந்த அறையை விட்டு வெளியே போகும்படி சொன்னான் ஏனென்றால் அவர்கள் அவனுக்கு என்ன செய்தனர் என்பதை வேறு எவரும் அறிந்துக்கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. அவன் அவர்களை முழுவதுமாக மன்னித்துவிட ஆயத்தமாயிருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்கள் அவர்களிடம் மரியாதையாக நடந்துக்கொள்ளவும், நேசிக்கவும் தக்கதாக அவர்களுடைய பாவத்தை அவன் இரகசியமாக வைத்துக்கொண்டான். அவர்களை தர்மசங்கடத்துக்குள்ளாக அவன் விரும்பவில்லை. யோசேப்புக் கொண்டிருந்த இந்த ஆச்சரியமான குணநலன்கள், தேவன் ஏன் அவனை மிகவும் வல்லமையாக உபயோகக் முடிந்தது என்பதை நமக்கு வெளிப்படுத்த உதவுகிறது, நாம்

உண்மையாலுமே தேவனால் உபயோகிக்கப்பட விரும்புவோமேயென்றால் நாம் ஒரு இரக்கமுள்ள மனப்பான்மையைக் கொண்டவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

நாம் நம்மைத் காயப்படுத்திய ஒருவருக்கு விரோதமாக ஒன்றைக் கொண்டிருப்போமேயென்றால், நாம் அந்த நபரிடம் தனியாகச் சென்று கலந்துரையாட வேண்டும், (மத்தேயு 18:15) அவர்கள் செவிக்கொடுக்க மறுப்பார்களேயென்றால், அவர்கள் மனமும், இருதயமும் சரியானபடி சீர்படுவதைக் காணும் நம்பிக்கையுடன் நம்முடன் வேறுசிலரையும் கூட்டிக்கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகின்றோம்.

மற்றவர்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களோ அதையே நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள். நீங்கள் ஏதாவது தவறு செய்தீர்களென்றால், மக்கள் அந்த விஷயத்தை ஊரெல்லாம் பரப்பிவிட விரும்புவீர்களா அல்லது அவர்களுடனே வைத்துக்கொள்ளும்படி விரும்புவீர்களா? எனக்கு ஏற்கனவே பதிலென்ன என்பது தெரியும் ஏனென்றால் நான் எதை விரும்பவேனென்று அறிந்திருக்கின்றேன். நான் என் பாவங்கள் மூடப்பட்டிருப்பதையே விரும்பவேன், நீங்களும் அதை தான் விரும்புவீர்கள் என்று நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கின்றேன்.

இரக்கம் நியாயந்தீர்க்காது

தவறு செய்யும் மக்களை நியாயந்தீர்த்து குறைக்கூறுவது எளிது, ஆனால் அது ஞானமுள்ளதன்று, நாம் மக்களுக்கு உதவும்படி தேவனால் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம், அவர்களை நியாயந்தீர்ப்பதற்கல்ல, இந்தப் புத்தகத்தில் நான் ஏற்கனவே கூறியதைப் போன்று, நாம் பாவத்தை அது பாவமாக இருப்பதற்காக நியாயந்தீர்க்கலாம் ஆனால் தனிப்பட்ட நபர்களை நாம் நியாயந்தீர்க்கக்கூடாது. ஏனென்றால் அவர்கள் இருதயம் நமக்குத் தெரியாது. அல்லது அவர்கள் வாழ்வில் அவர்கள் கடந்து வந்ததையும் நாம் அறிவோம்,

இரக்கம் நியாயத்தீர்ப்பைவிட உயர்ந்தது!

ஏனென்றால், இரக்கஞ்செய்யாதவனுக்கு இரக்கமில்லாத நியாயத்தீர்ப்பு கிடைக்கும், நியாயத்தீர்ப்புக்கு முன்பாக இரக்கம் மேன்மைப்பாராட்டும்

நியாயந்தீர்ப்பது மனுஷீகம், ஆனால் இரக்கத்தைக் கொடுப்பது தெய்வீகம். ஒரு இரக்கமுள்ள மனப்பான்மையை வளர்க்க தேவன் உங்களுக்கு உதவும்படி கேளுங்கள், உங்கள் வாழ்வில் இரக்கத்தின் பண்புகளைக் காண உதவும்படி கேளுங்கள், நியாயந்தீர்ப்பதென்பது, ஒருவனை தேவனைப் போன்று வைப்பதாகும். தேவனுக்கு மாத்திரம்தான் மக்களை நியாயந்தீர்க்கும் உரிமையுண்டு, ஏனென்றால் எல்லா உண்மையையும் அறிந்தவர் அவர் ஒருவரே, இன்னொரு மனிதனின் வாழ்வில் தேவனாக இருக்க முயன்று குற்றவாளியாக விரும்பவில்லை, எனவே மற்றவர்களை நியாயந்தீர்ப்பதை நான் தவிர்க்கக் கூடாமாக முயலுகிறேன், நிச்சயமாகவே நான் எப்போதும் இவ்வாறு இருந்ததில்லை, நீண்டகாலம் நான் நியாயந்தீர்க்கிறவளாக இருந்தேன், ஆனால் நற்செய்தி என்னவென்றால் தேவனுடைய உதவியோடு நாமனைவருமே மாற இயலும்.

இரக்கம் சிறந்ததையே நம்புகிறது.

அன்பு எப்போதுமே, ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சிறப்பையுமே நம்புகிறது, இரக்கமும் அன்பின் குணம்தான், ஒரு நியாயமான பரிசோதனையின்றி இரக்கம் தீர்ப்புச் செய்யாது, இரக்கம் காதில் கேட்பதையல்ல, உண்மையை அறிந்துக்கொள்ள விரும்புகிறது, மக்கள் ஒருவரைப்பற்றி தீயதானதை என்னிடம் கூறுவதை நான் வெறுக்கிறேன், விசேஷமாக, நிரூபிக்கப்படாமல் வெறும் வீண்பேச்சாக இருக்கும்போது அதை வெறுக்கிறேன், மிக மோசமானதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் சிறந்ததை நம்புவதற்கு நான் கடினமாக உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவருக்கு விரோதமான குற்றம் நிரூபிக்கப்படும்வரை நாம் சிறந்ததையே எப்போதுமே நம்ப வேண்டும்.

நான் செய்யாத காரியத்துக்காக பகிரங்கமாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டேன், என்று எனக்குத் தெரியும், “ஜாம்பஸ் அப்படி செய்வார் என்பதை நான் நம்ப மாட்டேன்” என்று சொன்ன மக்களை நான் உண்மையாலுமே பாராட்டினேன். தாங்கள் கேட்டதை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டவர்கள், அதனோடு இன்னும் கொஞ்சம் சேர்த்து, அசிங்கமான வதந்திகளை மற்றவர்களுக்கு பரப்பியவர்களை நான் பாராட்டவில்லை.

நாம் சந்தேகத்துடனும், மற்றவர்களைப்பற்றி கேள்விப்படும் எல்லா தீமையானக் காரியங்களையும் நம்பத் துரிதமாக இருப்பதைவிட சிறந்ததை நம்புவோமென்றால் நாம் மிகவும் சந்தோஷமானவர்களாயிருப்போம்.

இரக்கம் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளது

நான் நேசிப்பவர்களுக்கும், நான் நல்ல உறவில் இருப்பவர்களுக்கும் இரக்கம் காட்டுவது எனக்கு சுலபமாக இருக்கிறது, என்பதை நான் கவனித்திருக்கின்றேன், ஆனால் நான் இரக்கமாயிருக்க வேண்டிய ஒருவரைப்பற்றி நான் அதிகம் அக்கறைக் காட்டாதபோது அது எனக்கு கடினமாதாக இருக்கிறது. எப்படியாயினும், உண்மையான இரக்கமானது எல்லோரிடமும் இரக்கமாயிருக்கிறது. ஒரு இரக்கமுள்ள மனப்பான்மையானது நாம் அவ்வப்போது பெற்றுக்கொள்ளுவதில்லை, அது நம் குணாதிசயத்தின் ஒரு பகுதி நாம் யாரோ அதுதான் நாம் ஒருபோதும் சொல்லுவதில்லை, “நான் இரக்கம் செய்கிறேன்” என்று, ஆனால் நாம் “நான் இரக்கமுள்ளவன் என்று சொல்லுவோம்.”

சமத்துவம் தேவனுக்கு முக்கியம் அவர் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல, நாமும் அவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புவதில்லை, எல்லோருமே சமமான முறையில் தேவனுக்கு முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் அனைவருமே அவருடைய பிள்ளைகள், அவர் எல்லோருக்கும் இரக்கத்தையளிக்கிறார், பூமியிலே அவருடைய ஸ்தானாதிபதிகளாக அதையே நாமும் செய்ய முயல வேண்டும், ஒருவருடமாய் நீங்கள் எப்படி “உணர்கிறீர்களோ” அப்படி நடந்துக்கொள்ளாதீர், ஆனால் இரக்கமுள்ளவராயிருங்கள் அது உங்கள் வாழ்வை வளமாக்கும்.

வேதாகமத்திலே, நல்ல சமாரியன் கதை என்று பொதுவாகக் குறிக்கப்படும் ஒரு கதையை நாம் பார்க்கிறோம், காயமடைந்து, சாலையினருகில் கிடந்த ஒருவனுக்கு உதவ மற்றொருவன் நின்றதைப் பற்றியதேயாகும், அவனுக்கு பரிச்சயமானவன் அல்ல அவன், ஆனால் ஒரு அந்நியனுக்கு உதவ அவன் தன்னுடைய நேரத்தையும், பணத்தையும் செலவழித்தான் (லூக்கா 10:27-37). உண்மையாலுமே, இரக்கமுள்ள மனிதன் அவனுக்குத் தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, விரும்புவவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நினைப்பவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, எல்லாருக்குமே இரக்கத்தைக் காண்பிக்கின்றான். இந்த நல்ல சமாரியன், தேவனுடைய பார்வையில் பெரியவனாயிருந்தான் ஏனென்றால் அந்த நாள் வரை முன்பின் அறியாத, ஒருவேளை அவனை மீண்டும் பார்க்காமல் கூட இருக்கலாம், அப்படிப்பட்டவனுக்கு அவன் கவனித்து நின்று இரக்கம் காட்டினான், காயமடைந்த அந்த மனிதனுக்கு உதவ நல்ல சமாரியன் நேரத்தையும், பணத்தையும் கிரயமாக

செலுத்தவேண்டியிருந்தது, அவன் செய்கையால் எவ்விதப் பயனும் அவனுக்கில்லை, ஆனாலும் அவன் சரியான காரியத்தையே செய்தான், எப்போதெல்லாம், சரியானவற்றை நாம் செய்கின்றோமோ, அது உள்ளான சமாதானத்தைக் கொடுக்கிறது ஏற்ற வேளையில் அதற்கான பலனை அறுப்போம். அநேக மக்களுக்கு உதவ முயலுங்கள், அவர்களுக்கு இரக்கத்தையும், தேவனுடைய தகுதியற்ற தயவையும் காண்பியுங்கள். இவ்வுலகத்துக்கு அநேக நல்ல சமாரியர்கள் தேவைப்படுகிறார்களென்று நாமனைவரும் ஒத்துக்கொள்ளுவோம், என்று நிச்சயித்திருக்கிறேன், எனவே அது நம்முடனே தொடங்கட்டும்.

அத்தியாயம்

14

சுமையை இலகுவாக மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்

சமீபத்தில் நான் ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்த்தேன் அதில் ஒரு மனிதன் ஒரு இரகசியத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் அதை வெளியே சொல்வானென்றால் தான் செய்திராத ஒரு குற்றத்துக்காக ஆயுள் தண்டனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதன் சிறைச்சாலையினின்று விடுதலை அடைவான். ஆயினும், அந்த இரகசியத்தை அவன் சொல்வானென்றால், அவன் மிகுந்த பிரச்சனைக்குள்ளாக்கப்படுவான், ஏனென்றால் அவனைக் கைது செய்யும்படியான உத்தரவுகள் இருந்தது, தனக்கு எந்தவிதத்திலும் சம்பந்தமே இல்லாத ஒரு மனிதனை விடுவிக்க அவனே முன்வந்து அவனை ஏன் ஆபத்துக்குள்ளாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டான், அவன் உண்மையாக இருக்கும்படி அவரை தூண்டிக்கொண்டிருந்த வக்கீல் சொன்னார், “நீ உண்மையைச் சொல்வாயென்றால் நீ உன்னையே இலகுவாக்கிக்கொள்ளலாம், வாழ்க்கை முழுவதும் நீ சுமக்க வேண்டிய சுமையில் அது ஒன்றைக் குறைத்துவிடும்.” அவர் அடிப்படையாக என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தாரென்றால், “உனக்கு நீயே ஒரு உதவியை செய்து கொண்டு சரியானதை செய்.”

நம் வாழ்வில் நமக்கு ஏற்படும் சூழ்நிலைகளுக்கு நாம் எப்படி பிரதிக்கிரியை செய்வோம் என்பதைப்பற்றி நாம் தொடர்ந்து தேர்வுகளைச் செய்து கொண்டொருக்கிறோம். தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில் நாம் சரியானத்

தேர்வுகளை எடுக்க வேண்டுமென்று தயவாய் கேட்கிறார் ஆனாலும் தெரிந்தெடுப்புகளை நம்மிடம் விட்டு விடுகிறார். நம் “எதிரிகள்” என்று நாம் வகைப்படுத்துபவர்களை நாம் மன்னிக்கின்றோமோ இல்லையோ என்பது அடிக்கடி நாம் நம் வாழ்வில் சந்திக்கும் தேர்வுகளில் ஒன்றாகும். நாம் சரியான தெரிந்தெடுப்புகளை செய்வோமென்றால் நம் சுவையை நாம் இலகுவாக்கிக் கொள்வோம், ஆனால் தவறானவையை செய்வோமென்றால் நாம் உண்மையிலே நம்மை பார்ப்படுத்தி நம்மை வதைத்துத் கொள்கின்றோம்.

அப்போது அவனுடைய ஆண்டவன் அவனை அழைப்பித்து பொல்லாத ஊழியக்காரனே நீ என்னை வேண்டிக்கொண்டபடியினால் அந்தக் கடன் முழுவதையும் உனக்கு மன்னித்துவிட்டேன். நான் உனக்கு இரங்கினது போல நீயும் உன் உடன் வேலைக்காரனுக்கு இரங்க வேண்டாமோ என்று சொல்லி அவனுடைய ஆண்டவன் கோபமடைந்து அவன் பட்ட கடன்களை தனக்கு கொடுத்துத் தீர்க்கும் வரையும் உபாதிக்கிறவர்களிடத்தில் அவனை ஒப்புக்கொடுத்தான்.

நீங்களும் அவள் தன் சகோதரன் செய்த தப்பிதங்களை மண்பூர்வமாய் மன்னியாமற்போனால் என் பரமபிதாவும் உங்களுக்கு இப்படியே செய்வார் என்றார்.

மத்தேயு 18:32-35

வேதாகமத்தில் இந்த அதிகாரத்தில் தான் பேதுரு இயேசுவிடம் தன் சகோதரன் தனக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்யும் போது எத்தனை தரம் மன்னிக்க வேண்டுமென்றுக் கேட்டான். இயேசு பேதுருவிடம் இன்றைய கணக்கின்படி பத்தாயிரம் டாலர் பணத்தை ஒரு மனிதன் ஒரு ராஜாவுக்கு கடனாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்த கதையைக் கூறினார். அந்த இராஜா அந்த கணக்கை தீர்க்க நினைத்தான். அனால் அந்த மனிதனால் செலுத்த முடியவில்லை, இரக்கத்துக்காக மன்றாடினான். இராஜவின் இருதயம் மனதுருக்கத்தால் நிறைந்து அவனுக்கு அந்தக் கடனை மன்னித்து விட்டார். (தள்ளுபடி செய்து விட்டார்) அதே மனிதன் அப்போது தான் மன்னிப்பைப் பெற்றவன், வெளியே சென்று தன்னிடம் சுமார் இருபது டாலர்கள் கடன்பட்டிருந்த வேருரொருவனைக் கண்டு அவன் தொண்டையை நெரித்து பணத்தை திருப்பி செலுத்தும் படி சொன்னான்.

அந்த கடன்காரன் காலில் விழுந்து இரக்கத்திற்காக கெஞ்சத்தொடங்கினான் ஆனால் அவன் மன்னிக்கப்பட்டது போல இவனும் அவனை மன்னிக்காமல் இராஜாவால் மன்னிக்கப்பட்ட அந்த மனிதன் கடன்பட்டவனை சிறைச்சாலையிலே வைத்தான். அவனுடைய எஜமான் அவனுடைய நடத்தையைப் பார்த்தபோது அவன் பெற்றுக்கொண்ட இரக்கத்தைப் பற்றி அவனுக்கு நினைவுப்படுத்தினான். அவன் பிறரை மன்னிக்க விருப்பமில்லாமலிருப்பதால் அவன் துன்பப்படுத்தப்படுவான் என்று கூறினான்.

இயேசு சொன்ன இந்தக் கதையை ஜாக்கிரதையாக படிக்க வேண்டியதொன்று இப்புத்தகத்தில் நான் சொல்ல முயற்சிக்கும் அனைத்தையும் அது தொகுத்தளிக்கின்றது. ஒருவர் நமக்கு எவ்வளவு கடமைபட்டிருந்தாலும் அதற்கும் அதிகமாகவே தேவன் நம்மை மன்னிக்கின்றார். அவரைப் போலவே நாமும் இரக்கமுள்ளவர்களாய் மன்னிக்கிறவர்களாய் இருக்க வேண்டும். நாம் ஒருவரை அவர் நம்மை காயப்படுத்தும்படி என்ன செய்தாரோ அதற்காக அவரை நாம் “கிரயம் செலுத்த” வைக்க ஒருபோதும் நாம் முயற்சிக்கக் கூடாது. இயேசு நம் கடமைகளையெல்லாம் கிரயம் செலுத்தித் தீர்த்தார். இலவசமாக மன்னிக்கிறார் மற்றவர்களுக்கு நாம் அதையே செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார். நாம் அப்படி செய்யாவிட்டால் இயேசு மத்தேயு 18 ஆம் அதிகாரத்தில் சொன்னது போல் நம்முடைய ஆத்துமாக்களிலே வதைக்கப்படுவோம். சரியான காரியத்தை செய்வதின் மூலமாகவும் மன்னிப்பதின் மூலமாகவும் நம்முடைய சுமையை நாம் இலகுவாக்கிக் கொள்ளலாம்.

ராலஃப் வால்டோ எமர்சன் சொன்னார் “நீங்கள் கோபமாக இருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் உங்கள் சந்தோஷத்தில் அறுபது நொடிகளை வீணாக்குகிறீர்கள்.” நாம் கோபமாயிருப்பதற்கு நாம் நம்முடைய சந்தோஷத்தை விட்டுக்கொடுக்கின்றோம். என்பது உண்மை தானே. என்னுடைய வாழ்வின் அனுபவத்திலிருந்து அது தகுதியானது அல்ல என்று என்னால் சொல்ல இயலும். மார்கஸ் ஆரிலியாஸ் சொன்னார், “கோபத்திற்கு காரணங்களை விட அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் எவ்வளவு அதிகமாய் வருத்தமளிக்கக்கூடியவையாக இருக்கின்றது.” நாம் தொடக்கத்திலே ஒரு சிறிய காரியத்தினால் கோபமடையலாம், ஆனால் நாம் அந்த கோபப்பொறியை நம்மை கோபப்படுத்தியவரைப் பற்றிய எதிர்மறையான எண்ணங்களினால் ஊட்டி

வளர்ப்போமென்றால் அந்த கோபத்தினால் ஏற்படும் விளைவுகள் நிச்சயமாக அந்த கோபத்தை தொடக்கத்தில் எது ஏற்படுத்தியதோ அதை விட அதிகமாக வருந்தக்கூடாக இருக்கும். ஒருவேளை நாம் “கோபம் கொண்ட ஒரு ஷண்பொழுது பொறுமையாயிருப்பீர்கள் என்றால் நூறு நாட்கள் துக்கத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம்,” சீன பழமொழியின்படி நாம் வாழ வேண்டும்.

பல நூற்றாண்டுகளாக மேன்மையான ஆண்களும், பெண்களும் மன்னியாமையின் உபத்திரவத்தையும் மன்னிப்பின் சந்தோஷத்தையும் அனுபவித்திருக்கின்றனர். இதோ அவர்கள் சொன்ன காரியங்களில் சில:

“தன் கோபத்தை நியாயமற்றது என்று நினைத்த ஒரு கோபக்காரனும் இருந்ததே இல்லை” –பரி .பிரான்சிஸ் டி சேலஸ்

“நீங்கள் எந்தக் காரியங்களுக்காக நீங்கள் கோபமாகவும் வருத்தத்துடனும் இருக்கிறீர்களோ அதை விட எவ்வளவு அதிகமாக அடிக்கடி உங்கள் கோபத்தினாலும் துக்கத்தினாலும் வருந்துகிறீர்களென்று நினைத்துப் பாருங்கள்.” –மார்கஸ் அன்டோனியஸ்

“கோபம் கட்டுப்படுத்தப்படாவிட்டால் வழக்கமாக தூண்டிவிடும் காயத்தை விட அதிகமான காயத்தை ஏற்படுத்திவிடும்.” –சேனேக்கா
“கோபத்தில் தொடங்கிய எதுவும் அவமானத்தில் முடிகிறது” –பெஞ்ஜமின் ப்ராங்கிளின்

“கோபத்துக்குள் பறந்து செல்பவர்கள் தவறான தரையிறங்குதலையே பெற்றிருப்பார்.” –வில் ரோஜாஸ்

“மன்னிப்பானது கடந்த காலத்தை மாற்றாது ஆனால் எதிர்காலத்தை விசாலமாக்குகிறது.” –பால் போசே

“திருமணமானது மூன்று பங்கு அன்பும் ஏழு பங்கு மன்னிப்புமானது.”
–லாவேஜீ

“மன்னிப்பது தான் மிகவும் உயரமான மிகவும் அழகான அன்பின் வடிவமாகும்.

–அதற்குப் பலனாக சொல்ல முடியாத சமாதானத்தையும், சந்தோஷத்தையும் பெற்றுக்கொள்வீர்கள்.” –ராபர்ட் மியூலர்

“உங்களைக் காயப்படுத்தியவர்களை நினைத்துப் பார்த்து அவர்களை

வாழ்த்த வல்லமையை உணரும் போது மன்னிப்பானது தொடங்கிவிட்டது என்பதை அறிவீர்கள்.” –லூயிஸ் பி. மெட்ஸ்

கோபம் எழும்புகிறது

கோபத்தின் மேல் எடுக்கப்பட்டக் கணக்கானது நம்மைச் சுற்றிலும் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதை பலமாக நினைவுப்படுத்துகிறது. இந்தப் பொருளைப் பற்றி கணக்கெடுத்தபோது பெரும்பாலும் மூன்றில் ஒருவர் (32%) அவர்களின் நெருங்கிய நண்பரோ அல்லது குடும்பத்தினரோ தங்கள் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதை பிரச்சனையாக உணர்வதாக கூறினர். ஐந்தில் ஒருவர் (20%) அவர்கள் ஒருவருடன் கொண்டிருந்த உறவை, நட்பை அவர் கோபமாக இருந்த போது எப்படி நடந்து கொண்ட விதத்தினால் முடித்துக் கொண்டனர் என்று கூறினர். நீங்கள் கோபக்காரராக இருப்பீர்களென்றால் நீங்கள் நேசிப்பவர் உங்களுடன் எப்போதுமே இருந்து உங்களுடையக் கோபத்தை பொறுத்துக் கொண்டேயிருக்கமாட்டாரென்பதை உணர்ந்து கொள்வது ஞானமான செயல். துக்கத்தைத் தருவதாவது நாம் நம்முடைய மோசமான மனநிலையை வழக்கமாக நாம் அதிகமாக நேசிப்பவரிடத்தில் தான் காண்பிக்கின்றோம். இதை நாம் ஏன் செய்கிறோம் என்றால் அவர்கள் தொடர்ந்து நம்மை மன்னித்துக் கொண்டும் நம்மை விளங்கிக் கொண்டும் இருப்பார்களென்று தவறாக நினைத்துக் கொள்கின்றோம், என்பதினால் தான் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் எப்போதுமே அவ்வாறிராது எல்லோருக்கும் ஒரு எல்லையுண்டு அதையும் தாண்டி அவர்களை தள்ளும் போது ஏற்படும் சேதமானது வழக்கமாக சரியாகக் கூடாதாயிருக்கிறது.

மக்கள் இன்றும் கோபமாக இருக்கும் காரியங்களில் சில உண்மையாலும் அபத்தமானது. மக்கள் தங்கள் செல் போன் சரியாக வேலை செய்யாததால் மிகவும் கோபமடைகின்றனர். அதனால் அதை அந்த அறைக்குள் வீசி எறிகின்றனர். அல்லது குளத்துக்குள் தூக்கி எறிந்து விடுகின்றனர். நாங்கள் காரில் பிரயாணம் செய்யும் போது தொலைபேசியில் பேச வேண்டுமென்றால் சாலையேரத்தில் இருக்கும் காயின் போனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்ததை நினைத்துப் பார்க்க முடிகிறது. நாங்கள் காரை நிறுத்த வேண்டும், காரை விட்டு இறங்க வேண்டும், சரியான சில்லரையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கால நிலை குளிராகவோ, உஷ்ணமாகவோ இருந்தாலும் நாங்கள் தான் கஷ்டப்பட வேண்டும்.

அதைப் பற்றி எதுவும் நினைக்கவில்லை, ஏனென்றால் பிரயாணப்படும் போது தொலைபேசியில் பேச வேண்டுமென்றால் அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும் இப்போதோ காரில் பிரயாணப்படும்போது போன் டவர் இல்லாத ஒரு இடத்தை கடந்துச்செல்லும் போது, அடுத்த டவர் வந்தவுடன் தொலைபேசியில் அழைக்க இரண்டு நிமிடம் காத்திருக்க வேண்டியிருப்பதால் கோபமடைகின்றோம்.

இப்போது நமக்கு “ரோட் ரேஜ்” அதாவது சாலையில் ஆத்திரம், “வெப் ரேஜ்” அதாவது இணையத்தள ஆத்திரம் மற்றும் “ஆஃபிஸ் ரேஜ்” அதாவது அலுவலக ஆத்திரம் என்று பல ஆத்திரங்களிக்கிறது. இயேசு தேவனுக்கேற்காத நடத்தை என்று எதை குறிப்பிட்டாரோ, அதை இப்போது நாம் ஆலோசனை தேவைப்படும் ஒரு உணர்ச்சிமயமான வியாதி என்று அழைக்கிறோம். சுயகட்டுப்பாட்டின்மைக்கு ஏதேதோ சாக்குபோக்குகளைச் சொல்லிக்கொள்கின்றோமோ? வாழ்வில் நடைபெறும் எல்லாம் எப்போதும் நாம் விரும்பும் வண்ணம் தான் நடைபெற வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கும் அளவுக்கு மிகவும் முழுவதும் சுய நலக்காரராக மாறிவிட்டோமா?

அநேகர் சந்தோஷமன்றியிருப்பதினால் கோபமாயிருக்கிறார்கள், மேலும் கோபமாயிருப்பதினால் சந்தோஷமன்றியிருக்கிறார்கள். அது இன்னும் அதிகதிகமான கோபத்தை ஏற்படுத்தும் ஒரு தீய சுழற்சியாக மாறிவிடுகிறது. இதற்கான ஒரே பதில் (வேதாக மதத்தைச் சார்ந்தது) ஒரு சரியான மனப்பான்மையும், நம் வாழ்வில் நம்மை பிரியப்படுத்தாதவர்களையும், காரியங்களையும் மன்னித்துவிட வேண்டுமென்ற விருப்பமே என்று நான் உண்மையாலுமே நம்புகிறேன்.

2000 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 16 ம் நாள் *சன் டே டைம்ஸ் மேக்ஸ்ஸீனின்* படி, 45 சதவீத மக்கள் முறையாக வேலை செய்யும் போது கோபப்படுகின்றனர். அவர்கள் பிறரோடு கோபமாயிருக்கின்றனர்! வேலை செய்வரோடு, வேலை கொடுப்பவரோடு வேலையில் விதிகளை விதிப்பவரோடு, நீங்கள் கோபக்காரராயிருப்பீர்களென்றால் கோபமாயிருக்க ஏதோ ஒன்றையோ யாரோ ஒருவரையோ கண்டுபிடிப்பது கடினமானதல்ல.

அலுவலகத்திலே வேலை செய்யும் 64 சதவிகித ஆங்கிலேயருக்கு அலுவலக ஆத்திரம் இருக்கிறது. பணவளமுள்ள நாடுகளில் இத்தகைய பிரச்சனைகள் அதிகமாக இல்லையென்றால் தனிப்பட்ட முறையில் இருக்கிறது.

ஆப்பிரிக்கா மற்றும் இந்தியாவின் ஏழ்மையான பகுதிகளுக்கு நான் பல முறை சென்றுள்ளேன். இந்தியாவில் வேலையைப் பெற்றிருக்கத்தக்கதாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன் வழக்கமாக ஒரு அமெரிக்க டாலருக்கு குறைவான பணத்துக்காகவே வேலை செய்கிறான். ஒரு பெண் ஒவ்வொரு நாளும் வெயிலில் கடைக்காரர்களுக்காக அமைதியாக தெருக்களை பெருக்கி சுத்தம் செய்கிறாள். அவளுக்கு நிச்சயமாகவே “தெருப்பெருக்குவோர் ஆத்திரம்” இருப்பதில்லை. நாம் எவ்வளவு அதிகமாய் பெற்றிருக்கிறோமோ அவ்வளவு கோபமாய் நாம் மாறிவிடுகிறோம் என்பது போல் தோன்றுகிறது. நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு, என் செல் ஃபோன் மேலோ அல்லது என் கணினியின் மீதோ கோபம் கொள்ளும் சோதனையை நான் பெற்றிருக்கவில்லை. ஏனென்றால் என்னிடம் அவை இருந்திருக்கவில்லை அந்நாட்களில் வாழ்க்கை இவ்வளவு அழுத்தம் நிறைந்ததாயும், மக்கள் இவ்வளவு கோபமாகவும் இருக்கவில்லை. நாம் உண்மையாலுமே முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளோமா? சில வழிகளில் நாம் முன்னேறி இருக்கின்றோம் ஆனால் மற்ற வழிகளில் நிர்பந்தமாக பின்னடைந்துள்ளோம்.

இன்றைய இணையதள உபயோகிப்பாளர்களில் 71 சதவிகிதத்தினர் இணைய தள ஆத்திரத்தால் கஷ்டப்பட்டதாக ஒப்புக்கொள்கின்றனர். நம்மில் 50 சதவிகிதத்தினர் கணினியில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளுக்கு, தம்முடைய கணினியை உதைப்பதின் மூலமாயும் அதன் பாகங்களை அறையில் தூக்கி வீசுவதின் மூலமும் நம் உடன் வேலை செய்பவர்களைப் பார்த்து கூச்சலிடுவது போன்ற பிரதிக்ரிபைகளைச் செய்கின்றோம் அது துக்கரமானதொன்றாக இல்லாமலிருப்பின் ஒரு கூத்தாகக் காணப்படும். பிரிட்டிஷ்காரர்களில் குறைந்தபட்சம் 33 சதவிகிதத்தினர் தங்கள் அண்டை அயலகத்தாரோடு பேச்சுவார்த்தையில் இருப்பதில்லை. அமெரிக்காவிலும் அதைவிட குறைந்த சதவிகிதமே இருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை, உலகின் மற்ற முன்னேற்றம் அடைந்த பகுதிகளிலும் அப்படித்தான்.

வாகன ஓட்டுநரில் 80 சதவிகிதத்தினருக்கும் அதிகமானவர்கள், சாலை ஆத்திரத்துக்கு உட்பட்டதாக சொல்கின்றனர்; 25 சதவிகிதத்தினர் சாலை ஆத்திரத்தை நடத்தியிருந்தனர். வாகனம் ஓட்டும்போதும், வழி மாறும் போதும் கொடுக்க வேண்டிய சிக்னலை கொடுக்காமல் இருப்பது அல்லது மற்றவர் வழியில் குறுக்கிட்டுச் செல்வது போன்ற தவறுகளைச் செய்யத் துணியமாட்டார்கள். ஓட்டத்

தெரியாத ஓட்டுனரால் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கப்படுவதால் ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடும்.

இவ்வுலகம் எப்படியிருக்கிறதோ அப்படித்தானிருக்கிறது, நடக்கும் காரியங்களையெல்லாம் பார்த்தால், முன்னேறுவது போல் தெரியவில்லை. ஆனால் நாம் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளுக்கான பதில் நமக்கிருக்கிறது. இவ்வுலகம் மாறாவிட்டாலும், நாம் மாறலாமே. வெளியில் இருந்து ஏற்படும் தூண்டுதலுக்கு நாம் எவ்விதம் பிரத்திக்கிரியை செய்கின்றோமென்பதற்கான பொறுப்பை நாம் ஒவ்வொருவரும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஒரு சமாதானமான இசைவான வாழ்வை வாழ நாம் தெரிந்துக்கொள்ளலாம். நாம் ஒவ்வொரு நாளும் நூறு முறையேனும் மன்னிக்க வேண்டியிருக்கும், ஆனாலும் அது கோபத்தினால் உள்ளே புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும், அல்லது இறுதியில் நம்மை நாமே தர்ம சங்கடத்துக்குள்ளாக்கும் வகையில் நம் கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதை விட மேலானதே.

அங்கே போகாதீர்

இறுக்கமான வாசல் வழியாக உட்பிரவேசியுங்கள்; கேட்டுக்குப் போகிற வாசல் விரிவும், வழி விசாலமுமாயிருக்கிறது; அதன் வழியாக உட்பிரவேசிப்பவர்கள் அநேகர். ஜீவனுக்குப் போகிற வாசல் இடுக்கமும்; வழி நெருக்கமுமாயிருக்கிறது, அதைக் கண்டுபிடிக்கிறவர்கள் சிலர்.

மத்தேயு 7:13-14

இந்த வேத வாக்கியத்திலிருந்து, நாம் நம் வாழ்வில் இரண்டு பாதைகளின் வழியாகச் செல்லலாம் என்று பார்க்கின்றோம். ஒரு பாதை விசாலமானது, நடந்து செல்ல சுலபமானது. நம் எல்லா உணர்ச்சிகளுக்கும் விஸ்தாரமான இடமுண்டு, நாமும் தனிமையை உணராமட்டோம் ஏனென்றால் அநேகர் இந்தப் பாதையில் நடந்து செல்வர், இந்த அகலமானப் பாதையில் நம் எல்லாக் கோபங்களுக்கும், கசப்புகளுக்கும், வெறுப்புகளுக்கும், மன்னியாமைகளுக்கும், அதிக இடமுண்டு ஆனால் அந்த பாதை அழிவுக்கு நேராக வழி நடத்துகிறது. தொடர்ந்து செல்லுங்கள் வேதவாக்கியத்தை மீண்டுமாக வாசியுங்கள்... ஆம் அது அழிவுக்கு நேரானது. நாம் தெரிந்துக்கொள்ளக்கூடிய மற்றுமொறு பாதையையும் இருக்கிறது... இயேசு சென்ற பாதை அது.

குறுகலான பாதையைக் கூடத் தெரிந்து கொண்ட ஆண்களாலும், பெண்களாலும் சரித்திரத்தில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாயிருக்கின்றனர். பொதுவாக அவர்களைத் தான் நாம் நினைவுகூர்ந்து, மாதிரியாக நோக்குகின்றோம். உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் நான் ஹிட்லரைப் போன்றோ, பாஸ்டன் ஸ்டிராங்லரைப் போன்று இருக்க விரும்பியதேயில்லை. அவர்கள் மிகவும் கோபக்காரர்கள், அதிகமாக சித்திரவதைக் குட்படுத்தப்பட்டதினால் அவர்களும் மற்றவர்களை வதைத்தனர். அவர்கள் வாழ்வு அழிவிலே முடிந்ததை நம்மால் சுலபமாகப் பார்க்க முடிகிறது. ஏனென்றால் அவர்கள் தவறான பாதையை தெரிந்துக் கொண்டனர். இல்லை அவர்களைப் போன்று இருக்க நான் ஒருபோதும் எங்கினது இல்லை, ஆனால் நான் ரூத், எஸ்தர், யோசேப்பு அல்லது பவுலைப் போன்று இருக்க விரும்பியிருக்கிறேன். நான் யோசேப்பின் கதையை பலமுறை மீண்டும் மீண்டுமாக பல வருடங்களாக வாசித்திருக்கிறேன். அவன் வெளிப்படுத்தின மன்னிப்பின் மனப்பான்மையைப் பற்றி படித்திருக்கிறேன். தேவன் யோசேப்பை அதிகமாக வல்லமையாக ஆசீர்வதித்தார். அவன் சந்ததியையும் ஆசீர்வதித்தாரென்று நான் அறிந்திருக்கிறேன் ஏனென்றால் அவன் குறுகலான பாதையைத் தெரிந்துக்கொண்டான்.

நாம் இன்று அனுபவிக்கும் ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதமும் யாரோ ஒருவருடைய தியாகத்தாலும், வேதனையாலும் வாங்கப்பட்டதேயாகும். நான், என்னை பாலியல் ரீதியாக துஷ்பிரயோகம் செய்த என் தகப்பனை மன்னிக்க தேவனுடையக் கிருபையைப் பெற்றதால் என் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், அவர்களின் பிள்ளைகள் நல்ல சிறப்பான வாழ்வை கொண்டிருப்பார்களென்று நம்புகிறேன். நான் அகலமான பாதையைத் தெரிந்து கொண்டிருந்திருக்கலாம். அது அங்கே தான் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. “நீங்கள் கடந்து வந்த கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் பலனாக இப்போது சுலபமான பாதையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் இதற்கு நீங்கள் தகுதியானவர்கள்” என்று கூச்சலிட்டது. ஆனால் அந்தப் பாதை வஞ்சகமானது. ஆரம்பத்தில் அது சுலபமான பாதையாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் முடிவிலே அது துன்பத்தின் மேல் துன்பத்தைச் சேர்க்கின்றது.

இப்பத்தகத்தின் முடிவு அத்தியாயத்தில் தேவன் எவ்வாறு என் தகப்பனை நான் மன்னிக்க என்னை நடத்தினார், கற்பித்தார் என்ற முழுக் கதையையும்

உங்களுக்கு சொல்லுவேன். ஆனால் இப்போது ஜீவனுக்கு நேராக நடத்தும் குறுகிய பாதையை நான் தெரிந்து கொண்டேன் என்று மட்டும் சொல்லுவோம். வழக்கமானபடி அது ஒரு தனிமையான பாதை, அநேகர் சென்றதில்லை. ஆனால் இனியும் என்னால் ஒரு மைல் தூரம் கூட செல்ல இயலாது என்று நினைத்தபோது இயேசு என் முன் நின்று “என்னை பின் தொடர்ந்து வா ஒரு சமாதானமுள்ள இடத்துக்கு உன்னை நடத்திச் செல்கிறேனென்று” கூறுவதைப் பார்ப்பேன்.

இப்போது என் வாழ்வில் நான் கோபமாயிருக்கவும், கசப்பாயிருக்கவும் சோதிக்கப்படும் போதும், என்னிடம் நானே (வழக்கமாக உரத்த சந்தோசத்தோடு) “ஜாங்ஸ் அங்கே போகாதே” என்று சொல்லிக் கொள்வேன். கசப்பின் இருண்ட தண்ணீருக்குள் நாம் செல்லுவதை நம்மால் உணர முடியும் நாம் இன்னும் ஆழமாகச் செல்வோமென்றால் அந்த இருண்ட தண்ணீரானது நம் தலையை மூடி இன்னும் ஆழமாக நம்மை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் மனச்சோர்வு, சுய பரிதாபம் இன்னும் ஒரு கூட்டமான மற்ற எதிர்மறையான உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் நம் தோள்களாக மாறிவிடும்.

“அங்கே” என்றழைக்கப்படும் ஒரு இடம் இருக்கிறது

“அங்கே” என்றழைக்கப்படும் ஒரு இடமுண்டு, நாமெல்லோரும் அங்கே இருந்திருக்கிறோம். அநேகமாக உங்களில் சிலர் இப்போது “அங்கே” வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். அது ஒரு விஸ்தாரமான இடம் ஆனால் எப்படியோ உங்கள் வாழ்க்கை தான் மிகச் சிறியதாகவும், அடைக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. “அங்கே” ஒரு பிரமாண்டமான மலையிருக்கிறது, அது அதிக இடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் அதிக நேரம் அந்த மலையையே சுற்றிச் சுற்றி வந்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். உங்கள் பிரயாணத்திலே எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லை சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றீர்கள். “அங்கே” என்ற இடத்தில் வாழ நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் உங்கள் உணர்ச்சிகளைப் பின்பற்றுவதேயாகும். உங்கள் வழியில் காரியங்கள் நடை பெறாத போது கோபங்கொள்ளுங்கள் அல்லது மக்கள் உங்களை நியாயமற்ற முறையில் நடத்தும் போது மன்னிக்காதீர், இரக்கமுள்ளவர்களாயிராதீர், அப்போது “அங்கே” என்ற இடத்தில் முக்கியமான இடம் உங்களுக்கிருக்கிறது.

இஸ்ரவேலர்கள் “அங்கே” நாற்பது வருடங்கள் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் அதை “வனாந்திரம்” என்று அழைத்தனர். ஆனால் நான் அதை “அங்கே” என்றழைக்கிறேன். “அங்கே” நாம் ஏற்கனவே அநேகதரம் சென்ற இடம் தான் அது நம்மை நிர்ப்பந்தமாக்கும். நாம் பெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இயேசு விரும்பும் அந்த வாழ்க்கைத் தரத்தைத் திருடி நம்மை நிர்ப்பந்தமுள்ளவர்களாக்குகிறது. அது சுய பரிதாபம், பேராசை, கோபம், வெறுப்பு, எரிச்சல், பழிவாங்குதல் அல்லது பொறாமை ஆகியவையாக இருக்கக்கூடும். “அங்கே” என்ற இடத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் பெயர்களுக்கு முடிவில்லை. ஆனால் “அங்கே” என்ற இடத்தில் வாழ்வதற்கான பலன்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரியானவை தான். துன்பம், சித்திரவதை, விரக்தி, மற்றும் வெறுமை ஆகியவை தான் அழிவுக்கு நேராக நடத்தும் இந்த அகலமான இடத்தை நிரப்புகிறது.

நான் சொன்னது போல், நான் “அங்கே” விட்டு வெளியே வர, “அங்கே” திரும்பி போகாமலிருக்க தீர்மானிக்கும் முன்பு நான் “அங்கே” நீண்ட காலம் வாழ்ந்தேன். என் உணர்ச்சிகள் அங்கே போக முயலும் போது தேவனுடைய வல்லமையையும், கிருபையையும் அழைத்து அதை எதிர்க்க வேண்டும். ஆனால் உண்மையாகவே என் வாழ்வின் மற்றொரு நாளை நான் “அங்கே” வீணாக்க மாட்டேன்.

குற்றஞ்சுமத்த அவர்கள்!

இஸ்ரவேலர் அவர்களுடைய எதிரிகளை குற்றப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் சந்தோஷம் மற்றும் நிர்ப்பந்தமாகவும் இருப்பது எப்போதுமே அவர்களுடைய எதிரிகளுடைய குற்றமே. அவர்கள் கொண்டிருந்த ஒரே ஒரு உண்மையான எதிரி அவர்களின் கெட்ட மனப்பான்மையே. அவர்கள் அவிசவாசமாயிருந்தனர், குறைக்கூறிக் கொண்டும், பேராசையோடும், பொறாமையோடும், நன்றியற்றத் தன்மையோடும், பயத்தோடும், சுய பரிதாபத்தோடும், கோபத்தோடும், மற்றும் பொறுமையின்மையையும் இருந்தனர். நம்முடைய எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் வேறு ஒருவரைக் குற்றப்படுத்துவது நமக்கு ஆறுதலளிக்கக்கூடியவையாக இருக்கிறது. “அவர்கள்” பிரச்சனையாக இருக்கும் வரைக்கும் நம்மை நாம் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை நம் செயல்களுக்கு பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

பல வருடங்களாக என் தகப்பன் எனக்கு என்ன செய்தாரோ அதற்கு நான் எவ்விதம் பிரதிகிரியை செய்தேன் என்பதை நோக்காமல் என் தகப்பன் எனக்கு என்ன செய்தாரென்பதையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். தேவன் எனக்கு ஒரு பதிலைக் கொடுத்தார். ஆனால் அவருடைய வழி (தேவனுடைய வழி) “அங்கே” இருந்து வெளியே வந்து “அவர்கள்” தான் என் பிரச்சனை என்று எண்ணத்தை நிறுத்தச் சொன்னது. ஆம், உண்மையைத் தான் என் தகப்பன் என்னை மிகவும் அதிகமாக காயப்படுத்தினார் தான். ஆனால் தேவன் எனக்கு சுகத்தையும் நிலைநிறுத்தப்படுதலையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்... தெரிந்து கொள்ளுதல் என்னுடையது! உங்கள் வாழ்வில் அதே குறுக்குச் சாலையில் நீங்கள் தற்சமயம் இருக்கின்றீர்களா? அப்படி யென்றால் அழிவுக்கு நேராக நடத்தும் அந்த அகலமான பாதையின்று வெளியே வந்து ஜீவனுக்கு நேராக நடத்தும் இடுக்கமான பாதைக்கு வந்துவிடுங்களென்று கெஞ்சிகேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் குற்றப்படுத்தும் “அவர்கள்” யார்? நீங்கள் பேசுவதையோ பிறர் பேசுவதையோ கவனிப்பீர்களென்றால் “அவர்கள்” நம் வாழ்க்கைகளை குழப்பிவிட்டார்கள் போலத் தெரிகிறது. “அவர்கள்” அதை சரிப்படுத்த வேண்டும் “அவர்கள்” செய்தார்கள், “அவர்கள்” சொன்னார்கள், மேலும் “அவர்கள்” செய்வார்கள் அல்லது இதை செய்யமாட்டார்கள். அல்லது அதை செய்யமாட்டார்கள் என்று பயப்படுகிறோம் ஆனால் “அவர்கள்” யார்? ஓ, “அவர்கள்” யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம், எந்த நேரமோ, எந்த இடமாகவும் கூட இருக்கலாம் உண்மையென்னவென்றால் “அவர்களுக்கு” நாம் சரியான பாதையிலிருந்து இயேசுவை பின்பற்றுவோமென்றால் நம்மை சேதப்படுத்த எந்த வல்லமையும் கிடையாது. அவரே சொல்ல முடியாத சந்தோஷத்துக்கும், எல்லா புத்திக்கும் மேலான சமதானத்துக்கும், விவரிக்க வார்த்தைகளை இல்லாத அளவு அற்புதமான வாழ்க்கைக்கு வழியாக இருக்கிறார் நான் “அங்கே” வாழ்ந்த எல்லா வருடங்களையும் என் எல்லா துன்பங்களுக்கும் “அவர்களை” குற்றப்படுத்தியதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவன் நமக்கு என்ன கொடுத்திருக்கிறார் என்பதைப் பற்றி புத்தகத்தின் மேல் புத்தகம் எழுத விரும்புகிறேன். நீங்கள் சத்தியத்தை அறிந்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் அது உங்களை விடுதலையாக்கும். சத்தியம் எதுவென்றால்; ஒருவர் உங்களை காயப்படுத்தும்

போது நீங்கள் கோபமாகவும், கசப்பினாலும், வெறுப்பினாலும் நிறைந்தவர்களாயிருக்க தேவையில்லை என்பதே. உங்களுக்கு வேறொரு தேர்வு உண்டு. *நீங்கள் மன்னிக்கலாம்* அடுத்த முறை உங்கள் உணர்ச்சிகளெல்லாம் பற்றி எரியும் போதும் மன்னியாமை என்ற இடத்துக்கு வரும்படி அழைக்கப்படும் போதும், நீங்கள் “அங்கே” போக மாட்டீர்களென்று தீர்மானத்தோடிருங்கள்.

உங்கள் வாழ்வில் என்ன நடந்தாலும், ஒரு நல்ல மனப்பான்மையைக் கொண்டிருங்கள். பவுல் சொன்னார் தான் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் வாழ்ந்திருந்தாலும், தாழ்ந்திருந்தாலும் மனம்மியமாயிருக்கக் கற்றுக்கொண்டார் என்று சொன்னார் (பிலிப்பியர் 4:11) பவுலும் அதே வழியில் தான் அதைக் கற்றுக் கொண்டார் என்று நான் உணர்த்தப்படுகிறேன். சரியான தெரிந்தெடுப்புகளை செய்தால் ஏற்படும் ஞானத்தை இறுதியாக அவர் பார்க்கும் வரை தவறான தெரிந்தெடுப்புகளை செய்து அவர் துன்பத்தை அனுபவித்திருப்பார். அவர் அதை செய்த போது அது அவருக்கு மனநிறைவைக் கொண்டு வந்தது.

வாழ்க்கை மனக்காயங்களை ஏற்படுத்துகிறது

நம் வாழ்விலிருக்கும் மக்களும் சூழ்நிலைகளும் நாம் மனக் காயமடையக்கூடிய தருணங்களை நமக்கு கொடுக்கும் ஆனால் நாம் “அங்கே” போக வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. நீங்கள் எவ்வாறு பிரதிகிரியை செய்வீர்கள்? நீங்கள் “அவர்களை” குற்றப்படுத்துவீர்களா? அல்லது உங்கள் மனப்பான்மைகளுக்கான பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா? நாம் நம்முடைய இருதயத்தை எல்லாக் காவலோடும் காத்துக்கொள்ள வேண்மென்று தேவனுடைய வார்த்தையில் நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது. (நீதிமொழிகள் 4:23) நம் இருதயத்தை தேவனுக்கு முன்பாகவும் மனிதனுக்கு முன்பாகவும் குற்றமற்றதாக காத்துக்கொள்ள பரிசுத்த ஆவியானவருடன் இணைந்து உழைப்பது நம் பொறுப்பாகும். தாவீது ராஜா தன் வாழ்வில் பல முறை செய்தது போல வெற்றியாளர்கள் மனக் காயமடைவதிலிருந்து விலகிக் கொள்வார்கள்.

உங்கள் வாழ்க்கையை “அங்கே” வாழ்ந்து ஏன் வீணாக்கினாய் என்ற கேள்விக்கு தேவனுக்கு முன்பாக நின்று பதிலளிக்க நீங்கள் ஆயத்தமா? நீங்கள் அவர்கள் தான் என்னை அப்படி செய்ய வைத்தனர் என்று சொல்லி அந்த பதிலை அவர் ஏற்றுக்கொள்ள செய்ய இயலும் என்று நினைக்கின்றீர்களா? நமக்கு இதை

விட சிறந்தது தெரியும் என்று நினைக்கிறேன் நாமனைவரும் நம் சொந்த வாழ்வில் செயல்படவேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. நாம் கோபமாகவும், கசப்பானவர்களாகவும் வாழப்போவதில்லை என்று தீர்மானியுங்கள்.

“அங்கே” நடத்தும் பாதை விரிவானது “அங்கே” செல்வதற்கான பாதை விரிவானதாகயிருப்பினும் அநேகர் சென்ற பாதையாக இருப்பினும் அது ஒரு சிறிய இடம் தான். அதில் ஒரு பிரமாண்டமான மலையிருக்கிறது. அங்கே நாம் செய்ய வேண்டிய ஒரே ஒரு காரியம் நிர்பந்தமாயிருப்பதுதான்!

நீங்கள் “அங்கே” எப்போதாவது இருந்திருப்பீர்களென்றால் இல்லையேல் நீங்கள் “அங்கே” இப்போது இருப்பீர்களென்றால் அது எவ்வளவு நிர்பந்தமுள்ளவர்களாக உங்களை மாற்றுகிறது என்பதை அறிந்திருப்பீர்கள். எனவே “அங்கே” யிருந்து வெளியே போங்கள், அப்படி போகும் போது சொல்லுங்கள், “நான் மீண்டும் வர மாட்டேன்!”

அத்தியாயம்

15

தேவனுடைய பலன்

வேதத்தின் படி விசுவாசமில்லாமல் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது, அவரிடத்தில் வருகிறவர்கள் அவர் இருக்கிறாரென்றும் அவரை கருத்தாய் தேடுபவர்களுக்கு அவர் பலனளிக்கிறாரென்று விசுவாசிக்க வேண்டும் (எபிரேயர் 11:6).

தேவன் பலனளிக்கிறவர்! இதை நான் நேசிக்கிறேன் நீங்களுந்தானே? நம்முடைய கடின உழைப்புக்கான பலனை நாமனைவருமே விரும்புகிறோம், மன்னிக்கும் வாழ்க்கை முறையில் வாழ்வதும் கடின உழைப்பு என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். இது நாம் ஏதோ சில முறை செய்து விட்டு செல்வதைப் போன்றதல்ல. இது நம் வாழ்கை முழுவதும் செய்ய வேண்டிய ஒன்று பொதுவாக நாம் விரும்புவற்கும் அதிகமாக வழக்கமாக செய்ய வேண்டிய ஒன்றாகும். கடினமாயிருக்கும் ஒன்றை நான் செய்யும் போது இந்த வேதனைக்கு மறுபக்கத்தில் பலன் இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொள்வது எனக்கு உற்சாகமளிக்கிறது.

உடற்பயிற்சி செய்பவர் வாரம் மூன்று தரம் அது கடினமானதாக இருந்தாலும் அதை செய்வதினால் உடல்வலி ஏற்பட்டாலும் உடற்பயிற்சியை செய்து கொண்டதானிருக்கிறார்கள் ஏனென்றால் அதனால் கிடைக்கும் நல்ல பலனாகிய ஆரோக்கியத்தையும் திடகாத்திரமான உடலமைப்பையும் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகின்றனர்.

நாம் வேலை செய்வதின் பலனாகிய சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி வேலை செய்ய செல்கிறோம். வீட்டில் சாப்பிட வேண்டுமென்ற பலனுக்காக நாம் மளிகைக் கடைக்கு செல்கிறோம். பலன் கிடைக்கும் என்ற உறுதியில்லாவிட்டால் நாம் நம் வாழ்வில் அதிகமாக செய்வோமா என்பது சந்தேகத்துக்குரியதே. இந்த வாழ்வில் அவனவன் செய்த கிரியைகளின் பலனை அது நல்லதோ கெட்டதோ அவன் பெற்றுக்கொள்வான், என்று தேவன் கூறுகிறார். (வெளிப்படுத்தின விஷேசம் 22:12) அவர் ஆபிரகாமை அவன் குடும்பத்தையும், வீட்டையும் விட்டு விட்ட தேவன் பின்பு காண்பிப்பேன் என்று சொன்ன இடத்தக்கு போகும்படி அழைத்தார். அவனுடைய கீழ்ப்படிதலுக்கான பலன் இருக்கிறது என்று ஆபிரகாமுக்கு தேவன் வாக்குப்பண்ணினார் (ஆதியாகமம் 12:1-2, 15:1).

ஒரு பிள்ளை பள்ளியில் ஒவ்வொரு வகுப்பிலுமுள்ள எல்லா தேர்வுகளிலும் வெற்றி பெறும் போது அவனுடைய பலன் அவன் பட்டம் பெற்றவனாகிறான். நாமும் இந்த வாழ்விலிருக்கும் பரீட்சைகளில் வெற்றி பெற வேண்டும். மன்னித்தல் என்ற தேர்வும் அவற்றில் ஒன்றாகும். ஆனால் அது முக்கியமானதொன்றாகும். அதில் நாம் வெற்றி பெறும் போது நாம் தேவன் அளிக்கும் பலனைப் பெற்றுக் கொள்வோம். அந்த பலனானது பலவிதங்களில் வெளிப்படலாம். அது சமாதானமாக, சந்தோசமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது நம் வாழ்வில் ஏற்படும் முன்னேற்றங்களாக இருக்கலாம். யோசேபு எகிப்திலே ஒரு வல்லமையுள்ள அதிகாரமுள்ள இடத்துக்கு உயர்த்தப்படும் முன்பு அவன் மன்னிப்பென்ற தேர்வில் வெற்றி பெற வேண்டியிருந்தது. உங்கள் வாழ்வில் உயர்வை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? ஆனால் கோபமாக இருக்கிறீர்களா? அப்படியென்றால் உங்கள் பலனை இழந்துவிடுவீர்கள்.

நாமனைவருமே நம் சொந்தக் கதையைக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த புத்தகத்தை நான் எழுதிக் கொண்டிருப்பதால் நான் என்னுடையதை சொல்கிறேன், அது உங்களுக்கு உதவட்டும் என்று ஜெபிக்கிறேன்.

* * *

நான் 1943 ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 3 ஆம் நாள் பிறந்தேன் நான் பிறந்த அன்று, என் தகப்பனார் இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில், ஒரு போர்வீரனாய் இருக்கும்படி வெளிநாடு சென்றார். நான் மூன்று வயதாகும் வரை அவரை நான்

பார்க்கவில்லை. என்று எனக்கு சொல்லப்பட்டது. என் தகப்பனைப் பார்த்து நான் எப்போதுமே பயப்பட்டது என் நினைவில் இருக்கிறது. எப்போது பார்த்தாலும் ஏதோ ஒன்றைப் பற்றி கோபமாக இருப்பார் சத்தமிட்டுக்கொண்டே இருப்பார். ஆம் நானும் என் தாயும் நாங்கள் தான் ஏதோ செய்து விட்டோமென்று நினைத்துக் கொள்வோம். ஆனாலும் நாங்கள் என்னதான் செய்தாலும் கோபமாக இருப்பதற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் அவருக்கு இருக்கும். என் வாழ்வில் முதல் ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு நானும் என் தாயும் தான் என் தந்தையுடன் வீட்டிலிருந்தோம், பின்னர் என் தம்பி பிறந்தான்.

அதற்குள்ளாகவே என் தந்தை என்னை தொந்தரவு செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். என் தாய்க்கு குழந்தை பிறக்கும் போது அதுவும் பெண் குழந்தையாக இருக்க வேண்டுமென்று என் முழு இருதயத்தோடு நம்பினது என்னுடைய நினைவில் இருக்கிறது. என்னுடைய சிறு பிள்ளைத்தனத்தினால் அந்தக் குழந்தை பெண் குழந்தையாக இருந்தால் என் தகப்பன் என்னை விட அந்தக் குழந்தையை அதிகமாக நேசிப்பார், அதனால் என்னை மோசமாகவும், அழக்காகவும் உணர வைத்தக் காரியங்களை எனக்கு செய்வதை அவர் நிறுத்திவிடுவாரென்று நினைத்தேன்.

அந்தக் குழந்தை பெண்ணாக இல்லை, ஆண் குழந்தையாக இருந்தது. அதனால் அவனை சில காலம் வெறுத்தேன் என்று நினைக்கிறேன். பின்னர் நாங்கள் இணைந்துக்கொண்டோம், டேவிட் என்று பெயரிடப்பட்ட என் சகோதரன் தான் என் குடும்பத்திலிருந்த ஒரே நண்பன் என்று உணர்ந்தேன். என் தகப்பன் எனக்கு என்ன செய்தார் என்பதை அவன் அறியவில்லை. ஆனால் அவன் தானாய் போரட வேண்டிய போராட்டங்கள் அவனுக்கிருந்தது. என் தகப்பனின் கோபத்தாக்குதலின் முழுப்பலத்தை அவன் அனுபவித்தான், சிறுவயதிலேயே குடிக்கவும், போதைப் பொருட்களை உபயோகிக்கவும் தொடங்கிவிட்டான். அவனுக்கு பதினேழு வயதான போது, மெரைன் கார்பஸ் என்ற நிறுவனத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். வியட்நாம் போரில் பேரிடும் படி சென்றான், பின்னர் முற்றிலுமாக மாறிவிட்டான். (உண்மையாலுமே நான் இந்த புத்தகத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது, கலிபோர்னியாவில் தஞ்சம் இல்லாதவர்களுக்கான ஒரு பாதுகாப்பகத்தில், ஐம்பத்தி ஏழாம் வயதில் மரித்தான் என்பதை துக்கத்துடன் சொல்லிக்கொள்கிறேன்).

ஜாய்ஸ் ஊழியத்தில் உலகெங்கிலும் உள்ள மக்களுக்கு உதவி செய்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர்களின் சொந்த சகோதரன் ஏன் தஞ்சமற்றவர்களின் காப்பகத்தில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தார் என்று யாரோ ஒருவர் இப்போது நினைத்துக் கொண்டிருப்பீர்கள் என்ற நிச்சயமாய் அறிவேன். என் தம்பி தஞ்சமற்றவர்களின் காப்பகத்திலிருந்தான் ஏனென்றால் ஜீவனுக்கு நேராய் நடத்தும் அந்த இடுக்கமான பாதையில் செல்ல அவன் மறுத்துவிட்டான். டேவிட்டின் வாழ்க்கையின் பல தருணங்களில் அவனுக்கு நாங்கள் உதவினோம், சில வருடங்கள் எங்களுடன் வாழும்படி செய்தோம் ஆனால் முடிவென்னவோ ஒரே மாதிரியாகத்தானிருந்தது. அவன் ஒருமுறை என்னிடம் “அக்கா நான் மட்டமானவன் அல்ல நான் கொஞ்சம் முட்டாள்தனமாக இருக்கிறேன்” என்றான்.

அவன் தவறான தேர்வுகளை செய்தானென்று அறிந்திருந்தேன். ஆனால் ஏதோ காரணத்தினால் எனக்கு ஏன் என்று தெரியவில்லை. அவன் தொடர்ந்து செய்துக் கொண்டேயிருந்தான். என்னுடைய வாழ்க்கையும் என் சகோதரனுடைய வாழ்க்கையும் சுவாரஸ்யமான வகையில் ஒத்திருக்கின்றதென்று நான் நினைக்கிறேன். தேவனுடைய கிருபையினால் நான் இடுக்கமான பாதையை தெரிந்துக்கொண்டேன். இப்போது தேவனுடைய பலன் என் வாழ்வில் நிரம்பியிருக்கிறது. நான் சந்தோஷமாக, திருப்தியாக ஆசீர்வாதமாக இருக்கிறேன். எனக்கு மக்கள் தேவனுடைய அன்பையும், மன்னிப்பையும் அறிந்துக்கொள்ளவும் அவர்கள் வாழ்வில் அவருடைய பலனைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் உதவி செய்யும் சிலாக்கியத்தை பெற்றிருக்கிறேன். அழிவுக்கு நேராய் நடத்தும் விரிவான பாதையை என் தம்பி தெரிந்து கொண்டான். தேவனுடைய பலனை முழுவதுமாக அனுபவிக்காமலே ஐம்பத்தி ஏழு வயதில் மரித்து விட்டான். அவன் தன் வாழ்க்கையை வீணாக்கிவிட்டான். அதை தடுத்து நிறுத்த எவராலும் இயலவில்லை என்று சொல்ல இயலும். அவன் எங்களுடன் வாழ்ந்த போது கொஞ்சம் நான்றாக இருந்தான், ஆனால் தனியாகச் சென்றவுடன் மீண்டுமாக மோசமான தேர்வுகளை செய்து மோசமான பலன்களை பெற்றுக்கொண்டான்.

நாங்கள் இருவருமே குழந்தைகளாக காயப்படுத்தப்பட்டோம், எங்களிருவருக்குமே தேவன் உதவியையும், சீர்படுத்துதலையும் கொடுத்தார், ஆனால் நாங்களிருவருமே எங்களுடைய சொந்த தெரிந்துக் கொள்ளுதலால் வாழ்வில் முற்றிலும் வேறுபாடான நிலையை அடைந்தோம். தேவன்

எங்களிருவரையும் நேசித்தார். இன்னும் நேசிக்கிறார், ஆதனால் என் தம்பி டேவிட் அதிகமானதை இழந்து விட்டான் என்பது வருந்தத்தக்கது என்று அறிவேன். அதனால் நான் வருந்துகிறேன் என்பதையும் நான் அறிவேன். அதனால் சத்தியத்தை மக்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்று நான் தீர்மானத்தோடுருக்கும்படி செய்கிறது. நாம் தீமையை நன்மையால் வெல்லுகிறோம். (ரோமர் 12:21) என் தம்பியின் மரணத்துக்கு என்னுடைய பிரதிக்கிரியை “என்னால் முடிந்த அளவுக்கு மக்களுக்கு உதவ முன்பைவிட இன்னும் அதிகமாக உழைப்பேன்” என்பதாகத் தான் இருக்கிறது. உணர்ச்சியற்ற, செயலற்ற நிலைக்குள்ளாக உங்களை ஆழ்த்திவிட முயற்சிக்கும் அளவு ஏமாற்றங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுயிருக்குமேயென்றால் முன்பைவிட அதிக பெலத்தோடு உங்கள் இருதய வேதனையினின்று வெளியே வர தீர்மானமுள்ளவர்களாயிருங்கள். உங்கள் ஏமாற்றங்கள் உங்களை கசப்பாக மாற்றிவிடாதபடி அவை உங்களை சிறப்பாக மாற்ற அனுமதியுங்கள்.

என் தகப்பன் என்னை பாலியல் ரீதியாக எனக்கு நினைவிருக்கும் வரை நான் இறுதியாக பதினெட்டு வயதில் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் வரை துஷ்பிரயோகம் செய்தார். என் பதிமுன்று வயதிலிருந்து பதினெட்டு வயது வரையிலும் அவர் என்னை குறைந்த பட்சமாக இருநூறு முறையேனும் கற்பழித்தார் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறேன். அதற்கு முன்பாக அவர் என்னை பாலியல் ரீதியாகத் தொந்தரவு செய்துள்ளார் என்றால் என் தகப்பன் என்னை சரீரபலத்தினால் பலாத்காரம் செய்யவில்லை. ஆனால் அவர் என்னை பயத்தினாலும், பயமுறுத்துவதினாலும் பலாத்காரம் செய்தார் அதன் விளைவுகள் மிருகத்தனமாக இருந்தது.

நான் உதவி தேடி என் தாயிடம் சென்றேன் நான் அவரிடம் என்ன சொன்னேனோ அதை அவருக்கு எப்படி சமாளிப்பதென்று தெரியவில்லை. எனவே அவர் என்னை நம்பாதிருக்கவும், அதைப்பற்றி எதுவும் செய்யாதிருக்கவும் தெரிந்துகொண்டார். அவர் அதை உணர்ந்து கொண்டபோது என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார். ஆனால் அதற்கு அவருக்கு முப்பது ஆண்டுகள் பிடித்தது. அதற்குள்ளாக தேவனின் உதவியோடு நான் ஏற்கனவே தேறிவிட்டிருந்தேன். எனவே என்னை துஷ்பிரயோகம் செய்த தகப்பனும், என்னை கைவிட்டு விட்ட ஒரு தாயும் இருந்தனர். பின்னர் இவர்கள் இருவரையும் முழுவதுமாக நான் மன்னித்து விட வேண்டுமென்று எனக்கு காண்பித்த

தேவனுடன் நான் இருந்தேன். என்னுடைய எஞ்சிய கதையை கேட்க நீங்கள் துரிதப்படும்முன் கொஞ்சம் தரித்து அதை பற்றியோசித்துப் பார்க்க விரும்புவீர்கள் அல்லவா!

தேவன் கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார், பலியையல்ல

நான் என்னுடைய “என் எதிராளிகளை நான் மன்னிக்கிறேன்” என்ற ஜெபத்தை ஜெபித்தேன். ஓரளவுக்கு அவர்களை நான் மன்னித்தேன். “காயப்பட்ட மக்கள் பிறரை காயப்படுத்துவர்” என்பதை தேவன் எனக்கு கற்பித்தார். என் தகப்பன் ஒரு நிர்ப்பந்தமானவராயிருந்தார், அவர் மனக் காயமடைந்திருந்தார் அவர் குடும்பத்திலே தகாதவர்களிடம் உறவுக்கொள்ளும் பாவத்தினிமித்தம் இச்சையின் ஆவியினால் நிரம்பியிருந்தார். என்பதை நான் உணர்ந்துக்கொண்டேன். என்னிடம் நானே அதிகமாக சம்பாஷித்துக்கொண்டேன். அதிகமாக ஜெபித்தேன் என் தகப்பனை வெறுப்பதை நிறுத்த என்னால் இயன்றது. ஆனால் அநேக ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் நான் இன்னும் நிறைய செய்ய வேண்டியிருந்தது என்று உணர்ந்து கொண்டேன். நான் தேவனுக்கு ஒரு பலியைக் கொடுத்திருந்தேன். ஆனால் அவர் விரும்பியதோ முழுமையான கீழ்ப்படிதலே.

வீட்டிலிருந்து வெளியேறக் கூடிய வயது எனக்கு வந்த போது, நான் எவ்வளவு குறைவான நேரத்தை என் பெற்றோரிடம் நான் செலவிட முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாகவே செலவிட்டேன். அவர்களுக்கு வயது முதிர்ந்தது உடல்நிலை குறையத் தொடங்கியபோது அவ்வப்போது ஏதாவது கொஞ்சம் பணத்தை அனுப்புவேன். விடுமுறை நாட்களில் சென்று பார்ப்பேன். அவர்கள் செயின்ட் லூயிசிலிருந்து அவர்களின் சொந்த ஊரான தென் கிழக்கு மிசூரிக்குச் சென்று விட்டனர். நான் களிக்கூர்ந்தேன். அவர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து இருநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் நான் இருந்ததால் அதிகமாக அவர்களைச் சென்று பார்க்க இயலவில்லை என்று சாக்கு போக்குகளைச் சொல்லிக்கொண்டேன்.

இதற்கிடையில் எங்கள் ஊழியங்கள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது மக்களுக்காக உதவுவதில் நாங்கள் மிகவும் உற்சாகத்துடன் இருந்தோம். நாங்கள் தொலைக்காட்சி ஊழியம் செய்ய தேவன் எங்களை நடத்தியிருந்தார். மற்றவருக்கு உதவிச் செய்யும்படி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் நான் என் கதையைப் பற்றி பகிர்ந்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். என் பெற்றோருக்கு அறிவிக்க

அவர்களுடன் ஒரு விதமான கலந்துரையாடலை அல்லது எதிர் கொள்ளுதலை நான் செய்ய வேண்டுமென்று அறிந்திருந்தேன். அது எப்படியாகும் என்பதை நான் அறிந்திருக்கவில்லை. அது கலப்பமாக முடிந்துவிடும் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை நான் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை நான் செய்யும்படி என் தகப்பன் என்னிடம் சொன்ன போது நான் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். அவர் எனக்கு செய்த துஷ்பிரயோகமானது என்னை எப்படிக்காயப்படுத்தும் என்பது அவருக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை என்று கூறினார். ஆனால் மன்னிப்புக் கேட்கவே அல்லது அதற்காக மனந்திரும்பி தேவனுடனான உறவைத் தேட வேண்டுமென்ற வாஞ்சை அவரில் இன்னும் ஏற்படவே இல்லை.

இன்னும் சில ஆண்டுகள் கடந்து சென்றது ஊழியம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது, எனக்கும் என் பெற்றோருக்கும் இடையே இந்த காரியத்தில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. அவர்களுக்கு வயதாகிக் கொண்டிருந்தது அவர்களின் உடல்நிலை இன்னும் மோசமானது, அவர்களுக்கு நன்றாக வாழ தேவையான பணம் இல்லாததால் நாங்கள் ஒழுங்காகப் பணத்தை அனுப்பிக்கொண்டிருந்தோம். நான் அப்படி செய்ததற்கே பெருந்தன்மை பெற்றவர்களாக உணர்ந்தேன். இதை விட இன்னும் அதிகமாக செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் என்னை எதிர்பார்க்கிறானென்று நான் அறிந்த போது நான் அதிர்ச்சிக்குள்ளானேன்.

உங்கள் எதிரிகளை ஆசீர்வதிப்பதின் உண்மையான அர்த்தம்

உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள், நன்மை செய்யுங்கள், கைமாறு கருதாமல் கடன் கொடுங்கள்; அப்பொழுது உங்கள் பலன் மிகுதியாயிருக்கும், உன்னதமானவருக்கு நீங்கள் பிள்ளைகளாயிருப்பீர்கள்; அவர் நன்றி அறியாதவருக்கும் துரோகிகளுக்கும் நன்மை செய்தாரே.

லூக்கா 6:35

நாம் வழக்கமாக செய்வதைப் போல இந்த வேத வாக்கியத்தை அவசரமாக வாசித்திருப்பீர்களென்றால் தயவு செய்து மீண்டுமாய் வாசித்து அது

உண்மையாலுமே என்ன சொல்கிறதென்று கவனியுங்கள். நம் பலன் எப்போது வரும்? அது நம் சத்துருக்களுக்கு நல்ல மனப்பான்மையுடன் நற்காரியங்களை செய்த பிறகே வருகிறது.

ஒருநாள் காலை நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன் தேவன் இருதயத்திலே நாங்கள் எங்கள் பெற்றோரை திரும்பவும் செயின்ட் லூயிஸுக்கு அழைத்து வந்து எங்கள் வீட்டினருகிலேயே அவர்களுக்கும் ஒரு வீட்டை வாங்கி அவர்கள் மரிக்கும் வரை அவர்களை பராமரிக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புவதாக சொன்னதை உணர்ந்தேன். நான் உடனே நினைத்தேன். இந்த எண்ணமெல்லாம் பிசாசு என்னை உபத்திரப்படுத்தக் கொடுக்கிறான் என்று நினைத்து அதை வலுமையாக எதிர்த்தேன். மறந்து விடும்படி முயன்றேன், எப்படியிருந்தாலும் தேவன் நம்மிடம் பேச முயற்சிக்கும் போது இறுதியில் நாம் கேட்கும் வரை அவர் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார். இந்த எண்ணம் திரும்ப திரும்ப எனக்கு ஏற்படும், விஷேசமாக நான் ஜெபிக்க முயலும் போது வரும் நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தேவன் என்னிடம் பேச முயலுவதை சற்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்! எனக்கு என்ன தேவை, என்ன வேண்டும் என்று எல்லாவற்றையும் மும்முரமாகச் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பேன். அவரோ, அவர் என்ன விரும்புகிறாரென்பதை என்னிடம் சொல்ல முயன்று என்னை எப்போது குறுக்கிடலாமென்று காத்துக்கொண்டிருந்திருப்பார்.

இறுதியாக நான் இந்த எண்ணத்தை டேவியிடம் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தேன், அவரோ அது அபத்தமானதென்றும் அவ்வளவு தான் எல்லாம் முடிந்துவிடும் என்று கூறுவார் என்று நம்பி அவரிடம் சொன்னேன் என் கணவருக்கு முழுவதுமாக அடங்கியிருக்க நான் ஆயத்தமாயிருந்த நேரத்தில் அதுவும் ஒன்று அவர் என்னிடம் வேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தேன், ஆனால் அவர் அப்படி சொல்லவில்லை. அவரோ நீ அதை செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் உன்னை நடத்துவதாக நீ நினைப்பாயென்றால் நாம் அவருக்கு கீழ்ப்படிவது தான் சரி என்று சொன்னார்.

நாங்கள் அதிக பணம் சேமித்து வைத்திருக்கவில்லை, தேவன் நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னாரோ அதை செய்ய வேண்டுமென்றால் நாங்கள் சேமித்து வைத்திருந்த பெரும் பகுதியை இல்லையென்றால் முழுவதையுமே செலவிட வேண்டியிருக்கும் என் பெற்றோருக்கு வீடு மட்டும்

போதாது அவர்களுக்குக் கார் மற்றும் பர்னிச்சர்கள் எல்லாம் தேவைப்பட்டது, ஏனென்றால் அவர்கள் வைத்திருந்த எதுவும் நல்லதாக இருக்கவில்லை. தேவன் நாங்கள் அவர்களை நல்ல முறையில் பராமரிக்க வேண்டும், இவ்வலத்திலே அவர்கள் தான் மிகச் சிறந்த பெற்றோர் என்பதைப் போன்று நடத்த வேண்டுமென்று அவர் விரும்புவதாக என்னிடம் தெளிவாகக் கூறியிருந்தார்.

என்னுடைய மாம்சம் இவையெல்லாவற்றிலும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. நான் இதை செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் என்னிடம் எப்படிக்கூற முடியும்? அவர்கள் எனக்கு எதுவும் செய்ததில்லை என்பதை அவர் மறந்துவிட்டாரா? அவர்கள் என்னை எவ்வளவு பயங்கரமாக காயப்படுத்தியிருந்தனர், அவர்கள் எனக்கு தேவை என்று உணர்ந்த போது அவர்கள் என் பக்கமாக இல்லையே இதை எல்லாம் தேவன் கண்டு கொள்ளவில்லையா? நான் எப்படி உணர்ந்தேன் என்பதை பற்றி தேவன் அறியவில்லையா? அக்கறை கொள்ளவில்லையா?

எவ்வித நேர்மறையான உணர்ச்சிகளுமின்றி தேவன் என்னை செய் என்று சொன்னதையெல்லாம் செய்தேன். என் பெற்றோர்கள் மீண்டுமாக செயின்ட் லூயிஸுக்கு வந்தனர், எங்கள் வீட்டிலிருந்து எட்டு நிமிடத்தில் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று விடலாம். அவர்களின் ஒவ்வொரு தேவையையும் நாங்கள் சந்தித்தோம் அவர்களுக்கு வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவர்களின் தேவைகளும் அதிகரித்தது. என் தந்தை ஏதோ வாயளவில் பாராட்டினார். ஆனால் எப்பவும் இருந்தது போலவே இன்னும் அதே போலவே மட்டமாகவும், கிறுக்குத்தனமாகவும் தான் இருந்தார்.

அவர்களை எங்கள் பராமரிப்புக்குள் கொண்டு வந்து மூன்று வருடங்கள் கழித்து ஒரு தேங்ஸ் கிவ்விங் காலைப் பொழுதன்று என் தாய் என்னை தொலைபேசியில் அழைத்து என் தந்தை அந்த வாரம் முழுவதும் அழுதுக்கொண்டேயிருந்ததாகவும் ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி அவர் என்னிடம் பேச நான் அங்கே வர முடியுமா என்று கேட்டதாகவும் சொன்னார். நானும் டேவும் சென்றோம், நான் சிறுபிள்ளையாயிருந்த போது அவர் எனக்கு என்ன செய்திருந்தாரோ அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டார். அவர் மிகவும் அழுதார் டேவிடமும் மன்னிப்பு கேட்டார். அவர் “பெரும்பாலானவர்கள் என்னை வெறுத்திருப்பார்கள். ஆனால் டேவ் அன்பு செலுத்துவதைத் தவிர வேறு எதுவும் எனக்கு செய்யவில்லை”

என்று கூறினார். நாங்கள் அவரை மன்னித்து விட்டோம் என்பதை உறுதிப்படுத்தினோம். தேவனிடம் மன்னிப்பு கேட்டு இயேசு கிறிஸ்துவை தன் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறாரா என்று கேட்டோம். அவர் விரும்புவதாக உறுதியாக கூறினார் எனவே நாங்கள் ஔபித்தோம் அங்கே தானே என் தகப்பன் இரட்சிக்கப்பட்டார். நான் அவருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுப்பேனா என்று கேட்டார், பத்து நாட்களுக்கு பிறகு செயின்ட் லூயிஸில் உள்ள எங்கள் ஆலயத்திலே ஞானஸ்நானம் கொடுத்தோம். அடுத்த நான்கு ஆண்டுகளில் என் தகப்பனிடம் ஒரு உண்மையான மாற்றத்தைக் கண்டேன் என்று உண்மையாக என்னால் சொல்ல முடியும். அவர் தனது எண்பத்தி ஆறாவது வயதிலே மரித்தார். அவர் பரலோகத்திலிருக்கிறாரென்று அறிவேன்.

தேவன் என்னிடம் நான் அவர்களுக்கு ஒரு வீட்டை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னபோது, இறுதியாக நான் பார்க்கும் பலனைப் பற்றி நான் உணரவேயில்லை. தேவனுடையக் கிருபையினால் எங்கள் மூலமாய் என் தகப்பன் மேல் காட்டப்பட்ட அன்பானது அவருடைய கடினமான இருதயத்தை உருக்குகிறது. வெளிச்சத்தைப் பார்க்கும் படியான வழியைத் திறந்தது. இந்த புத்தகத்தை நான் எழுதும் இந்த தருவாயில் என் தாய் இன்னும் உயிருடன் தான் இருக்கிறார். அவர்களுக்கு எண்பத்தி ஏழு வயதாகிறது. உதவியாளர்கள் கொண்ட வீட்டில் வசிக்கிறார், அதற்கு நாங்கள் கட்டணம் செலுத்துகிறோம் அவர் தேவனுடைய பிள்ளை, அவர் அவ்வளவு ஆரோக்கியம் இல்லாவிட்டாலும் அவர் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நாளையும் அவர் அனுபவிக்கிறார். என்னுடைய தம்பி மரணத்தை குறித்து கேள்விப்படும் போது அதை சகித்துக்கொள்ள வேண்டுமே என்று நினைத்து வருத்தப்பட்டேன். ஆனால் தேவன் அவருக்கு அதிகமான கிருபையைக் கொடுத்தார். அந்த செய்தியினால் அவர் அவ்வளவாக பாதிக்கப்படவில்லை.

நான் மேலே குறிப்பிட்டிருந்த வேதவாக்கியமானது நாம் நம் எதிரிகளுக்கு உதவிகளை செய்து அவர்களிடம் தயவாய் இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறது... அப்போது நம் பலன் மிகுதியாக இருக்கும்! நான் தேவனுக்கு உண்மையான கீழ்படிதலையல்ல, பலியை செலுத்தியே அநேக ஆண்டுகள் செலவழித்திருக்கிறேன். என் பெற்றோருக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை முழுவதுமாக செய்தேன், அதையும் கொஞ்சம் வெறுப்போடு தான்

செய்தேன். ஆனால் தேவன் அதிகமாய் நினைத்திருந்தார். அவர் எனக்கு அதிகமாக செய்யவும் நான் அதிகமாக பெற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தார். நான் தேவனுக்கு முழுவதுமாக கீழ்ப்படிந்தேன் என்று அறிந்திருப்பதால் என் ஆத்துமாவிலே மகா பெரிய விடுதலையைப் பெற்றிருக்கிறேன். என்னை இருநூறு முறைக்கும் அதிகமாக கற்பழித்த என் தந்தையை தேவனுக்குள் நடத்தி பின்னர் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும் சந்தோஷத்தை நான் பெற்றிருக்கிறேன். நாங்கள் தேவனுக்கு முழுவதுமாக கீழ்ப்படிந்த பின்னர் இன்னும் கோடிக்கணக்கானவர்களுக்கு நாங்கள் உதவ தேவன் வாசல்களை திறந்தார் என்றும் நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். எங்களுடைய தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை அந்நிய மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யத் தொடங்கினோம். இப்போது அது உலகில் மூன்றில் இரண்டு பகுதிகளில் நாற்பதுக்கும் அதிகமான மொழிகளில் ஒளிபரப்பப்படுகிறது. ஆயிரமாயிரமானோர் இயேசுவை தங்கள் இரட்சகராக எற்றுக்கொள்கின்றனர். அந்த ஒளிபரப்பின் மூலம் தேவனுடைய வார்த்தைகளைக் கற்றுக்கொள்கின்றனர்.

தேவன் உண்மையாகவே அற்புதமானவர்! நமக்காக செய்ய முடியாத செய்யக் கூடாதக் காரியங்களைச் செய்ய கிருபையைக் கொடுக்கிறார். என்னுடைய உபத்திரவத்துக் காரணமானவரை என்னால் எப்படி நேசிக்க முடிந்தது? நான் கேட்டபோது எனக்கு உதவி செய்யாமல் தேவையான போது என்னை கைவிட்டுவிட்ட தாயை என்னால் எப்படி நேசிக்க முடிந்தது. ஏனென்றால் தேவன் நம்முடைய திட்டங்களை விட வித்தியாசமானத் திட்டத்தைக் கொண்டிருக்கிறார். நம்மால் செய்ய முடியும் என்று நம்மால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதக் காரியங்களை, அது நம்மை தவறாக, தகாதவிதமாயும் துஷ்பிரயோகம் பண்ணப்பட்டவர்களை மன்னிப்பது உட்பட, அனைத்தையும் செய்யும்படி நமக்கு உதவுகிறது. தேவன் நல்லவராயிருக்கிறார். நாம் அவரை அனுமதிப்போமென்றால் நம் மூலமாய் பிறருக்கு அவருடைய நன்மை பாய்ந்துச் செல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.

என் கதையை நான் வேகமாக சொல்லக் கேட்டீர்கள். உங்களில் அநேகருக்கு இவ்விதமான கதையைக் கொண்டிருப்பீர்கள் என்று அறிந்திருக்கிறேன். ஒருவேளை உங்கள் கதை என்னுடையதைக் காட்டிலும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கக்

232 உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவிசெய்துக் கொள்ளுங்கள்... மன்னியுங்கள்

கூடியதாக இருக்கலாம். தேவன் முன்னே நீங்கள் சந்தித்த கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் இரண்டத்தனை ஆசீர்வாதத்தைக் கொடுக்க விரும்புகிறார். அவருடைய அபரிவிதமான பலன் சூழ நீங்கள் வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். உங்களை எதுவும் தடுத்து நிறுத்த அனுமதிக்காதீர். உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு உதவியை செய்து கொள்ளுங்கள்... மன்னியுங்கள்!!

ஆசிரியரைப் பற்றி

ஜாய்ஸ் மேயர் அவர்கள், உலகில் பிரபலமான வேதாகம போதகர்களுள் ஒருவராவார். நியூயார்க் டைம்ஸின் சிறப்பாக விற்கப்படும் எழுத்தாளர், அவர் தொன்னூறுக்கும் அதிகமான ஆத்ம உணர்ச்சியூட்டும் புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார். அதில் *உங்கள் உணர்ச்சிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு வாழுதல், வல்லமை, நினைவுகள், மனம் ஓர் போர்களம்* என்ற குடும்பப் புத்தகத்தின் தொகுப்பும் இரண்டு புதினங்களாகிய *தி பென்னி* மற்றும் *எந்த நிமிடமும்* என்று இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளடங்கும். அவர்கள் மேலும் ஆயிரக்கணக்கான ஒலிநாடாக்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள், இத்தோடு ஒரு முழு ஒலிநாடா தொகுப்பையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள், ஜாய்ஸினுடைய *ஆனந்தம் அடைவீர் அன்றாட வாழ்வில்* என்ற வானொலி, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் உலகம் முழுவதும் ஒளிபரப்பப்படுகின்றது. அவர் உலகமுழுவதும் பிரயாணப்பட்டு கருத்தரங்குகளை நடத்துகிறார். ஜாய்ஸ் அவருடைய கணவர் டேவுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் அவர்கள் செயின்ட் லூயிஸில் வசிக்கிறார்கள்.

தேவனோடு தனிப்பட்ட உறவை வைத்துக்கொள்வதற்கான ஜெபம்

மற்ற எல்லாவற்றையும்விட இயேசு உங்களை இரட்சிக்கவும், பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பவும் விரும்புகிறார். நீங்கள் சமாதானபிரபுவாகிய இயேசுவை உங்கள் ஆண்டவராகவும், மீட்பராகவும் இதுவரை ஒருபோதும் அழைத்திராவிட்டால், நீங்கள் அவ்வாறு செய்யும்படி இப்பொழுது நான் உங்களை அழைக்கிறேன். கீழ்க்கண்ட ஜெபத்தை ஏற்றெடுங்கள். நீங்கள் இதை முழுமனதோடு உண்மையாகவே செய்தால், கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக ஒரு புதுவாழ்க்கையை உணருவீர்கள்.

பிதாவே,

நீர் உலகத்தை இவ்வளவாக நேசித்தீர், உம்முடைய ஒரே குமாரனை எங்களுடைய பாவங்களுக்காக மரிக்கக் கொடுத்தீர், அதனால் அவருக்குள் விசுவாசிக்கிறவன் எவனும் அழிந்துபோகாமல், நித்தியவாழ்வைப் பெறுகிறான்.

உம்மிடத்திலிருந்துப் பெற்ற வெகுமதியான, விசுவாசத்தின் மூலமாய் கிருபையாக இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்று

உம்முடைய வசனம் சொல்கிறது. நாங்கள் இரட்சிப்படைய எங்களால் எதுவும் செய்ய இயலாது.

உம்முடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவே உலகத்தின் மீட்பர் என்று நான் நம்பி, என் வாயினால் அறிக்கையிடுகிறேன். என்னுடைய எல்லாப் பாவங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்கான கிரயத்தை செலுத்தி சிலுவையில் எனக்காக மரித்தார். நீர் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினீர் என்று என் இதயத்தில் விசுவாசிக்கிறேன்.

நீர், என்னுடைய பாவங்களை மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். நான் இயேசுவை என்னுடைய ஆண்டவராக அறிக்கையிடுகிறேன். உம்முடைய வசனத்தின்படி நான் இரட்சிக்கப்பட்டேன், உம்முடன் நித்தியத்தைக் கழிப்பேன். பிதாவே! உமக்கு நன்றி!

நான் நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

யோவான் 3:16; எபேசியர் 2:8,9 ரோமர் 10:9,10; 1 கொரிந்தியர் 15:3,4; 1 யோவான் 1:9; 4:14-16, 5:1,12,13 பார்க்கவும்.

Other Books By Joyce Meyer

Books Available In English

- A Celebration of Simplicity
- Approval Addiction
- Battlefield of the Mind - KIDS
- Battlefield of the Mind - TEENS
- Battlefield of The Mind - Devotional
- Be Anxious for Nothing
- Be Healed in Jesus Name
- Beauty for Ashes
- Do it Afraid
- Don't Dread
- Eat and Stay Thin
- Enjoy where you are on the way...
- Expect a move of God Suddenly
- Eat the Cookie, Buy the Shoes
- Filled with the Holy Spirit
- Healing the Brokenhearted
- Help Me! I'm Married
- Help Me, I'm Afraid
- How to Succeed at Being Yourself
- I Dare you
- If not for the Grace of God
- In Pursuit of PEACE
- Knowing God Intimately
- Life in the Word - Devotional
- Life in the Word - Journal
- Life in the Word - Quotes
- Look Great Feel Great
- Managing Your Emotions
- Me and My Big Mouth
- Never Lose Heart
- Nuggets of Life
- PEACE
- The Penny
- Power of Simple Prayer
- Prepare to Prosper
- Power Thoughts
- Reduce Me To Love
- Secrets to Exceptional Living
- Seven Things That Steal Your Joy
- Start Your New Life Today
- Teenagers are People Too
- Tell them I Love Them
- The Confident Woman
- The Every Day Life BIBLE
- The Joy of Believing Prayer
- The Secret to True Happiness
- The Confident Woman
- When God When
- Why God Why
- Woman to Woman

Books Available In Tamil

Healing the Brokenhearted
Jesus Name Above all Names
Why God Why
When God When
Loneliness
Fear
Depressed
Discouraged
Insecurity
Stress
Worry
The Love Revolution
100 Ways to Simlify Your Life
Approval Addiction
Battlefield of the Mind
Battle Field of the Mind-Devotional
Beauty For Ashes
Be Anxious for Nothing
If Not For The Grace of God
Knowing God Intimately
Life Without Strife
Managing Your Emotions
Me and My Big Mouth
New Day New You
Never Give Up
Secrets To Exceptional Living
Reduce Me to Love
The Battle Belongs To The Lord
The Confident Woman
The Power of Simple Prayer
The Secret Power of Speaking God's Word
The Word, The Name, The Blood

To contact the author in the United States, please write:

Joyce Meyer Ministries

P.O. Box 655,

Fenton, Missouri 63026

or call: (636) 349-0303

or log on to: www.joycemeyer.org

To contact the author in India, please write:

Joyce Meyer Ministries

Nanakramguda,

Hyderabad - 500 008

or call: 2300 6777

or log on to: www.jmmindia.org